

# Giới thiệu Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi

Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi nói về một thiếu gia một sách suốt ngày học và học nhưng mặt khác lại là giám đốc của một công ty có danh tiếng trên thương trường. Lạnh lùng, vô tâm, hờ hững với mọi thứ. Thực tế trong cuộc sống, nghiêm túc trong học tập.

Một cô gái là người lãnh đạo một bang đảng mafia có tiếng trong thế giới ngầm. Không thích những việc phiền phức, ngang tàn, thâm độc nhưng luôn muốn ở bên một người nào đó. Giữa cô và anh có mối quan hệ gì? tất nhiên là anh em rồi. Liệu rằng khi cô gặp anh thì sẽ cảm thấy như thế nào? có vui mừng không khi mình có một người anh khác hay nên làm nũng để anh quan tâm mình?

Và không thể thiếu một nhân vật nam phụ khác trong truyện tuổi teen. Miệng cứ nói là nam phụ nhưng thật chất còn hơn cả nam chính, chẳng phải là cái nền để làm màu đâu...

Nếu mọi người có thời gian xin hãy ghé thăm và đọc truyện thử, cảm ơn~(◉.◉.◉)~

Song, truyện Một Phần Hai cũng là tác phẩm mang truyện tuổi teen với nội dung đầy nhẹ nhàng và sâu lắng, mời các bạn cùng đọc qua.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 1



Chương Giới Thiệu Nhân Vật.

Lưu Thiên Phiết, một thanh niên nghiêm túc không rượu chè, không cờ bạc, không sa đọa...công dân cực tốt của một đất nước. Với vẻ ngoài đầy hào nhoáng, cả khuôn mặt lẫn hình dáng đều được liệt vào hàng cực phẩm mỹ nam tử. Khí chất hơn người, có thể khiến cho hàng ngàn cô gái gào thét ba ngày ba đêm mới chịu im. Quả là một nam nhân hiếm gặp nhưng hãy chờ một chút, ngược nhìn lại mà xem... Cậu ta không ham chơi, rất tốt. Và lại còn rất đẹp nhưng không có người con gái nào dám đứng cản bước lên phía trước để thổ lộ với cậu ta. Vì sao vậy?

“Các người được sinh ra mà không cố sức học hành thật uống công của cha mẹ, sống làm gì nữa? Chết đi cho xong” Đó là câu cửa miệng mà cậu hay nói. Không cần phải nói dài dòng cũng biết cậu là một con người ăn, nằm, ngủ, nghỉ, đều phải liên quan đến học hành. Bất chấp mọi nơi, mọi địa hình, thời tiết hay đại họa, Thiên Phiết đều có thể cầm cuốn sách hay cuốn tập lên học được cả. Một con người sinh ra chỉ biết học, không quan tâm đến mọi thứ xung quanh kể cả bạn cùng lớp cũng chẳng nhớ tên. Tất nhiên học ngày học đêm như vậy...mà cậu vẫn đứng cuối lớp. Khoan, khoan...chớ có thất vọng.

“Những kiến thức trên lớp quá tầm thường, chẳng cần phải tốn chất xám” Đúng vậy, Thiên Phiết hoàn toàn thực tế trong cuộc sống, nghiêm túc trong học tập. Tuy đứng cuối lớp nhưng lại đỗ đầu trong tất cả các cuộc thi mang tầm cỡ quốc tế. Nói đi nói lại cứ ngỡ cậu là một người kinh nghiệm đầy mình nhưng cũng chỉ là một con trai mười tám tuổi đầu mà thôi.

Gia đình khá giả? Quá tốt rồi.

Tư chất đầy người? Tuyệt không thể chê.

Một tay tiếp quản công ty lớn nhất nhì thành phố? Có giỡn không vậy? Thật đấy, điều hành một, hai công ty trong tổng số mười lăm thì có hề hà gì?

Còn nhớ năm cậu mười tuổi “vô tình” bị bắt cóc. Không biết một chút móng vuốt là gì. Nếu gặp người khác thì thế nào? La hét, gào khóc, kêu cứu...nhưng Thiên Phiết thì không vẫn đứng đưng không quan tâm, còn có sức để lấy bài tập cô giao về nhà ra làm khiến cho bọn bắt cóc ngạc nhiên.

“Này chừng nào mới thả ta ra? nếu các người thiếu tiền thì có thể lấy tài khoản của ta. Mật khẩu là \*\*\*\*\*. Nếu không tin thì đừng có nhập, cứ khoanh chân ngồi chờ người khác đến đưa tiền là được.” Nói xong cúi đầu xuống, tiếp tục giải bài. Không ngoài dự kiến một số nửa tin nửa nghi nhưng vẫn nhập mật khẩu vào. Bất ngờ tài khoản của Thiên Phiết liền mở ra. Cả bọn bắt cóc mừng rỡ chưa được bao lâu thì bên ngoài cảnh sát đã ập tới, túm đầu cả lũ. Số mật khẩu mà cậu đọc cho bọn chúng nhập vào chỉ là một con số nhằm báo động mà thôi, mặc dù có thể lấy tiền ra nhưng cũng đồng thời khiến cho những tên như thế vào tù “tôi bị bắt cóc”. Qua đó chúng ta có thể thấy, Thiên Phiết, một con người tốt nhất đừng đụng vào.

Lưu Thiên Tuệ, một cô gái hoạt bát, năng động, mang trên mình nhan sắc “Họa Quốc”. Là con gái nuôi của chủ tịch tập đoàn trên \_tức là cha ruột của Thiên Phiết. Có một quá khứ kinh khủng, cô suýt nữa bị chính cha mẹ ruột của mình hành hạ cho đến chết. Nhờ có ông Lưu ra tay trợ giúp nên mới có thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai. Ông Lưu trên thương trường được gọi là “Quái vật sản chứng khoán” hay “Đồ tể kinh doanh”, cứ tưởng ông chỉ là một danh nhân thành đạt? Lầm to rồi. Ông còn là bang chủ của một tổ chức mafia có máu mặt, chỉ cần nói tên ra người đối diện có thể choáng váng. Và cũng như thế Thiên Tuệ được ông giao bang hội đó cho cô xử lý. Hội mafia khét tiếng nhất đất nước lại có một cái tên rất chi là đáng yêu: “Tiểu Thanh Lân” \_chú Kì Lân nhỏ màu xanh. Quá đáng yêu, cứ tưởng một tiệm bán thú cưng nào đó. Nhiều người nhận nhầm nên mới xin vào. Trớ trêu thay từ một công dân tốt liền trở thành đàn anh, đàn chị. Còn công ty của Thiên Phiết điều hành có cái tên rất chi ... : “Lân Huyết” \_máu làm biếng. Đừng có đổ lỗi cho hai người nam thanh nữ tú này nha, chỉ là hai cái tên trên là do người cha nhí nhảnh nào đó đặt thôi.

Thiên Tuệ từ lúc lớn lên trong một môi trường hoàn toàn với Thiên Phiết, ước mơ nhỏ bé của cô là được gặp người anh nuôi của mình. Hằng tháng ngắm khuôn mặt “Thiên sư” của anh nuôi trong những bức hình được gửi cô càng mong muốn nhìn thấy người thật hơn. Không biết từ khi nào quan niệm bảo vệ thân thể của người đó đã khắc sâu vào trong tâm trí của cô bé mười tuổi. Sau này khi gặp được sẽ có nhiều chuyện buồn, vui xảy ra giữ cô gái khét tiếng và anh chàng chăm học.

Mạc Nhất Trung, một chàng trai như nắng ấm, như sương ban mai. Da dẻ trắng trẻo. Ngoại hình như người mẫu, nhan sắc thiên phú hơn người. Mái tóc ngắn xoắn đều, màu hạt dẻ nổi bật. Anh là ai? Người thứ ba hay kẻ phá cuộc chơi? Điều không phải. Chẳng qua anh chỉ là thằng bạn nói khổ của anh em nhà họ Lưu. Anh biết từng bí mật, từng tính cách của hai người bạn thân trên. Nhất Trung biết Thiên Phiết có người em gái nuôi là Thiên Tuệ không? biết chứ. Nhưng anh chàng này được dặn dò tuyệt đối không mở miệng nói ra điều trên với Thiên Phiết. Tại sao vậy? Câu trả lời...

Mười lăm tuổi nổi danh trong giới y học quốc tế. Được người ngành kêu bằng biệt danh khá là yêu: “Tiểu Hoa Đà”. Chỉ cần bệnh nhân đang trong tình trạng gần đất xa trời, có được Nhất Trung ở đây, Diêm Vương muốn đoạt mạng cũng khó. (Trừ khi già sắp chết thì không nói). Mười tám tuổi ra ngoài xin việc đều bị người khác từ chối vì chưa tốt nghiệp lớp mười hai. Không sao, gia đình “Tiểu Hoa Đà” có hơn năm, sáu cái bệnh viện nổi tiếng nên anh chẳng cần lo bị thất nghiệp đâu. Gia sản kết xù, thuộc loại giàu có nhất nhì thành phố, vậy mà anh chàng nào đó quá mặt dày không chịu ở nhà của mình mà đi qua nhà người bạn thân ăn nhờ ở đậu. Lúc sau không ít tin đồn rằng Nhất Trung có quan hệ bất chính với đại thiếu gia. Cũng có một số tin khác là anh đang qua lại với nhĩ tiểu thư. Thật là oan uổng cho anh quá!!!

Đẹp trai như thế, tài năng như vậy mà chẳng có một bóng hồng nào kề bên, chỉ có một nguyên nhân rất là đáng khen ngợi: “Chung tình”. Anh đã có đối tượng cho chính bản thân mình. Dù mỹ nhân kiều sa hay tiểu thư danh giá đều không thể làm thay đổi được lòng anh. Có phải mọi người sẽ nghĩ bạn gái anh này rất đẹp, rất dễ thương đúng không? Hãy coi đôi cuộc đối thoại sau đây.

“Nhất Trung, cậu đã có người mình thích chưa?” Một cô gái tươi tắn, hai má ửng đỏ nhìn anh đắm đuối.

“Có rồi.” Vui vẻ bật cười. Cô gái thoáng nét đượm buồn nhưng vẫn muốn biết người nào có thể chinh phục được anh.

“Vậy đó là ai?”

“Bác Hồ.” Câu trả lời khiến cho cô gái cứng họng. Nhất Trung cúi đầu xuống nâng niu từng tờ tiền trên tay, vuốt thẳng, nụ cười bất giác nở rộ mê người. Khụ...đúng như vậy đây các bạn, anh ấy rất yêu tiền.

## Chương 1: Bí Kịch Ngày Gặp Mặt.

Trong một căn phòng đầy mùi thức ăn ôi thiu bốc lên, xung quanh hỗn độn, tối đen như mực. Có hai bóng đen cao lớn đứng gần cửa sổ, chân không ngừng đập lên đập xuống một thân thể nhỏ bé. Tiếng van xin, cầu khẩn cũng không thấy, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt của một đứa bé gái khoảng bảy, tám tuổi. Thân hình nằm dài trên đất, tóc tai rũ rượi, cả người chỉ còn da bọc xương. Hai mí mắt bị đánh đến nổi sưng vù, nặng trĩu đè đi đôi mắt vô hồn của đứa trẻ ngây thơ. Trên người vô số vết thương, nhẹ có, nặng có. Một giọng nữ chua chát cất lên.

“Đứng là vô tích sự chẳng làm được gì.” Nói xong vẫn tiếp tục thúc vào bụng của người nằm dưới sàn. Đứa bé em ôm bụng ho lên sù sụ, đau đớn, quằn quại.

Người phụ nữ này không ai khác chính là mẹ của đứa trẻ nằm dưới. Đòi có câu “Hồ dữ không ăn thịt con” nhưng hãy suy xét lại, đây chính là một điển hình phản chứng điều ấy. Một con người không qua trường lớp, lại ham chơi sa đọa, một phút bồng bột liền bị dính thai ngoài ý muốn với bạn trai. Người đàn bà thuở trước là tiểu thư của một gia đình giàu có, coi trọng nhân cách. Cha không chấp nhận chuyện này liền tống cô ả ra khỏi nhà. Sa đọa lại càng lấn sâu. Ma túy, rượu chè, bạo hành, tất cả những chuyện được cho là không vui liền đổ hết lên đầu của một đứa trẻ.

“Như vậy giết luôn coi như xong nợ.” Người còn lại không ai khác chính là tình nhân của ả đàn bà lẳng lơ kề bên. Trên người xăm nhiều hình hổ báo, vẻ mặt hung ác hiện lên. Tay phải vớ được đến chai thủy tinh, một phát đập xuống. Những mảnh vỡ văng tứ tung, đưa lại gần khuôn mặt của bé gái phía dưới. Người đàn bà kề bên thúc giục, khi chuẩn bị đâm xuống, cửa ngoài bị phá tung, ánh sáng tràn vào cả căn phòng. Hai người bên trong không hẹn

mà đồng loại nhủu mảy lại. Sau khi quen dần ánh sáng, lập tức tỏ ra cáu gắt chưa kịp nói lời nào thì đã bị hai phát súng nhắm ngay đầu, viên đạn lao thẳng một đường, chuẩn sát không xê dịch. Thân thể đổ xuống, máu chảy lênh láng.

“Ông chủ, đã giải quyết xong.” Người thanh niên trẻ cầm súng cung kính cúi đầu nói.

“Ừm.” Một người đàn ông mình đầy khí chất gật đầu, xoay người rời đi. Chân vừa bước được vài cái đã dừng lại lên tiếng ra lệnh.

“Coi trong đó còn có gì quý giá, đem đi cầm lấy số tiền đó bù vào khoản nợ của hai người hồi nãy. Nếu không còn gì thì đốt sạch hết cho ta.” Lời vừa dứt, một đám người áo vét đen chỉnh tề đi vào. Sau khoảng vài giây có một gười đi ra nói lại.

“Ông chủ, bên trong có một bé gái bị thương khá nặng.”

Người đàn ông khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không nói gì, quay gót vào trong căn phòng chứa hai cái xác bốc mùi tanh kinh tởm. Quả thật có một đứa trẻ nằm im trong góc tường, hơi thở có mà như không, nếu không nhờ vài sợi tóc tung động chần trước mũi thì chắc chắn sẽ có người cho rằng đây là xác chết của một cô bé. Người đàn ông bất động thanh sắc, đến gần nhẹ bẻ đứa bé lên nhìn. Khuôn mặt sưng vù không nhìn nổi, cơ thể thiếu dưỡng chất ốm đến kinh ngạc, yếu ớt thở ra từng nhịp. Con mắt gần như đã chết, vô hồn không thể phản chiếu được hình bóng của người đối diện, đó là đôi mắt không nên có ở một đứa trẻ. Người đàn ông nhìn sau một hồi mới cất giọng nói.

“Cô bé, con tên gì?”

Đáp lại câu hỏi của người đàn ông chỉ là khoảng không gian im lặng. Con người đen tuyền ẩn sau mí mắt sưng húp khẽ chuyển nhìn người đang bế mình lên. Người đàn ông nhẹ nhàng ôm chắc thân thể nhỏ bé, bước ra khỏi căn phòng tăm tối, vừa đi vừa nói.

“Con không muốn nói cũng không sao. Kể từ bây giờ đừng để người khác khi dễ mình, cứ ngẩng cao đầu mà đối diện. Hai người bọn họ không xứng đáng làm cha mẹ của con. Bắt đầu từ hôm nay con sẽ trở thành con gái của ta. Ta không biết cái tên lúc trước của con là gì, chỉ cần con nhớ rằng con là Lưu Thiên Tuệ là được...” Ánh sáng ấm áp bao trùm cả đoàn người chậm chạp bước đi. Đôi tay gầy gò níu chặt áo của người đàn ông, từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

“Cậu chủ, đã đến nơi rồi ạ.” Một người tài xế ăn mặc chỉnh tề mở cửa, thông báo với người ngồi trong xe.

“Ừm...” Hai chân bước xuống, chưa kịp di chuyển đã bị vô số người con gái bám vào. Thiếu niên mặt đẹp hơn hoa, da trắng hơn cả con gái, khiến cho nhiều người phải ganh tị. Mái tóc màu hạt dẻ, bông bênh nổi bật giữa sân trường. Đôi mắt biết cười cùng với con người đen huyền ảo, như muốn mê hoặc người nhìn. Mũi cao thẳng tắp, môi cong gợi cảm. Thân hình cao ráo như người mẫu, khoác lên mình bộ đồng phục cực kì thời trang của trường trung học Hoàng Kim. Áo len trắng ngắn tay đơn giản không đáng nói nhưng khi cậu mặc vào thì hoàn toàn khác. “Chỉ cần người đẹp thì mặc gì cũng đẹp” điều đó quá chuẩn.

Tạm gác chuyện này qua một bên, điều quan trọng nhất ở đây là cả người của cậu bị hàng đồng con gái vây quanh không còn đường thoát. Góc áo bị nắm tới nắm lui. Cho dù cậu là con trai không thể lớn tiếng với con gái được nhưng bị lắc tới lắc lui cũng sinh ra cảm giác khó chịu. Đáng thương nhìn vào trong xe nói to lên.

“Thiên Phiết, đừng có ngồi trong đó học nữa, mau đi thôi, không sẽ trễ giờ đó.” Giọng nói trầm ấm vang lên. Chỉ sau vài giây đã thấy “những bức tường kiên cố” lập tức tan nhanh như bị sóng thần đổ bộ đi qua. Một người con trai có sức ảnh hưởng mang tính toàn cầu đi ra. Tóc đen hơi dài, khá rối. Đôi mắt phượng dài câu hồn chăm chú nhìn quyển sách dày cộm trên tay. Gọng kính màu đen cổ điển được đỡ bởi sống mũi thẳng. Môi mỏng lắm nhắm, lắm bặm vài từ khó hiểu. Quần áo luộm thuộm. Áo khoác ngoài cái còn cái rơi trên bờ vai rộng, quần tây đen nhăn nhoe. Chân xỏ dép lê, lệt xệt tiến tới. Da trắng dưới nắng ấm làm nổi bật hình ảnh đầy sống động và sắc nét. Ba lô nặng nề đeo trên lưng.

“Luôn luôn nghèo, nếu cậu không giải quyết được chút chuyện nhỏ như vậy thì cậu đừng có đi học, ở nhà mà cứu người đi.” Lạnh lùng nói ra nhưng vẫn chuyên tâm lấy viết giải bài. Mặc Nhất Trung chỉ biết thờ dài nhìn thẳng bạn thân, sau đó cũng tiếp tục đi theo sau. Lưu Thiên Phiết không khác nào ngọn đèn sáng giữ đêm tối, đi đến đâu, người đều tản ra đến đấy. Không biết từ khi nào biệt danh “Luôn luôn nghèo” đã theo người con trai có nhan sắc thiên phú này, chỉ vì chữ Mạt và Mặc đọc giống nhau mà từ đó tới giờ Thiên Phiết đã gọi như vậy. Khi dịch thoáng ra tên cậu có nghĩa là “Luôn luôn trung thành, tận tâm với nghèo”.

Một lớp học của trường Hoàng Kim không có sĩ số nhiều lắm, trung bình chỉ có khoảng từ mười đến hai mươi. Quá ít phải không? cũng vì là trường điểm của một nước. Các học sinh khi vào được trường này cũng như làm rạng ngồi cả dòng họ. Vào được trường là một chuyện, trụ vững hay không là một chuyện khác, và cuối cùng tốt nghiệp được hay không lại là chuyện khác nữa. Cứ như thế số học sinh có lúc tăng cũng có lúc giảm. Nhiều người khi nhắc đến trường này đều xanh mặt, lè lưỡi hoặc hâm mộ, khen ngợi, mỗi người mỗi vẻ. “Lò luyện thánh” cụm từ ám chỉ trường Hoàng Kim. Những nhân tài ngồi tại trường này đều sở hữu nhưng ưu điểm riêng, nói đi nói lại dù gì cũng là trường điểm nên mỗi công dân tại đây đều quần áo chỉnh tề, chỉ duy nhất một trường hợp đặc biệt đó chính là trường hợp của đồng chí Lưu Thiên Phiết.

Đi học như đi chơi, quần áo không hợp tông. Có lúc trên hường chấm bi, dưới xanh da trời. Vài trường hợp áo thun rộng, quần sooc ngắn, dép tổ ong huyền thoại cũng được phối hợp với nhau một cách chặt chẽ. Một đại thiếu gia nhà họ Lưu danh tiếng mà lại ăn mặc “khá đơn giản” như thế? Thật khiến cho người khác nghi ngờ. So với Nhất Trung thì cậu thua xa anh một đoạn nhưng nếu luận về sự thực tế thì không biết ai hơn ai.

Cả phòng học im lặng đến khó tin dù chưa vào học nhưng người nào người nấy đều tự động lấy tập sách ra tự học. Không khí ngột ngạt còn hơn cả kì thi tuyển sinh lúc mới vào trường. “Roạt” tiếng kéo cửa vang lên, hai thân hình đi vào.

“Các em, hôm nay chúng ta có học sinh mới. Được rồi, em mau giới thiệu mình với mọi người đi.” thầy giáo A lên tiếng.

“Luu Thiên Tuệ.” Gắn gọn trả lời.

“Em có thể nói về bản thân...” Đưa ra lời đề nghị chưa kịp nói hết câu đã bị phản bác lại.

“Thưa thầy, trường học là nơi chỉ để ngồi không sau đó viết vài chữ có vài cái bằng, cầm lấy đi tìm việc mà thôi không cần làm những chuyện thừa thãi này.” Cát cao giọng nói to, cả thầy và trò đều không biết nói gì. Nhất Trung đang tập trung đếm tiền dưới học bàn nghe thấy giọng nói quen thuộc lập tức ngược nhìn, mồm rơi xuống tám tắc.

“Thiên Tuệ?”

“Hừm? Tiểu Hoa?” Học sinh mới vào nhanh chóng thay đổi sắc mặt. không còn vẻ lạnh lùng như lúc này. Đôi mắt to tròn long lanh như hai viên ngọc lưu ly tỏa sáng cong lên. Mi dài thanh tú rũ bóng xuống khuôn mặt tựa như thiên sứ của cô. Chiếc mũi cao nhỏ nhắn. Môi đỏ mê người nở ra nụ cười tựa như nắng ban mai. Mái tóc dài nhuộm màu bạch kim ánh sắc vàng chói sáng. Bước nhanh xuống bàn thứ hai, cười cười gọi tên thân mật với Nhất Trung.

“Đã nói rồi, đừng gọi tớ như vậy.” Anh chàng tội nghiệp dờ khóc dờ cười cầu xin. Thằng bạn thân vì cái họ mà gọi anh với biệt danh trời đánh, nay lại thêm một đứa nữa kêu bằng cái tên hết sức nữ tính. Đầu phải anh muốn thối, chẳng qua lúc mười lăm tuổi được người trong ngành y học gọi là “Tiểu Hoa Đà”, vui mừng về nói với nhỏ bạn thân. Nào ngờ danh xưng đáng tự hào bị biến thành ...

“Này, Tiểu Hoa, cậu ở đây thì chắc chắn người đó có mặt phải không? ở đâu vậy?” Không bỏ vào tai lời khản cầu đáng thương, rướm mồ hôi nhỏ. Thấy Nhất Trung chỉ chỉ vào tấm lưng của người phía trên. Thiên Tuệ đưa mắt nhìn kỹ, la lớn.

“Tên này sao? Đầu giống. Anh hai của tớ không xấu kinh hồn tán đấng đến thế đâu.” Nhíu mày chỉ thẳng vào mặt Thiên Phiết.

“Bạn ơi, nếu không học thì nên đi cho, đừng làm ồn ảnh hưởng tới lớp. Con gái phải chú ý tới lời nói miệng cứ bô bô như ở ngoài chợ thật thiếu văn hóa.” Lời nói bén nhọn, chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn cô một cái. Người con gái nào đó tức đến đỏ cả mặt, giờ tay đập xuống bàn một lực lớn. Đây Nhất Trung vào bên trong, ngồi xuống. Trong đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh hoàn hảo mà cô tưởng tượng trong bao nhiêu ngày qua: “Cô sẽ chào hỏi thật đáng hoàng tử tế với người anh nuôi của mình, sẽ cung kính hết mực người anh này, sẽ nghe lời, ngoan ngoãn làm một đứa em gái chính hiệu. Đôi khi làm nũng để anh chiều cô, quan tâm cô nhưng để rồi giấc mộng hoàn toàn sụp đổ. Được thôi, là cô lỡ lời trước nhưng qua sự miêu tả hóa của ba nuôi nói cho cô biết anh của cô rất hiền, rất im lặng nên sẽ không tính toán nhỏ mọn đâu. Hừm cái gì mà không tính toán? Toàn là gạt người.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 1: Bi Kịch Ngày Gặp Mặt



Trong một căn phòng đầy mùi thức ăn ôi thiu bốc lên, xung quanh hỗn độn, tối đen như mực. Có hai bóng đen cao lớn đứng gần cửa sổ, chân không ngừng đập lên đập xuống một thân thể nhỏ bé. Tiếng van xin, cầu khẩn cũng không thấy, chỉ còn lại hơi thở yếu ớt của một đứa bé gái khoảng bảy, tám tuổi. Thân hình nằm dài trên đất, tóc tai rũ rượi, cả người chỉ còn da bọc xương. Hai mí mắt bị đánh đến nổi sưng vù, nặng trĩu đè đi đôi mắt vô hồn của đứa trẻ ngây thơ. Trên người vô số vết thương, nhẹ có, nặng có. Một giọng nữ chua chát cất lên.

“Đúng là vô tích sự chẳng làm được gì.” Nói xong vẫn tiếp tục thúc vào bụng của người nằm dưới sàn. Đứa bé em ôm bụng ho lên sù sụ, đau đớn, quằn

quai.

Người phụ nữ này không ai khác chính là mẹ của đứa trẻ nằm dưới. Đòi có câu “Hở dử không ăn thịt con” nhưng hãy suy xét lại, đây chính là một điển hình phản chứng điều ấy. Một con người không qua trường lớp, lại ham chơi sa đọa, một phút bông bột liền bị dính thai ngoài ý muốn với bạn trai. Người đàn bà thuở trước là tiểu thư của một gia đình giàu có, coi trọng nhân cách. Cha không chấp nhận chuyện này liền tống cô ả ra khỏi nhà. Sa đọa lại càng lấn sâu. Ma túy, rượu chè, bạo hành, tất cả những chuyện được cho là không vui liền đổ hết lên đầu của một đứa trẻ.

“Như vậy giết luôn coi như xong nợ.” Người còn lại không ai khác chính là tình nhân của ả đàn bà lẳng lơ kể bên. Trên người xăm nhiều hình hổ báo, vẻ mặt hung ác hiện lên. Tay phải vớ được đến chai thủy tinh, một phát đập xuống. Những mảnh vỡ văng tứ tung, đưa lại gần khuôn mặt của bé gái phía dưới. Người đàn bà kể bên thúc giục, khi chuẩn bị đâm xuống, cửa ngoài bị phá tung, ánh sáng tràn vào cả căn phòng. Hai người bên trong không hèn mà đồng loại nhủu mày lại. Sau khi quen dần ánh sáng, lập tức tỏ ra cấu gắt chưa kịp nói lời nào thì đã bị hai phát súng nhắm ngay đầu, viên đạn lao thẳng một đường, chuẩn sát không xê dịch. Thân thể đổ xuống, máu chảy lênh láng.

“Ông chủ, đã giải quyết xong.” Người thanh niên trẻ cầm súng cung kính cúi đầu nói.

“Ừm.” Một người đàn ông mình đầy khí chất gạt đầu, xoay người rời đi. Chân vừa bước được vài cái đã dừng lại lên tiếng ra lệnh.

“Coi trong đó còn có gì quý giá, đem đi cầm lấy số tiền đó bù vào khoản nợ của hai người hồi nãy. Nếu không còn gì thì đốt sạch hết cho ta.” Lời vừa dứt, một đám người áo vét đen chỉnh tề đi vào. Sau khoảng vài giây có một gười đi ra nói lại.

“Ông chủ, bên trong có một bé gái bị thương khá nặng.”

Người đàn ông khuôn mặt vẫn lạnh lùng, không nói gì, quay gót vào trong căn phòng chứa hai cái xác bốc mùi tanh kinh tởm. Quả thật có một đứa trẻ nằm im trong góc tường, hơi thở có mà như không, nếu không nhờ vài sợi tóc rung động chấn trước mũi thì chắc chắn sẽ có người cho rằng đây là xác chết của một cô bé. Người đàn ông bắt động thanh sắc, đến gần nhẹ bệ đứa bé lên nhìn. Khuôn mặt sưng vù không nhìn nổi, cơ thể thiếu đường chất óm đến kinh ngạc, yếu ớt thở ra từng nhịp. Con mắt gần như đã chết, vô hồn không thể phản chiếu được hình bóng của người đối diện, đó là đôi mắt không nên có ở một đứa trẻ. Người đàn ông nhìn sau một hồi mới cất giọng nói.

“Cô bé, con tên gì?”

Đáp lại câu hỏi của người đàn ông chỉ là khoảng không gian im lặng. Con người đen tuyền ẩn sau mí mắt sưng húp khẽ chuyển nhìn người đang bế mình lên. Người đàn ông nhẹ nhàng ôm chắc thân thể nhỏ bé, bước ra khỏi căn phòng tắm tối, vừa đi vừa nói.

“Con không muốn nói cũng không sao. Kể từ bây giờ đừng để người khác khi dễ mình, cứ ngẩng cao đầu mà đối diện. Hai người bọn họ không xứng đáng làm cha mẹ của con. Bắt đầu từ hôm nay con sẽ trở thành con gái của ta. Ta không biết cái tên lúc trước của con là gì, chỉ cần con nhớ rằng con là Lưu Thiên Tuệ là được...” Ánh sáng âm áp bao trùm cả đoàn người chậm chạp bước đi. Đôi tay gầy gò níu chặt áo của người đàn ông, từ từ chìm vào giấc ngủ.

.....

“Cậu chủ, đã đến nơi rồi ạ.” Một người tài xế ăn mặc chỉnh tề mở cửa, thông báo với người ngồi trong xe.

“Ừm...” Hai chân bước xuống, chưa kịp di chuyển đã bị vô số người con gái bám vào. Thiếu niên mặt đẹp hơn hoa, da trắng hơn cả con gái, khiến cho nhiều người phải ganh tị. Mái tóc màu hạt dẻ, bông bênh nổi bật giữa sân trường. Đôi mắt biết cười cùng với con người đen huyền ảo, như muốn mê hoặc người nhìn. Mũi cao thẳng tắp, môi cong gợi cảm. Thân hình cao ráo như người mẫu, khoác lên mình bộ đồng phục cực kì thời trang của trường trung học Hoàng Kim. Áo len trắng ngắn tay đơn giản không đáng nói nhưng khi cậu mặc vào thì hoàn toàn khác. “Chỉ cần người đẹp thì mặc gì cũng đẹp” điều đó quá chuẩn.

Tạm gác chuyện này qua một bên, điều quan trọng nhất ở đây là cả người của cậu bị hàng đồng con gái vây quanh không còn đường thoát. Góc áo bị nắm tới nắm lui. Cho dù cậu là con trai không thể lớn tiếng với con gái được nhưng bị lắc tới lắc lui cũng sinh ra cảm giác khó chịu. Đáng thương nhìn vào trong xe nói to lên.

“Thiên Phiết, đừng có ngồi trong đó học nữa, mau đi thôi, không sẽ trễ giờ đó.” Giọng nói trầm ấm vang lên. Chỉ sau vài giây đã thấy “những bức tường kiên cố” lập tức tan nhanh như bị sóng thần đổ bộ đi qua. Một người con trai có sức ảnh hưởng mang tính toàn cầu đi ra. Tóc đen hơi dài, khá rối. Đôi mắt phượng dài câu hồn chăm chú nhìn quyển sách dày cộm trên tay. Gọng kính màu đen cổ điển được đỡ bởi sống mũi thẳng. Môi mỏng lắm nhắm, lắm bặm vài từ khó hiểu. Quần áo luộm thuộm. Áo khoác ngoài cái còn cái rơi trên bờ vai rộng, quần tây đen nhăn nhoe. Chân xỏ dép lê, lệt xệt tiến tới. Da trắng dưới nắng ấm làm nổi bật hình ảnh đầy sống động và sắc nét. Ba lô nặng nề đeo trên lưng.

“Luôn luôn nghèo, nếu cậu không giải quyết được chút chuyện nhỏ như vậy thì cậu đừng có đi học, ở nhà mà cứu người đi.” Lạnh lùng nói ra nhưng vẫn chuyên tâm lấy viết giải bài. Mạc Nhất Trung chỉ biết thờ dài nhìn thẳng bạn thân, sau đó cũng tiếp bước đi theo sau. Lưu Thiên Phiết không khác nào ngọn đèn sáng giữ đêm tối, đi đến đâu, người đều tản ra đến đấy. Không biết từ khi nào biệt danh “Luôn luôn nghèo” đã theo người con trai có nhan sắc thiên phú này, chỉ vì chữ Mạc và Mạc đọc giống nhau mà từ đó tới giờ Thiên Phiết đã gọi như vậy. Khi dịch thoáng ra tên cậu có nghĩa là “Luôn luôn trung thành, tận tâm với nghèo”.

Một lớp học của trường Hoàng Kim không có sĩ số nhiều lắm, trung bình chỉ có khoảng từ mười đến hai mươi. Quá ít phải không? cũng vì là trường điểm của một nước. Các học sinh khi vào được trường này cũng như làm rạn người cả dòng họ. Vào được trường là một chuyện, trụ vững hay không là một chuyện khác, và cuối cùng tốt nghiệp được hay không lại là chuyện khác nữa. Cứ như thế số học sinh có lúc tăng cũng có lúc giảm. Nhiều người khi nhắc đến trường này đều xanh mặt, lè lưỡi hoặc hâm mộ, khen ngợi, mỗi người mỗi vẻ. “Lò luyện thánh” cụm từ ám chỉ trường Hoàng Kim. Những nhân tài

ngồi tại trường này đều sở hữu nhưng ưu điểm riêng, nói đi nói lại dù gì cũng là trường điểm nên mỗi công dân tại đây đều quần áo chỉnh tề, chỉ duy nhất một trường hợp đặc biệt đó chính là trường hợp của đồng chí Lư Thiên Phiết.

Đi học như đi chơi, quần áo không hợp tông. Có lúc trên hường chấm bi, dưới xanh da trời. Vài trường hợp áo thun rộng, quần sooc ngắn, dép tổ ong huyền thoại cũng được phối hợp với nhau một cách chặt chẽ. Một đại thiếu gia nhà họ Lư danh tiếng mà lại ăn mặc “khá đơn giản” như thế? Thật khiến cho người khác nghi ngờ. So với Nhất Trung thì cậu thua xa anh một đoạn nhưng nếu luận về sự thực tế thì không biết ai hơn ai.

Cả phòng học im lặng đến khó tin dù chưa vào học nhưng người nào người nấy đều tự động lấy tập sách ra tự học. Không khí ngột ngạt còn hơn cả kì thi tuyển sinh lúc mới vào trường. “Roạt” tiếng kéo cửa vang lên, hai thân hình đi vào.

“Các em, hôm nay chúng ta có học sinh mới. Được rồi, em mau giới thiệu mình với mọi người đi.” thầy giáo A lên tiếng.

“Lư Thiên Tuệ.” Gắn gọn trả lời.

“Em có thể nói về bản thân...” Đưa ra lời đề nghị chưa kịp nói hết câu đã bị phản bác lại.

“Thưa thầy, trường học là nơi chỉ để ngồi không sau đó viết vài chữ có vài cái bằng, cầm lấy đi tìm việc mà thôi không cần làm những chuyện thừa thãi này.” Cát cao giọng nói to, cả thầy và trò đều không biết nói gì. Nhất Trung đang tập trung đếm tiền dưới học bàn nghe thấy giọng nói quen thuộc lập tức ngược nhìn, mồm roi xuống tấm tắc.

“Thiên Tuệ?”

“Hừm? Tiểu Hoa?” Học sinh mới vào nhanh chóng thay đổi sắc mặt. không còn vẻ lạnh lùng như lúc này. Đôi mắt to tròn long lanh như hai viên ngọc lưu ly tỏa sáng cong lên. Mi dài thanh tú rũ bóng xuống khuôn mặt tựa như thiên sứ của cô. Chiếc mũi cao nhỏ nhắn. Môi đỏ mê người nở ra nụ cười tựa như nắng ban mai. Mái tóc dài nhuộm màu bạch kim ánh sắc vàng chói sáng. Bước nhanh xuống bàn thứ hai, cười cười gọi tên thân mật với Nhất Trung.

“Đã nói rồi, đừng gọi tớ như vậy.” Anh chàng tội nghiệp dờ khóc dờ cười cầu xin. Thằng bạn thân vì cái họ mà gọi anh với biệt danh trời đánh, nay lại thêm một đứa nữa kêu bằng cái tên hết sức nữ tính. Đầu phải anh muốn thề, chẳng qua lúc mười lăm tuổi được người trong ngành y học gọi là “Tiểu Hoa Đà”, vui mừng về nói với nhỏ bạn thân. Nào ngờ danh xưng đáng tự hào bị biến thành ...

“Này, Tiểu Hoa, cậu ở đây thì chắc chắn người đó có mặt phải không? ở đâu vậy?” Không bỏ vào tai lời khấn cầu đáng thương, rướm cổ hỏi nhỏ. Thấy Nhất Trung chỉ chỉ vào tấm lưng của người phía trên. Thiên Tuệ đưa mắt nhìn kỹ, la lớn.

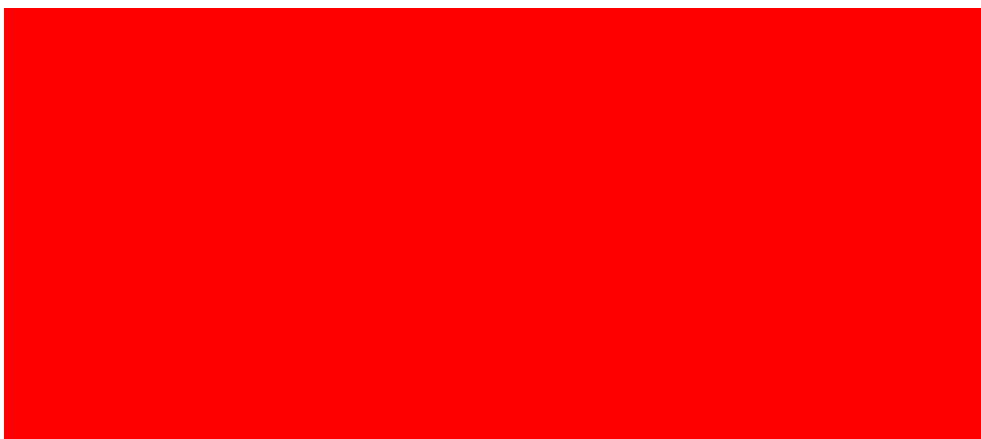
“Tên này sao? Đầu giống. Anh hai của tớ không xấu kinh hồn tán đấng đến thế đâu.” Nhíu mày chỉ thẳng vào mặt Thiên Phiết.

“Bạn ơi, nếu không học thì nên đi cho, đừng làm ồn ảnh hưởng tới lớp. Con gái phải chú ý tới lời nói miệng cứ bô bô như ở ngoài chợ thật thiếu văn hóa.” Lời nói bén nhọn, chẳng thèm ngẩng mặt lên nhìn cô một cái. Người con gái nào đó tức đến đỏ cả mặt, gờ tay đập xuống bàn một lực lớn. Đẩy Nhất Trung vào bên trong, ngồi xuống. Trong đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh hoàn hảo mà cô tưởng tượng trong bao nhiêu ngày qua: “Cô sẽ chào hỏi thật đáng hoàng tử tế với người anh nuôi của mình, sẽ cung kính hết mực người anh này, sẽ nghe lời, ngoan ngoãn làm một đứa em gái chính hiệu. Đôi khi làm nũng để anh chiều cô, quan tâm cô nhưng để rồi giấc mộng hoàn toàn sụp đổ. Được thôi, là cô lỡ lời trước nhưng qua sự miêu tả hóa của ba nuôi nói cho cô biết anh của cô rất hiền, rất im lặng nên sẽ không tính toán nhỏ mọn đâu. Hừm cái gì mà không tính toán? Toàn là gạt người.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 2: Chuyển Chỗ



“Đứng dậy cho ta.” Gương mặt xinh đẹp hút hồn người nhìn bây giờ đang nhúch hai hàng lông mày thanh tú lại. Đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào đám nam nhân nằm vật vã dưới chân mình. Một thân võ phục gọn gàng, đai đen quấn quanh vòng eo thon thả của Thiên Tuệ. Những người nằm bẹp dưới đất cũng muốn tuân lệnh lắm nhưng thân thể bị một cô gái mang trên mình cấp bậc cao nhất: “thập đẳng huyền đai karate” hành hạ, giày vò đến cực độ. Xương cốt bây giờ chỉ cử động một chút lại kêu lên răng rắc, không đâu chỗ này cũng thốn chỗ khác. Người ôm bụng, kẻ nắm chặt chân...nói chung là đủ kiểu, đủ hình dáng và thể loại. Bỗng nhiên có một người đàn ông to lớn trên mặt đầy sẹo, da ngăm đen, miệng rộng mũi tẹt bước vào, áo vết nghiêm túc.

“Cô chủ, ông chủ muốn cô qua nhà chính dùng cơm.” Sau khi nhìn thấy một màn diễn ra trước mắt thân hình bất giác khép nép hết có thể. Cung kính cúi đầu, mồ hôi giọt ngắn giọt dài thi nhau kéo xuống.

“Ta không muốn đi.” Nghiêm mặt trả lời, không giấu được sự tức giận trong đôi mắt sáng. Từ nhỏ đến giờ cô chỉ muốn có một ngày được ngồi vào bàn cơm chính của gia đình nhà họ Lưu, khát khao, mơ tưởng nhưng cuối cùng ngày cô được mời tới lại là ngày cô phát hiện người anh trai nuôi của mình không những không biết đến sự tồn tại của cô và chẳng tỏ ra vẻ quan tâm dù là một chút. Lên mười nghe tin anh hai bị bắt cóc, Thiên Tuệ ra sức học võ để bảo vệ người ấy, chịu mọi gian nan để khi anh hai bị ai đó khi dễ cô còn có thể trả thù nhưng đáng này...

“Không được đâu cô chủ, mọi vật dụng của cô đều bị chuyển tới nhà chính hết cả rồi.” Mồ hôi rơi càng nhanh, khuôn mặt tái xanh. Đứng thấy ông chủ này có vẻ mặt hồ báo mà sợ sệt, thật chất người này là một đầu bếp kiêm bảo mẫu của Thiên Tuệ. Không biết đôi nọ cũng chẳng thể đánh nhau nên ngay từ đầu chức vụ đầu bếp đã gắn liền với ông, sau khi nhị tiểu thư được rước về lại có thêm công việc chăm sóc trẻ được diễn ra.

Lưu Thiên Tuệ trầm mặt mặc, sau ba giây đắn đo liền ngẩng đầu nói với người đàn ông đang run như cày sậy.

“Chú Khuyết, chúng ta qua nhà chính...mang vật dụng của con về, có chết cũng không muốn ở trong cái nhà có bản mặt thú của tên kia.” Nộ khí xông thẳng lên đầu, xoay một vòng trên không tuyệt đẹp, gót chân đá móc ngang lên túi cát nặng nề. Lớp bao dày ở ngoài lập tức toét ra thẳng một đường thẳng tắp, cát bên trong lù lượt chảy xuống. Há hê mới chịu đi ra ngoài, để lại đằng sau vô số khuôn mặt đau khổ. Bắt đầu từ lúc đi học về không biết Thiên Tuệ đã đâm, đánh, đá thủng bao nhiêu cái bao cát, những người vệ sĩ theo bên cô phải tất bật lau dọn tàn cuộc, nước mắt hòa trong gió.

.....

“Tuệ, con mau ngồi vào đây.” Bà Lưu hiền dịu vẫy vẫy tay với nhị tiểu thư. Cô cảm thấy khó xử, việc là nhị tiểu thư chỉ muốn đem tất cả đồ đạc của mình về một các nhanh chóng, đã lên kế hoạch đầy đủ, hỏi chú Khuyết về địa hình nơi đó kỹ càng, chỉ còn nước là phóng một mạch là xong nhưng vừa mới chạy qua khỏi cánh cửa chính đã bị mẹ nuôi gọi lại. Người mẹ này cực kì hiền lành, nhân hậu lại rất thương cô. Ngày cô được đem về, bà Lưu nghe chồng mình kể lại chuyện, nước mắt lập tức tuôn rơi, vừa khóc vừa chăm sóc cho cô, kể từ đó đối với Thiên Tuệ mẹ nuôi là trên hết.

“Con...con...” Đứng chôn chân ngay tại chỗ, lấp bấp đến nỗi kế hoạch hoàn mỹ bị gió từ đâu bay tới cuốn đi. Bà Lưu cười cười, nắm hai bờ vai nhỏ nhắn của cô, ấn xuống bàn cơm thịnh soạn. Mùi hương hấp dẫn cứ thế mà bay lượn lơ lửng quanh mũi của Thiên Tuệ, cái bụng đột nhiên lên tiếng gõ vũ chủ nhân của mình. Bảo ngư, di cá, sơn hào hải vị cũng chẳng thể sánh bằng những món mà mẹ nuôi nấu.

“Tuệ đến rồi à?” Giọng nói trầm đục vang lên không ai khác chính là người đã cứu cô\_ ông Lưu. Bước nhanh xuống cầu thang, gương mặt tươi cười, trên khuôn mặt đã có vài nếp nhăn theo thời gian.

“Cha nuôi.” Lễ phép chào hỏi, ông Lưu xua tay ý bảo không cần đâu, kéo ghế ngồi kế bên vợ, hỏi thăm tình hình dạo này của nhị tiểu thư.

Trên bàn ăn cũng nhanh chóng xuất hiện thêm một vị khách. Ngọc thụ lâm phong, thân hình hoàn mỹ tựa như thần tiên, thân nhiên ngồi xuống. Mặt dày ăn bám chính là đồng chí Mặc Nhất Trung. Có nhà sang không ở lại vác khuôn mặt có lớp da dày mười tác qua đây ăn nhờ ở đậu chỉ với một lí do hết sức đáng thương tâm “Cha anh muốn anh đi du học nhưng vì muốn ở lại để cứu mạng người nên nhất quyết ra đi sang nhà bạn thân ở nhờ, chờ đến khi cha đẹp bỏ ý định đó thì sẽ quay về”. Thật chất là tiết kiệm cơm, tiết kiệm tiền điện, tiền nước. Nếu những thứ trên đều được thực hiện một cách hoàn hảo thì tiền tháng của anh chắc chắn sẽ tăng vọt lên, và đúng như kết quả anh mong muốn. Chúng ta nên thông cảm cho đức tính yêu tiền của anh hay nên lên án hành động của vị danh y này?

Gia đình nhà họ Lưu cũng không nhỏ mọn đến nỗi nuôi thêm một miệng người mà phải cần nhân, cấu gắt. Họ hoàn toàn hoan nghênh “Tiểu Hoa Đà” sống luôn trong nhà của họ. Sẵn tiền tiết kiệm tiền đi bệnh viện. “Có qua, có lại nương tựa nhau mà sống” đó là câu châm ngôn của gia đình nhà họ Lưu.

“Nhất Trung, Phiết không xuống cùng con sao?” Bà Lưu dịu dàng hỏi, anh chưa kịp trả lời đã có một bóng người xuất hiện. Mái tóc bù xù, hai mắt nhìn chăm chăm vào một quyển tập, pijamas luộm thuộm khoác lên người. Áo trên ba màu chính chủ đạo, quần dưới bảy sắc cầu vồng sáng chói. Đôi dép lê hình con cún, mỗi lần đi chuyển hai hạt tuyền được dính trong mắt của con chó trên dép cứ liếc qua liếc lại, phát ra âm thanh lộp bộp, đi tới. Ngồi xuống vị trí của mình lên tiếng mời cơm cả nhà. Miệng động mà tay chẳng động, đôi đũa gấp com gior lên nửa ngày trời mà không thể đến được bên miệng. Cả khuôn mặt như dính chặt trong cuốn tập. Trên bàn vẫn diễn ra hoạt động ăn uống bình thường cứ như chuyện này là một điều hiển nhiên xảy ra mọi khi.

Thiên Tuệ ăn hết phần của mình liếc mắt nhìn thấy phần cơm của người anh nuôi vẫn chưa hề bị “hư tổn” gì. Phóng đũa đâm ngay miếng bít tết ngon tuyệt, đưa lên miệng ăn ngon lành. Vợ chồng Lưu gia lắc đầu cười cười tỏ vẻ hết cách. Cuốn tập lập tức dời xuống, Thiên Phiết nhìn chiếc đĩa trống không của mình, lạnh lùng nhìn người con gái đang hít hít thưởng thức món chính của mình. Nhìn cho tới khi nhị tiểu thư cảm thấy lạnh xương sống, quay mặt trừng mắt.



“Nhìn cái gì, anh chẳng phải đang học sao? Cần ăn để làm gì, tôi chỉ thấy món này quá ngon bỏ đi thì uống nên ra tay giúp đỡ mà thôi.” Cần thêm một phát vào miếng thịt mọng nước, thơm lừng. Đại thiếu gia sau một hồi lâu mới lên tiếng.

“Cô là ai thế?” Câu hỏi hồ hởi khiến cho Thiên Tuệ đang ăn bỗng bẻ đôi đôi đũa trong vô thức. Gân xanh nổi đầy đầu. Chỉ mới có một buổi sáng mà cậu đã quên tên của đứa học sinh mới chuyển vào. Ông Lưu cảm nhận được sát khí đáng sợ phát ra từ người đứa con gái nuôi, nhanh chóng giải thích.

“Phiết, đây là Thiên Tuệ, em gái của con. Không phải người lạ đâu nên con đừng có hỏi như thế nữa.”

“Ừm.” Chẳng chú ý, gật đầu đứng dậy rời khỏi bàn ăn, trước khi đi còn nói với Nhất Trung một câu: “Luôn luôn nghèo, lát nữa mang đồ ăn vào phòng của tớ, nếu cậu có đồ ăn thừa thì nên cho người kể bên cậu một ít đi, tớ thấy sắc mặt cô ấy xanh xao quá, chắc do thiếu máu. Cậu nên coi cô gái đó có bệnh không đừng để một lúc nào đó lăn ra ngất hay chết thì phiền lắm.” Lưng thừng lên lầu. Đôi đũa bị gãy đôi nay lại biến thành mớ gỗ vụn không nhìn ra đây lúc đầu là chiếc đũa. Ba người trên bàn người khó xử, kẻ lo sợ, tên thấp thỏm. Hít vào một hơi thật sâu, chỉnh lại thái độ của bản thân, nhị tiểu thư nở nụ cười mê người chỉ có thể lấy câu “Nhất tiểu khuynh thành, nhị tiểu khuynh quốc” mà hình dung, nhưng nụ cười như vậy càng khiến cho những người có mặt trên bàn ăn càng hoảng loạn. Cát giọng nói trong trẻo như chuông vàng ngân vang.

“Cha nuôi, mẹ nuôi, không biết phòng ngủ của con ở đâu?” Cả hai người lớn tức tốc chỉ thẳng lên lầu hai, giờ ba ngón từ trái qua phải. Có thể hiểu rằng “Lầu hai, phòng thứ ba từ bên phải”. Thiên Tuệ dụi dụi mắt đứng dậy lên lầu, vừa vào trong đã gọi điện thoại cho chú Khuyết.

“Chú, con sẽ ở lại đây.” Nói xong tắt máy, quăng thẳng chiếc smartphone vào tường, điện thoại đáng thương vỡ thành từng mảnh. Khinh người quá đáng, nếu anh đã như thế thì cô cũng tiếp luôn. Từ anh em chỉ vì một xung đột liền trở mặt thành thù. Cuộc sống trong Lưu gia hoàn toàn bị thay đổi từ đây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 3: Đại Thiếu Gia Thay Đổi Hình Tượng



Sáng ngày hôm sau.

“Cốc...cốc...” bên ngoài phòng Thiên Tuệ vang lên tiếng gõ cửa đều đặn nhưng bên trong vẫn im lặng không một chút động tĩnh. Vài tiếng lách cách phát ra, cánh cửa đột nhiên mở toang. Bên trong phòng tối đen như mực. Cửa sổ chẳng có một tia nắng vàng lọt vào vì bị hai lớp chấn dày che mất. Phải nhờ ánh đèn ngoài hành lang, Nhất Trung mới đi đến được giường của nhị tiểu thư.

“Thiên Tuệ, mau dậy đi. Xuống ăn sáng rồi đến trường.” Nhất Trung lắc lắc vai của nhỏ bạn thân. Hành động này chẳng khác nào những bà mẹ gọi con mình sửa soạn mỗi buổi sáng để đi học, mới vừa rồi, anh cũng nói như vậy với đại thiếu gia. Lúc đầu chỉ cần gọi Thiên Phiết nhưng sau này chắc chắn cũng phải gọi thêm đứa bạn này nữa vì từ nhỏ đã mê ngủ, khi không có việc gì xử lý thì lăn đùng ra đó ngủ. Đôi lúc “Tiểu Hoa Đà” cảm thấy mình giống như con cu ly nhỏ tội nghiệp đáng thương. Một phút...hai phút...năm phút...không ngọ nguyệt, không chuyển tư thế, không lên tiếng cần nhân, chỉ thờ ra từng hơi đều đặn. Nhất Trung cảm thấy máu xông lên đến não, cũng giống như những người mẹ gọi mãi mà con chẳng chịu dậy. Đối với Thiên Phiết, anh đứng kế bên chỉ cần nói: “Hôm nay có kì thi quốc gia quan trọng” hay “Sách vở của cậu bị người làm lấy ra đem để ở ngoài, mưa ướt hết rồi”, y như rằng cậu sẽ giật bắn người mà tỉnh dậy. Còn đối với cô nàng này thì phải sử dụng gì mới được đây?

“Thor XM408F của cậu bị bán đấu giá rồi.” Kề mũi sát bên tai Thiên Tuệ, nhẹ nhàng nói ra. Nhị tiểu thư tóc tai bù xù lập tức ngồi dậy, đôi mắt ánh lên nét tức giận, nắm chặt cổ áo của Nhất Trung hét to.



“Thằng nào, con nào to gan thế?”

Ây da, đúng như dự đoán. Nhị tiểu thư của Lưu gia... tiền tài không thích, trai đẹp không mê, chỉ quan tâm đến súng, vũ khí,... trong tất cả loại súng mà cô sở hữu, Thiên Tuệ “cứng” nhất là Thor XM408F dòng súng CheyTac Intervention đang giữ kỷ lục thế giới về cự ly bắn. Ngày nào cũng đem ra lau một cách cẩn thận. Con gái như vậy có ai thích? Có nhiều là đấng khác nhưng những chàng trai theo đuổi cô bị biến mất một cách bí ẩn, vô số tin đồn lan truyền nói rằng bang chủ của Tiểu Thanh Lâm có sở thích kì lạ, đem những người bám đuôi mình ra thử súng hết. Thật chất cô chẳng làm gì cả như vậy không phải oan cho nhị tiểu thư quá không? Thiên Tuệ là cô gái hiền lành, quan tâm đến người khác nên chỉ thử súng trên người thuộc hạ của mình mà thôi..

“Không có ai hết, tớ chỉ muốn cậu dậy thôi.” Tò vè mặt chân thành, thanh khiết nhất có thể cô gái nào đó vừa nhìn thấy liền nổi hết cả da gà, người giật giật lên từng hồi, bỏ tay ra khỏi người Nhất Trung, chui hai lòng bàn tay của mình vào ga trường. Nụ cười trên môi của danh y đột nhiên cứng lại: “Con nhỏ này vẫn khó ưa như xưa.”

“Cậu gọi tớ dậy không bằng Trương Nhân gọi, thiếu kĩ năng quá.” Cần lấy khăn bông bước vào phòng tắm, tiếng nước chảy từ vòi sen phát ra. Nhất Trung bên ngoài bắt đầu nhớ lại nhưng không tài nào nhớ ra được mình từng biết người nào tên Trương Nhân, lớn tiếng hỏi.

“Ai là Trương Nhân? bạn trai cậu hả?” Kì lạ chưa có nam nhân nào chịu làm người yêu của cô quá một tiếng.

“Không, con chó nhà tớ nuôi.”

“...” Anh không bằng một con chó? Sắc mặt trắng bệch, lùi thui ra khỏi phòng, lác lác đi xuống cầu thang trong trạng thái vô hồn, ngồi vào bàn ăn. Ba hòn báy vĩa trôi về miền cực lạc, tiếng kéo ghế kể bên vang lên. Một bộ âu phục cao cấp màu đen sang trọng, quần tây đen thẳng tôn lên thân hình cao dài của Thiên Phiết. Mái tóc dài bệ bồi thường ngày nay được vuốt keo chảy ngược ra đằng sau. Mày rậm mà thanh làm nổi bật gương mặt có khung xương hoàn mỹ. Cặp kính đen được tháo xuống để lộ đôi mắt phượng dài quyền rũ. Mũi thẳng, môi mỏng, răng trắng. Cậu lúc này chẳng khác gì một nam thần ở trong mắt các thiếu nữ ngày thơ...

Nhìn thấy người bạn thân thất thần cũng im lặng không hỏi han gì.

“Phiết, có phải tớ không bằng một con chó không?” Hai mắt mất tiêu cứ nhìn chăm chăm vào bức tường trắng đối diện.

“Tất nhiên là không rồi.” Cúi đầu ăn điểm tâm sáng. Con người lập tức có sắc trở lại, tinh thần cũng phấn chấn hơn, hạnh phúc ôm chầm thẳng bạn kể bên, vui vẻ cười tươi đúng là chỉ có thằng này là tốt nhất. Nhưng “Tiểu Hoa Đà” đang trong trạng thái lên mây chẳng bỏ gì vào tai nên chưa nghe kịp câu sau: “Chó không làm những hành động kì như cậu...”

Mười lăm phút sau, Nhất Trung mới chấn tỉnh lại, nhìn đại thiếu gia từ trên xuống miệng bất giác hỏi.

“Hôm tới công ty sao?”

“Ừm, học xong sẽ qua thẳng luôn, trưa nay có cuộc họp quan trọng với ban quản trị.” Uống một ngụm nước lọc xuống, khoan tay ngồi im, trong đôi mắt hiện lên ánh sáng xanh ghê rợn, môi hồng vô tri vô giác xuất hiện nụ cười lạnh sống lưng.

“Hãy yên nghỉ, đồng chí xấu số.” Nhất Trung tay chấp chửi thề, vãi lạy vài lần. Mỗi lần đại thiếu gia cười lại có chuyện không lành xảy ra. Đa phần từ việc quản lí trong công ty. Lần huyết hùng mạnh như vậy không ít kẻ muốn chiếm đoạt. Nếu muốn lật đổ ngôi vua trước là tướng mạnh sau là quân đông thì mới có cơ hội nhưng cho dù như vậy cũng không thể nào làm lung lay được chức vụ của Thiên Phiết. Những người có âm mưu tranh đoạt trước khi hành động đều bị Lưu gia trừ khử cũng vì nguyên nhân đó mà Tiểu Thanh Lâm được thành lập, một tay trợ giúp, chính tà dung hòa.

Một thân hình tuyệt mỹ đi tới. Mái tóc mây bạch kim được buộc gọn lên cao. Đôi mắt to tròn trong suốt lạnh lùng liếc nhìn Thiên Phiết. Môi đỏ gọi cảm nhếch mép, cười khinh. Sơ mi trắng đơn giản, váy ngắn màu đen cách điệu, càng tôn thêm đường cong mê người của nhị tiểu thư. Tao nhã ngồi vào bàn ăn, không một lời nói thừa thãi bắt đầu lập chiến công trên mặt trận có tên gọi là “Thức ăn”. Đại thiếu gia mặt đẹp như ngọc nhìn cô khẽ nhủ mày, quay qua hỏi nhỏ với Nhất Trung.

“Này, cô gái đó là ai thế?”

Đôi đũa cô đang gấp mì tự nhiên lại bị gãy làm đôi. “Tiểu Hoa Đà” mồ hôi đầy mặt, khó khăn nói với giọng cực nhỏ.

“Là em gái cậu đó, Thiên Tuệ.” Hai mắt trừng lớn nhìn thấy hàn khí xung kích quanh thân nhỏ bạn.

“Thế à?” Vẻ mặt lạnh nhạt, hờ hững nói. Cô nuốt chút nữa đã lấy cây dao trên bàn phóng thẳng vào mặt cậu rồi. Cầm lấy ly nước uống xuống, đập bàn đi ra ngoài. Vợ chồng Lưu gia vừa bước xuống đã thấy, cả hai đều thờ dài chán nản. Ông Lưu như già thêm vài tuổi nói với vợ.

“Từ mai nhà mình đổi đũa gỗ thành nhôm đi.” Bà Lưu cũng gật đầu đồng ý.

.....

Chiếc Mercedes Benz sang trọng đỗ ngay trước cổng trường Hoàng Kim. Ba bóng người vừa bước ra đã làm cho cả sân trường dậy sóng. Dẫn đầu là Mặc Nhất Trung, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, người gặp người yêu. Nhan sắc lẫn tư chất đều hơn người. Người thứ hai không ai khác đó chính là nhị tiểu thư nhà Lưu gia\_ học sinh mới chuyển tới. Sắc nước hương trời, nghiêng nước nghiêng thành khó ai sánh bằng, gương mặt sắc sảo không kém vài phần đáng yêu. Thân hình thon gọn, mềm mại khiến cho nhiều người muốn có mà không được. Cuối cùng là nhân vật xa lạ với mọi người nhưng thân

thuộc với hai người trên đại thiếu gia Lưu Thiên Phiết. Một thân âu phục chỉnh tề, dáng người thon gọn. Khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm nhìn thẳng Phong thái, khí chất, biểu hiện như một con người hoàn toàn khác. Không luận thẹn, không có sách to hay vở dày. Tự tin ngẩng cao đầu đi thẳng, đoàn người vừa đi qua khỏi sân trường rộng lớn lập tức tiếng vỗ òa vang lên.

“Tôi muốn ngày nào cũng đi học.”

“Tôi đang yêu phải không?”

“Cầu cho thế giới chỉ có duy nhất một ngày này.”

.....

Lớp học của ba người vẫn như mọi khi. Học sinh im lặng mà ngồi học chỉ có điều ánh mắt ai cũng dán chặt lên tấm lưng thon dài của Thiên Phiết, vài tiếng hít không khí, vài tiếng quẹt nước miếng, vãn vãn và vãn vãn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 4: Bộc Phát



Cả một mớ hỗn độn đang diễn ra trong lớp thì bên ngoài một người đàn ông trung niên đi vào. Gương mặt không có gì nổi bật nhưng lại cảm nhận được sự nghiêm túc trong ánh mắt của ông. Đặt một chồng giấy xuống bàn, cất giọng.

“Các em, bắt đầu kiểm tra.”

Lời nói vừa ra làm cho Thiên Tuệ xây xẩm mặt mày, quay qua hỏi Nhất Trung.

“Nè, học sinh mới vào cũng phải kiểm tra hả?” Mồ hôi nhễ nhại, khuôn mặt trắng bệch.

“Cho dù là học sinh cũ hay học sinh mới, khi vào đây thì suốt ngày cậu vẫn sẽ bị kiểm tra đủ các môn. Với tiêu chí “làm hết sức mình” do trường đề ra thì cậu phải sử dụng hết sức bình sinh để làm hết những bài kiểm tra giao cho. Tớ học ở đây hai năm suốt ngày phải ngầu nghiêng chừng ấy đề nên giờ đã quen nhưng còn cậu...” Mạc Nhất Trung khuôn mặt vô cảm nhìn chồng giấy dày trên bàn, hết thở ngán lại thở dài.

Nhị tiểu thư từ nhỏ đã không thích học với câu khẩu hiệu “Càng học càng ngu”, suốt ngày rong chơi bê hoa bắt bướm khắp nơi, không thì về vô đường luyện tập, hoàn toàn không biết đến hai chữ “học hành” có hình thù gì.

“Tiểu Hoa, cậu cho tớ coi bài là được, chuyện dễ như ăn bánh mà, phải không?” Lập tức lấy lại tinh thần, vui tươi phè phỡn, ngồi rung đùi.

“Một trăm đề thi, bóc thăm mà làm. Cậu nghĩ đi lớp mình chỉ có mười lăm đứa so với số lượng đề kiểm tra, cho cậu coi được là một kì tích.”

Quách Thị Phụng, cô hoàn toàn không biết, đây là nơi quỷ quái nào vậy? Khủng bố trường học hay muốn làm học sinh chết vì não hết nét nhăn? Cô không muốn ở đây nữa, cô muốn về nhà, muốn đi ngủ, muốn tập bắn súng, muốn... Đau đốn cảm đề thi, trong đầu trống không. Hai mắt hoa lên, miệng mím chặt. Vô đầu bức tai cả một hồi mà chẳng có một chữ ghi vào trong giấy.

“Cuộc cách mạng công nghiệp hóa ở Anh diễn ra như thế nào?” Lịch sử, đề kiểm tra của cô là lịch sử. Tuyệt vọng úp mặt xuống bàn, một chút tia sáng mang tên “hy vọng” không chiếu xuống cô thì phải. Nước mắt lưng tròng chảy dài, thê lương than trách ông trời.

“Còn năm phút.” Thầy giáo lên tiếng.

Thiên Tuệ vẫn úp mặt tuyệt vọng như con ếch nằm ngửa bụng chờ chết, bỗng nhiên một suy nghĩ xoẹt qua đầu cô. Cầm ngay cây bút viết xuống, khí thế, hùng hồn. Hai mắt như sáng hơn mọi khi, môi nở nụ cười thỏa mãn. Chuông vừa reng lên cũng chính là lúc cô bỏ viết xuống, giờ tay quệt mồ hôi trên trán, thở ra nhẹ nhõm. Trên tờ giấy kiểm tra của nhị tiểu thư viết đầy chữ.

“Thưa thầy, em thấy đề kiểm tra này rất hay, rất ý nghĩa và súc tích nhưng em không làm được. Em biết chữ nhưng chữ lại chẳng biết em. Như con điều đứt dây, có con còn bay cao lên trời, có con rớt một cái “bịch” xuống đất, em chính là con thứ hai. “Công nghiệp hóa ở Anh” diễn ra sao thì nên để học sinh nước họ lo liệu, suy nghĩ. Đòi có câu “Dân ta phải biết sử ta”, ngay cả lịch sử Việt Nam em còn chưa bỏ vào đầu hướng chỉ nước ngoài. Mong thầy thông cảm.”

Thầy giáo vừa ra, cô nhanh chóng đứng dậy xách ba lô đeo lên vai. Sẵn sàng tung mình tìm lấy tự do cho chính bản thân thì tay bị nắm chặt, chắc chắn là Tiểu Hoa, cô vừa trừng mắt quay sang thì liền đơ mặt. Không phải Nhất Trung mà là anh hai của cô \_ Thiên Phiết. Khuôn mặt lạnh lùng, mắt phượng khép hờ, môi mỏng khẽ nhúc nhích.

“Định trốn học sao?” Con người đen láy mỗi khi chuyển động như có ngàn vì tinh tú bay xung quanh.

“Liên quan gì đến anh?” Khó hiểu. Tên này bình thường đâu nói chuyện với cô.

“Yên Tuệ, nếu cô muốn cúp học thì không cần phải khoa trương đi cửa trước đâu, có cửa sau kia.” Ngón tay thon dài, trắng muốt chỉ về cánh cửa nhỏ cuối phòng. Thật sự lúc cậu nói lên điều đó làm nhị tiểu thư rất cảm động nhưng tại sao gọi sai tên? Người thân gọi sai tên mình, các bạn cảm thấy như thế nào? Dở khóc dở cười.

“Yên Tuệ cái đầu anh, là Thiên Tuệ có hai chữ như vậy cũng quên. Thôi không so đo nữa, tôi phẫn đây, cảm nói với cha mẹ nuôi của tôi.” Giờ nắm đấm trước mặt cậu đe dọa. Chuông chuyển tiết cũng reo lên, nhị tiểu thư xoay mình chạy bán sống bán chết ra khỏi ngoài trường. Một thân nhẹ nhàng phóng lên bước tường cao kiên cố của trường Hoàng Kim, dễ dàng tiếp đất.

“Hào bằng hữu, đi du ngoạn mà không gọi, tại hạ đây thiệt đau lòng.” Thân hình hoàn mỹ tựa vào bức tường trắng của trường. Mái tóc màu hạt dẻ bóng bèn nhồi bật. Hai mắt híp chặt thành một vòng cung hoàn hảo. Đôi môi gợi cảm cười rộ để lộ hàm răng trắng sáng \_ Đại sứ Closeup là đây. Kế bên còn có người mà cô không muốn chạm mặt nhất. Áo phục màu đen sang trọng càng tôn thêm làn da trắng của cậu. Mắt phải viết chữ “Họa”, mắt trái vẽ chữ “Quốc”. Khí chất hơn người, khép hờ đôi mắt tuyệt đẹp, liếc nhìn cô.

“Tại sao mấy người lại ra được?” Cả hai đồng loạt chỉ vào cổng trường mở toan hoang. Nhị tiểu thư như chết sững tại chỗ.

“Không phải vẫn còn tiết sao?”

“Cúp rồi.” Nhất Trung vươn vai, hít thở không khí trong lành.

“Ba nói phải giám sát cô.” Cậu cầm chiếc điện thoại có có tin nhắn từ ông Lưu. Thiên Tuệ vừa nhìn thấy trong tin liền đánh “thịch” một phát, tức giận dùng dùng túm chặt cổ áo sơ mi trắng của đại thiếu gia.

“Tôi đã nói không được cho cha mẹ nuôi biết mà.” Mắt trừng lớn nhìn thẳng vào khuôn mặt hờ hững đối diện chỉ thấy cậu cầm chiếc điện thoại chỉ vào ngày gửi ở cuối tin nhắn. Thật sự không phải là hôm nay mà là ngày hôm qua, về mặt lập tức thay đổi nhanh chóng, tươi cười buông áo ra, vuốt phẳng lại tất cả, cà vạt, áo vét đều được chỉnh ngay ngắn. Chưng ra bộ mặt tự cho là đáng yêu nhất, giọng nói nhỏ nhẹ như con mèo nhỏ.

“Anh hai, em xin lỗi...” Thiên Phiết nhìn cô không nói gì chỉ cố gắng cách xa vài bước, đến một khoảng cách nhất định liền mở miệng.

“Nếu ba không nhờ có chết tôi cũng không cúp học đâu. Con gái như cô làm có một bài lịch sử cũng không xong, thầy đã đưa cho tôi rồi này. Nếu đã không làm được thì mau học đi, đừng có hờ ra là trốn học.” Tay cầm bài kiểm tra lúc nãy của Thiên Tuệ giờ thẳng trước mặt cô.

“Ồ...thì ra là lỗi tại tôi nên học sinh chăm ngoan như anh đây mới cần chạy ra ngoài này chứ gì, theo tôi nhớ không lầm thì anh chính là người chỉ tôi đường để đi mà. Lưu Thiên Tuệ này biết mình như thế nào, tôi không giỏi như anh để đứng đầu những kì thi quốc tế, không tài để điều hành một công ty lớn, kể cả môn lịch sử cũng chẳng nhớ nổi một sự kiện nhưng tôi chỉ muốn anh hãy bớt khinh người đi đừng lúc nào cũng chỉ biết cầm cuốn sách mà vò đầu vào đó. Đừng phật lòng những lúc tôi muốn nói chuyện với anh, đừng xem nhẹ lời nói của cha mẹ nuôi, đừng có bắt Tiểu Hoa làm những việc anh có thể tự làm.” Giới hạn chịu đựng của nhị tiểu thư cuối cùng bộc phát, miệng càng nói càng hăng đợi đến lúc nói xong hai má đỏ lên vì tức giận. Môi nhếch nụ cười khinh, tay cầm lấy bài kiểm tra, không báo trước một lời tay xé nát nó. Hừ mũi bỏ đi để lại hai người con trai đẹp hơn hoa ngêhệt mặt tại chỗ.

“Tớ sai cậu làm những việc tớ có thể tự làm sao?” Nhìn chăm chăm vào Nhất Trung.

“Cũng không phải là sai chỉ là nhờ vả thôi.” Anh bạn thân khó khăn nói.

“Vậy sao?” Khóe môi khẽ nhích lên 0.5 mm, nhìn theo bóng lưng của nhị tiểu thư.

## Chương 5: Theo Dõi



“Em gái ơi, em đi một mình à? Vậy đi chơi với tụi anh đi.” Hai anh chàng xa lạ tới bắt chuyện với Thiên Tuệ, nhưng đáp lại những câu mời gọi vẫn là sự im lặng bao trùm quanh người cô.

“Thôi mày ơi, tao thấy tốt nhất để nhỏ đó một mình đi.” Anh bạn bên cạnh người bắt chuyện với cô bắt đầu cảm thấy không ổn nên lôi kéo thằng bên cạnh ra xa.

“Gái đẹp như vậy mà không chịu làm quen, để đó cho tao, nhỏ này chắc cũng như những đứa khác thôi, ngon ngọt một chút là ok hết mà. Nếu mày thấy không được mai mốt tao của được thì đừng hưởng kẻ.” Liếc nhìn người bạn bên cạnh bằng nửa con mắt, khước môi giương lên nụ cười chế giễu.

“Mày muốn làm gì thì tùy mày, tao rút.” Nói xong liền quay người đi ra xa.

“Thằng hèn.” Hừ mũi, khuôn mặt bất giác trở nên gian xảo, chân bước nhanh về phía Thiên Tuệ, gọi to.

“Em ơi đợi anh với, sao mà đi nhanh vậy hay là chúng ta đi ăn kem đi, anh biết mấy quán cũng được lắm đó.” Cô vẫn trầm mặc dù cho bên cạnh có cái loa nói hoài không hết pin.

.....

“Phiết, bây giờ làm sao?” Nhất Trung lo lắng nhìn cậu bạn thân bên cạnh. Đại thiếu gia khuôn mặt vẫn tĩnh bơ đứng nhìn bóng dáng Thiên Tuệ đang khuất dần trong dòng người qua lại. Tay phải bất giác nắm chặt chiếc điện thoại trong đó có dòng tin nhắn của ba gửi cho cậu, thờ dài nói.

“Bám theo là được.” lời vừa buông ra cả người như bị một chiếc xe kéo đi với vận tốc cực nhanh mà chiếc xe đó không ai khác là Tiểu Hoa Đà. Tay áo xém chút nữa bị cậu bạn nổi bật này giật đứt.

“Nhanh lên nếu không sẽ không biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.” Thiên Phiết nhìn Nhất Trung sau đó nhìn lại ống tay áo của mình bị kéo tới kéo lui đến nhăn nhoe. Trong đầu liền hiện ra một câu hỏi làm cho cậu buột miệng hỏi anh.

“Cậu thích cô ấy à?” Bàn tay đang nắm ống áo hàng hiệu của đại thiếu gia bỗng xiết chặt. Cái đầu hạt dẻ vẫn không thèm quay xuống nhìn cậu một lần. Không biết lời nói của cậu có sức tác động đến anh hay do đang chạy hệt dưới trời nắng mà vành tai đã đỏ lên từ bao giờ. Giọng nói khê khàng vang lên như mang theo một chút gì đó khó xử lẫn cay đắng.

“Phải nói sao giờ ta...hừm...thật ra tớ và cô ấy đã là bạn lâu năm, có cái gì mà không biết chứ. Cậu biết không em gái cậu rất giỏi võ nhưng nếu buông ra một chút là án mạng sẽ xảy ra đó. Bác Lưu đâu chỉ giao trách nhiệm trông coi em gái cho một mình cậu đâu mà tớ cũng có phần nữa. Tớ cũng thích cô ấy nhưng không phải với tình cảm nam nữ mà là tình cảm của anh trai dành cho em gái mà thôi. Cậu biết không bác Lưu nói nếu cô ấy mà đi ra ngoài đánh nhau mà để cho bác ấy biết thì coi như những ngày tháng tiết kiệm tiền của tớ cũng coi như đi đời. Thiên Phiết, tiết kiệm tiền đối với tớ là một hành động rất thiên liêng nên tớ phải đuổi theo cô ấy để trách bị đi du học đó, cậu hiểu được không?” Gương mặt đẹp đẽ mang theo chút yếu ớt, hai mắt tha thiết quay xuống nhìn đại thiếu gia.

“Tớ biết rồi.” Không một chút biểu cảm lẫn lời nói thêm nào nữa. Tiểu Hoa Đà cảm thấy hệt hăng vô cùng uống công giải thích cặn kẽ kỹ càng như vậy

mà đáp lại mình chỉ có ba chữ khô phốc phát ra từ miệng của người bạn nói khổ mình bao nhiêu năm trời. “Ông trời ơi, sao số con khổ khi chơi với một thằng bạn vô cảm vậy?”

.....

“Anh nói này giờ không thấy khô họng sao?” Cuối cùng cũng chịu mở miệng nhưng kèm theo đó là sự khó chịu từ lúc này tới giờ kiềm nén.

“À...ờ...thì, nếu em đã hỏi vậy thì anh cũng trả lời luôn, anh biết quán nước cuối phố khá nổi tiếng, vậy em muốn đến đó không?” Anh chàng vẫn cố gắng cười tươi mặc dù khuôn mặt lẫn thần thái của anh ta không khác gì những tên cặn bã.

“Tôi bận rồi.”

“Thôi mà, đi uống với anh đi.” Tay trái tự nhiên khoát lên người cô. Bàn tay trắng muốt chuẩn bị với lên cánh tay đang để lên vai của Thiên Tuệ.

“A...a...a..., mày làm gì vậy.” Anh ta quay ngoắc đầu lại nhìn người đàn ông trung niên đang gấp tay của hắn ra phía sau. Ông chủ chỉ điềm đạm mỉm cười nhưng sức lại dùng nhiều hơn khiến hắn ta phải la oai oái giữ phở làm bao nhiêu ánh mắt đổ dồn phía này, cuối cùng ông chủ đẩy ngã tên ấy xuống đường, bình tĩnh nói.

“Thanh niên thời này ngoài ăn ra chỉ biết cưa gái, còn ra thể thống gì nữa.” vài giây sau mọi lời bàn tán cùng ánh mắt đổ dồn lên người của cái tên đang nằm ôm lấy cánh tay của mình. Thiên Tuệ nhìn người đàn ông không mấy có chút phản ứng nào, nhưng cũng nên cảm ơn người ta một tiếng vì giúp mình mặc dù cô cũng không cần, nếu người đàn ông đó đến chậm một bước thì chắc cô đã bẻ gãy hết các đốt tay của tên kia rồi. Đưa ánh mắt nhìn khuôn mặt hiền từ của ông chủ đầu coi như thay lời cảm tạ.

“Không có gì đâu, mà không biết nhà cháu ở đâu?”

“Gần đây thôi ạ.”

“Nếu vậy thì để chú đưa về cho.”

“Cháu có thể đi bộ không cần làm phiền đến chú nữa đâu ạ.” Nở nụ cười khó xử.

“Thật ra thì...” Chưa nói hết câu đã nghe một tiếng quát lớn vọng ra từ trong chiếc xe hơi đỗ bên đường.

“Chú Tấn, xong chưa sao lâu vậy, tôi không có thời gian đâu.” Cửa kính xe hơi hạ dần xuống để lộ ra khuôn mặt trắng bệch của một người con trai không mấy gì nổi bật hết nhìn người lái xe của mình lại liếc nhìn cô. Thái độ lập tức thay đổi hẳn, người ấy bước xuống xe đi đến chỗ nhị tiểu thư đứng. Nhẹ nhàng nói với người đàn ông.

“Chú Tấn, hôm nay là ngày cháu nhận chức tổng giám đốc ở Lân Huyết, nên cháu không muốn bị trễ đâu.” Sau đó quay sang nhìn Thiên Tuệ với khuôn mặt không thể đoán ra hắn đang nghĩ gì, nói tiếp: “Cô gái này...”

“Không phải cậu kêu tôi ra nói với cô ấy muốn đưa về...” Ông chủ đang trả lời lập tức im lặng. Nụ cười trên khuôn mặt của người con trai ấy lập tức cứng lại, vội vàng ho khan vài tiếng.

“Làm gì có chứ, chú Tấn chắc chú xong rồi phải không? vậy chúng ta đi. Tiểu thư xin thứ lỗi.”

Chiếc xe hơi nổ máy rời đi. Nhị tiểu thư lấy chiếc điện thoại mới mua ra, ấn số, chưa đợi máy đổ xong hồi chuông thứ nhất đầu bên kia đã bắt máy. Cuộc nói chuyện không quá năm phút đã chấm dứt. Sắc mặt nhị tiểu thư cũng tốt hơn rất nhiều, đôi môi ngọt ngào cong lên, khóe mắt cũng híp lại. Miệng vừa đi vừa ngâm nga vài khúc nhạc. Gương mặt chìm sa cá lặn lại có trên môi một nụ cười đang dừng ở đó khiến cho ai đi ngang qua cô cũng phải quay đầu lại nhìn, chắc hẳn ai cũng nghĩ cô đang có chuyện vui. Chuyện vui thì có nhưng không ai phát hiện ra tia sáng xanh quý dị trong khóe mắt của cô cả. Vui đến quý dị.

“Đi thôi.” Đại thiếu gia lên tiếng sau khi nhìn những sự việc xảy ra mới ban nãy. Nhất Trung cũng đồng ý tiến lên phía trước nhưng cổ áo bị giữ lại, khó hiểu nhìn cậu.

“Đến công ty.”

“Không phải theo cô ấy sao?”

“Cô ấy đang đến công ty.”

“Hả? Nhưng công ty đâu phải hướng đó...khoan đừng kéo mình...chờ đã để mình tự đi...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

# Chương 6: Tân Giám Đốc



“Cậu chủ, đã đến nơi rồi.” Chiếc xe dừng lại ngay trước cửa công ty mang sức ảnh hưởng toàn cầu cả nước. Người đàn ông trung niên tên Tấn vội vàng mở cửa xe để cậu thanh niên ngồi ở hàng ghế phía sau xe bước xuống.

“Chú không cần nói, tôi đâu có đi.” Hần cúi gắt trả lời, chú Tấn cúi thấp đầu, mặt hơi hơi buồn. Lúc đầu vào làm ở nhà hắn nhiều người cấp dưới phải xin phép nghỉ việc vì tính cách không tôn trọng mọi người của hắn nhưng những người có tính kiên nhẫn như chú Tấn đây rồi cũng quen tuy không hài lòng lắm, bị nói trọc lóc như vậy nhưng vì miếng cơm manh áo nên phải nhẫn nhịn. Ông là một công nhân quen, mắt lại có biểu hiện mờ đi với lại tuổi cũng ngoài tứ tuần nên không còn chỗ nào nhận vào làm, may thay ông chủ là người quen nên mới nhận ông phụ trách chuyên chở cho con trai cưng của ông. Hắn hừ mũi rồi trình trọng tiến vào công ty với vẻ mặt kèn kiệu vì có tin đồn hắn hôm nay sẽ chính thức tiếp nhận chức tổng giám đốc của Thiên Phiết\_kẻ thù không đội trời chung với hắn.

“Ồ, đây không phải là giám đốc tương lai sao?” Một tốp người tai to mắt lớn trong công ty đi đến chỗ hắn chúc mừng. Hắn sững như điên, cuộc đàm phán hôm nay chắc chắn thuộc về phía mình. Nhìn đi có một đồng người có thể lực chống lưng cho mình ở phía sau như vậy làm sao mà phải e sợ con trai của chủ tịch chứ.

“Các vị tiền bối, Châu Minh tôi đây có được ngày hôm nay cũng là nhờ các vị giúp đỡ nếu lần này phản thắng thuộc về tôi thì hậu bối sẽ không quên công của các người đâu.” Lễ phép nói làm cho tốp người cười ha ha. Châu Minh đang vui vẻ sắc mặt lập tức thay đổi.

“Con trai của chủ tịch hôm nay làm gì đến sớm thế nhỉ? Hay là đi đến chúc mừng cho tân giám đốc đây?” Nhìn chằm chằm vào hai người có dung mạo thiên phú đang tiến vào.

“Tôi đến sớm có liên quan đến tân giám đốc chắc?” Gương mặt vô cảm nhưng lời nói lại khiến cho người khác phải bẽ mặt. Huống chi ba chữ “Tân giám đốc” cậu lại nói bằng một giọng hết sức nhẹ nhàng. Nhất Trung bên cạnh hai mắt khê híp đôi mắt hoa đào thành một vòng cung hoàn hảo.

“Dù gì tao cũng lớn hơn mày chục tuổi, ăn nói có phép tắc một chút.” Tức giận giơ thẳng ngón tay chỉ vào mặt đại thiếu gia.

“Vậy tại sao anh không coi lại cách anh nói chuyện với tôi? Nếu muốn người ta sửa đổi trước hết hãy coi chính bản thân mình có thứ gì cần chỉnh lại không đã. Thứ lỗi tôi còn phải giải quyết công việc của mình.” Lấy tay nắm lại ngón trỏ của ChâuMinh hạ xuống, rút khăn tay trong áo ra xoa xoa vài lần rồi nén vào thùng rác gần đó. Hai vai của hắn run lên, mặt thì đỏ bừng vì tức.

“Minh, dù gì anh với tôi cũng là chỗ quen biết, tôi chỉ muốn nhắc anh đừng đụng vào tên đó lộ liễu quá, nếu không đời anh sẽ tàn đó, đàn anh.” Nhất Trung tiến lại vỗ vai hắn vài cái, con người nẫu sẫm thoáng qua nét nhìn như có người sắp chết, sau đó nhanh chóng quay lưng đi kể bên đại thiếu gia.

“Không biết ai sẽ tàn trước.” Cười khinh nhìn vào hai tấm lưng hoàn mỹ, nghiêng răng bật ra.

“Bỏ đi, mấy tên đó còn thời gian ngẩng đầu lên thì cứ cho tụi nó làm những gì chúng thích đến lúc không còn mặt mũi sẽ tự cụp đuôi đi thôi.” Một người đàn ông có tướng phát phì nói. Phía sau vài tên cũng gật đầu phụ họa.

.....

13:00 AM, tại phòng họp số 1.

Mọi người đã ngồi yên ngay ngắn trên vị trí của mình. Những bộ phận nhân sự từng người báo cáo số liệu mà họ phụ trách. Đến khi người cuối cùng phát biểu sau thì Châu Minh đứng lên đồng loạt trả lời.

“Sản phẩm của công ty chúng ta đang có xu hướng giảm cần phải khắc phục tình trạng đó, tiếp thị và tư vấn, bên mọi người phải làm việc cực lực hơn không nên lơ là. Tăng ca cho tôi.”

“Trưởng phòng quản lý, việc ấy phải là do tổng giám đốc quyết định, anh không có quyền sai bảo chúng tôi.” Trưởng phòng tiếp thị lên tiếng phản bác. Với cách ứng xử của Châu Minh ai mà trong công ty không biết chứ hướng chỉ cô lại không dám tin tổng giám đốc hoàn mỹ mà cô hết mực tin tưởng lại sẽ bị chuyển nhượng lại cho tên vô dụng này. Mọi ánh mắt lập tức đổ dồn về người ngồi đầu bàn nhưng đáp lại vẫn không có động tĩnh gì. Vậy chẳng lẽ lời đồn là thật? Phe bên hần thì hờn hờ, mở cờ trong bụng còn những người khác thì bàng hoàng có, thất vọng có, không dám tin cũng có.

“Cô Thủy, từ mai cô không cần đến công ty nữa đâu, vị trí của cô sẽ có người thay thế.” Hần khinh thường nhếch môi.

“Anh...anh...” Trưởng phòng tiếp thị loạng choạng ngồi phịch xuống ghế, ánh mắt cầu cứu nhìn về Thiên Phiết đầy mong chờ nhưng không một tia hy vọng nào rọi lên người cô. Những người khác cuối gằm mặt. Cách cửa ở chế độ tự động đột nhiên mở ra, một thân hình thon thả, xinh đẹp với mái tóc ánh kim dài buông xõa. Gương mặt trắng hồng như búng ra sữa, ngây thơ nhưng không kém phần quyến rũ khi đôi mắt to tròn khép hờ nhìn mọi người trong phòng. Đôi giày đen đế gỗ nhỏ nhắn mỗi khi bước đi đều phát ra tiếng động vui tai. Nhị tiểu thư thước tha đi đến chỗ bàn của đại thiếu gia, nụ cười tuyệt mỹ nở rộ trên môi làm cho cả căn phòng như nghẹt thở. “Bộp” tiếng động lớn phát ra làm cho những con người đang đắm chìm bưng bình.

“Làm cho tốt vào, anh hai.” Ngọt ngào lên tiếng, hành động và lời nói hoàn toàn không ăn nhập với nhau. Nói xong liền quay gót bỏ đi còn kéo theo của Tiểu Hoa Đà đang ngồi ở ngoài sofa đọc truyện tranh.

“Tiểu Hoa, ăn kem đi, cậu bao.” Thân mật quàng tay.

“Tớ đau bụng rồi.” Nhất Trung nhăn mặt ôm bụng.

“Biết rồi, tớ khao.”

“Ok, đi liền.”

Hai bóng người nhanh chóng thoát ly để lại những con người đầy ngỡ ngàng. Đại thiếu gia mặt không biến sắc cảm bìa sơ mi lên, thong thả coi từng trang giấy, không khí bắt đầu im lặng một cách đáng sợ chỉ còn có thể nghe tiếng máy lạnh chạy.

“Ây da, trưởng phòng nhân sự, ông ăn hối lộ lớn quá đi, bây giờ cảnh sát đang ở nhà đợi ông đó.” Sự hiển nhiên trên khuôn mặt của đại thiếu gia khi nói một tin động trời làm người ta rét run.

“Trưởng phòng quảng cáo, chồng cô đang ngoại tình với em của cô kia, không sớm thì muộn cũng ly dị thôi. Chia buồn.” Hàng lông mi khẽ nhú.

“Bác Khang, bác đầu cần ăn trộm tiền của công ty để xây khu sinh thái du lịch đâu, nói với tôi, chút tiền đó không nhiều đâu.”

“...”

“...”

Hàng loạt tên từng người nêu lên với những nguyên nhân khiến mọi người tái xanh mặt, đổ mồ hôi. Sau khi nói xong liền ném những sấp giấy xuống bàn, cả người chồm lên nở nụ cười thân mật.

“Ai nói tôi sẽ chuyển nhượng vị trí của tôi cho Châu Minh hả? Ai nói thế?” Cả phòng đều lặng thinh, bọn họ đang run sợ trước cách làm việc của Thiên Phiết. Hần cũng chỉ biết chết lặng trên ghế, mọi viễn cảnh tự mình vẽ ra nay đã thành khói bụi, ngay cả một chút cái gọi là danh dự lòng tự tôn cũng bị người khác không thèm nhìn, bây giờ hần muốn tìm một cái hố tự nhảy vào trong đó.

“Cuộc họp hôm nay kết thúc tại đây, tôi mong mọi người cố gắng thêm để Lân Huyết càng ngày phát triển. Những người mà được nêu tên lập tức rời khỏi công ty cho tôi, không cần nhúng tay vào trong công việc của công ty đâu.” Tay sửa lại cà vạt, bước ra khỏi phòng. Cô trưởng phòng tiếp thị liếc nhìn Châu Minh hứ một phát rồi kêu rồi dậm chân thật mạnh ôm đống tư liệu ra ngoài cửa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Sập Bẫy







“A lô, cậu đang ở đâu vậy?” Thiên Phiết vừa bước ra khỏi thang máy, tay liền nhấn ngay dãy số quen thuộc. Mọi nhân viên cấp dưới khi nhìn thấy cậu ai cũng lễ phép cúi đầu.

“Quán kem phía đối diện, xong rồi sao?”

“Ừm, xong r...” Bộ vest được ủi thẳng đẹp đẽ của đại thiếu gia nhanh chóng bị tóm, xóc lên bởi hai bàn tay trắng bệch, đầm mồ hôi. Đôi mắt hiện lên vẻ không cam tâm nhìn chằm chằm vào cậu, miệng hắn nghiền chặt.

“Phiết...A lô...Cậu có đang nghe không vậy?” Đầu bên kia vẫn tiếp tục nói chuyện. Đại thiếu gia hết nhìn điện thoại lại nhìn người thanh niên không cao hơn mình là bao nhiêu đang cố sống cố chết không chịu buông áo mình ra. Hàng lông mày của cậu khẽ nhíu lại.

“Tôi đang nói chuyện, phiền anh tôn trọng một chút.”

“Mày là cái thá gì tao phải tôn trọng chứ?” Hắn không tin, cơ hội tươi sáng đang đợi hắn ở phía sau vậy mà bị một tên nhóc vắt mũi chưa sạch đã vào phá nát. Hắn đưa tay hất phăng chiếc điện thoại nằm trên tay của đại thiếu gia, không may chỗ hai người đang đứng lại gần hồ nước trang trí của công ty cho nên “chùm” một âm thanh nhẹ nhàng phát ra khi một vật thể cứng tiếp xúc với mặt nước. Màn hình cảm ứng của chiếc điện thoại cứ chớp tắt một hồi sau đó là trắng xóa, cuối cùng là tắt hẳn.

.....

“Này, sao cậu không ăn kem?” Nhị tiểu thư dừng động tác ở tay, mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Tiểu Hoa Đà.

“Hình như bên kia xảy ra chuyện rồi, mau qua thôi.” Nhanh chóng đứng dậy.

“Nếu là chuyện của tên đó thì tớ không thèm đi.” Thiên Tuệ kiên quyết bám chặt trên ghế.

“Dù gì người ta cũng là anh của cậu.”

“Tên đó có thèm coi mình là em đâu, khi nãy đem tài liệu cho hắn, có cảm ơn tớ đâu?”

“Thì lúc đó đang quan trọng mà.”

“Quan trọng nên không cảm ơn người đã cực khổ, vất vả, khó khăn tìm kiếm những thông tin đó sao?”

“Rồi rồi, cậu không đi? cũng được, tớ đi. Ráng ăn hết ly của tớ luôn nha.” Thông thả bước ra ngoài với vẻ ngoài tiêu soái làm cho bất cứ cô gái nào đi ngang qua đều phải cảm thán.

“Ê...chờ tớ với. Rốt cuộc cậu thích ai hơn, sao cứ như cái đuôi của tên kia vậy?” Bất mãn đặt tiền xuống bàn rồi tức tốc qua công ty.

.....

“Tôi không muốn nói nhiều với anh nên phiền anh buông ra, còn nữa tôi xin hỏi lại là ai nói anh sẽ được nhận chức vị tổng giám đốc này?” Thiên Phiết dùng sức nắm chặt lấy cổ tay của đối phương khiến cho hắn đau đớn rồi tay ra khỏi áo của cậu.

“Là ta.” Một giọng nói trầm ấm vang lên, người đàn ông đã ngoài tứ tuần nhưng dung mạo trong vẫn anh tuấn, theo sau là đoàn người ăn mặc chỉnh chu, sắc mặt người nào cũng nghiêm túc, thâm sâu khó lường nhưng đặc biệt ở chỗ là người dẫn đầu lại có vẻ mặt hoàn toàn trái ngược với những người phía sau. Người đàn ông vui vẻ đi đến bên chỗ Châu Minh đang đứng, khẽ vỗ lên vai hắn vài cái rồi cười.

“Là ba nói sẽ nhường chức cho Châu Minh.” Ông đưa mắt nhìn gương mặt vô cảm của đứa con trai độc nhất. Những nhân viên đi ngang qua ai cũng khẽ dừng lại khi nghe tin đó từ lời của chủ tịch.

“Ha, thấy không tao đã bảo mà không chịu tin.” Hắn lập tức lấy lại tin thần, tiếp tục diễn cái trò giương nạnh múa vuốt.

“Nhưng tôi chưa đồng ý chuyển nhượng cho cậu mà, cậu Châu Minh.” Ông Lưu vẫn giữ khuôn mặt tươi cười nhưng đằng sau nụ cười đó ông đang nghĩ

gì thì không ai biết. Hắn từng sờ một hồi thì bên ngoài một người phụ nữ có tuổi, trên người diện những thứ mắc tiền tiến vào. Khuôn mặt bà tối lại khi nhìn thấy hắn, không nhìn được bà liền giơ tay tát cho hắn một cú đau điếng vào mặt. Lúc này, Nhất Trung với Thiên Tuệ vừa tới nên cũng chẳng hiểu sự việc gì đang diễn ra nên đành im lặng đứng ở ngoài mà hóng chuyện.

“Thằng nghịch tử, mày phải làm bố mày không còn đường sống hay sao, mày dám làm ba cái chuyện đến cảm thú cũng không bằng, thằng bất hiếu.” Bà đánh liên hồi vào vai hắn nhưng hắn vẫn chết đứng như trời trồng. Bây giờ đối với hắn còn tin gì chốn động hơn khi đến cả ngài chủ tịch cũng chơi hắn một vụ ra trò. Vậy mà bên tai lại có tiếng cầu nhau không dứt của mẹ hắn làm hắn thêm bức tức, giơ tay đẩy người đàn bà phiền phức ra, mặt không thèm nhìn bà dù chỉ một lần, cũng may là đại thiếu gia đứng sẵn ở đó nên có thể đỡ được. Ai nhìn thấy cảnh này cũng đều cảm phần, Thiên Tuệ một bước xông lên dùng tay trái túm lấy vai dè xuống, tay phải không ngừng nắm chặt nắm đấm đánh thật mạnh vào mặt hắn. Cú nào cú nấy đều thốn vô cùng nhiều người xem mà còn phải tái xanh mặt hướng chỉ người đàn bà kia đang trông trạng thái shock nên cũng không chịu nổi, lăn ra xỉu. Ông Lưu lắc đầu thở dài ngăn cản đứa con gái nuôi của mình lại lúc này nhị tiểu thư mới chịu dừng. Khuôn mặt hắn lúc này không chỗ nào lành lặn cả, mắt, mũi, miệng đều rỉ máu, sưng phồng cả lên. Những chỗ bị đánh mạnh đều xuất hiện máu bầm.

Những người vây coi ai cũng biết thân phận nên lặng lẽ tản ra làm những công việc của mình được giao. Còn hai mẹ con Châu Minh thì được đưa vào phòng phục vụ để Nhất Trung chữa trị.

“Ba, chuyện này là sao?” Thiên Phiết khẽ nhấp một ngụm cà phê nhìn ông Lưu đang xử lý công việc trên bàn.

“Việc Châu Minh bị đuổi việc thì ba chắc chắn con sẽ thực hiện vì nó nằm trong mục đích của ba. Với cái tính như vậy thì sớm muộn cậu ta cũng không còn trụ trong Lân Huyết nữa đâu. Tin đồn chính là động lực để thúc đẩy cậu ta nhanh chóng sa bẫy mà thôi. Còn chuyện gia đình của cậu ta thì ba nghe nói bố cậu ta có một công ty đang phát triển mà ông ấy lại đang ở trong quá trình điều trị bệnh gan. Lợi dụng hoàn cảnh đó, cậu ta đã ép buộc ông phải kí tên cho cậu thừa hưởng toàn bộ tài sản của công ty đó nhưng bố cậu ấy không chịu nên Minh đã nói những câu khiến ông ấy lên cơn suy tim, bây giờ không biết ra sao.”

“Đúng là không bằng cảm thú mà. Tại sao trên đời này lại có một tên tham lam đến như vậy?” Nhị tiểu thư khoanh tay, nhăn mặt.

“Tuệ, việc làm hồi nãy của con là sai rồi.” Ông Lưu lên tiếng nhắc nhở cô con gái xinh đẹp của mình.

“Nhưng ba...con biết rồi, sau này con sẽ không như vậy nữa.”

“Mọi người không đời sao? Bác gái ở nhà đang đợi kia bác nói ai về trễ thì bị nhốt ở bên ngoài không cho vào. Còn nữa hình như bác ấy đổi luôn mật khẩu cửa ra vào rồi nên mọi người nhanh lên được không?” Nhất Trung thò đầu vào phòng, lo lắng lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 8: Dự Tiệc



Vài ngày sau.

Trên chiếc bàn dài đặt trong phòng khách, mọi người đã chỉnh tề ngồi vào bàn. Mọi hành động cần thiết đều diễn ra trên bàn ăn một cách đều đặn. Đại thiếu gia lại trở về với một thời trang “đơn giản” của mình và trên tay cũng không quên cầm theo một quyển sách dày cộm. Khi ai nấy đều đang tập trung thì đột nhiên ông Lưu cất tiếng.

“À, đúng rồi, bên công ty điện tử E&H có mời chúng ta đến dự tiệc ở phía bên họ. Các con có thể đi thay mặt giùm ta được không?”

“Vậy chuyện ở công ty...” Đại thiếu gia buông quyển sách xuống trả lời, nói chưa hết câu đã bị ông Luru chen ngang.

“Cứ để mọi chuyện cho ta là được, các con cứ việc đi cho có lệ là ổn thôi.” Người trụ cột của gia đình nở nụ cười vô hại nhìn ba người đối diện mình. Không một ai dám lên tiếng, một phần cũng vì nể sợ trước mặt ông.

“Tụi con biết rồi.” Thiên Tuệ gật đầu đáp ứng, sau đó nhanh chóng đứng dậy và không quên kéo theo thằng bạn thân đang cố nhét thức ăn đầy họng. Cậu cũng từ từ đứng dậy theo sau hai con người ồn ào phía trước mình.

“Lạ thật, hôm nay hai đứa nó không cãi nhau sao?” Ông Luru nhủ mảy may khó hiểu. Đáp lại ông là một cú thút mạnh vào bụng của người vợ xinh đẹp ngồi bên cạnh, bà hừ mũi nhìn chồng, gằn giọng.

“Hay là muốn con bé đập hết đồ đạc trong phòng vì tức giận?” Nheo mắt nhìn chằm chằm người chồng đang tái xanh cả mặt.

.....

Nhóm người đại thiếu gia tiến vào trong khuôn viên rộng lớn của công ty điện tử có quy mô nhất thành phố, cuốn đi biết bao ánh mắt ngưỡng mộ, sững sờ, mơ màng nhìn theo những con người có dung mạo thiên phú này. Ấu phục đen gọn gàng, không cầu kì nhưng lại làm nổi bật dáng người cao ngất đến hoàn hảo của Thiên Phiết, không biết đã làm trái tim của bao cô gái có mặt tại đây phải loạn nhịp. Tiểu Hoa Đà thì chọn cho mình một bộ comple xanh đậm thanh lịch trông anh như là một vị hoàng tử cao quý bước ra từ trong tranh. Bên cạnh đó, nhị tiểu thư hoàn toàn không bị lu mờ khi khoác lên mình bộ đầm ngắn váy xòe màu đen tuyền làm bằng lông vũ, nổi loạn, tinh nghịch nhưng không kém phần quyến rũ đến lạ thường. Khi đám người Thiên Phiết bước vào thì mọi hoạt động đều bị đình chỉ, không còn tiếng cụng ly hay tiếng cười đùa đầy giả tạo của giới thượng lưu, bây giờ chỉ còn tiếng động phát ra từ những đôi giày hàng hiệu mà những con người xuất chúng kia mang mà thôi.

“Mặc dù biết là chỉ đi cho có lệ nhưng tớ thật sự ghét đến những nơi này.” Nhị tiểu thư bĩu môi cau nhàu. Cô không thích nơi trang nghiêm lại càng không muốn bước chân vào những nơi đầy mùi nước hoa nồng như muốn bóp chết không khí xung quanh. Huống chi ở đẳng cấp này, con người có mấy ai là thật lòng? Nhất Trung chỉ cười khúc khích bên cạnh, nhưng đi được vài bước cơ thể liền dừng lại. Bàn thức ăn đã bị anh nhìn trúng, chuẩn bị tập kích.

“Các cậu muốn ăn gì không?” Hai mắt sáng rỡ nhìn chằm chằm vào đĩa bạn thân.

“Không, tớ muốn về.” x2. Đồng thanh thốt ra, cả hai anh em nhà họ Luru ngạc nhiên nhìn nhau, đây là lần đầu tiên họ có chung một suy nghĩ. Nhất Trung thờ dài ngoài mặt nhưng trong lòng lại âm thầm mỉm cười vì khỏi rắc công lấy thức ăn cho hai con người vô cảm kia. Đánh nhanh thắng nhanh và Tiểu Hoa Đà đã thực hiện. Tuy trên đĩa của anh đầy ắp những món đặc tiền, xa xỉ nhưng động tác của anh rất tao nhã không làm mất ánh hào quang xung quanh mình như đã được tôi luyện theo năm tháng, còn có thể nói chuyện một cách lịch sự với những cô gái có hứng thú với mình nữa là đằng khác.

“Ồ, đây không phải tổng giám đốc của Lân Huyết sao? Thật vinh hạnh khi cậu đến.” Một người đàn ông cao, gầy bước tới chỗ họ. Giọng nói sang sảng cất tiếng chào hỏi làm cho người đối diện cảm thấy khó chịu.

“Cảm ơn ông đã mời chúng tôi.” Thiên Phiết thận trọng bắt tay với người đàn ông, nụ cười thương mại lại nở rộ, nhị tiểu thư liếc nhìn nụ cười trên khuôn mặt của người anh trai tuy không nói gì nhưng thật sự cô rất ghét nụ cười đó. Cô muốn nhìn thấy nét hồn nhiên của anh như là lúc ở trong những tấm hình cô nhận được.

“À, để tôi giới thiệu cho cậu, đây là con gái tôi, Gia Ngọc Huệ.” Một thiếu nữ có gương mặt xinh đẹp bước ra từ sau lưng người đàn ông. Hai má ửng hồng ngay lập tức khi cô đối mặt với đại thiếu gia, đôi mắt long lanh lướt nhìn qua nhị tiểu thư, thân hình có hơi cứng lại. Đúng rồi so với Thiên Tuệ cho dù cô có xách dép lên chạy thì cũng không thể nào đuổi kịp người ta. Và lại khi anh em nhà họ Luru đứng gần nhau trông họ đẹp đôi đến lạ thường.

“Xin chào, tôi là Luru Thiên Phiết, đây là em của tôi...” Cậu từ tốn giới thiệu nhưng đến phần của nhị tiểu thư lại hơi gập ngừng.

“Luru Thiên Tuệ.” Cô nhấn mạnh từng chữ, gằn giọng làm cho lời nói có vài phần như kim nén. Ánh mắt sắc như dao lờm cậu. Ngọc Huệ sau khi nghe xong liền thờ phào nhẹ nhõm, tươi cười cúi chào hai người. Cô gái dường như chợt nhớ ra điều gì đó liền ngẩng mặt nhìn không chớp mắt vào Thiên Phiết.

“Anh không phải là người đỗ đầu kì thi tuyển quốc gia về các môn tự nhiên của trường Hoàng Kim sao?”

“Xin hỏi làm sao cô biết?” Vẫn là khuôn mặt vô cảm nhìn gương mặt đỏ bừng của cô gái đối diện. Nhị tiểu thư bên cạnh hừ mũi khinh thường: “Đỗ đầu thôi mà dù gì cũng là một cuộc thi nên cũng đâu cần ngưỡng mộ quá đáng, tôi cũng đứng đầu về môn võ karate chứ bộ.”

“Vậy anh học lớp 12L9 tổng hợp đúng không?” Cô gái tự nhiên tiến sát tới gần đại thiếu gia hơn.

“Làm sao cô biết được?” Không quan tâm lắm nhưng theo lẽ tự nhiên thì nên hỏi là tốt nhất.

“Em cũng thi kì thi đó tên em ở sau anh và lớp của em là 11S4 kinh doanh.”

“Ồ đây nói chuyện xôm thế?” Nhất Trung cầm một ly nước ép trái cây đến gần đưa cho Thiên Tuệ, nhị tiểu thư thân nhiên tiếp nhận và uống một cách ngon lành mặc dù hai chữ “cảm ơn” đã không cánh mà bay mất hút trong suy nghĩ của cô.

“Đúng rồi, Tiểu Hoa, tại sao lớp chúng ta lại gọi là tổng hợp?” Khó hiểu nhăn mày.

“À, dễ hiểu thôi, trường Hoàng Kim có tổng cộng năm mươi lớp học và phân ra thành nhiều bang theo nhiều ngành mà chúng ta muốn học. Có lớp về kiến trúc cũng sẽ có lớp về kinh tế,... Riêng lớp mình là bao gồm nhiều thành phần riêng biệt khác nhau không phân loại. Nên cậu thấy đó, ngày nào vào cũng phải làm rất nhiều bộ đề của nhiều môn để tăng lượng kiến thức của tất cả các ngành nghề dù chúng ta không theo đuổi.”

“Vậy chỉ có mình lớp chúng ta phải làm như vậy?” Bàn tay trắng ngần siết chặt chiếc ly trong tay, trầm mặt hỏi.

“Đúng vậy.”

“...Tiểu Hoa, ngày mai tớ chuyển sang lớp khác.” Người xin cho cô nhập học vào đây không ai khác ngoài ông Lưu nhưng đưa vào lớp này có hơi quá sức với cô, thú thật đối với học hành thì cô hoàn toàn không có khái niệm lẫn hứng thú gì với nó cả.

“Không được, giữa học kì rồi, cậu khó mà xếp qua lớp khác lắm. Thôi bỏ qua chuyện này đi, tớ thấy đằng kia có món cậu thích, có muốn ăn không?” Nhất Trung tươi cười. Cô ụm mặt gật đầu, nụ cười trên môi Tiểu Hoa Đà càng tươi, khi quay sang chỗ khác thì vô tình đụng trúng một người thanh niên. Anh lập tức xin lỗi nhưng người đó cứ tỏ ra giận dữ vô cớ còn nói rằng anh làm bẩn bộ đồ hiệu mới may của mình và đang có tình gây sự với Tiểu Hoa Đà. Mặc dù muốn tránh đi phiền phức nhưng người thanh niên cứ dai như đĩa xôi nói những từ khiếm nhã lên Nhất Trung. Cậu bạn thân nhanh chóng vào xoa dịu cuộc đấu khẩu giữa hai bên nhưng hình như sự việc đã đi quá xa khi người thanh niên đó tung cú đấm vào mặt cậu làm cho cậu mất thăng bằng ngã xuống đất. Ngọc Huệ đứng gần đó hét lên càng gây sự chú ý của đám đông hơn.

“Phiết, cậu không sao chứ?” Tiểu Hoa Đà lo lắng xem xét vết bầm trên khuôn mặt xuất chúng của cậu, trông cậu lúc này cực kì yếu ớt, cơ thể không thường xuyên luyện tập thể dục làm sao có thể chịu được một cú đấm như vậy.

“Ai彪 cậu xen vào?” Gã thanh niên vịn vịn cổ tay của mình, liếc nhìn hai người ngồi bệt dưới đất.

“Xin lỗi mau.” Thiên Tuệ tối sầm khuôn mặt, khó khăn nói ra, cô cảm thấy như cổ họng mình khô phốc phốc lắm mới phun ra được ba chữ gằn gọng trên. Chàng trai ấy sau khi sững sờ trước vẻ đẹp của cô liền gồng cuống hỏi lại.

“Cô em nói cái gì, anh đây nghe không rõ.”

“Tôi nói anh mau xin lỗi hai người đó đi.” Hai bàn tay bấu chặt vào gấu váy vài chiếc lông vũ đen tuyền rơi xuống.

“Ha, này em ơi, em có biết anh là ai không mà nói thế?” Trơ trẽn hỏi.

“Anh đừng trách tôi mạnh tay.”

“Ồi sợ quá, xem coi em làm gì?” Gã nhướm mày chờ đợi. Nhị tiểu thư bất chợt xông lên đánh vài cái vào vai người thanh niên khiến gã lúc đầu kinh ngạc đến sau khi bình tĩnh lại phá lên cười.

“Em gọi đây là đánh sao? Như gãi ngứa vậy.” Thật chất cô có dùng sức gì đâu, đùa giỡn với hắn một chút xem sao.

“Thiên Tuệ, được rồi, chúng ta về thôi.” Đại thiếu gia lồm cồm bò dậy nhưng...một khẩu súng đã rút ra khỏi vỏ được giấu sâu trong đùi của cô, mọi người xung quanh ai nấy cũng hoảng hốt la lên chỉ trừ người đối diện cô lại không mấy lo sợ, hẳn ta còn có thể cười đùa trước họng súng đây là điều nhị tiểu thư không lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 9: Rắc Rối



“Anh không sợ sao?” Khẩu súng được đặt ngay giữa trán của thanh niên. Trái lại hắn chỉ mỉm cười dè dặt.

“Ngay cả sức đánh người cũng không có vậy em lấy đâu ra can đảm để cầm súng để bắn người chứ? Có khi nào đây là sở thích nho nhỏ của một người con gái thượng lưu như em chẳng? Súng đồ chơi chẳng làm được gì đâu.” Trong khi đám đông dần bình tĩnh trở lại vì câu nói rất phù hợp thì đại tiểu thư không nói gì chỉ chìa thẳng khẩu súng lục lên trời. “Bang” tiếng nổ lớn vang khắp nơi, mọi người trong khuôn viên rộng lớn lúc này không biết làm gì ngay cả di chuyển cũng không được.

“Đúng, đây chính là sở thích nho nhỏ của tôi.” Cô hạ súng xuống thối đi làn khói mờ ảo trên thành súng liếc đôi mắt to tròn khép hờ nhìn người thanh niên mồ hôi đang thi nhau rơi đầy khuôn mặt tái xanh của hắn.

“Nhưng cô sẽ không dám bắn tôi. Nếu tôi chết cô chỉ có nước là đi bóc lịch ở trong tù.” Hắn vẫn cố chấp không chịu xin lỗi hai người nam nhân đứng phía sau cô.

“Thiên Tuệ.” Đại thiếu gia đột nhiên quát lớn nhưng đến nửa chừng vì vết sưng bên khóe miệng nên mới dừng lại, cô quay sang nhìn, điều đầu tiên đập vào mắt anh chính là sự cố chấp cùng tức giận sâu trong ánh mắt của người con gái đối diện. Anh hít một hơi thật sâu rồi lại thờ dãi, lắc lắc đầu, bảo.

“Về thôi.” Giọng nói nhẹ vô cùng như đang dỗ dành một đứa trẻ cứng đầu đầy ương bướng thích làm nũng. Người em gái như cảm thấy điều gì đó, cúi mặt không nói gì, đôi tay cầm súng run rẩy từ từ buông xuống, nhanh chóng quay lưng đỡ một bên của cậu.

“Ừ, biết vậy là tốt, hôm nay tâm trạng tôi tốt nên tôi sẽ không cần mấy người xin lỗi đâu.” Hắn rống to hòng, chỉnh sửa lại chiếc áo vest bên ngoài. Đám người đại thiếu gia đột nhiên khựng lại.

“Tớ ủng hộ.” Nhất Trung cong khóe miệng, nhiều người đứng gần đó như nhìn thấy hàng ngàn bông hoa đang nở rộ xung quanh anh.

“Giao hết cho em. Đừng lo hậu quả cứ để anh xử lý.” Mắt phượng cuốn hút liếc nhìn nhị tiểu thư đang căng cứng hết cả người ở bên cạnh, môi mím chặt. Ngay tức khắc như con chim tìm thấy tự do, cô đột nhiên phóng nhanh người đến trước mặt hắn giơ thẳng chân đá xuống. Con người trong suốt không nhiễm tạp chất ánh lên sắc đỏ kiêu diễm trong khóe mắt. Gã ấy chưa nhận thức được việc gì đang diễn ra thì một cú đâm như trời giáng xuống ngay bên má phải. Lại bồi thêm một cú bên trái. Nhị tiểu thư cảm thấy tim mình như đập nhanh hơn vì hưng phấn, từng tế bào, từng mạch máu như đang nảy lên bên dưới lớp da. Cô nở nụ cười khiến cho người khác phải ớn lạnh sống lưng, không phải một con chim nhỏ bé tự do mà là một con thú thoát khỏi sự khống chế của sợi dây xích vô hình. Đám thẳng, lên gối, đá móc,... cho đến khi cô dừng lại thì người thanh niên gần như trút hơi cuối cùng. Hai tay cô giờ đây đã nhuộm đầy máu tươi, chứng cứ tí tách rơi xuống dưới đất chỗ nhị tiểu thư đang đứng, mọi người ai nấy cũng thì thầm to nhỏ, lòi ra tiếng vào nhưng tất cả đều dùng ánh mắt kinh sợ, e ngại khi nhìn Thiên Tuệ. Bầu không khí hoàn toàn thay đổi, những việc như vậy đối với một người bảo vệ như cô là điều không thể tránh khỏi, sự đàm tiếu của đám đông cũng như sự thối nát, đen tối của xã hội hiện nay như một cái lồng giam giữa bản chất thật sự của con người.

“Cảnh sát đây, tất cả giữ nguyên hiện trường.” Một người thanh niên độ khoảng hai mươi mặc đồng phục xanh lá dẫn đầu đoàn người phía sau. Người ấy đi đến chỗ Thiên Tuệ khuôn mặt nghiêm nghị mau chóng thay đổi.

“Cô chủ, cô đừng hờ ra là đánh người, bọn tôi sẽ rất mệt đó.” Người cảnh sát với vẻ ngoài được cho là anh tuấn thờ dãi than trách với Thiên Tuệ làm cho những người xung quanh kinh ngạc. Nhị tiểu thư vẫn tiếp tục im lặng, chỉ có một sự thật còn đọng lại hơn khi cô dùng bộ đồng phục của người cảnh sát kia làm khăn lau tay, vết máu kéo dài từ vai xuống đến bụng, rồi bị quẹt tới quẹt lui, bây giờ có muốn nói anh này là cảnh sát thì cũng không ai dám tin.

“Cô chủ...tôi còn phải làm ca tối đó.” Nước mắt chảy ròng ròng nhìn Thiên Tuệ với ánh mắt đầy uất ức.

“Nghỉ đi, tôi cho anh nghỉ.” Cuối cùng cũng chịu mở miệng. Hai mắt chàng cảnh sát mở to hạnh phúc như vừa nghe được lời nói của đáng cứu thế. Anh ta điều động đội của mình làm việc hăng hái hơn còn tươi cười hộ tống đám người của đại thiếu gia ra ngoài xe. Ngọc Huệ chứng kiến từ đầu tới đuôi, khi nhìn nhị tiểu thư đỡ đại thiếu gia trong người cảm thấy có điều gì đó rất lạ, cách cậu nhìn người em gái của mình. Cô trầm mặt, cặp mắt xuống che giấu sự ganh tị trong ánh mắt.

Trước khi vào trong xe, Thiên Phiết nán lại nói vài câu vào tai người cảnh sát trên áo dính đầy máu, chỉ thấy người đó không còn mỉm cười mà thay vào đó là bộ mặt nghiêm túc lắng nghe, sau đó gật đầu.

“Anh nói gì với anh ấy vậy?” Nhị tiểu thư nhìn khung cảnh ở bên ngoài cửa xe.

“Không có gì to tát.” Khoanh tay, nhắm mắt tĩnh dưỡng.

“Hai người biết nhau sao?” Cô không biết cậu lại có thể qua lại với cảnh sát. Huống chi đằng ấy lại là cấp dưới làm việc cho Tiểu Thanh Lân.

“Có làm việc chung vài lần.”

“Hai người nói rõ ràng cái coi, cho tên hóng chuyện hiểu hơn được không?” Tiểu Hoa Đà quay xuống nhìn hai anh em nhà họ Lưu, gương mặt cậu liền

biến sắc khi nhìn thấy đại thiếu gia. Sau khi về đến nhà, Thiên Tuệ một mạch tiến thẳng lên phòng của mình. Còn Nhất Trung thì ngồi lại xử lý miệng vết thương trên mặt cậu.

“Cậu có gì muốn nói sao?” Thiên Phiết liếc nhìn dáng vẻ hậu đậu của người bạn thân. Chỉ khi cảm thấy bồn chồn, lo lắng thì năng suất làm việc của Tiểu Hoa Đà liền giảm xuống, nó như một con dao chí mạng đối với anh.

“À...ừm... “giày” của cậu chuyển màu rồi.” Nhìn thẳng xuống chân của cậu.

“Nó chuyển thành màu gì?” Cậu vẫn điềm đạm hỏi.

“Màu đen ở đầu mũi nhưng nó có thể lan ra, bây giờ chưa thể nói gì.” Thật chất Nhất Trung có một khả năng thiên phú là nhìn thấy bản chất thật của con người thông qua màu “giày” của họ. “Giày” ở đây không phải như những chiếc giày, chiếc dép thông thường mà nó là thứ có thể cho anh thấy con người thật sự của chủ nhân của nó. Trong mắt anh có thể nhìn ra bốn màu của “giày”: màu vàng tượng trưng cho những người có điều kiện giàu có, khá giả. Màu bạc là dành cho những người thuộc tầng lớp trung lưu. Còn màu đồng thuộc về những người có cấp thấp hơn nữa. Cuối cùng là những người không có “giày”. Có thể lấy một ví dụ điển hình, khi bạn thấy một cô gái ăn mặc rất sang trọng và sành điệu, thì ngay lập tức bạn cho rằng “cô gái này chắc chắn giàu có đây” nhưng đối với anh thì ngược lại khi anh nhìn “giày” của cô ta, Nhất Trung chỉ thấy đó là một đôi chân trần. Từ đó Tiểu Hoa Đà có thể kết luận rằng cô gái ấy chỉ là con người giả tạo, nhiều tham vọng khi muốn người khác khen ngợi mình vì mình mặc những bộ cánh đắt tiền. Tùy theo từng cấp độ mà phân biệt, nếu là người tốt thì cho dù màu “giày” của họ là gì đi nữa thì nó cũng sẽ tỏa ra hào quang bao bọc lấy “giày” của họ, còn người có tâm địa xấu xa thì ngược lại.

“Tớ biết rồi, cảm ơn.” Cậu dừng đứng đứng dậy đi lên lầu.

“Cậu chừng nào nói cho Thiên Tuệ nghe chuyện cậu đang giấu đây?”

“Không phải bây giờ. Rồi tớ sẽ nói cho em ấy khi có thể.” Trên môi thoáng nở nụ cười nhưng hình như nó rất đau khổ.

“Tốt hơn là như vậy.” Nhất Trung chán nản thu mình ngồi dựa trên chiếc sofa, con người nâu sẫm nhìn theo bóng lưng của thằng bạn, lẩm bầm vài câu: “Tên đó cho dù “giày” của hắn có đen hoàn toàn đi chăng nữa thì vẫn có người sẽ giúp hắn mà, lo chi?” Rồi thở dài một tiếng.

.....

“Sau đây là bản tin buổi sáng, tập đoàn gia dụng Quốc Hòa hôm qua đã bị phá sản không còn gì sót lại, cổ phiếu bị công ty khác thu mua tất cả. Được biết người làm công ty phá sản đó chính là anh Nguyễn Quốc Cường con trai giám đốc công ty hiện đang nằm trong bệnh viện để điều trị chấn thương do nhảy lầu.” một người đàn ông dẫn chương trình đọc bản với giọng nói đều đều. Khi máy quay chiếu hình ảnh người thanh niên bị nhị tiểu thư đánh đập từ nhất sinh thì những người chứng kiến được cảnh ấy đều im lặng ăn sáng.

“Tuổi trẻ đúng là nông nổi mà.” Ông Lưu xem bản tin rồi nhìn Thiên Tuệ đang hờ hững uống sữa, mỉm cười.

“Con ăn xong rồi, thưa ba mẹ đi học.” Đại thiếu gia ra khỏi ghế ngồi, lưng đeo chiếc ba lô hình tororo phía sau lưng. Áo len màu pastel nhăn nheo, chiếc quần jeans dài đến đầu gối in hình chú gấu panda đang ăn lá cây. Lúc đầu khi đối mặt với phong cách của đại thiếu gia, cô và cậu đã xảy ra một cuộc đấu khẩu long trời lở đất nhưng cứ cãi nhau mãi cũng không giúp ích gì nên cô coi đây là một cuộc rèn luyện sức chịu đựng của trí óc cũng như tăng cường khả năng chống chọi cho thị lực.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 10: Thi Cử Là Sinh Tử



“Anh là người đã kêu Đệ Trình làm việc này đúng không?” Con người trong suốt của cô nhìn thẳng vào cậu, sự kiên định nói lên tất cả làm cho đại thiếu gia muốn từ chối cũng không được đành gật đầu.

“Sao anh phải làm như vậy? Em không cần anh giúp.” Cô khề cau mày.

“Khi nào đến trường thì gọi anh dậy.” Thiên Phiết bỏ ngoài tai những câu nói của người em gái, lấy cuốn tập che đi khuôn mặt hoàn hảo của mình. Hai mắt khép lại, không lâu sau trên người cậu phát ra tiếng thở đều đặn. Không khí trên xe bỗng im lặng đến lạ thường. Nhị tiểu thư hừ mũi ngăm nhìn khung cảnh bên ngoài, Nhất Tung thì chú tâm vào trò chơi trên điện thoại chẳng hơi đâu bon chen vào chuyện của anh em nhà học Lưu.

.....

“Anh trai ơi, lại gặp anh nữa rồi.” Một cô bé tầm khoảng chín, mười tuổi cất tiếng nói vừa trong trẻo vừa dễ nghe. Khuôn mặt xinh xắn kết hợp với đôi mắt đen to tròn cuốn hút trong em chẳng khác nào một con búp bê tinh khôi được làm bằng sứ. Chiếc mũi nhỏ nhắn, nụ cười ngây thơ trên đôi môi càng làm cho em giống như thiên sứ giáng xuống trần. Cô bé đang đứng đối diện với đại thiếu gia, xung quanh tối đen như mực. Em mặc chiếc váy thêu hoa màu trắng trong rất đáng yêu. Ngắc đầu nói chuyện với cậu.

“Anh ơi, hay là chúng ta chơi trốn tìm nha, em sẽ tìm, còn anh sẽ trốn.” Cô bé hồn nhiên xoay vòng làm cho đuôi váy xòe ra cùng với tiếng cười khúc khích. Vừa chạy xung quanh người Thiên Phiết vừa ngân nga vài câu hát.

“Chúng ta sẽ chơi trốn tìm chứ?”

Mình là sói đen còn cậu là thỏ trắng.

Thỏ trắng, thỏ trắng, cậu trốn ở đâu?

Có phải ở sau bụi cây?”

Cô bé đáng yêu đứng lại, liền ôm lấy chân đại thiếu gia, dùng sức đẩy ngã cậu. Khuôn mặt sáng rỡ như ánh mặt trời nhìn thẳng vào đôi mắt cậu. Nhưng không lâu sau đó lại bật khóc dữ dội làm cho cậu luống cuống dở đành.

“Đừng khóc, mau nín...em đừng khóc.” Cậu cảm thấy bất lực vì từ trước đến giờ cậu có dỗ con nít khóc bao giờ đâu?

“Anh trai, anh có đau không?” Cô bé meo máo, lau đi nước mắt.

“Tại sao em lại hỏi vậy?” Đại thiếu gia mỉm cười hiền hòa, đây có lẽ là nụ cười chân thật nhất của cậu, không hề giả tạo mà chỉ làm theo phản xạ.

“Vì...vì...người anh dính đầy máu.” Cô bé khóc càng to hơn. Thiên Phiết cứng đờ thân thể, mắt phượng nhìn xuống người mình. Đồ tui, từng mảng từng mảng bám vào chiếc áo sơ mi trắng mà đại thiếu gia đang mặc. Cậu nhanh chóng ngược nhìn cô bé đang khóc trong lòng mình, con người coi rứt dữ dội, mỗi tái lại nấp mấy, khuôn mặt cậu lúc này bỗng nhiên trắng bệch.

“Không...đó là máu...máu của em...” Cô bé lập tức ngừng khóc kèm ngay theo đó là tiếng cười giòn tan đến ám ảnh.

“Đừng rồi ha, đó là máu của em. Anh trai, anh thật thông minh nha nhưng bây giờ em không thể chơi với anh được nữa, em phải đi ngủ rồi. Anh đừng buồn khi nào em thức dậy em lại chơi với anh.” Hai mắt cong lên rồi từ từ nhắm chặt, cơ thể tựa vào người cậu đang bắt đầu lạnh đi. Máu từ đầu chảy ra nhuộm đỏ mọi thứ xung quanh.

Tiếng còi xe bỗng ngân dài làm Thiên Phiết tỉnh giấc, cuốn tập không biết từ lúc nào rơi xuống đùi cậu. Gương mặt nhợt nhạt, mồ hôi đầy trán. Nhị tiểu thư ngồi bên cạnh quay sang nhìn đại thiếu gia đang thờ hồn hèn vì con ác mộng, nói.

“Đến trường rồi, đi thôi.” Không đợi cậu trả lời đã phóng xuống xe. Thiên Phiết bình tĩnh chỉnh lại nhịp thở của mình, khi mọi thứ đều trở lại bình thường lúc này cậu mới rời khỏi xe. Đôi mắt cứ dán chặt vào quyển tập nhưng lạ thật, cậu hoàn toàn không thể tập trung nổi khi vừa mơ thấy con ác mộng mà mọi ngày đều phải thấy. Âm thanh như ong vỡ bên ngoài ồn ào lại không hề ảnh hưởng đến cậu, Thiên Phiết vẫn lẳng lặng cúi mặt, bước đi. Đám người vẫn tiến thẳng lên lớp như mọi ngày trong sự bao vây nghiêm ngặt của “Những bước tường kiên cố di động”.

Đứng tách biệt khỏi đám hỗn độn, hai nữ sinh duyên dáng đang ngồi bàn tán, một người thì múa máy tay chân kẻ còn lại thì im lặng nhìn theo ba người nổi bật nhất sân trường.

“Anh Nhất Trung thật là đẹp quá đi, vừa cao lại hay cười nữa, biết giúp đỡ người khác càng tuyệt hơn. Thông minh, gia đình lại khá giả, mẫu người lý tưởng làm chồng của tao đó. Ờ, Ngọc Huệ, mày có nghe tao nói không?” Người con gái vừa nói vừa quơ tay múa chân, tức giận khi người kẻ bên chẳng hề thấy trả lời lại.

“VẬY...còn người đi đầu thì thế nào?” Ngón tay thon dài của Ngọc Huệ chỉ vào thân hình của đại thiếu gia. Khuôn mặt của cậu ấy như muốn dính chặt vào thứ mà mình đang cầm. Biểu cảm của con bạn bên cạnh thật khó diễn tả khi cô hỏi về cậu.



“Tên đó hả? No...No...mắt mày bị vấn đề rồi, trong khi một soái ca chính hiệu như Mạc Nhất Trung mày lại không hỏi mà lại hỏi cái tên đó? Mày nhìn đi, gu của hắn thật làm mất mặt mấy đứa học bên khoa thời trang. Còn nữa nếu tao không coi kỹ lý lịch của chị gái xinh đẹp đi sau hắn thì cho dù có người nói chị ta là em của hắn thì có cho tiền tao cũng không tin. Ai đòi một người dễ thương như vậy lại là em của một người bê bối chứ?” Sự khinh thường xuất hiện rõ rệt trên khuôn mặt của cô gái, Ngọc Huệ chỉ mỉm cười chậm rãi. Đôi mắt lóe một tia sáng sau đó lại nhanh chóng biến mất.

Sau khi vào tới lớp, chỉ có duy nhất quần áo của Tiểu Hoa Đà bị nhăn nheo, quần áo của đại thiếu gia nhẵn sẵn nên không tính còn nhị tiểu thư...hoàn toàn lành lặn. Những đứa con gái trong trường từ bữa hôm Thiên Phiết thay đổi cách ăn mặc đã nhiều lần tìm đến anh hoặc cô để hỏi danh tính của cậu nhưng cho dù hai người có chỉ vào đại thiếu gia thì sự hưng phấn rõ ràng trên khuôn mặt của nhiều đứa con gái khác đều bị tắt dốc không phanh \_ cái này gọi là mất thăng. Vì chẳng ai lại đi thích một tên luôn đứng bết ở trường cả. Do trong trường không có nhiều người đi thi các kì thi tuyển mạng tầm cỡ quốc gia nên không hề biết những thành tích mà cậu đạt được.

“Được rồi các em, bắt đầu làm bài.” Giáo viên chủ nhiệm bước vào lớp lại tiếp tục ôm một chồng bài thi đi đến. Thiên Tuệ cảm thấy người vừa mới vào không phải thầy mình mà là quý sa-tăng đội lớp người đến để hành hạ cô gái yếu đuối này. Cầm tờ giấy thi môn sinh học mà lòng cô như tái tê, chỉ còn thiếu hai hàng lệ trong suốt nửa thời thì nhị tiểu thư sẽ trong như một cô gái bị áp bức đến tột cùng. Nhất Trung ngồi kế bên cũng phải lắc đầu bó tay.

“Bộ cậu không thích thi sao? Tớ thấy nó vui mà.” Nụ cười tỏa sáng vẫn tiếp tục lên sàn làm cho những người ngồi phía sau phải lóa mắt.

“Thì? Thì? Làm sao mà tớ có thể thích được? Tại cậu không biết thôi, khi vào phòng thi như một bãi chiến trường mà trong đó mọi giác quan chúng ta phải sử dụng một cách hiệu quả như:

Đầu óc làm thống lĩnh,

Đôi mắt làm tham mưu

Miệng khai sáng lí tưởng

Đôi tay tìm chiến thắng

Sắc chân là chết ngất

Địch chiến trường còn nhiều

Vì dân ta quyết thắng.”

Lời nói oanh liệt, khí thế hào hùng của cô cũng phải làm anh mở to đôi mắt ngưỡng mộ nhìn nhị tiểu thư.

“Nói như vậy không phải lúc vào phòng thi thì “mắt phải tinh, miệng phải linh, tai phải thính” sao?” Tiểu Hoa Đà tóm gọn bảy câu thơ mà cô phải mất mấy năm trời mới nghĩ ra, làm cho tinh thần quyết tâm của Thiên Tuệ không cánh mà bay, quay về trạng thái ủ rũ ban đầu.

“Vậy muốn đòi không? Tớ biết cậu rất kém mấy môn học bài, nên môn tự nhiên như toán đối với cậu chắc không thành vấn đề chứ?” Anh gờ giấy thi môn toán của mình trước mặt cô.

“Không thành vấn đề, tớ có thể tự vỗ ngực xưng tên về khả năng làm toán của mình, Tiểu Hoa, cảm ơn cậu.” Nhanh tay trao đổi đề cho nhau. Mười lăm phút trôi qua, cô viết được đề bài. Ba mươi phút trôi qua, cô vẫn viết được cái đề bài. Mồ hôi bắt đầu chảy ròng ròng trên gương mặt khuyên quốc khuyên thành của cô. Khi Thiên Tuệ cầu cứu Nhất Trung bên cạnh nhưng lại thấy anh nằm ngủ ngon lành trong khi bài làm đã ghi chằng chịt chữ. Thiên Tuệ cảm thấy một con ngỗng thật lớn bay qua bàn mình, duyên dáng làm sao, đẹp đẽ làm sao. “Kì này chết chắc.” Đột nhiên một mẫu giấy nhỏ từ bàn trên ném xuống mặc dù chỉ vền vẹn có ba chữ: “Dùng đạo hàm.” Nhưng cũng đủ làm cô bật khóc vì sung sướng khi vẫn còn có đồng chí sát cánh bên mình trong chiến trường khốc liệt này.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 11: Tiểu Hoa Đà Biết Yêu?





Cầm điểm thi môn toán trên tay, toàn thân Thiên Tuệ run rẩy không ngừng. Một con số không tròn trịa nằm chính ỉnh trước mắt cô. Không hiểu hoàn toàn không hiểu, lẽ ra phải mười điểm tròn giống như Nhất Trung chứ vậy sao mà... Quay phắt khuôn mặt nhìn đại thiếu gia, hai tay nắm chặt chiếc áo len bên ngoài xốc lên. Khuôn mặt hoàn mỹ của cô phóng to cực đại trong đôi mắt phượng dài của cậu.

“Tại sao em bị không điểm, không phải anh nói là dùng đạo hàm sao?” Tay phải cầm lấy tờ giấy làm bài giờ thẳng trước mặt cậu. Thiên Phiết chậm chạp cầm lấy xem xét và cuối cùng cất lời.

“Không điểm là quá đúng, trong khi đề bài là dấu cộng em lại làm dấu trừ nên “đi” luôn nguyên bài rồi.” Ngón trỏ thon dài chỉ chỉ vào tờ bài làm của nhị tiểu thư, gương mặt lạnh lùng nhìn cô chăm chăm như thể trên mặt cậu đang in một hàng chữ “uổng công chi bài” khiến cho hai má của Thiên Tuệ đỏ bừng vì xấu hổ. Cô tức giận giật lại bài làm, không nói không rằng xé nát nó. Đây là tờ giấy thứ ba mươi bị cô trút giận lên khi ăn trọn con không.

“Bỏ đi, dù gì nó cũng không có ý nghĩa đối với em. Còn anh thì sao? Anh mấy điểm?”

“Vẫn giữ phong độ như mọi khi, không điểm.” Nhị tiểu thư sau khi nghe xong liền tròn xoe đôi mắt đen lấy của mình, cô dụi dụi mắt tiếp tục ngẩng cổ nhìn cậu. Hình như xung quanh đại thiếu gia có một ánh hào quang bao bọc lấy cậu khi nói về điểm số của mình.

“Tự hào? Anh ta tự hào khi nói mình bị ăn con không sao? Khác người quá đi...” Lần đầu tiên cô nhìn ra một tính cách quái dị đang bị chôn dấu của người anh trai.

“Được rồi hai người, đừng đứng đó nhìn nhau đăm chiêu nữa, đi về thôi. Để cho người trực khóa cửa lại kia.” Tiểu Hoa Đà nhìn cô bạn cùng lớp đứng trước cửa cứ muốn mở miệng ra nói nhưng lại thôi vì cô không dám bắt chuyện với ba người họ nên đành phải đứng chờ đến khi chân bắt đầu cảm thấy mỏi. Họ nhanh chóng ra khỏi bên ngoài trước khi đi khỏi còn không quên xin lỗi cô bạn đó nữa. Đi qua hành lang, họ chạm mặt với Ngọc Huệ, cô bé đang cầm sổ đầu bài của lớp, nhìn thấy đám người của đại thiếu cô lễ phép chào hỏi. Nụ cười của Ngọc Huệ có chút khựng lại khi đối mặt với nhị tiểu thư nhưng cô bé che giấu điều đó rất tốt, chẳng may nó lại bị Thiên Tuệ tinh mắt nhìn thấy được. Cô lạnh lùng quay mặt sang chỗ khác.

“Cậu làm gì vậy, đàn em đang chào cậu sao không đáp lại?” Nhất Trung bên cạnh nhắc nhở.

“Tớ thấy rồi.” Cô dùng dằng nói sau đó quay qua nhìn mặt Ngọc Huệ, môi cô gắng nhếch lên thành một nụ cười. Âm thanh ngọt ngào pha lẫn chút khàn khàn như đang nặn ra từng câu.

“Xin lỗi em, bây giờ bọn chị có công việc đột xuất cần xử lý nên phải đi gấp.” Không đợi cô bé mở miệng trả lời lại, nhị tiểu thư đã nhanh chóng tóm hai người phía sau mình lôi đi. Cô bạn gái hồi sáng ngồi nói chuyện chung với cô hốt ha hốt hải chạy lại, hai tay bầu chặt vào vai con nhỏ bạn, rống hống hỏi.

“Mày quen với anh Nhất Trung sao? Làm cách nào được vậy? Giới thiệu cho tao với. À còn nữa, tao cũng muốn làm quen chị gái xinh đẹp kia luôn.”

“Hừm...Đề tao nghĩ ra cách cho mày làm quen đã, làm bạn với anh Trung thì dễ thôi nhưng muốn quen với chị ta sao? Tao không nghĩ là mày sẽ còn có cơ hội được gặp lại chị ấy đâu.” Siết chặt cuốn sổ đầu bài ở trong tay. Về mặt hơn hờ khi này của cô bạn phút chốc liền thay đổi, nhỏ nhìn Ngọc Huệ một cách mỉa mai.

“Này...này...mày lại muốn làm gì đây? Bệnh viện không có đủ phòng chứa đâu đấy. Mấy đứa trước bị mày làm cho sống dở chết dở, tính mạng không biết ra sao thế mà mày đã tìm ra được mục tiêu mới rồi sao?”

“Tao không thích ả, Nhã Thanh ạ.” Cô nghiêng đầu nhìn người bạn đang đứng cạnh mình mỉm cười một cách đáng yêu nhưng hình như nụ cười không giữ được lâu mà thay vào đó là khuôn mặt đáng sợ chứa đầy sự ghen ghét. Nhã Thanh lấy tay che miệng bật cười khúc khích. Đôi mắt híp chặt mong chờ trò vui ở phía trước.

.....

“Thiên Tuệ, đó đâu phải là đường về nhà. Cậu tính mua đồ sao?” Tiểu Hoa Đà tò tò theo sau cô, đại thiếu gia vẫn dính chặt mặt mình vào cuốn tập.

“Không, tớ đang định đến nhà một người.” Mái tóc bạch kim nổi bật tung bay trong gió cuốn theo mọi ánh nhìn từ nhiều người khác nhau trên phố. Đôi chân thon dài vẫn cứ tiến lên phía trước. Thiên Phiết liếc mắt nhìn bóng lưng của cô thật nhỏ bé, thật lẻ loi, làm cậu vô thức buông lời hỏi.

“Thiên Tuệ, em có cô đơn không?” Cơ thể của nhị tiểu thư thoáng khựng lại nhưng sau đó lại tiếp tục đi coi như không nghe thấy câu hỏi của cậu.

“Hả? Cậu nói gì?” Anh đang ngêu ngao vài câu hát bên tai thoáng nghe tiếng của Thiên Phiết nên dừng lại hỏi. Chỉ thấy cậu lắc đầu lia lịa rồi nhanh

chóng chôn mặt mình vào cuốn tập không nói thêm lời nào nữa, nếu chú ý kỹ hơn sẽ thấy hai đôi tai của đại thiếu gia đang bắt đầu đỏ lên. Đám người cứ như thể đi đến một khu chung cư khá tồi tàn. Do không có thang máy nên ba người họ đành phải đi bộ lên tầng sáu, lên đến nơi Nhất Trung cứ luôn miệng than vãn, hết một lại đến nhức chân, ồn ào không chịu nổi làm cho nhị tiểu thư chưa bao giờ có ý định ném người từ trên cao xuống như lúc này. Mười phút sau, họ dùng chân trước cửa một căn hộ không mấy hiện đại. Tiếng chuông cửa vừa vang lên bên trong đã có tiếng của một người con gái vọng ra.

Một cô gái có vẻ ngoài rất thanh tú bước ra mở cửa. Mái tóc đen nhánh được cắt ngắn đến vai hơi rối. Đôi mắt hai mí hơi xếch lên, con ngươi xanh thẳm. Đúng vậy là màu xanh của bầu trời vào lúc không mây, thanh tĩnh và yên bình. Mũi cao làm nổi bật gương mặt khá giống những cô gái phương Tây. Bờ môi quyến rũ không cần màu sắc của những thỏi son cũng đủ khiến người khác thêm thuồng. Vì đang là mùa hè nên mặc áo ba lỗ cũng là một chuyện bình thường nhưng quần áo của cô gái này hơi lộn xộn. Gương mặt của Tiểu Hoa Đà bỗng nhiên sáng bừng, anh cảm thấy nhịp tim mình đập nhanh bất thường. Từ trước đến giờ anh có nghe nhiều người nhắc đến yêu ngay cái nhìn đầu tiên, lúc đầu cứ tưởng là trò đùa...bây giờ anh tin thật rồi.

“Đế Ly, anh của chị có ở nhà không?” Thiên Tuệ tự nhiên bước vào trong.

“Có, đang ở trong toilet...khoan đừng có mở...” Người con gái mang tên Đế Ly hoảng hốt nhưng đã không kịp. Nhất Trung, Thiên Phiết cũng ngay lập tức tiến vào và chứng kiến một cảnh tượng hết sức kinh hoàng. Bên trong căn phòng một người đàn ông trẻ tuổi đang đứng trước bồn rửa tay, tiếng nước chảy đều đều làm trôi đi vết máu còn đọng trên tay của người đó. Khắp tường và sàn nhà đều bị máu bắn tung tóe, vương vãi xung quanh. Nằm dưới chân anh ta là một cái xác của một gã râu ria đầy mặt dính đầy máu đỏ tươi cho thấy thời gian từ vong không quá lâu.

“Cô...cô chủ, a...đừng nhìn.” Anh mau chóng đá cái xác vào trong, đóng sầm cửa lại. Lê cái ống quần bị máu làm cho ướt nhẹp ra khỏi phòng, khom lưng cúi đầu đứng trước mặt Thiên Tuệ. Cô không nói gì càng làm thân hình cường tráng đỏ run lên, ánh mắt lạnh băng của nhị tiểu thư cứ chiếu thẳng vào người đó. Đế Ly định lên tiếng giải thích nhưng bị cơ thể cô không thể nào ngừng run rẩy trước sát khí tỏa ra từ người Thiên Tuệ.

“Đế Trình, tôi phải làm sao đây? Các môn thi của tôi đều bị không điểm đó.” Hai mắt rung rung ngồi thụp xuống nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của anh. Ai nấy đều bất ngờ trước hành động của cô, quả là không thể lường trước được. Con ngươi co rút khê đảo nhìn vào cánh cửa đóng chặt phòng toilet.

“Sao anh lại giết người trong nhà mình? Dọn dẹp chắc mệt lắm đó.” Khuôn mặt tĩnh như ruồi.

“À, tại vì tên đó đang có ý đồ xấu với chị, cũng may anh hai về kịp nên mới xảy ra việc như vậy.” Người con gái có đôi mắt xanh nắm chặt góc áo trả lời. Trái tim của Nhất Trung như muốn rớt xuống bụng khi nghe được. Thiên Phiết liếc mắt nhìn cậu bạn sau đó lại tiếp tục học bài, không quan tâm.

“Xin chào, em tên là Mạc Nhất Trung rất vui được làm quen với anh.” Tiểu Hoa Đà chủ động tiến lên chào hỏi anh vợ tương lai một cách thân mật làm cho Đế Trình cũng không theo kịp tình hình.

“Đây chắc là bạn thân của cô chủ, rất hân hạnh khi gặp cậu, tôi là Hồ Đế Trình, đây là em gái tôi Hồ Đế Ly.” Anh khiêm tốn bắt tay với Nhất Trung, đường nhìn khê chuyển qua cô gái đứng cách mình hai bước chân. Cô gái tuyệt đẹp mỉm cười thân thiện làm khuôn mặt vạn người mê của anh như bị lửa thiêu đốt, máu não cứ dòn xuống mặt, từ hồng chuyển sang đỏ, rồi từ đỏ sang cực đỏ. Anh ngược mặt lên nhìn trần nhà trong lòng không ngừng kêu gào thảm thiết: “Hồi thể gian tình là chi mà làm cho con người sống không bằng chết. Không được, Nhất Trung, này phải kiên cường lên. Người ta cười với mày, đáng lẽ cũng phải đáp lại chứ.” Bình tĩnh trở lại, hít một hơi thật sâu, nhìn thẳng vào mặt Đế Ly, cất tiếng.

“Cái xác trong đó còn xài không?” Bầu không khí thật kì lạ, cuốn tập trên tay đại thiếu gia cảm không vững liền rớt xuống. Một tiếng động nhỏ vang lên rồi im hẳn. Nội tâm Tiểu Hoa Đà đang dần vật đến đau khổ: “Mày đang nói cái gì vậy, mau chữa cháy.”

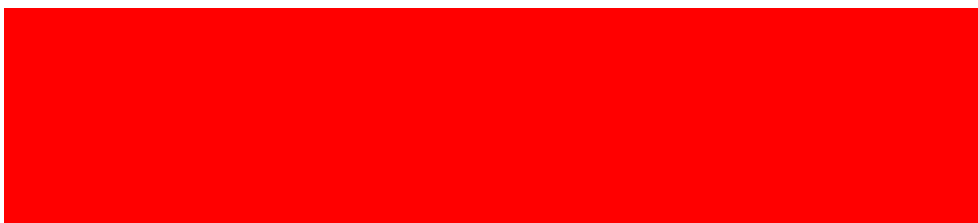
“Ý của tôi là tôi cần nội tạng của cái xác đó.” Ai nấy cũng đều đơ mặt nhìn anh. Thôi, xong hết rồi, có cứu cháy cũng không kịp nữa đâu. Nhất Trung thất vọng quỳ trên mặt sàn, hai hàng lệ trong suốt chảy dài.

“Nếu muốn, cậu có thể lấy đi.” Đế Ly dịu dàng nở nụ cười ấm áp sưởi ấm lòng của anh. Vực dậy tinh thần, cảm ơn rồi lặng lẽ lấy bộ đồ nghề lúc nào cũng mang theo bên trong mình ra, tiến vào trong căn phòng đầy máu. Khi cánh cửa khép lại, mọi người không còn nghe thấy tiếng động gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 12: Này Nhóc, Tôi Không Thích Cậu.





“Hai người có muốn uống gì không?” Đế Ly quay đầu nhìn anh em nhà họ Lưu. Người thì đứng, kẻ thì ngồi. Thiên Phiết lịch sự lắc đầu rồi lên tiếng cảm ơn còn nhị tiểu thư tự nhiên cứ như ở nhà của mình, cô nhảy lên rồi rơi tự do vào chiếc ghế sofa dài đặt ở sát góc tường, gương mặt hớn hờ nói.

“Nước chanh, em muốn uống nước chanh. Đúng rồi, cho thật nhiều đường vào.”

Hai mắt sáng bừng lấp lánh nhìn Đế Ly chỉ thấy cô mỉm cười đáp ứng. “Cách” cánh cửa phòng tắm từ từ mở ra, Nhất Trung lấy khăn trắng từ trong người ra lau đi phần máu còn sót lại trên tay. Anh đi ra với đôi tay trống không, chẳng có bình định tim hay gan gì cả chưa kể thời gian từ lúc anh bước vào và trở ra chỉ mất có mười phút. Thiên Tuệ hết nhìn khuôn mặt lãnh khốc của anh rồi đến cái xác bị mổ bụng một cách tàn nhẫn làm cho lục phủ ngũ tạng đều bị lỗi ra ở trong căn phòng kia cũng đủ khiến cho cô rùng mình ớn lạnh.

“Không có cái gì lấy được sao?” Đại thiếu gia ngồi xuống bên cạnh người em gái. Sự lãnh khốc lúc này trên khuôn mặt của Tiểu Hoa Đà nay đã được thay bằng một nụ cười tươi như hoa, anh chống hông, sau đó tuân một trần những từ ngữ mà người như nhị tiểu thư không tài nào nghe kịp.

“Một bên mắt bị đục thủy tinh thể. Gan không được tốt do cơ thể hấp thu nhiều chất cặn. Phổi đang bị hư hỏng nặng còn dạ dày thì bị viêm loét, ngoài ra phần ruột thừa của gã bị nhiễm trùng chắc là do phẫu thuật không đúng cách, thậm chí sỏi...” Và cứ thế những kiến thức chuyên môn cứ theo suy nghĩ của anh mà tuôn ra hết làm cho những người khác ngồi ở trong phòng phải lắc đầu khó hiểu. Đợi đến khi Nhất Trung nói xong thì cũng mất hết năm phút nào là nêu ra những lý do, nguyên nhân vì sao cơ thể mắc phải đề rồi cuối cùng anh đồng loạt kết luận một câu vô cùng dễ hiểu: “Tất cả mọi thứ đều bị hư.”

“Vậy sao, uống quá nhỉ?” Thiên Phiết khẽ chau mày làm bộ ra vẻ tiếc nuối chứ thật chất cậu cũng chẳng quan tâm gì mấy đến những thứ như vậy. Thăng bạn thân thì cười hi hi, đáp.

“Ồ, cũng khá tiếc.”

Những người còn lại đều tái xanh cả mặt, họ vừa nghe cuộc đối thoại giữa ác quỷ với ác quỷ. Mổ bụng người ta ra mà chẳng lấy được gì phải chi cầm một hai bộ phận đi ra còn có thể an ủi cho tâm hồn của kẻ đã khuất chăng này lại còn bật cười khi nói rằng cảm thấy thấy vọng? Liệu họ có thật là nguời?

“Thôi chết, nhà hết chanh rồi. Thiên Tuệ, đợi chị đi mua nha. Anh hai, anh lo đi nấu cơm đi đừng ngồi đó nữa.” Đế Ly nhanh tay với lấy chiếc áo khoác mặc vào rồi bước ra ngoài. Tiểu Hoa Đà ngay lập tức chạy theo với ý muốn giúp nhưng lại bị cô từ chối vì không muốn là phiền tới anh. Hai bên cứ đứng đàng mãi đến phút cuối cô cũng phải chịu thua tính bám dai như đĩa của anh nên đành cười trừ cho đi theo. Nhị tiểu thư hai tay chống cằm, thơ thẩn nói.

“Tiểu Hoa, trưởng thành rồi. Không biết cậu ta có thể vượt qua nỗi không...?”

“Vượt qua cái gì?” Buồng quyền tập xuống, con người đen tuyền mỗi lần cử động cứ như có ngàn vì sao đua nhau tỏa sáng trong mắt kẻ liếc nhìn cô.

“Anh không biết đó thôi, chứ thật chất Đế Ly là một người rất...”

.....

“Thật ngại quá, tôi định chỉ mua chanh thôi nhưng tại thấy đồ hải sản tươi quá nên mới không cảm lòng được.” Nụ cười của cô cứ như bài thánh ca của chúa trong mắt anh. Thanh khiết, trong sáng như muốn gột rửa tâm hồn của Tiểu Hoa Đà. Anh mù quáng trước nụ cười đó, chìm đắm trong sự dịu dàng của cô gái làm anh bị hớp hồn. Con người xanh thẫm của cô đứng trên nụ cười có vài phần ngờ nghệch của Nhất Trung, mạnh miệng hỏi.

“Trông anh có vẻ như đang thích tôi thì phải, đúng không? Nếu tôi lỡ lời thì mong cậu bỏ qua cho.”

“Không...không...ừm, mà hình như tôi thích chị thật rồi.” Máu toàn thân cứ dồn hết lên mặt. Tim đập loạn xạ ngay cả cơ thể cũng thấy nóng như đang lăn trên đồng lửa vậy. Mồ hôi cũng bắt đầu túa ra.

“Thích thì cứ nói thích có việc gì phải giấu diếm chứ. Nói thật tôi cũng rất thích những người có kiến thức sâu rộng như anh đây. Nhìn anh có vẻ chừng chạc và lớn tuổi hơn so với con bé nhưng thật không ngờ anh có thể làm bạn thân với Thiên Tuệ được, chắc có duyên rồi.”

“Hả, đâu có tôi bằng tuổi với Thiên Tuệ và Thiên Phiết mà.” Khóe miệng đang cong của cô đột nhiên cứng đờ nhưng sau đó lại thay bằng tiếng cười lớn hơn.

“Anh thật hài hước, với lứa tuổi đó thì anh không thể nào có thể mổ bụng một người mà không sợ hãi được.”

“Tôi nói thật đó, đây là thẻ học sinh của tôi nè.” Khi nhìn thấy vật có thể chứng minh số tuổi thật của anh thì cũng là lúc nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp

của cô vụt tắt thay vào đó là sự lạnh lùng cùng với sự im lặng đến quái dị. Họ vẫn bước đi nhưng không ai nói gì cả, không khí vui vẻ nay liền trở nên ngột ngạt.

“Vậy anh có thích tôi không?” Lại câu hỏi tương tự được hỏi lúc này.

“Có, tất nhiên là thích.” Không còn hoảng hốt hay e dè như trước nữa mà thay vào đó là sự khẳng định cao độ với quyết tâm có thể nắm lấy tay người con gái này đi hết quãng đường còn lại của mình.

“Nè, nhóc cậu không thể thích tôi được đâu. Chị đây chỉ thích những người đàn ông trưởng thành và lớn tuổi hơn chị thôi. Nếu biết điều thì mau rút lui đi.” Thái độ thay đổi một trăm tám mươi độ. Cô kiêu ngạo nhìn anh bằng nửa con mắt. Khí chất của một bà hoàng cũng từ đó mà tỏa ra, không còn dịu dàng lần khiêm tốn nữa. Nhất Trung ngo ngát nhìn cô, đây là lần đầu tiên đại não của anh không theo kịp tình hình. Người con gái có đôi mắt xanh nhú chật mảy lạp lại lời khuyên anh nên từ bỏ đi vì cô chẳng thích hiện tượng trâu già khoái gặm cỏ non như thế này.

“Chị bảo bỏ là bỏ dễ lắm sao? Lỡ sa chân vào loại tình cảm này rồi thì làm gì rút chân ra được?” Nắm chặt tay của Đế Ly, lực bàn tay siết mạnh đến nỗi phải làm cô kêu lên đau đớn.

“Ai bảo cậu thích tôi làm gì?” Cô tức giận cố rút tay lại nhưng không thể.

“Làm sao mà tôi biết được, não tôi nó thích thì cứ thích thôi.”

“Cậu yêu bằng nào à? Lạ thật đấy, từ trước đến giờ tôi toàn nghe người ta toàn yêu bằng tim, bằng tấm lòng thôi.”

“Vậy chị có nghe thấy mấy người đó rồi đến phút cuối cùng cũng bị thất tình vì họ nói mà không suy nghĩ dẫn đến cãi cọ, xô xát lẫn nhau.”

Cả hai người cứ như vậy mà đấu võ mồm, nữ châm một câu, nam bồi một câu. Cuộc đấu khẩu quá hăng say làm cho họ hoàn toàn không biết mình đang bị một đám côn đồ vây xung quanh đến khi nhận ra thì cũng đã muộn rồi. Nơi đây cách đường lớn khá xa nên cho dù có kêu to đến cỡ nào cũng không ai nghe thấy. Một tên có vẻ mặt không mấy hoàng nhếch mép giễu cợt.

“Ây da, người yêu cãi nhau à? Chắc bọn tao đến không đúng lúc nhưng nếu mày muốn nhờ bạn gái của mày còn lạnh lặn thì mau đưa mấy thứ có giá trị ra đi, thằng đẹp mã.” Tên đó bẻ khớp tay kêu răng rắc. Hai mắt của anh trở nên long lanh đến lạ thường: “Người yêu, thằng đó gọi mình là người yêu của Đế Ly sao?” Đôi tay tự động tìm đến chiếc bóp hàng hiệu xa xỉ của mình.

“Cậu làm cái quái gì vậy? Tại sao lại đưa tiền cho bọn chúng, đừng nghĩ tôi là loại gái gọi có thể dùng tiền đánh đổi bản thân. Tôi không cần, cùng lắm là tôi có vài vết bầm, cậu có vài vết chém thôi.” Cô dang hai tay chắn trước người của anh. Tiểu Hoa Đà nhìn hai bờ vai đang không ngừng run rẩy của người con gái đang bảo vệ mình phía trước trong lòng dâng lên một cảm xúc lằng lằng. Tên cầm đầu trừng mắt với cô, hấn gờ cao nắm đầm giáng xuống người cô. “Bốp” một tiếng kêu rõ to vang lên, ai nấy cũng bàng hoàng, Nhất Trung sửng sờ. Cú đầm đó...cú đầm đó không đánh trúng cô mà là trúng anh.

“Đừng có đánh tôi, tên nhóc này đẹp hơn tôi nè.” Cô ra sức nắm chặt lưng áo của người thanh niên tội nghiệp. Chuyện là lúc tên đó đánh xuống thì cô đã nhanh chân xoay ra đằng sau và đẩy Tiểu Hoa Đà lên phía trước đỡ đạn dùm mình.

“Có phải mình nhìn nhầm người không nhỉ?” Anh đau lòng khóc thương cho bản thân mình nhưng đột nhiên anh cảm nhận được sự sợ hãi trong đôi mắt của cô gái hơn mình hai tuổi ở phía sau, lúc này Nhất Trung đưa hết những bịch ni-lông mình cầm cho Đế Ly xách, còn phần mình thì tiến lên trước mặt tên đã đánh mình. Người đó ra sức cảnh giác nhưng chỉ thấy bàn tay anh đặt lên vai mình rồi bỏ xuống, quay về chỗ cũ tiếp tục giúp cô xách đồ lên.

“Đi thôi.”

“Ồ...ừm...”

Cô lùi thui theo sát sau lưng vững trãi kia. Kẻ trăn lột đầu dễ gì cho hai người họ đi, hấn lại muốn giờ trò bạo lực ra để lấy được tiền nhưng khi giờ tay lên, gã kêu lên dữ dội rồi ngã rầm xuống đất, ôm hai cánh tay đang truyền từng cơn đau như búa bổ ra khắp người. Đám đàn em nhanh chóng xem xét nhưng càng đụng vào thì người đó lại gào lên thảm thiết. Nhất Trung cùng Đế Ly an toàn rời khỏi con hẻm vắng người.

“Cậu làm gì hấn vậy?”

“Bấm huyết.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 13: “Giày” Hiếm.



Trên đường trở về nhà, anh và cô vẫn tiếp tục giữ im lặng nhưng mỗi lúc cô muốn tách ra xa thì anh lập tức tiến sát lại gần, thật làm cho người ta nhức cả đầu. Đột nhiên gương mặt của anh bỗng trở nên khó hiểu khi nhìn xuống chân của Đế Ly. Vài giây sau anh liền hớn hờ cười lớn làm cho người con gái đi bên cạnh này giờ giật bắn mình, cau có quay sang lớn tiếng hỏi.

“Cậu bị điên sao mà cười lớn vậy? Làm tim tôi xém chút nữa bị lọt ra ngoài luôn rồi kìa.”

“Chỉ có đôi “giày” kim cương đế đỏ cực hiếm đó nha...đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người sở hữu nó.”

Anh khá ngạc nhiên vì từ trước tới giờ anh chẳng thể nào tìm ra được một đôi “giày” như thế này. Và lại nó được làm bằng kim cương trắng nửa chừ, xung quanh “giày” của cô như được một vầng sáng ánh kim bao bọc. Một cô gái tốt đây...Tiểu Hoa Đà đưa tay sờ cảm, làm bộ mặt như những nhà chuyên gia khi xem xét một vấn đề quan trọng gì đó. Đế Ly tái xanh cả mặt, cô loạng choạng đứng còn không vững. Bàn tay trắng nõn giờ lên ba ngón tay trước mặt Nhất Trung, lấp bắp mở miệng.

“Số...số mấy...mắt cậu còn sáng chứ? Cậu còn nhớ tên mình không? Nhà ở đâu? Biết số điện thoại của ba má không?”

“Chỉ nở lòng nào hỏi một câu hỏi khó hết sức với tôi vậy sao?” Cậu mỉm cười nói giỡn với người con gái đối diện.

Thân người cô rung lên dữ dội. “Bộp” hai bàn tay mịn màng ép sát mặt của Tiểu Hoa Đà lại, cả người bắt lực gần như sắp quỵ trên đất. Đế Ly nghẹn ngào mở to đôi mắt xanh thăm giờ đây đã lấp đầy bằng nước mắt, nhìn anh một cách hối hận.

“Nhất Trung là lỗi của tôi, nếu như khi đó tôi chịu đứng yên lãnh cú đấm đó thì bây giờ cậu đâu bị như thế này. Ngay cả một đôi dép lao mười lăm ngàn bán ở ngoài chợ chiều mà cậu cũng có thể nhìn thành chiếc giày kim cương đế đỏ nữa. Tội lỗi này cho dù tôi có nhảy xuống hồ Con Rùa để tự sát thì cũng không thể rửa sạch được, chắc chắn kỳ này tôi sẽ bị anh hai lăng trì xử trảm rồi chưa kể đến việc Thiên Tuệ sẽ kêu sát thủ, thủ tiêu tôi để trả thù cho cậu. Tôi phải làm sao đây?”

“Này...tình lại mau, chị đang lên cơn à? Tôi chỉ nói đùa với chị thôi, chứ thật chất tôi không có bị cú đánh đó ảnh hưởng đến hệ thần kinh nên đừng khóc nữa.” Đau lòng nắm lấy bờ vai mảnh khảnh của cô. Từ trong người lấy ra chiếc khăn tay đưa cho Đế Ly. Cô xấu hổ lên tiếng cảm ơn lau được nửa chừng thì thẳng tay ném vật đang cầm vào mặt anh.

“Đây...đây chẳng phải chiếc khăn cậu đã lau máu lúc nãy sao? Hay cho Nhất Trung, gọi cho Nhất Trung, sao cậu có thể làm thế với tôi? Cậu mau đi chết đi.”

Một người thì đánh, một người thì tránh nhưng xung quanh họ luôn tràn ngập tiếng cười. Khi về gần đến nơi lúc này cô mới để ý ánh mắt của anh nhìn mình, một nụ cười khẽ điểm trên môi cô nhưng sau đó biến mất.

“Cậu nhìn tôi hơi bị nhiều đấy.” Cô cằn cật tiếng.

“Tôi đang thắc mắc tại sao chị lại không giống anh hai của mình chút nào cả.”

“Cũng phải thôi, anh hai thì giống ba, còn tôi thì giống mẹ. Cậu có thấy đôi mắt xanh này không? nó được thừa hưởng từ gen của mẹ tôi. Ba tôi là người Việt gốc Hoa còn mẹ là du học sinh bên Anh qua đây để trao đổi văn hóa giữa hai nước. Họ gặp nhau khi còn đi học. Ông ấy từng kể lại, ngay khi nhìn thấy mẹ của chúng tôi thì đã lập tức tỏ tình nhưng vốn từ vựng lẫn cách phát âm của ông đều dưới con số không nên lúc đó mẹ cứ tưởng ông đang cố đe dọa mình vì bề ngoài của ông ấy không được sang trọng cho lắm nhưng ...nhưng ông ấy là người ba tuyệt vời nhất trong tất cả những người cha trên thế giới này.” Đôi mắt cô sáng bừng khi nói về người cha của mình, hành động, phản ứng cả biểu cảm cứ như một đứa trẻ khi nhắc đến những thứ chúng yêu thích. Nhất Trung chăm chú lắng nghe.

“Vậy bây giờ ba mẹ của chị đâu?”

“Họ chết rồi, là bị sát hại, rất tàn nhẫn đó.” Cô nở một nụ cười thật tươi trên khuôn mặt cuốn hút. Thân hình Tiểu Hoa Đà bỗng khựng lại liếc nhìn nụ cười trên môi của cô, anh cảm thấy rung mình. Nụ cười đó đã từng làm anh rất thích đã từng làm anh say mê nhưng giờ đây nó cứ như nổi ám ảnh mà



trong đó chữ sự đau khổ lẫn lòng hận thù. Đôi “giày” kim cương của cô phút chốc liền đổi thành màu đen hoàn toàn, tuy vậy nó vẫn tỏa sáng một cách mãnh liệt.

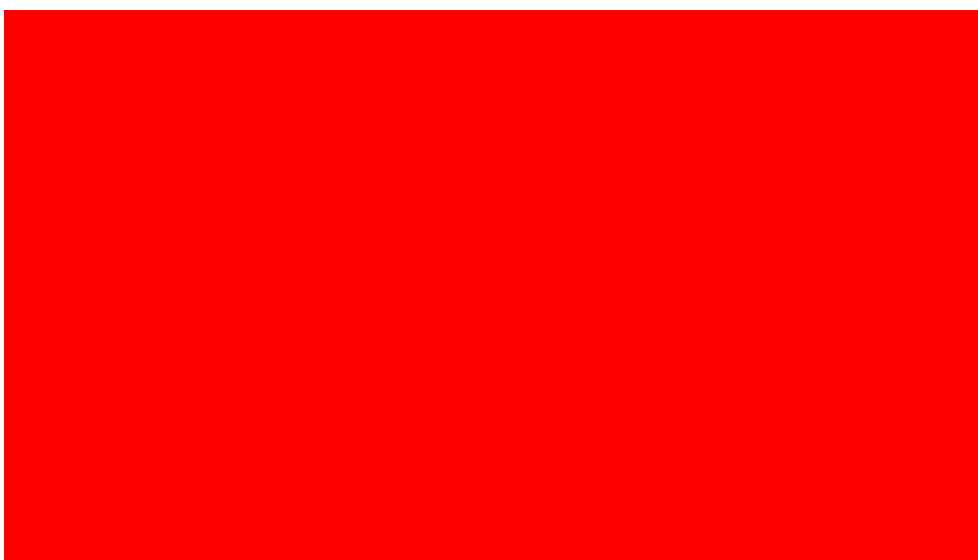
“Cậu không vào à? Mọi người đang đợi kìa. Tôi nói cậu nghe ở khu này có mấy tên biến thái thích vẻ đẹp của những người giống như cậu lắm đấy.” Gương mặt đáng sợ như đang hù dọa trẻ cả tin. Tiểu Hoa Đà nhanh chóng lấy lại tinh thần, sâu trong ánh mắt lạnh lùng kia là một tia sáng rực rỡ nhìn theo bóng lưng của Đế Ly.

“Ồ, “giày” có thể đổi màu sao? Thú vị. Hình như mình nhìn thấy đúng người rồi.” Cánh cửa khép chặt để lại bên ngoài một cơn gió lạnh thổi qua trong màn đêm tĩnh mịch.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 14: Sốt Cao



Đế Ly nhanh nhẹn bước vào gian bếp, bắt tay vào làm thức uống yêu thích cho nhị tiểu thư, mọi chuyện vẫn diễn ra bình thường cho đến khi Nhất Trung bước vào. Vết đánh ở khóe miệng của anh khi nãy bắt đầu sưng lên và tụ máu làm cho khuôn mặt đẹp đẽ bị hư tổn chưa kể ngày mai anh còn phải vát cái mặt này để đi học. Đến lúc đó chắc chắn sẽ có vô số trái tim thiếu nữ bị tổn thương trầm trọng. Đáng lẽ ra sẽ có vô số câu hỏi dồn dập đến từ Thiên Tuệ hay những thắc mắc cần được giải đáp đến từ đại thiếu gia nhưng không ai cất tiếng nói cả. Người ngồi học bài vẫn tiếp tục học bài, kẻ ngồi phê phôn vẫn tiếp tục phê phôn. Lúc này anh cảm thấy bị hắt hủi một cách quang minh chính đại, ủ rũ ngồi xuống chiếc ghế dựa gần đó. Một vật mát lạnh va vào trán anh một cách điên cuồng, Nhất Trung hần học nhìn lên nhưng con tức đến giữa đường thì đứt cánh. Ly nước chanh trong suốt có vài lát chanh thanh mát cùng với hương thơm nhẹ nhàng, vài miếng bạc hà nhỏ nhỏ cũng được cho vào, Đế Ly nhìn anh chăm chăm. Đôi mắt xanh thâm như biển lớn không nhiễm tạp chất, mang lại cảm giác bình yên đến lạ thường cho người đối diện khi nhìn vào nó.

“Cậu không uống à? Còn nhìn tôi đến khi nào, tay tôi bắt đầu lạnh rồi đấy. Đừng có mà ở trên nhiều quá, mau xuống đi cho người khác nhờ. Cái này coi như đền bù cho cái bản mặt của cậu”

Tiểu Hoa Đà ngoan ngoãn cầm lấy định lên tiếng cảm ơn đã thấy cô bỏ đi vào trong phòng của mình. Nhị tiểu thư mở to đôi mắt vừa xem kịch vui trước mắt vừa tu hết ly nước chanh ngọt lịm của mình. Hình như không đủ, cô mon men lại gần anh, không nhanh không chậm hút lên một ngụm lớn.

“Chưa quá vậy? Ly của cậu không bỏ đường sao?”

Thiên Tuệ nhăn mặt nhăn mày, đau khổ nuốt xuống. Vị chua chát khó chịu cứ như vậy mà trôi tuột xuống cổ họng. Người bạn thân nghe vậy lập tức thử một chút nhưng vẻ khó hiểu liền hiện lên nhìn cô bạn đang cố nhai nước đá thật nhiều nhằm làm dịu đi vị chua của nước chanh không đường.

“Đầu có, tớ thấy ngọt lắm mà.” Anh vui vẻ uống hết một cách ngon lành, anh em nhà họ Lưu nhìn nhau rồi đồng loạt thở dài, đúng là “tình yêu làm cho con người ta mù quáng” mà.

Khi ông Lưu gọi điện thoại cho đại thiếu gia thì cả bọn mới từ tốn đứng dậy tạm biệt hai người kia rồi ra về. Lúc ngồi trên xe, Tiểu Hoa Đà có hỏi cô một số vấn đề về cái chết của ba mẹ nhà đó.

“Theo như tớ nhớ là mình gặp Đế Ly lúc lên mười tuổi cũng là cái ngày mà anh em nhà họ phải tiếp nhận một cú sốc kinh hoàng. Còn về ba mẹ thì hình như có một tên biến thái lên vào nhà rồi thẳng tay chặt từng bộ phận của họ ra không những vậy tên kia còn giết họ trước mắt của hai người đó. Hắn còn



dùng đầu của họ để diễn kịch trước mặt chị ấy nữa làm cho Đế Ly phải bất tỉnh đến hôn mê, ba ngày sau mới chịu tỉnh dậy. Cũng chính vì lý do đó nên Đế Trình mới làm cảnh sát nhằm tìm ra hung thủ gây nên cái chết cho cha mẹ.”

Lời nói vừa dứt cũng là lúc bầu không khí trong xe rơi vào trạng thái im lặng hoàn toàn, anh lặng lẽ lắng nghe để rồi nhớ đến nụ cười trong sáng và hiền lành của người con gái mắt xanh đỏ. Thật không ngờ ẩn đằng sau nụ cười như bài thánh ca của chúa lại là một nỗi đau khủng khiếp cũng như ám ảnh từ quá khứ. Có phải người đó rất kiên cường không? Có phải rất mạnh mẽ không? Hay chỉ là bộ mặt nguy trang hoàn hảo đến mức làm cho người khác hoàn toàn không hay biết bên trong suy nghĩ của cô là những tâm tư gì.

.....

Ngày hôm sau.

“Nhanh lên, Thiên Tuệ, mau dậy đi mà. Gà gáy đến rát cả cổ rồi.” Nhất Trung cố gắng lay đưa bạn mê ngủ này dậy. Có phải thần ngủ hiền lành nhập vào người của nhị tiểu thư rồi không? Mà cho dù anh có nói dối rằng những món đồ vũ khí của Thiên Tuệ đều bị đem đấu giá hết rồi thì cô vẫn không hề ý định rời khỏi giường dù chỉ một chút.

“Tớ không muốn đến lớp để ăn trứng ngỗng.” Đáng thương nhìn anh.

“Hôm nay sẽ không có bài kiểm tra.”

“Làm sao cậu biết được mà nói. Không đi là không đi.”

“Cứ cách một tháng là học sinh lớp mình sẽ được miễn giải đề bởi vì giáo viên phải chuẩn bị kì thi cho các thí sinh đi thi kỳ thi quốc gia nên... mau dậy đi, đừng có ngủ, nè...nè...”

.....

Khó khăn lắm mới bắt nhị tiểu thư rời khỏi giường để chuẩn bị đi học nhưng khi tới trường thì Nhất Trung lại không chịu xuống với lý do hôm nay là ngày họp mặt thường niên của gia đình nhà họ Mạc nên anh buộc phải nghỉ một ngày để quay về. Cô và cậu rảo bước trên sân trường rộng lớn, bây giờ cô không còn đi theo sau cậu nữa mà là ngang hàng. Thiên Tuệ liếc nhìn cuốn tập chẳng chịt chữ với chữ làm cho đầu óc cô quay mòng mòng, sau đó quay mặt nhìn thẳng

“Hôm nay anh phải thi sao?”

“Ừm, chắc trưa sẽ không về vì phải thi.”

“A, xin chào anh chị.” Ngọc Huệ lễ phép cúi chào, cầm theo trên tay là những chiếc bánh quy được trang trí đáng yêu, gói cẩn thận vào trong giấy kính một cách gọn gàng. Cô bé mỉm cười rồi đưa cho Thiên Phiết một cái rồi sau đó đến phiên Thiên Tuệ.

“Hôm qua lớp học nấu ăn của em có làm món bánh này, em làm rất rất nhiều để chia cho mọi người, nếu anh chị không cảm thấy phiền có thể nhận lấy được không ạ, tuy tay nghề của em không được giỏi nhưng rất mong mọi người có thể...”

“Tôi không thích đồ ngọt, cảm ơn.”

Đại thiếu gia lạnh lùng trả lại rồi quay lưng đi tiếp. Ánh mắt thất vọng lóe lên, cô bé cúi mặt nhìn những chiếc bánh quy trong tay. Nhị tiểu thư không biết làm thế nào, nếu trả lại thì thấy kì quá chỉ bằng nói vài câu rồi đi mau.

“Bánh đẹp thế chắc ngon lắm, cái này cho chị xin nhé.”

Khuôn mặt buồn rầu của Ngọc Huệ bỗng sáng bừng trở lại, cô cười tươi rồi cúi đầu chạy đi. Nhị tiểu thư nhìn theo cô trong lòng thầm nghĩ: “Con bé này cũng không đến nỗi tệ, chẳng lẽ cảm nhận của mình sai sao?” Cô lắc đầu rồi bước vào lớp. Một chiếc bánh bất ngờ được quăng lên cuốn tập của cậu, Thiên Phiết nhíu mày, nói.

“Anh không...”

“Cái này là của em, không ăn thì giục vào thùng rác đi, em phải nhịn đó. Vội lại anh cũng nên lịch sự một chút đi, dù biết sắp thi nhưng không cần phải gấp đến nỗi không thèm ăn bánh của người ta tặng chứ? Anh có thể vừa ăn vừa học mà.”

Cậu không nói gì nữa quay lên nhưng hình như có tiếng sột soạt phát ra từ phía trên, Thiên Tuệ đặc ý ngồi rung đùi nhưng sự đặc ý đó không giữ được lâu. Khoảng một tiếng sau cả lưng áo sơ mi xanh lục của đại thiếu gia đều ướt đầm mồ hôi, cơ thể run lên dữ dội. Cả người gục trên bàn. Lúc đầu cô chẳng để ý nhưng sau đó thì hoảng hốt bật dậy, coi sắc mặt tái xanh của cậu, tim cô đánh “thịch” một tiếng, nhị tiểu thư cảm thấy trong lòng bất an, vô cùng bất an.

“Đi, em phải đưa anh đến bệnh viện. Nếu Tiểu Hoa có mặt lúc này thì ổn rồi.”

“Không...anh không muốn đến đó. Đi thi, còn kỳ thi...”

“Thì? Bây giờ người anh vậy mà thi sao? Cả người đều nóng như lửa, hơi sức đâu mà đi thi.” Thiên Tuệ nhanh chóng xin phép giáo viên ra ngoài với

trường hợp cần được giải quyết, rồi gồng mình cõng người anh nuôi của mình đi ra ngoài trước sự ngạc nhiên của biết bao con mắt hiếu kì. Ra đến bên cô liền gọi điện cho người đến rước.

“Alo, chú Khuyết, chú mau đến trường đón cháu đi. Phải cháu đang đứng trước cổng, nhanh lên cháu đang rất gấp...Cháu không biết nữa tự nhiên tên công tử bột nhà cháu bị sốt, hình như anh ta bị bệnh rồi. Chú đến nhanh lên.”

Mười phút sau trước cổng trường xuất hiện một chiếc xe hơi màu đen sang trọng, cả hai người nhanh chóng ngồi vào, người đàn ông cảm lái lo lắng hỏi.

“Cô chủ, bây giờ đi đâu?”

“Về nhà chính đi.” Người đàn ông đạp phanh, chiếc xe lao nhanh trên đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 15: Hậu Đậu Cũng Có Thể Giết Người.



Thiên Tuệ lên tiếng nói lời cảm ơn với chú Khuyết khi đưa hai người về nhà, trước mắt thấy nhị tiểu thư phải cố sức cõng Thiên Phiết thì người đàn ông này hỏi có cần giúp đỡ không thì cô mỉm cười lắc đầu rồi bước nhanh lên phòng của đại thiếu gia. Cả người của cậu tuy không nặng nhưng cũng đủ khiến nhị tiểu thư xém bước hụt chân lúc lên cầu thang. Tiến vào căn phòng của đại thiếu gia điều đầu tiên đập vào mắt cô đó chính là căn phòng này hết sức sạch sẽ và gọn gàng. Vì phòng không chứa nhiều vật dụng nên có thể nói là đơn giản quá mức cần thiết, một chiếc giường cỡ lớn, một cái bàn học, hai tủ quần áo loại khủng, đó chính là những gì mà cậu sở hữu.

Ngẩn ngơ đưa mắt nhìn cho đến khi người sau lưng khẽ ngo ngoáy lúc này Thiên Tuệ mới nhanh chóng lấy lại tinh thần chuẩn bị đặt cậu xuống giường nhưng đại thiếu gia lại tái xanh mặt, bùm miệng chạy vào phòng tắm ói ra một trận đã đời. Cảm giác khó chịu trong bụng càng làm cơ thể đang nóng như lửa của đại thiếu gia run rẩy nhiều hơn, bắt lực ôm bụng mà ói. Cô đứng bên ngoài sốt hết cả ruột vì cửa phòng tắm bị cậu đóng chặt không có cách nào mở ra được, miệng liên hồi hỏi thăm nhưng bên trong không có lời đáp lại. Nhị tiểu thư bấm ngay số điện thoại của thằng bạn thân kể hết đầu đuôi sự việc còn không ngừng thúc giục anh phải quay về xem xét tình hình của cậu vì người nào đó kiên quyết không chịu đi bệnh viện.

“Tớ đang trên đường về, bây giờ cậu ấy sao rồi?” Giọng nói không mấy gấp rút cứ đều đều hỏi.

“Sốt rất cao.”

“Tốt nhất là đưa Thiên Phiết ra nằm nghỉ đi, sau đó thì tìm cách hạ sốt cho cậu ấy. À, có giám tácc ở dưới bếp đấy, cậu cứ lấy một chút rồi hòa với nước rồi để lên người tên đó. Thôi nha, tớ đang lái xe nên không tiện nói, có gì lát nữa tớ về sẽ coi tình hình.”

“Khoan...Đợi đã...”

“Tít...tít...”

“Đề lên người...là để ở đâu?” Cô nhíu mày nhìn chằm chằm vào chiếc điện thoại. Cửa phòng tắm từ từ mở ra, đại thiếu gia suy yếu loạng choạng đi đến ngã trên giường rồi nằm im không cử động gì cả. Cô đến bên cạnh sờ thử trán của cậu, quả thật rất nóng có vẻ sốt rất cao.

“Anh cảm thấy sao rồi?”

Bàn tay mát lạnh áp lên trán cậu làm cho đại thiếu gia tỉnh táo hơn một chút, mắt phượng khép hờ nhìn cô. Khuôn mặt cô hơi tái vì phải đứng đợi xe giữa trời nắng còn phải gồng mình chống một tên con trai đang ở tuổi trưởng thành nhưng hình như cô không quan tâm lắm đến bản thân lúc này vì còn phải tìm cách làm hạ sốt cho công tử bột này nữa. Đôi mắt to tròn tinh nghịch thường ngày nay được thay thế bởi sự lo lắng.

“Khó chịu nhưng nằm một chút sẽ đỡ, em đừng làm bộ mặt khó coi đó nữa, quay mặt qua chỗ khác đi, bụng anh trống rỗng rồi nên không thể ói ra được nữa đâu.”

Gắng gương mặt mới nói ra được nhưng cậu không muốn cô nhìn thấy bản thân ốm yếu lúc này của mình vì vậy mới nói những lời độc mồm, độc miệng như vậy. Thiên Tuệ không đáp chỉ là đứng lên đi ra khỏi phòng, bỏ lại một câu.

“Hình như Tiểu Hoa nói giãm có thể làm hạ con sốt, em đi lấy một chút nên anh cứ nằm ở đó đi.”

Bóng lưng nhị tiểu thư vừa biến mất cũng là lúc đại thiếu gia chìm sâu vào trong giấc ngủ. Trong đầu của Thiên tuệ không ngừng suy nghĩ phải làm sao để chăm sóc cho người anh này đây, ngay cả bản thân mình còn chưa quan tâm kĩ càng thì làm gì nói đến người khác. Từ lúc cô được đưa về nhà họ Lưu cũng chính là lúc cô phải một mình gánh trên vai trách nhiệm của một người bảo vệ. Trải qua những ngày tháng luyện tập vô cùng gay gắt trong khu huấn luyện đặc biệt giành cho những người có nhiệm vụ liên quan đến nhà họ Lưu mà cô có thêm động lực để thúc đẩy bản thân mình phải mạnh hơn. Tuy được trang bị kĩ càng nhưng trong lúc chiến đấu hay luyện tập cũng không tránh nổi va chạm hay xây xát. Cô bé mười tuổi ấy vẫn luôn gương cưỡi bật nói.

“Khi bị thương đừng đụng vào nó sẽ tự khỏi thôi, nếu bị đau cứ để yên đó nó sẽ hết ngay mà.”

Vì thế cho dù cô có bị sốt cũng sẽ đứng ngâm mình trong nước lạnh hoặc chỉ uống vài viên thuốc qua loa khi bị cảm. Có thể nhìn cô lúc nào cũng xốc nổi nhưng bên trong người con gái ấy vẫn còn một góc tối chưa được nhìn thấy.

Một thao nước trong vắt đầy áp cứ lác lác theo mỗi bước cô đi, vừa vào trong phòng Thiên Tuệ đã lớn tiếng kêu đại thiếu gia dậy. Người con trai có gương mặt hoàn hảo, hai má đỏ ửng vì nóng, con ngươi trong suốt bị một màng sương mỏng vây lấy mơ màng mờ mắt. Khuôn mặt tươi cười của nhị tiểu thư hoàn toàn thu hút cậu, nhìn thấy nụ cười đó cũng làm cho khoe môi của Thiên Phiết cong lên nhưng...

“Á...a...rào...”

Thiên Tuệ còn đang băn khoăn không biết phải lấy khăn lau như thế nào nhưng giờ đây không cần thiết phải như thế đâu nữa vì đại thiếu gia đã hoàn toàn đắm mình trong một chiếc giường ngập đầy chất lỏng lẩn hương thơm chua chát mà lại đậm đà đến đặc trưng của nước giấm mang lại. Cậu nghiêng răng ken két nhìn người con gái ngã chổng vó vì vấp phải miếng lót chân trên sàn.

“Em có ý định không? Muốn trả thù lúc này?”

“Đâu có, nếu như muốn trả thù anh thì em không cần phải nhất thiết bụng giấm lên đây làm chi. Được rồi, mau đi thay đồ, thay đồ...anh hai, người anh có mùi thật buồn cười.” Cô vui vẻ giúp Thiên Phiết đứng lên bước vào phòng tắm.

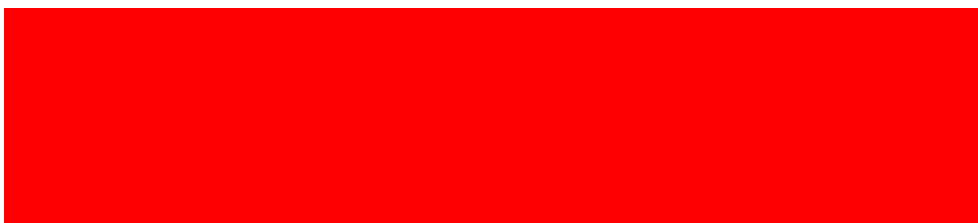
“Là tại ai?” Cậu nhướn mày lườm cô. Tiếng nước xả trong phòng vang ra, cậu im lặng ngồi một bên nhìn đứa em gái đang chạy tới chạy lui bỏ vào trong bồn tắm nào là hương liệu thơm, xà bông, còn cổ bỏ thêm một chú vịt vàng. Trên sàn rất trơn với tốc độ cứ xẹt tới xẹt lui như sao băng của nhị tiểu thư cũng không tránh nổi cú té đã vậy còn với tay làm cho đại thiếu gia không phòng bị ngã theo luôn. Một cục u to tướng xuất hiện trên đầu hai người, cơ thể thì vừa nóng vừa chua, hiện tại còn được đứa em gái “thiên thần” này khuyến mãi thêm vết sưng trên đầu. Tức nước vỡ bờ, cậu nằm trên sàn vỗ ngực, hét lên.

“Không mê sảng vì sốt cao cũng bị em làm cho tức đến chết.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 16: Là Vô Tình Hay Hữu Ý.



Cuối cùng sau bao nhiêu nỗ lực tổng cổ nhị tiểu thư ra khỏi phòng và nằm ngửa phơi bụng cho trần nhà thì tia sáng hy vọng duy nhất \_ Tiểu Hoa Đà đã về kịp lúc. Sau một hồi xem xét sắc mặt, thân nhiệt, nhịp tim ngoài ra còn một số cách chuẩn đoán khác nữa và đưa đến kết luận rằng đại thiếu gia bị ngộ độc thực phẩm nhưng không quá nặng tuy nhiên vẫn phải nằm ở nhà uống thuốc. Thiên Tuệ ngồi im suy nghĩ trên lan can của tầng thượng, hai chân đung đưa trên không trung. Từng cơn gió nhẹ nhàng thổi lướt qua đôi gò má trắng hồng mịn màng của cô làm dịu đi cái nóng ôi ả của mùa hè. Cây dù nhỏ màu đen khẽ đong đưa trên tay. Bỗng nhiên tiếng chuông điện thoại đổ liên hồi, nhị tiểu thư khẽ nhú mào rồi bắt máy.

“Cô chủ, tôi có kết quả của người mà cô cần tìm rồi. Ngoài ra những mẫu bánh vụn còn sót lại trên người của cậu Thiên Phiết cũng đã được bên phía nghiên cứu nhìn ra trong đó có chứa một lượng nhỏ hóa chất và thành phần làm thức ăn cho vật nuôi, vô cùng nguy hiểm nếu con người nuốt phải. Nếu không tìm cách khắc phục sẽ dẫn đến tử vong.”

Giọng nói rõ ràng của Đệ Trình vang lên, càng nghe khuôn mặt Thiên Tuệ càng tối đi, cả người cô như bị bao phủ bởi sát khí dày đặc. Chiếc dù cứ theo từng nhịp mà xoay tròn trên bàn tay xinh đẹp đang nắm chặt đến trắng bệch. Đôi mắt vô cảm ngắm nhìn những ngôi nhà nằm san sát nhau dưới chân mình, môi mím bất giác nở nụ cười khinh thường. Một cơn gió vụt thổi qua làm mái tóc dài bạch kim ánh sắc vàng của cô phát phơ trong gió như hàng ngàn sợi tơ được tạo ra bởi những cơn ghen độc.

“Tôi biết rồi, anh có thể gửi thông tin qua điện thoại của tôi.”

Thiên Tuệ trên đường đi đến phòng của đại thiếu gia để thăm bệnh thì được Tiểu Hoa Đà quát lại giao cho cô một khay đựng bên trong chứa vài viên thuốc cùng với nhiều lọ chứa dung dịch đặc sánh dặn dò kỹ càng phải bắt Thiên Phiết uống hết những thứ ở trên khay, đối với thuốc ở dạng nước chỉ cần một muỗng cà phê là ổn. Nhị tiểu thư làm vế mặt tuân lệnh rồi như chiến sĩ xông pha mặt trận tiến vào căn phòng đơn giản kia. Tiếng đặt khay đầy uy lực khiến cho mọi thứ bên trong đều nảy lên, đại thiếu gia đang lịm đim cũng bừng tỉnh giấc. Con người đen tuyền như chứa hàng ngàn vì sao nhưm mây liếc cô sau đó quay lưng sang chỗ khác ngủ tiếp. Thiên Tuệ không nháo không ồn ào chỉ chăm chú lấy một chiếc cốc bự rồi bắt đầu đổ những dung dịch kia vào, vì lượng thuốc cho vào có chỗ phân bố không đồng đều vì cô đo bằng mắt nên ít phút sau chiếc cốc gần như đã được lấp đầy. Cô ngâm nga vài câu hát vui tai rồi tiện tay quăng mấy viên thuốc còn lại vào chỗ chứa luôn. Lắc đều rồi lay đại thiếu gia dậy. Lúc đầu cậu có vẻ chần chừ nhưng khi nghe cô em gái này nói là thuốc do Tiểu Hoa Đà đưa nên cũng nhắm mắt, bóp mũi, nín thở tu hết vào bụng.

“Tiểu Hoa, không xong rồi, anh hai hình như bệnh nặng hơn nữa kia.”

Cô hất hã tông cửa bước vào phòng của Nhất Trung. Nếu phòng của đại thiếu gia là đơn giản thì phòng của anh lại cực kì phức tạp với vô số kệ sách nói về y học hay những tủ kính đựng thuốc, Đông y và Tây y đều có. Chưa nói còn có một góc riêng dành cho những mẫu thí nghiệm mà anh đang nghiên cứu. Anh khó hiểu bỏ dao mổ dính đầy máu của con rắn đang ngo ngoáy trên bàn xuống.

“Cậu có làm theo lời tớ dặn không đó?”

“Có, tớ cho anh ấy uống hết thuốc trên khay rồi.”

“Uống từng muỗng?”

“Không, tớ tổng hết tất cả vào một chiếc cốc rồi ép anh ấy uống hết.”

Lúc này anh mới tái xanh mặt thở dài và tự hứa với bản thân mình tuyệt đối không bao giờ đưa những thứ dùng để cứu người cho nhị tiểu thư để hại người. Mặt dù phải dùng hết những thứ thuốc đó nhưng tuyệt đối phải uống riêng biệt nếu không sẽ đưa đến phản ứng ngược. Khi hai người bước vào đã thấy đại thiếu gia đáng thương đang ra sức nôn hết những gì còn sót lại ở trong người ra. Gương mặt của cậu trắng bệch, xanh xao và tiêu tụy, chỉ trong vòng một ngày cậu chính thức giảm đi hai ký vì tinh thần bị dày vò nghiêm trọng chưa kể người làm ra cũng chính là thủ phạm làm Thiên Phiết sống dở chết dở. Cậu oanh liệt nằm ở nhà nghỉ dưỡng nguyên một tuần. Quả nhiên Thiên Tuệ là một con quái vật bẩm sinh, cho dù là vô tình hay hữu ý thì cô vẫn có thể giết người dễ như trở bàn tay.

Một ngày dài cũng trôi qua trong bao nhiêu khó khăn, trắc trở và sự hy sinh đầy anh dũng của ba đồng chí trên. Khi mọi thứ chìm vào trong giấc ngủ giữa màn đêm tĩnh mịch thì lại có một người toàn thân đầy mồ hôi, hít thở khó nhọc. Cơ thể co quắp nằm cuộn trong chăn miệng cứ lẩm bầm thốt lên.

“Không phải tôi...không phải lỗi của tôi.”

Hơi thở dồn dập, nhịp tim ngày càng tăng cao. Nhị tiểu thư tình cách bình tĩnh nhưng không thể trước cơn ác mộng ám ảnh cô từ thuở nhỏ. Trong cơn mơ cô thường thấy một bóng lưng của một người phụ nữ sang trọng, quyền quý hình dáng ấy rất giống với mẹ của cô, nhưng đều đáng sợ ở chỗ là cứ mỗi lần nhị tiểu thư cố gắng gọi lại thì người đó lại càng bước đi xa hơn rồi bất chợt một đôi tay khác đè lên cô, khuôn mặt của người phụ nữ không rõ ràng

nhưng miệng cứ thét lên không ngừng.

“Chính mày là người hại chết chị ấy... mau trả chị lại cho tao, trả chị lại cho tao, đáng lẽ mày không nên được sinh...ra...”

Người đàn bà ấy cứ quanh quẩn trong đầu của Thiên Tuệ, cho dù cố gắng hết sức để nhớ ra khuôn mặt người đó, liệu người đó có liên quan đến mình? Nhưng cô hoàn toàn không thể nhớ ra được, một chút ấn tượng cũng không có. Nhiều đêm nhĩ tiểu thư rơi vào trạng thái hỗn loạn vô cùng để rồi khi ác mộng qua đi thì nó để lại bóng lưng cô đơn lẻ loi của người con gái này. Nhưng điều đó không ngăn nổi cô khi đang ra sức đi tìm sự thật đó cho dù có lục lại những kí ức đau thương thì cô vẫn sẽ làm vì Thiên Tuệ cần lời giải thích tại sao cô lại không thể nhớ những việc mình đã trải qua khi cô lên chín tuổi. Lấy lại tinh thần trỗi dậy lên ngủ tiếp nhưng..

“Thiên Tuệ, dậy mau trời sáng rồi.” Bà má già Nhất Trung lại đến phá rối mộng đẹp của nhĩ tiểu thư rồi.

.....

“Cái gì, Thiên Phiết bị sốt sao?” Ngọc Huệ đang ngồi xem lại bài học trên lớp, sau khi nghe thông tin từ nhỏ bạn nói bên cạnh liền không thể kiềm chế lại được đứng bật dậy.

“Ồ, tao nghe vậy.” Nhã Thanh nhai chớp chớp miếng bánh quy, hờ hững trả lời.

“Vậy còn Thiên Tuệ, chị ta thế nào?”

“Bình thường, vẫn còn sức để công thẳng cha đứng cuối trường lên được mà.”

“Kì lạ, tại sao lại như vậy?” Cau chặt mày lại, móng tay xinh đẹp cắm chặt vào bàn tay của cô bé.

“Có gì mà kì, nghe nói tên đó suốt ngày in mặt mình vào những quyển sách dày, chắc là học nhiều quá đầu óc có vấn đề dẫn đến sốt cao đây mà, nói thật nếu học không giỏi thì đừng tỏ ra như mình là người trên tất cả chứ, thật là make color quá đi.”

Ngọc Huệ im lặng nhìn Nhã Thanh cười khoái chí, miệng không ngừng hoạt động. Đôi mắt cô ánh lên vẻ cay nghiệt chưa từng thấy, đứa bạn cảm thấy ớn lạnh nên đành lặng tiếng. Vài phút sau hình như người bạn đáng yêu bên cạnh nhớ ra cái gì đó liền hờ hững hỏi nhỏ cô.

“À, đúng rồi không phải mày ghét chị ta sao? Định hại bằng cách gì đây?”

“Tao hại rồi.”

“Thật sao?”

“Ừm nhưng chắc số à hên nên không bị gì cả.”

“Thế thì tiếc cho mày quá nhỉ nhưng bệnh viện lại vui đó vì không cần phải nhận thêm bệnh nhân nào nữa.”

“Chắc vậy.” Cô nhìn chăm chăm vào chiếc bánh quy mà Nhã Thanh đang ăn, cô bạn còn tưởng bạn mình đói nên đưa cho nhưng cô chỉ mỉm cười lắc đầu rồi tiếp tục ôn bài cho kì thi trưa nay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 17: Mua Tập



Một ngày mới lại bắt đầu với hai đồng chí còn nguyên vẹn thân thể nhưng khi bắt đầu vào lớp học thì người tỏa sáng, kẻ lu mờ. Lớp học của nhị tiểu thư được xếp vào hàng đặc biệt trong khi những lớp khác đều phải học đến năm tiết như các trường bình thường thì lớp của cô lại chỉ học có ba tiết. Cẩm ba tờ giấy bị bút đỏ lấp đầy bởi những lời phê, cô thờ dài nảo nề cất vào cặp. Không phải bởi vì Thiên Tuệ là cô gái không thông minh mà là do cô rất ghét học, ghét cực kì cũng như một thiên tài khi trong người có đến 99% là trí tuệ siêu phẩm thì cũng phải nhờ 1% cuối cùng để nỗ lực nếu không biết cố gắng thì 99% kia cũng bị bỏ xó.

Lê từng bước vào phòng đại thiếu gia, vẫn là khay đựng thuốc nhưng trên đó chứa nhiều chiếc ly nhỏ đựng dung dịch ngoài ra còn có cách hướng dẫn sử dụng mà Tiểu Hoa Đà đã nghiên cứu kỹ lưỡng viết cho. Thiên Tuệ kéo ghế, im lặng ngồi xuống bên giường của cậu, không khí bên trong căn phòng rất mát không quá lạnh cũng chẳng quá nóng. Tinh thần lẫn năng lượng của nhị tiểu thư đang bị tổn thương trầm trọng, điều cần thiết nhất đối với cô lúc này là lấy lại sức nhưng cô không thể tự tiện trèo lên giường Thiên Phiết, tổng cô người anh của cô xuống được nên đành gục đầu lên giường ngủ luôn. Thật không may cho người đang nằm ở dưới, chỗ cô đặt đầu lên chính là chỗ cậu đang thực hiện việc hô hấp. Lồng ngực bị đè một cách đáng thương, hơi thở khó nhọc thiếu đường khí cuối cùng cũng đánh thức đại thiếu gia đang ngủ say dậy.

“Cái con bé này...”

Thiên Phiết mơ màng trách móc định đẩy đầu nhị tiểu thư ra thì đột nhiên dừng lại khi cậu thấy vết sẹo, tuy không dài nhưng nó hằn sâu trong da ở phía trên vầng trán cao thường được che bởi phần mái dài của cô. Mồ hôi bắt đầu lấp đầy trên khuôn mặt hoàn hảo của cậu, đôi ánh mắt lên vẻ kinh hoàng tột độ, tuy trong phòng không lạnh nhưng cơ thể cậu không ngừng run rẩy kịch liệt. Cổ họng lại cảm thấy khó chịu vô cùng, dạ dày dường như đang thắt lại từng đợt, đại thiếu gia tái mặt chạy vào phòng tắm tiếp tục nôn ra.

“Anh hai, anh không sao chứ?”

Thiên Tuệ đứng bên ngoài cố gắng bước vào nhưng cậu lại lớn tiếng quát không được phép nên đành đứng chờ ở đây. Đợi đến khi cậu bước ra, đập vào mắt Thiên Phiết là vẻ mặt đầy lo lắng của cô em gái này, con buồn nôn trong người cũng theo đó mà tụt xuống mức âm. Lấy tay vuốt những giọt nước còn đọng lại trên mặt, đôi mắt quẩn rù nhìn chăm chăm vào cô.

“Không có gì, chỉ cảm thấy bụng không được khỏe.”

Thiên Tuệ thở phào nhẹ nhõm, từ từ ngồi xuống ghế. Cô cũng từng nghe Nhất Trung nói đến trong quá trình điều trị không thể tránh khỏi những biểu hiện của ngộ độc thực phẩm nên không cần phải ngạc nhiên hay lo sợ quá. Khóe môi khẽ nhếch lên, tâm tình của đại thiếu gia hôm nay cực kì tốt, cậu trèo lên giường nhưng lại bị cô giữ lại. Nụ cười như nắng ban mai nở rộ, nhị tiểu thư với lấy khay thuốc trên bàn đưa trước mắt Thiên Phiết. Ày da, hình như máy lạnh trong phòng hư rồi còn nữa chẳng lẽ đại thiếu gia lại muốn đi vào phòng tắm để tiếp tục nôn hay sao sắc mặt tối thế này? Hừ mỗi lần cầm từng chiếc ly giấy lên nuốt, uống xong lại còn bóp nát tan tành rồi vứt vào thùng rác nhỏ bên cạnh.

“Anh hai...” Ngập ngừng ngược đôi mắt to tròn nhìn người con trai đang ngồi trên giường đọc sách.

“Gi?” Giọng nói vô cùng ảm áp vang lên nhưng vẫn không thêm nhìn vào mặt cô.

“Em xin lỗi.”

“Vi cái gì?” Thiên Phiết ngạc nhiên buông quyển sách xuống.

“Vi em mà anh không thể đi thi được... lại còn làm anh bị bệnh nữa.” Dáng vẻ gục đầu đầy tội nghiệp khiến cho người bệnh như đại thiếu gia đây cũng muốn an ủi. Cậu lạnh lùng ậm ừ vài tiếng cho xong nhưng kì thật trong lòng lại vui vẻ lạ thường.

“Dù gì cũng là một kì thi thôi mà, cùng lắm để đợt sau thi lại là được. Nếu em muốn xin lỗi, được thôi, đi mua tập mới dùm anh. Mười cuốn tập hai trăm trang loại dành cho sinh viên, ok?”

Cô lập tức đứng dậy chạy ra khỏi phòng với vận tốc nhanh nhất có thể. Gương mặt hạnh phúc của cậu nhanh chóng vụt tắt thay vào đó là vẻ mặt lãnh khốc nhất, cầm lấy điện thoại bên cạnh. Tiếng chuông vừa đổ đã có người bắt máy.

“Tìm được chưa?” Ngón tay thon dài lướt trên những trang sách. Con người đen nhánh nhìn vào từng dòng chữ được in đều đặn.

“Vẫn chưa được, thưa cậu chủ.” Bàn tay đột nhiên xé nát trang giấy đang đọc dở. Ném quyển sách một cách không thương tiếc vào sọt rác tiếp tục cất giọng nói lạnh như băng.

“Tìm thấy thì giết chết, nghe rõ chứ?”

“Vâng.”

Cuộc đối thoại nhanh chóng kết thúc. Cậu quyết bảo vệ người con gái đó cho dù có thủ tiêu biết bao nhiêu mạng người đi thi cậu vẫn phải làm. Cậu không muốn người con gái đó chịu tổn thương, chịu thiệt thòi lại càng không muốn cô nhớ lại kí ức kinh hoàng của ngày đó. Nếu có thể cậu chỉ muốn kí

ức đó vĩnh viễn đừng bao giờ được khơi lên bởi vì người đập tắt nó mãi mãi phải chính là đại thiếu gia của nhà họ Lưu \_ Lưu Thiên Phiết.

.....

“Cảm ơn quý khách đã đến.”

Một nữ nhân viên trang nhã cúi đầu chào nhị tiểu thư. Vì sao đi mua tập lại còn được chào? Đơn giản vì Thiên Tuệ không vào những nhà sách thông thường mà vào trung tâm thương mại lớn nhất nhì thành phố do gia đình cô sáng lập nên. Người Việt Nam phải biết dùng hàng Việt Nam nhưng dùng hàng nhà mình vẫn hơn sẵn tiện tặng danh thu cho công ty.

“Bạn thân Thiên Tuệ.”

Cô gái có dáng người nhỏ nhắn, đáng yêu ôm chầm lấy nhị tiểu thư làm cho cô giật bắn cả người. Cái đầu cứ lúc la lúc lắc, gương đôi mắt to tròn nhìn Thiên Tuệ. Con người sáng lấp lánh màu caramel ngọt lịm kết hợp với chiếc mũi cao thanh tú. Miệng nở nụ cười ngây ngô như trẻ con. Nếu không quen biết sẽ rất khó phân biệt cô bé này học lớp mấy, gương mặt, ngoại hình, tính cách và hành động khi người khác nhìn vào đều có thể nói đây chỉ là cô bé học cấp hai chứ không ai dám tin người này lại là một thiếu nữ mười tám tuổi.

“Bối Bối? Sao cậu ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 18: Cao Bồi Vân



“Bạn thân Thiên Tuệ, tớ...tớ đến mua...đồ.” Khó khăn nói ra, vịn vịn hai tay. Cử chỉ cực kì đáng yêu làm cho cô muốn ôm vào trong lòng nhưng nghe kĩ lại thì thấy hơi khó hiểu.

“Nơi này cậu có bao giờ đặt chân tới đây đâu tại sao hôm nay lại tới? Và lại ở đây không có những thứ cậu có thể dùng được đâu.”

“Tớ...tớ mua đồ cho con trai tớ.” Nụ cười ngây ngô nở trên môi, đôi mắt sáng bừng một cách kì lạ. Lời nói vừa ra làm cho nhị tiểu thư cảm thấy choáng váng đến nỗi loạng hoạng đứng không vững, cô thật không dám tin cho dù cô bạn này có ngốc nghếch đến đâu cũng không thể làm ra những chuyện như thế này được.

“Cậu bị điên rồi sao? Không biết tự bảo vệ bản thân à? Còn để cho tên khác...tên khác...Là đứa nào đụng vào cậu nói đi tớ sẽ khiến cho tám đời tổ tông nhà nó chết không được yên.”

Tức giận nắm lấy bờ vai nhỏ nhắn của người đối diện bên cạnh lác lác, cô bạn không những không chóng mặt mà còn tưởng là một trò chơi mới liền vui vẻ bật cười ra tiếng cười giòn tan. Bàn tay xa lạ bất ngờ xuất hiện nắm lấy cổ tay nhị tiểu thư làm cho hành động bị đình chỉ. Thiên Tuệ cau có trừng mắt nhìn nhưng đáp lại cô chỉ là một nụ cười thân thiện của một tên con trai da dẻ trắng trẻo, tướng tá ngon lành hết chỗ chê. Hừ mũi hất mạnh bàn tay của người thanh niên đang nắm ra nhưng lực tay của tên đó hình như đang mạnh hơn làm cho cô cảm thấy bực bội dữ dội vô cùng, lớn tiếng nói thẳng vào mặt người con trai đứng sau lưng cô bạn của mình.

“Anh làm cái gì vậy? Buông ra.”



“Tôi sẽ buông nếu cô thả tay ra khỏi người em ấy.” Bàn tay tự nhiên vòng qua eo của cô gái có đôi mắt ngọt lịm như đường đứng bên cạnh.

“Hoàng Ân, như...như vậy không tốt, sẽ là bé hư con mau xin lỗi ngay.” Nhị tiểu thư tròn to đôi mắt nhìn cô bạn thân mình chống hai tay lên hông bắt người con trai bên cạnh phải mau nhận lỗi với cô. Có phải cô đang mơ không? Không đúng, đây chỉ là mơ mà thôi. Thiên Tuệ không ngừng ngai thường cho mình một cái tát như trời đánh vào khuôn mặt xinh đẹp của chính bản thân sau khi nhìn nhận đây là hiện thực thì cô mới tá hỏa la toáng lên.

“Người này là ai? Bối Bối, cậu mau nói rõ coi.”

“Hả, à đây là con trai của mình. Thế nào có phải rất dễ thương không?” Cô bạn hồn nhiên giới thiệu đứa con trai to xác của mình với nhị tiểu thư.

“Xin chào, tôi là Đặng Hoàng Ân, năm nay hai mươi tuổi, rất vui được làm quen với cô.”

Người con trai nhả nhận buông cổ tay cô ra. Giọng nói không trầm cũng không bổng vang lên làm cho những dây thần kinh của Thiên Tuệ động băng toàn tập. Năm phút...mười phút...đợi đến khi nhị tiểu thư bừng tỉnh thì lúc này cô mới nở nụ cười ngược nhìn hai người đối diện, thái độ hoàn toàn thay đổi, thân mật hỏi han cô bạn nhỏ nhắn của mình.

“Bối Bối ngoan, cậu có biết người này đã trưởng thành rồi không? Hai mươi tuổi lận đó đừng có nhận bừa quan hệ mẹ con chứ, cậu làm mình sợ đến đứng tim luôn. Xin lỗi anh, bạn của tôi không biết giữ phép tắc nên mong anh thông cảm bỏ qua cho.”

“Cậu nói gì vậy, đây là con trai của mình mà. Với lại hai mươi tuổi với hai tuổi khác nhau chỗ nào đều không phải cùng số hai sao? Tớ biết rồi cậu là đang giận vì đứa bé này chọc tức cậu phải không? Hoàng Ân mau xin lỗi bạn thân Thiên Tuệ mau.”

“Cao Bối Văn, cậu mở to mắt ra mà nhìn cái tên này có cái gì giống một đứa bé lên hai không mà dám nhận là con trai của cậu, mau tỉnh lại đừng để người khác hại mình nữa.”

Khuôn mặt của nhị tiểu thư phút chốc đỏ bừng vì máu dồn lên não. Không xong rồi, cô tức đến nổi sắp trào máu họng rồi. Thật không ngờ đứa bạn này ngốc đến mức không phân biệt đúng sai, phải trái cứ thấy thích cái gì thì lam lấy cái đó, tự tung tự tác thật phiền phức. Bối Bối định nói lại nhưng bị người con trai tự nhận ngăn cản, anh mỉm cười nhắc nhở cô không phải đến đây mua đồ cho anh sao nên vì thế Bối Bối cũng quên hẳn lời mình muốn nói cho Thiên Tuệ nghe là gì, tung tăng bước vào trong cửa hàng đồ dùng học tập xem sản phẩm. Nhị tiểu thư ra sức đề phòng người bên cạnh, hàn khí ẩn hiện trong ánh mắt không mấy thiện cảm của cô dành cho Hoàng Ân.

“Anh đừng có hòng mà làm hại đến Bối Bối, nếu không tôi sẽ làm cho anh chết không toàn thây.”

“Sao tôi có thể thực hiện những việc gây tổn hại em ấy được chứ? Cô chẳng phải là bạn thân của em ấy sao chắc cũng biết được Bối Văn là người như thế nào. Em ấy là một cô gái rất tốt, tốt nhất trong những người tôi từng tiếp xúc qua.” Anh nhún nhún vai, vẻ mặt dịu dàng nhìn người con gái đang chạy nhảy phía bên trong cửa hàng.

“Anh biết?”

“Tất cả bí mật của em ấy tôi đều biết rõ, sống với nhau hơn ba tháng làm sao mà không hay không biết chứ. Ngay cả Bối Văn bị thiếu năng trí não không phải ai cũng nhìn ra đâu. Cô bé của tôi có thể bị người ngoài nhìn vào nói em ấy ngu ngơ, khờ khạo hay không hiểu chuyện nhưng đối với tôi, em ấy là cô gái đáng yêu nhất, tốt bụng nhất. Cô biết không ngày hôm đó là vì áp lực công việc nên tôi mới ra bên ngoài tản bộ đồng thời mua một cái bánh bao để ăn. Thật không ngờ lại bị con chó hoang cắn mất một nửa, tôi định đứng dậy đuổi theo thì một cái bánh khác chia trước mặt tôi. Lúc đầu cảm thấy khá ngạc nhiên vì sao cô bé này lại sẵn sàng cho một người xa lạ không hề quen biết một cái bánh bao nóng hổi như vậy? Khi tôi đề phòng nhận lấy thì em ấy rất hồn nhiên hỏi han tôi đủ điều, rồi còn đề nghị tôi làm con nuôi của em ấy. Tôi thật sự rất shock chẳng thể giải thích gì, lúc đầu tôi còn nghi ngờ đây có phải âm mưu của một đường dây buôn bán trai bao không nữa vì vậy tôi quyết định từ chối. Em ấy khá buồn nhưng vẫn lấy lại tinh thần đứng dậy xoa đầu tôi rất dịu dàng còn bảo sau này phải sống thật tốt đừng đi giành đồ ăn với một con chó. Thì ra Bối Văn lắm tướng tôi chẳng khác nào mấy tên ăn mày nên mới hành động như vậy dù bề ngoài không mấy gì giống những người bị chứng bệnh thần kinh nhưng qua cách nói chuyện khó khăn còn hay bật cười không hiểu lý do nên tôi dám khẳng định “cô gái này không bình thường” nên đành đồng ý nhận lời của em ấy về làm con nuôi. Bảo bối của tôi đối xử rất tốt với tôi cứ như một người mẹ thật sự vậy nhưng hình như tôi không có loại tình cảm đó với em ấy thì phải.”

“Anh không thích Bối Bối đối xử như vậy với anh sao?”

“Thích chứ nhưng tôi thích cô gái đó coi tôi là một người đàn ông hơn là con trai của em ấy.”

“Bối Bối rất cô đơn đúng không?”

“Đúng vậy, nhiều lần tôi nhìn thấy hình dáng nho nhỏ đó ngồi thừ người hăng giờ nhìn lên bầu trời trước lúc mặt trời lặn. Tuy em ấy cô tỏ ra là một người nuôi dưỡng mẫu mực nhưng thật chất đến cả ba mẹ em ấy là ai cũng không hề biết. Cô không dám nghĩ tới chuyện này đâu Bối Văn rất tin người có lần em ấy đi dạo cùng tôi thì có tên ăn mày già đang đến xin tiền nói đủ thứ nào là con cái cần có tiền để ăn, mẹ già thì mắc bệnh,...Tôi nhìn qua là biết phường gian dối rồi, định không cho thì em ấy kiên quyết lấy hết số tiền có trong người ra cho tên đó. Tôi vì quá tức giận nên mới mắng em ấy một trận đã đòi vậy mà em ấy chỉ dịu dàng mỉm cười đáp lại: “Không phải là con người phải biết thương yêu nhau sao? Anh ta còn có con thơ phải cần nuôi, mẹ già cần phải chữa bệnh, hoàn cảnh như vậy thật đáng thương. Vậy tại sao lại không ai cho tiền giúp đỡ anh ta?” Bối Văn là một cô gái rất đơn thuần phải không, bạn thân Thiên Tuệ?”

Hoàng Ân nhướm mày liếc nhị tiểu thư. Sau khi xác nhận người con trai này không phải loại xấu xa gì thì cô mới bớt đề phòng cũng thoải mái nói chuyện. Càng bàn về những công việc hằng ngày mà Bối Bối thường làm càng khiến cho Thiên Tuệ muốn ôm cô bạn này vào lòng ngay. Khi cả hai đang nói

chuyện hăng say thì có khoảng năm, sáu người không mấy tốt đẹp đi ngang qua. Họ cố tình gây chuyện với hai người khi giả vờ đụng vào Hoàng Ân. Người đàn bà dữ tợn trong đó cứ nằng nặc bắt anh xin lỗi vì đã đụng vào mình không thì sẽ thưa kiện lên công an. Anh chẳng thèm quan tâm đến đám đông bình thường mà trò chuyện với nhị tiểu thư nhưng không thể nào nghĩ tới một cú đấm thẳng tiến đánh vào mũi anh. Bối Bối vui vẻ tiến ra với ý định kéo người con trai này vào trả tiền, sau khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cơ thể run rẩy không ngừng chạy thẳng lại chỗ Hoàng Ân đang đứng, hốt hoảng.

“Con trai cưng, con có bị sao không? Máu mũi, con bị chảy máu rồi, mẹ đã dặn con không được ăn chocolate quá nhiều mà. Về nhà con sẽ không còn thấy mấy thứ đó nữa đâu.” Bàn tay run run lau máu trên mũi của anh, hai mắt đầy lo lắng. Anh lắc đầu mỉm cười lấy lòng, khung cảnh xung quanh họ thật sự rất đẹp đến nỗi không ai muốn phá vỡ mà có tên hai mắt dưng để trưng kiếng.

“Nè cô bé, không liên quan thì đứng ra chỗ khác cho bọn tôi giải quyết công việc.” Gã đã đánh Hoàng Ân lên tiếng, đẩy Bối Bối ra xa nhưng không thể lay chuyển được cô.

“Hoàng Ân, anh rất tự tin vì mình là người hiểu cô gái kia nhất phải không nhưng trong ba tháng qua liệu anh có biết được bí mật thật sự của Bối Bối nhà chúng tôi không?”

Nhị tiểu thư khép hờ đôi mắt cuốn hút liếc nhìn anh. Người con trai đang cố mở miệng phản bác thì một tiếng hét thảm thiết vang lên làm mọi ánh mắt hiếu kỳ của những con người mua sắm gần đó nhìn vào chỉ thấy Cao Bối Vân tung mình trên không dùng khuỷu tay đập mạnh vào đầu của tên đứng đối diện mình từ trên xuống. Nhanh nhẹn vô cùng, mạnh mẽ vô cùng, xung quanh cô gái nhỏ nhắn đó sát khí dày đặc bao quanh. Hoàng Ân bàng hoàng không nói lên lời, nhị tiểu thư bên cạnh bật cười đắc ý.

“Tám lần vô địch Muay Thái ở mức chuyên nghiệp thế giới, năm lần huy chương vàng boxing toàn quốc. Tuy cô gái nhỏ của nhà tôi gặp khó khăn trong việc giao tiếp, học vấn nhưng lại là một thiên tài đích thật trong võ thuật. Sự tập trung của cô ấy là tuyệt đối.” Hai người đưa mắt nhìn bóng lưng nhỏ bé của người con gái đứng giữa đám người bị đánh cho tới tã, trai gái đều không phân biệt.

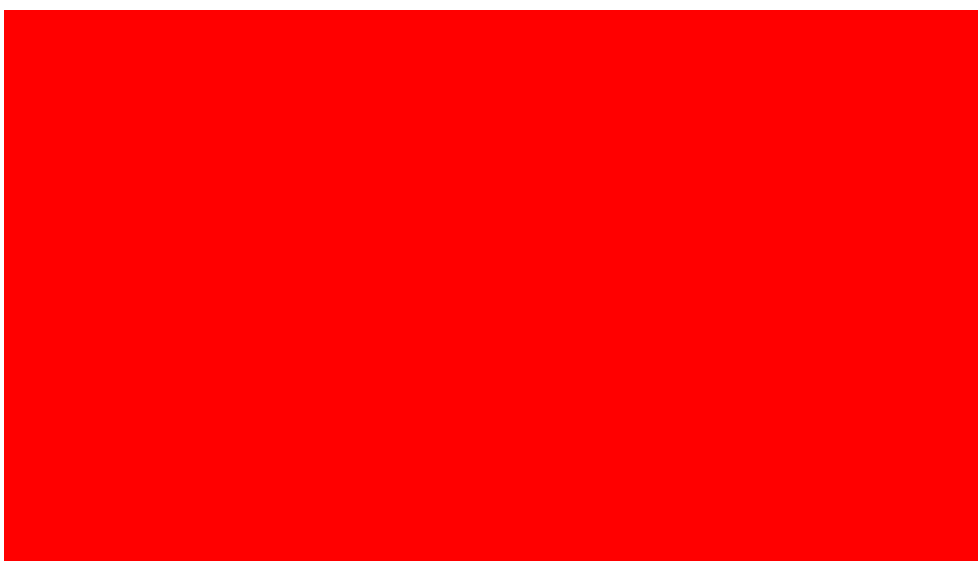
.....

Tác giả rửa tay gác kiếm một tuần sau sẽ gặp lại. Do giang hồ dậy sóng. Chúc các đồng chí trên mặt trận này một năm mới vui vẻ, phát tài phát lộc, hạnh phúc sum vầy, cung hỷ phát tài, mã đáo thành công. (tác giả bung lụa, tung bông, tung cả họ hàng nhà nó.)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 19: Về Nhà



“Anh bạn, trong ba tháng qua nếu anh có hành động bất chính đối với Bối Bối thì...nhìn thấy đồng bầy nhảy đó không? Kết cục cuối cùng của anh đấy. Cho nên tôi khuyên anh hãy thận trọng khi tiếp xúc với cô ấy đừng để về bề ngoài che mắt, anh không biết khi cô ấy mất tự chủ sẽ đáng sợ như thế nào đâu.”

Nụ cười bán nguyệt quyết rũ vô cùng thần bí nở trên đôi môi đỏ mọng, nhị tiểu thư ngọt ngào cong khóe mắt. Một giọng mờ hồ lẫn dài trên gương mặt thanh tú của anh. Mọi người xung quanh bắt đầu xôn xao, những chiếc điện thoại thời thượng được móc ra dùng để quay hoặc chụp lại cảnh tượng đang xảy ra, thông tin chưa kịp đăng tải lên mạng thì sóng điện thoại bắt đầu bị nhiễu một cách kì lạ. Tất cả người đứng vây quanh tìm cách khắc phục nhưng không có kết quả, lắc đầu, tắt lưới, chờ dài,...đủ loại hình thức để thể hiện sự tức giận lúc này trong lòng của những con người đang cố lo chuyện ruồi

bu.

Thiên Tuệ hài lòng trong thâm tâm không ngừng tán thưởng chất lượng của bộ máy làm việc nhiều sáng tạo của đội ngũ nhân viên mà chính tay đại thiếu gia yêu cầu lắp đặt trong khu thương mại rộng lớn này, nhằm phòng ngừa những trường hợp xấu xảy ra làm giảm uy tín của công ty trên thương trường, chẳng hạn như sự việc đang diễn ra ở đây. Trong khi cô nàng nào đó đang chiêm ngưỡng vẻ đẹp của tình mẫu tử trước mắt thì điện thoại trong chiếc áo khoác rung lên. Nhìn thấy người gọi lập tức bắt máy, giọng nói cao đến quãng tám đầy uy mãnh hiếm thấy của Thiên Phiết vang lên khiến cho nàng nhĩ của nhị tiểu thư như muốn rách ra.

“Lưu Thiên Tuệ, em đi mua tập hay là đang bận bay sang nước ngoài vậy? Có cần mượn thẻ visa của người anh này không?” Lần đầu tiên cậu gọi cả họ và tên của cô làm cho hai mắt nhị tiểu thư tròn tròn lên. Thông qua giọng nói kẻ khờ khạo cũng biết rằng đại thiếu gia đang tức giận vậy mà...

“Anh hai, em chỉ đi mới có ba mươi phút thôi mà, nếu anh cần tập đến vậy có thể hỏi mượn Tiểu Hoa xài tạm đi, hình như cậu ấy còn nhiều tập trắng lắm, khi nào về em sẽ trả lại dùm anh được không?”

“Vậy sao? Là người nào làm anh bị ngộ độc phải nằm yên ở trên giường đến cả đi đứng cũng chẳng hề có hứng thú, còn dám kêu người đang có bệnh vác cái thân thể ốm yếu này đi xin mượn tập sao hả?”

Giọng nói nhẹ nhàng, êm dịu như làn gió xuân thổi mát cả tâm hồn bất kì thiếu nữ nào nghe thấy nhưng đối với nhị tiểu thư chẳng khác nào tiếng than trách, nguyên rủa đầy đau khổ của những u hồn ở dưới vọng lên. Cô rùng mình định đáp lại nhưng đầu bên kia chỉ còn khoảng không im lặng kèm theo tiếng “tút...tút” đều đặn.

“Đi về nhà tôi, ở đó sẽ có người giúp anh cầm máu.”

Thiên Tuệ liếc nhìn tờ khăn giấy bị máu mũi lấp đầy, mở lời giúp đỡ, nếu là người ngoài nhìn vào thì chắc chắn không hề hay biết kế hoạch đánh trống lảng của cô nàng này đâu. Và hai nạn nhân ngày thơ trong kế hoạch đen tối được định sẵn đã gạt đầu một cách mạnh dạn.

.....

“Tiểu Hoa...Tiểu Hoa...mau cứu người.”

Vừa bước vào trong nhà, nhị tiểu thư đã lớn tiếng, rống hòng hét to gọi tên thẳng bạn thân. Bóng đen bước đều từ trên lầu đi xuống, Tiểu Hoa Đà đưa bàn tay thon dài gỡ tóc xoắn màu nâu hạt dẻ nổi bật tán loạn, đánh một cái ngáp rõ to. Tuy ăn mặc khá nhếch nhác nhưng trên cơ thể ấy lại tỏa ra một sức hút ẩn tượng vô cùng lớn.

“A, lang băm, lâu rồi không gặp lại thật nhớ cậu quá đi.”

Bối Vân vẫn giữ vẻ mặt bất động thanh sắc tiến lại gần chào hỏi. Một dấu ấn xanh nổi lên rõ ràng trên đầu Nhất Trung. Anh nhếch mép, đưa đôi mắt hoa đào từ trên nhìn xuống, cái mà người ta gọi là “nhìn người bằng lỗ mũi” đã được vị bác sĩ này thực hiện một cách xuất sắc chúng ta có nên tán thưởng anh bằng một tràng pháo tay nhiệt liệt không nhỉ?

“Ồ đây không phải cô nhóc lùn thường đánh võ mèo sao? Vẫn như năm xưa nhỉ chẳng cao thêm một chút nào cả, vậy cậu có cần mấy liều thuốc tăng trưởng chiều cao của tớ không? Đây là chỗ quen biết tớ sẽ giảm 1% cho cậu thôi nên đừng ngại.”

“Thôi được rồi, cảm ơn lòng tốt của cậu, tớ rất hài lòng với ngoại hình lúc này nhưng bộ dạng “con lừa nhiều năm” vẫn không tiến triển chút nào sao? Cậu còn thua xa con trai của tớ.”

Tiểu Hoa Đà kinh ngạc không khác gì nhị tiểu thư lần đầu nghe cô bạn này đề cập đến việc mình có đứa con, con buồn ngủ lúc này liền biến mất chẳng hề để lại vết tích gì. Thiên Tuệ lợi dụng thời cơ đẩy Hoàng Ân đến trước mặt anh, dặn dò vài câu với thẳng bạn rồi quay lưng, kéo theo Bối Vân lên lầu. Đôi mắt của anh vẫn tròn to, mồm há rộng không hề thay đổi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đang che bởi tờ khăn giấy khác bị máu lấp đầy gần hết. Bàn tay chuyên nghiệp lấy hộp cứu thương chuyên dụng của mình ra, một cây kim khó to bên trong chứa dung dịch trong suốt đưa đến trước mặt Hoàng Ân. Khóe miệng của Tiểu Hoa Đà bất giác lộ ra một nụ cười so với những tên sát nhân không khác gì mấy khi nhìn thấy mục tiêu làm cho sống lưng của người đối diện rung lên từng hồi. Búng vài lần vào kim tiêm, con người nâu sẫm lập lòe những tia sáng xanh kinh dị.

“Anh bạn, anh chịu đau giỏi không?”

Không đợi người con trai xấu số trả lời đã một đường đâm xuống, chuẩn xác đến bất ngờ vào trong da thịt dừng lại tại gân ở khuỷu tay. Hoàng Ân thống khổ hét lên, không phải bởi vì đau đớn mà là vì sự khủng bố vô điều kiện của người bác sĩ trẻ, đó là ngày kinh hoàng nhất cuộc đời của người này. Rút kim tiêm ra khỏi người nạn nhân, Nhất Trung vô cảm cất dụng cụ vào trong hộp.

“Mũi của anh bị va đập mạnh dẫn đến chảy máu, liều thuốc này sẽ giúp máu đông nhanh hơn...mà anh làm sao biết được con nhóc lùn nguy hiểm đó vậy?”

“À, tình cờ gặp được. Sau đó được nhận làm con nuôi một cách vô lý.” Bật cười lớn.

“Vậy sao? Con nhóc đó cần người khác chăm sóc cho mình hơn là đi chăm sóc cho người khác nên tôi đặt niềm tin vào anh đấy.” Lấy bông gòn y tế thấm còn dính trên vết tiêm vừa nãy của Hoàng Ân. Hai tay vỗ vỗ lên vai người đối diện làm cho Hoàng Ân thẹn mặt.

“Tại sao cậu lại tin tưởng tôi, chẳng phải chúng ta mới vừa gặp mặt chưa đầy mười phút sao? Tôi không biết cậu, cậu cũng chẳng quen tôi, vậy...”

“Chúng ta thường dễ tin người chúng ta không biết, bởi họ chưa lừa dối ta. Tôi khẳng định với anh Bối Vân có đôi mắt nhìn người, nếu nó chịu nói chuyện với một người lạ có nghĩa là nó thích người ấy. Anh hiểu chưa, anh bạn? Lo mà giữ mạng cho tốt đi, nếu anh mà làm cho bạn tôi cảm thấy không vui thì một buồng chứa xác đang đợi anh đấy và tôi sẽ không lãng phí đâu.” Buông lời nói lạnh lùng rồi đứng dậy đi lên lầu. Hoàng Ân mỉm cười một cách dịu dàng, ngã lưng vào chiếc ghế sofa. Hai mắt nhìn lên trần nhà, làm bầm vài từ khá khế.

“Những người bạn của em ấy liệu có ai bình thường không nhỉ?”

.....

Nhị tiểu thư hùng hồn đẩy tung cửa phòng Thiên Phiết đi vào, khi cô định ném những cuốn tập dày vào người cậu thì mắt phượng nhắm nghiền bỗng từ từ mở ra. Con ngươi đen đặc không có một chút ánh sáng chiếu vào. Hơi thở xung quanh người cậu như lạnh dần đi, cho dù không cử động cũng có thể làm người khác chết ngạt vì ánh nhìn của đại thiếu gia. Cô tái mặt ngay lập tức, bây giờ cho dù cô có ăn mười lá gan hổ cũng không thể nào thực hiện ý muốn ban đầu được nữa.

“Về rồi sao?”

“Về rồi, anh hai em đã mua xong rồi đây, đừng giận nữa được không?” Gương mặt thiên sứ cố gắng phát huy hết mức.

“Anh trai của Thiên Tuệ, xin chào.” Bối Vân lú đầu từ đằng sau lưng nhị tiểu thư, hồn nhiên cất tiếng.

“Bối Bối, cậu biết anh ấy? Từ khi nào vậy?”

“Hả? Cậu thiệt là mau quên có một chuyện dễ dàng mà cũng chẳng nhớ, đó là...”

“Bối Vân.” Thiên Phiết quát lớn ngăn lại lời nói. Cô gái nhỏ nhắn đang kể chuyện bỗng giật mình im bật hẳn, cúi đầu không dám hó hé. Nhị tiểu thư khó hiểu kiên quyết hỏi cho ra lẽ nhưng bị anh trai đuổi thẳng cổ ra khỏi phòng với lý do mệt mỏi và cần nghỉ ngơi. Ra sức dỗ ngọt cô bạn trẻ con nhiều lần nhưng đáp lại kỳ vọng của Thiên Tuệ là những cái lắc đầu đầy quyết liệt. Điều này càng làm sự tò mò càng tăng cao. Sự thật là gì? Họ đang giấu giếm cô, tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 20: Đế Ly Gặp Nạn



“Bối Vân, đến lúc đi về rồi.”

Hoàng Ân bước lên lầu, cứ ngỡ phải một phen tìm kiếm nào ngờ hai người con gái kiều diễm đã đứng sẵn trước hành lang dẫn xuống cầu thang, một người thì đứng yên không làm gì cả, một kẻ cứ đập cửa phòng của đại thiếu gia liên hồi đòi người bên trong phải nói ra cái gì đó. Khi nhìn thấy anh, người mẹ trẻ nhanh chóng phóng ngay đến chỗ con mình rồi không nói không rằng lập tức kéo cả hai đi đến cửa lớn. Vừa mới mở cửa ra đã nhìn thấy một cô gái có gương mặt xinh đẹp mang đường nét thanh thoát đầy cuốn hút của những người con gái phương tây. Con ngươi xanh thẳm mang lại cho người khác cảm giác bình yên đến lạ thường khi nhìn vào nó. Chiếc mũi thanh tú, đôi môi gợi cảm, quả là một bức tranh mê người.

Cả ba đều sững sờ nhìn nhau cho đến khi nhị tiểu thư đi xuống thì Hoàng Ân mới cất lời tạm biệt ra về còn không quên nắm theo bàn tay nhỏ nhắn kia

thật chặt lướt qua Đế Ly đi ra ngoài. Bối Văn ngây ngô nhìn chăm chăm vào cô, sau đó ngay lập tức nhận được một nụ cười ngọt ngào từ người con gái có đôi mắt xanh lam cho người mẹ trẻ cũng vui vẻ theo. Một mùi hương khá nhẹ thoảng qua mũi Đế Ly làm cho cô cứng cả người, đưa mắt nhìn theo người con trai đang khuất xa dần mà lòng cô một trận run rẩy dữ dội.

“Mùi son...dầu...” Cô thì thào, đôi mắt ánh lên vẻ kinh hoàng.

“Đế Ly, chị đến đây có việc gì à? Mau vào nhà đi.” Thiên Tuệ nhanh nhẩu kéo cô vào nhưng cô chỉ nhả nhận từ chối.

“Chị chỉ đến để đưa tài liệu phân tích mẫu bánh dùm anh hai thôi, bây giờ chị đang có giờ lên lớp nên phải đi rồi, hôm nay bắt buộc nhất định phải nộp luận văn nên khi nào rảnh cứ qua nhà chị chơi ha, bye.”

Nhị tiểu thư đưa mắt nhìn gương mặt tái xanh của cô lúc rời đi không nói gì, lặng lẽ đóng cửa đi vào bên trong.

.....

Đế Ly vừa đi trên đường lớn vừa suy nghĩ đến thất thần không chú ý đến mọi thứ xung quanh, bất ngờ một chiếc xe hơi thể thao chạy quá tốc độ lao thẳng vào cô. Tiếng động lớn phát ra thu hút nhiều ánh mắt của những người gần đó. Tấm kính chắn gió trước xe hứng toàn bộ thân thể của Đế Ly khi bị va chạm, toàn bộ bề mặt kính đều bị bể, vết nứt lan rộng về bốn phía. Cơ thể bỗng nhẹ bẫng lạ thường từ từ ngã xuống lòng đường. Đại não chưa hoàn toàn tiếp nhận những việc đang diễn ra, đầu óc của cô cứ không ngừng xoay vòng vòng. Con người bất động trong suốt hơn bao giờ hết phản chiếu hình ảnh bầu trời trong xanh cùng với những tòa nhà hiện đại trước mắt. Bên tai cô vang lên những tiếng thét nhưng hình như đến chính bản thân cô cũng không còn nghe rõ được nữa. Con đau bắt đầu chiếm lĩnh toàn bộ thân thể của cô, nó đang lan ra từng chút một, thật đau đớn. Máu lấp đầy khoang miệng, khó chịu và đầy mùi gỉ sét. Trước khi nhắm mắt hình như cô đã gọi tên ai đó một cách đầy nhớ nhung, hàng lệ trong suốt chảy dài bên khóe mắt rồi hoàn toàn bất tỉnh.

Đế Ly mơ hồ nghe ai đó gọi tên cô, rất thân mật, rất ngọt ngào. Giọng nói trầm ấm vang lên, cô còn ngửi thấy mùi son dầu dày đặc, vội vàng mở mắt. Một bóng đen mỉm cười lộ ra hàm răng trắng đều không ngừng thì thầm trước mặt người con gái này. Bàn tay nhuộm đầy máu tươi nắm lên hai cái đầu đã lìa khỏi cổ đang rỉ máu thấm đầy vào chân cô. Đôi mắt họ tròn trắng nhìn vào khuôn mặt nhợt nhạt đầy thống khổ của người đối diện như muốn nói lên điều gì đó nhưng không có gì ngoài sự im lặng chết chóc đến ghê rợn.

Cô hét to, bật dậy nhưng con đau làm cô không thể nào cử động được. Đôi tay lạnh ngắt của cô được truyền hơi ấm bởi một vật gì đó. Đôi mắt mệt mỏi từ từ mở ra.

“Đế Ly, em (chị) không sao chứ?”

Tất cả mọi người đều vây quanh bên giường bệnh của cô. Đế Trình lo lắng, Nhất Trung sốt ruột, Thiên Tuệ thấp thòm, mỗi người mỗi vẻ nhìn người con gái nằm im trên giường bệnh.

“Đây là...”

Đảo mắt nhìn bốn bức tường trắng xóa xung quanh. Một cánh cửa sổ mở rộng, cơn gió buổi trưa mang theo hơi nóng khê lửa vào làm bức màn mỏng màu kem đung đưa theo từng nhịp, khắp phòng trống không chỉ trừ một bình hoa tulip đỏ hồng đặt trên kệ đồ bên cạnh giường.

“Bệnh viện. Khi em bị xe đụng thì có người đã đưa em đi cấp cứu, các bác sĩ ở đây nói em bị gãy một bên tay và xương sườn bị nứt. Đế Ly, có thể em sẽ cảm thấy khó chịu và đau rất vào thời gian đầu nhưng sau đó sẽ khỏi nhanh thôi.”

Đế Trình nắm chặt bàn tay đưa em gái duy nhất của mình, giải thích. Cô cup mắt nhìn vào cánh tay trái bị bó thành khúc bánh tét to tướng trong đầu không ngừng nhớ lại những sự việc đã xảy ra. À đúng rồi cô bị va chạm rất mạnh với một chiếc xe mắc tiền cũng vì lo suy nghĩ. Nhớ tới đây cả người liền trở nên căng cứng, tay phải siết chặt bàn tay của Đế Trình đến trắng bệch. Hai mắt tròn to nhìn vào anh, miệng khó khăn thốt lên.

“Anh hai, em thấy rồi, em đã thấy hấn.” Hoảng loạn vùng vẫy trên giường, tinh thần lúc này của người con gái mắt xanh vô cùng phức tạp. Ba người phía sau vừa khó hiểu vừa lo lắng cho tình trạng lúc này của cô.

“Không sao, mọi chuyện qua rồi, anh sẽ bắt được tên đã tông vào em” Đế Trình nhẹ nhàng trấn tĩnh lại em gái.

“Không...không phải chuyện đó...hấn...hấn, người đã giết ba mẹ...em, em đã thấy hấn.”

“Đế Ly, chị bình tĩnh lại đi.” Nhất Trung đau lòng tiến lên áp hai tay vào mặt cô.

“Bình tĩnh? Làm sao tôi có thể bình tĩnh được. Anh hai, anh phải tìm hấn, mùi son dầu rất đậm tỏa ra từ người đàn ông đó. Anh phải bắt hấn trả giá.”

Cô cố gắng hét lên, bây giờ mọi người không biết là do nỗi đau thể xác cô phải chịu hay là tổn thất tinh thần cô phải gánh đã làm người con gái này mất đi sự tao nhã thường ngày. Một nữ y tá vội vàng bước vào cầm trên tay là khay thuốc chứa kim tiêm giao cho Tiểu Hoa Đà, anh bôi thuốc cồn vào tay cô rồi cẩn thận hạ mũi kim xuống. Đế Ly đang kích động bỗng yên lặng không nói gì từ từ chìm vào giấc ngủ.

“Thuốc an thần.” Anh để kim tiêm lại trên khay, nữ y tá cúi đầu, bước ra ngoài để lại sau lưng bầu không khí im lặng.

“Cảm ơn cậu, sự việc này tôi hoàn toàn không nghĩ đến. Cô chủ, ở đây không có việc khiến cô bận tâm nên cô có thể trở về rồi, mọi chuyện ở đây cứ để tôi lo cho con bé.”

“Anh cứ để tôi và Tiểu Hoa trong chùng cho Đế Ly đi, tôi muốn anh điều tra một người có thể giải thích vì sao chị ấy lại điên loạn như vậy.” Thiên Tuệ ngồi xuống giường, vén vạt cạp tóc che đi khuôn mặt xinh đẹp của cô. Đôi mắt sâu thẳm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Là ai?”

“Hoàng Ân nhưng phải điều tra thật kĩ, đừng để tôi thất vọng.”

Đế Trình gặp người lại cung kính cúi đầu trước mặt cô rồi lập tức bước ra khỏi căn phòng. Sự việc này nhị tiểu thư không muốn nó xảy ra chút nào nhưng chỉ còn cách ngồi chờ kết quả. Cả hai người đều là bạn của cô, trong lòng Thiên Tuệ thật sự không dám nghĩ nếu kẻ giết cha mẹ của Đế Ly là Hoàng Ân thì Bối Bối sẽ ra sao? Liệu mong ước của cô có được trời xanh thấu tận khi trong thâm tâm cô không muốn đánh mất tình bạn thân thiết với hai người con gái đáng thương trên?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 21: Mỗi Người Mỗi Vẽ



“Đặng Hoàng Ân, học sinh giỏi mười tám năm liền, không tham gia các hoạt động ở trường. Tốt nghiệp trung học thuộc loại ưu tú, từ chối lời mời của ba trường đại học có danh tiếng nhất thành phố để theo đuổi đam mê hội họa của mình. Tại sao trong cuộc sống lắm người học giỏi mà lại ngu sự đời như vậy? Cha mẹ đang sinh sống ở Mỹ, hiện đang ở với Bối Bối và có nhà riêng do một người chủ quản lý. Năm hai tuổi được nhiều người biết đến qua những kiệt tác nghệ thuật đầy ấn tượng, giới bình luận thường gọi là “thiên sứ nụ cười” hay “chàng hề màu đỏ”...”

Nhị tiểu thư ngồi bó gối trên chiếc ghế xoay đặt trước bàn vẽ tĩnh, đôi mắt không ngừng nhìn vào thông tin và những bức tranh đầy màu sắc, rực rỡ mà Đế Trình gửi cho mình. Mặc dù tất cả các tác phẩm của anh đa phần đều lấy màu đỏ làm chủ đạo nhưng nó không quá mãnh liệt hay quá gay gắt mà đem lại cho người xem một cái nhìn vui tươi.

“Không có tiền sự hay bệnh án...Một tên con trai ẻo lả lại thích ngồi một chỗ, không tham gia hoạt động làm sao có thể giết người được nhỉ? Mười hai tuổi làm sao có thể tự tay hạ sát người trưởng thành được chứ?” Thiên Tuệ nhớ lại lần đầu tiên cô nhận nhiệm vụ phải đi giết người, đó là lúc cô mười lăm tuổi. Cảm thấy suy nghĩ bắt đầu rối rùi, nhị tiểu thư vò đầu bứt tai, thờ dài nằm gục trên bàn.

.....

“Con trai cưng, tôi giờ đi ngủ rồi.”

Bối Vân hôn hờ tông cửa phòng của Hoàng Ân đi vào. Anh lập tức buông cạp xuống lấy vạt mỏng che lại bức tranh mình đang vẽ dở. Người mẹ trẻ tò mò tiến lại gần nhưng bị anh kéo ra ngoài, không cho thời cơ sát lại gần. Hoàng Ân thờ ơ mặc sức cho cô trèo lên đầu, lên cổ mình để chơi, bị như vậy còn đỡ hơn là làm cô khóc một trận vì không cho coi tác phẩm mới của mình. Tóc trên đầu đang bị hành hạ một cách vô tội vạ vì người con gái nào đó cố gắng thắt bím cho mái tóc đen nhánh ngăn cản cơn của anh. Trong lúc người con trai đáng thương này phải gồng mình chịu đau thì chuông điện thoại vang lên. Khuôn mặt anh bỗng trở nên lạnh lùng hoàn toàn khi nhìn vào cái tên nằm trong cuộc gọi đến, đôi mắt nheo lại, bắt máy.

“Alô, Hoàng Ân hả con?” Một giọng nam trầm cất tiếng.

“Dạ, con nghe chú, có việc gì không ạ?” Anh lễ phép đáp lại.

“Hai ngày nữa tới hạn nộp tranh rồi...khụ...khụ...”

“Chú chưa khám bệnh sao? Bệnh của chú dạo này có tiến triển gì chưa?”

Anh nắm chặt bàn tay đang kéo căng tóc của mình xuống, sau đó đứng dậy đi ra ngoài nói chuyện. Bối Vân lúc này không có việc gì để làm liền im lặng ngồi yên một chỗ, không cử động hay hó hê lời nào, trông cô lúc này chẳng khác gì những con búp bê làm bằng sứ để trên giá của một cửa hàng nào đó.

“À, chỉ là cảm nhẹ thôi mà. Nhưng còn tranh...?”

“Con biết rồi, hai ngày nữa con sẽ về nhà.”

Xoa xoa huyết thái dương trên đầu, anh khẽ nhủ mảy may trả lời. trước khi cúp máy còn không quên nhắc nhở người thân của mình phải đi khám bệnh đang hoảng tránh để bị nặng hơn. Vừa quay vào bên trong hình ảnh đầu tiên anh nhìn thấy đó là một cơ thể nhỏ bé đang thu gập người, co ro một chỗ và vùi mình vào đồng gói lót lưng trên chiếc ghế sofa dài màu đen mà ngủ say chẳng khác gì cô mèo con đáng yêu đang cuộn mình. Hoàng Ân dịu dàng bế cô bé lên rồi bước vào phòng ngủ, cẩn thận từng chút đặt cô xuống như thể sợ làm cô thức giấc, đưa tay vuốt nhẹ gương mặt khả ái trắng hồng của cô. Anh lúc này không nhận thức được rằng mỗi anh chỉ cách mỗi người con gái đang ngủ ở phía dưới tầm một tấc. “Hành động không theo suy nghĩ” đó chính là trường hợp của Hoàng Ân bây giờ, sức người có hạn trong khi đôi môi ngọt ngào đó không ngừng vẫy gọi anh, đánh liều một phen. Chín centimet...sáu centimet...ba centimet, đột nhiên Bối Vân mở mắt. Con người màu caramel âm áp nhìn chăm chăm vào anh, bàn tay trắng ngần đưa lên vỗ vỗ khuôn mặt căng thẳng hết mức của người con trai, lăm bằm vài từ.

“Con trai cưng...của mẹ thật...đẹp, có điều không bằng...mẹ thôi.” Cô nở nụ cười khờ khạo rồi nghiêng đầu ngủ sâu trở lại. Hoàng Ân thẹn mặt, tròn tròn hai mắt.

“Ngủ mơ sao?”

Ánh mắt thất vọng hiện lên trên gương mặt anh, đúng rồi người con gái ấy chỉ coi anh như con của mình mà thôi cho dù nhiều lần anh có bày tỏ đến đâu đi nữa thì người ấy vẫn cứ ngu ngơ tươi cười. Phải, Bối Vân hay cười, cô thích cười và nụ cười lúc nào cũng tồn tại trên môi cô nhưng chung quy những nụ cười ấy đều vô nghĩa. Thời gian liệu có giúp Bối Vân nhận ra được tình cảm chân thật của “đứa con trai” này không hay cũng chỉ luẩn quẩn trong một vòng tròn mang tên “mẹ con”. Nếu đã yêu thì phải chấp nhận, anh \_ Đặng Hoàng Ân đã tự hứa với lòng mình chắc chắn sẽ chinh phục được người mẹ trẻ này bằng mọi cách.

.....

“Đế Ly, chị có muốn ăn chút gì không?”

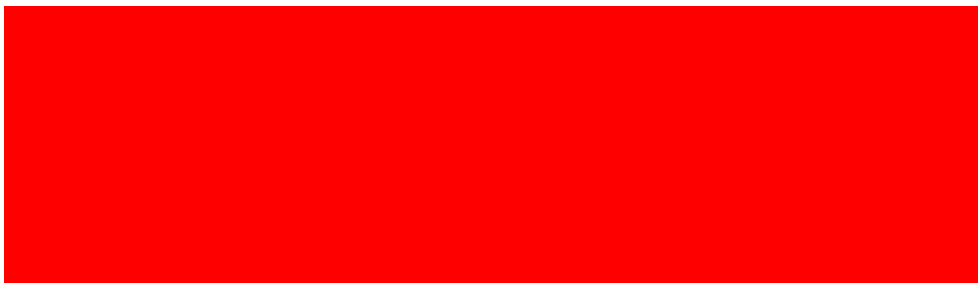
Tiểu Hoa Đà châu trực bên giường bệnh của người con gái này nửa bước không rời. Từ lúc thuốc hết tác dụng, cô tỉnh dậy cứ một mực im lặng không nói gì. Đôi mắt vô thần nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mãn đêm tầm tối, tịch tịch cũng giống như lòng cô lúc này. Sau một hồi thử đủ mọi cách hỏi han, đùa giỡn, ca hát cũng chỉ muốn cô mở lời nhưng đáp lại anh không có gì ngoài sự im lặng và tiếng bước chân thưa thớt ở phía ngoài. Nhất Trung lo lắng ngồi xuống bên cạnh cô.

“Có hai nụ hôn không thể quên trong đời, là nụ hôn đầu tiên trao cho người yêu và nụ hôn cuối cùng của mẹ. Cậu có biết lúc đó chúng tôi còn chưa kịp nhận lời chúc ngủ ngon của mẹ đã phải chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó rồi không? Đau lắm, tôi muốn nó chấm dứt nhưng tại sao nó cứ hiện lên trong mỗi giấc mơ của mình, thật khổ sở.” Nước mắt cứ tuôn ra như mưa, anh đau lòng cầm khăn lau hộ cô nhưng sao mỗi lúc nước mắt càng rơi nhiều hơn. Nó trong suốt nhưng ẩn sau đó là máu, là bi kịch và ác mộng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 22: Tìm Ra Hung Thủ





Hai ngày sau, tại bệnh viện X thuộc chi nhánh của nhà Nhất Trung quản lý.

Một thanh niên hoàn mỹ cả về nhan sắc lẫn ngoại hình, mái tóc xoăn tự nhiên cử động mỗi khi có con gió nào thổi tới cũng đều làm những cô gái gần đó phải thổn thức, xi xào bàn tán nhau. Con người nâu sẫm cúi nhìn người con gái có mái tóc dài đen nhánh đang ngồi im trên chiếc xe lăn được anh đẩy chậm chậm. Đôi mắt xanh thẳm trong suốt không nhiễm tạp chất ngắm cảnh vật ở hai bên, không khí trong lành rất tốt cho người đang dưỡng bệnh vì vậy Nhất Trung mới kiên quyết bắt Đế Ly ra bên ngoài để cho đầu óc không bị những chuyện không vui gây ảnh hưởng tới cô.

“Nhất Trung..”

Giọng nói khàn khàn yếu ớt vang lên thu hút ánh mắt của anh. Bánh xe đang lăn bỗng nhiên dừng lại, Tiểu Hoa Đà tiến lên mỉm cười ấm áp ngồi xuống ngang tầm đối diện cô. Đôi mắt hoa đào cong lên mong chờ câu nói của cô. Sự quan tâm rất cẩn trọng quá trình điều trị hướng chỉ người con gái này là báu vật anh muốn chiếm lấy cả đời.

“Chị đây đói bụng, mau kiếm gì đó ngon ngon đi.”

Nụ cười của Tiểu Hoa Đà cứng đi một nửa, anh tưởng rằng cô sẽ nói lời gì đó ngọt ngào một chút nhưng nhận thức của anh đã lầm to rồi. Con người này lúc bệnh và lúc không bệnh đều như nhau nhưng ai bảo anh thích cô chứ?

“Tôi biết rồi, chị ở yên đó, đừng có đi đâu đó.” Đứng dậy đưa mắt nhìn thẳng vào khuôn mặt nhợt nhạt của Đế Ly.

“Xương sườn của tôi còn đau muốn chết, cậu tưởng rằng tôi là siêu nhân chắc? Mau đi nhanh đi.”

Cô xua xua tay đuổi. Nhất Trung bủi môi quay đi. Cảnh vật xung quanh liền yên tĩnh trở lại. Vài chú chim khẽ cất tiếng hót sau tán cây xanh um, Đế Ly vừa hít thở không khí vừa tận hưởng khúc ca của thiên nhiên. “Phạch...phạch...” lần lượt từng con chim vỗ cánh vội vàng bay đi để lại sự im lặng không mấy dễ chịu. Một chiếc giày đen xuất hiện trước mắt cô. Đế Ly liếc mắt nhìn thì ra là một người đàn ông có dáng người hơi gầy mặc chiếc áo sơ mi màu đen, bên ngoài khoác chiếc áo mỏng ngắn tay màu trắng. Gương mặt có vài nếp nhăn nở nụ cười để lộ hàm răng trắng đều. Ông ta cất tiếng khá trầm.

“Bé con, lâu rồi không gặp, ta thấy hình như cháu không được khỏe cho lắm thì phải? Thật là có duyên, cô bé khóc lóc không ngừng ngày nào giờ đã trở thành một cô gái xinh đẹp rồi, hoài niệm thật. Vậy cháu có muốn cùng vẽ tranh với ta không hả, bé con? Khi đó cháu sẽ được gặp lại ba mẹ yêu dấu của mình, nào đi thôi.” Đế Ly khó hiểu không biết người đàn ông đang nói gì, mùi sơn dầu nồng nặc tỏa ra từ người đàn ông đưa đến mũi cô, máu toàn thân như bị đông cứng lại.

“Không...đừng qua đây...có ai không? mau cứu...” Cô hoảng hốt đứng dậy, con đau từ phía bên trong lòng ngực truyền ra làm cho người con gái có đôi mắt xanh đau đớn loạng choạng té xuống đất. Cho dù cô có cố gắng thét lên nhưng không một từ nào lọt ra khỏi cổ họng cô cả. Bất lực đưa mắt nhìn thân hình đang từ từ tiến lại gần mình. Đỉnh điểm của cú shock đã làm cho cô mất đi ý thức ngất lịm đi.

Nhất Trung hớn hờ cầm trên tay hộp cháo bắc thảo mới vừa mua xong liền quay về chỗ lúc này nhưng thứ đầu tiên anh nhìn thấy đó là chiếc xe lăn trống trơn và xung quanh không có ai qua lại. Anh lập tức đi khắp nơi tìm cô, hỏi hết người này đến người khác, còn điều động bảo vệ của bệnh viện để chia nhau đi tìm nhưng hoàn toàn không có kết quả. Nhất Trung nhanh chóng phóng xe đi về nhà Thiên Phiết, nhị tiểu thư sau khi nghe xong liền báo cho Đế Trình, mọi lực lượng cảnh sát bắt đầu ồ ạt tìm kiếm thông tin, kẻ tình nghi hoặc đại loại như vậy, đàn em của Thiên Tuệ cũng góp phần vào. Tuy ngoài trời nắng lên rất đẹp nhưng trong lòng mỗi người đều không cảm thấy được như vậy. Ai là kẻ muốn làm hại Đế Ly? Và nguyên nhân là gì? Tất cả đều có chung một suy nghĩ.

Một chiếc xe hơi màu trắng dừng trước căn biệt thự cổ kính mang phong cách Châu Âu thời xưa, tách biệt với thành phố. Hoàng Ân bước xuống rồi tiến vào bên trong với vẻ mặt lạnh tanh, có vẻ như anh không thích nơi này cho lắm. Sau một hồi đi hết khắp tất cả các phòng mà vẫn không tìm được người chú cần gặp, anh mới nhủ mảy gọi điện cho người kia.

“Chú, bây giờ chú ở đâu? Con tới rồi.”

“Tới rồi sao? Nhưng bây giờ chú bận rồi không thể đưa tranh cho cháu được.” Bên kia phát ra tiếng trả lời.

“Không phải tới hạn rồi sao?” Anh tối mắt nhìn xuống sàn nhà lát gạch cẩm thạch cực kì sang trọng.

“Dù gì cũng chỉ là một bức tranh thôi mà cho dù không giao đúng hạn cũng chẳng mất mát gì đâu. Để hôm sau chú đưa cho cháu, có được không?”

“Không có mắt mát gì sao?”

Hoàng Ân cười khinh, đôi chân thon dài theo đường thẳng dẫn đến một cánh cửa bình thường, tra chìa khóa vào sau vài giây đã mở ra được. Một đường hầm hiện ra trước mắt anh, không khí bên trong quý dị vô cùng, mùi thuốc còn càng ngày đậm hơn khi anh càng đi xuống phía dưới. Ánh đèn mờ mờ nho nhỏ nối tiếp nhau tạo thành những tia sáng yếu ớt. Người đàn ông cao gầy đứng đối diện với một cô gái mặc đồ bệnh nhân đang gục đầu bất tỉnh nhân sự cả người đều bị trói chặt trên ghế, một tay nói chuyện điện thoại, tay còn lại thì quay quay con dao Thái. Người con gái khẽ động đậy mở đôi mắt màu xanh vô hồn ra nhìn khắp nơi, cho đến khi ánh mắt cô chạm đến ánh nhìn lạnh lùng của Hoàng Ân thì thân thể phản ứng kịch liệt. Người đàn ông liếc mắt về phía sau ngay khi nhìn thấy anh đứng đó thì mới thất thần.

“Chú bận việc? là bạn giết người à?” Anh cắt chiếc điện thoại vào trong túi quần. Nụ cười khinh thường hiện rõ trên mặt anh.

“Không...không phải như con nghĩ đâu.”

“Tôi chừng này mà ông vẫn chối được sao, kẻ sát nhân hàng loạt? Đừng hỏi tại sao tôi lại biết mà hãy hỏi vì sao lúc ông giết người rất cẩn thận mà khi ở nhà lại cẩu thả quên đóng cửa tầng hầm để cho một đứa trẻ như tôi trong thấy lúc nhỏ.”

Người đàn ông im lặng một hồi sau đó lại cất tiếng cười rợn gáy nhìn anh, con dao phát sáng cầm phập vào vai Đế Ly. Hai mắt cô trừng to hết cỡ, tiếng hét bị tắc ghen ở trong họng không tài nào thoát ra được vì cô bị người đàn ông này bịt miệng. Nước mắt không tự chủ thì nhau tí tách chảy xuống gương mặt ngày càng đỏ của cô vì máu đang dồn lên. Đến khi hấn đột ngột rút dao ra khỏi người cô thì máu tươi cứ thế mà tuôn nhuộm đầy chân người con gái tội nghiệp kia. Đế Ly thờ không ra hơi dựa sát vào chiếc ghế sau lưng, đôi mắt xanh thăm nhìn anh như muốn cầu cứu.

“Máu, không phải nó là màu đỏ nguyên chất sao?” Ông say mê nhìn con dao bị thứ dung dịch đỏ hòm lấp đầy, đôi mắt hoang dại nhìn lên anh.

“Ông thật bệnh hoạn.”

Người đàn ông sau khi nghe câu nói đó từ miệng đứa cháu ruột phát ra không những đau buồn mà còn vui vẻ mỉm cười với chiếc điện thoại cầm sẵn trên tay, người đàn ông bấm vào một dãy số, khi đầu bên kia bắt máy thì hấn chỉ vồn vện nói lên hai chữ: “Làm đi.”

“Cái con bé mà mày đang sống cùng chắc chắn mày sẽ không còn được nhìn thấy nó nữa đâu.”

“Bối Vân? Ông định làm gì em ấy?”

“Không có gì chỉ là lấy một chút màu cho bức tranh mới mà thôi. Cháu trai đừng đau buồn như vậy chứ.”

“Con mắt nào của ông thấy tôi đau buồn chứ? Nếu ông đã có công sai người khác giết em ấy thì không biết liệu ông có đủ tiền để xây mộ cho họ không đây, muốn đụng vào Bối Vân chưa cần tôi giúp đỡ thì em ấy đã xử lý hết tất cả rồi. Chú, tôi đây là được rồi, dừng lại đi. Tên của tôi không phải là cái vỏ bọc để che mờ mắt thiên hạ cho những bức tranh ghê tởm mà ông đã vẽ ra, nếu thích tại sao không lấy tên của chính mình đi, mặc dù được khen ngợi nhưng đó không phải tranh của tôi, ông có hiểu cảm giác đó không?” Anh tiến sát vào người đàn ông.

“Mày...mày làm như tao thích dùng tên mày lắm không bằng, cũng chỉ vì mẹ mày ép tao phải làm như vậy thôi, bà ta muốn con mình mau chóng nổi tiếng nên mới lợi dụng tài năng của tao, chỉ tại mày, tất cả là lỗi của mày...”

Hấn mắt bình tĩnh đưa cây dao đâm thẳng vào bụng Hoàng Ân. Sự việc quá bất ngờ khiến cho anh cũng có đôi phần ngạc nhiên tránh cũng không kịp. Anh hình như cảm thấy được mũi dao ở bên trong mình, mỗi cú thúc của người chủ ruột lại làm cho vết thương càng rỉ máu nhiều hơn, con đau nhói ập tới như bão vũ. Tiếng bước chân dồn dập từ phía sau cánh cửa ngày càng lớn, tầng tầng lớp lớp những nam nhân mặc đồng phục xanh lá lẫn áo vest đen đều đứng thẳng hàng. Đại thiếu gia, nhị tiểu thư, Tiểu Hoa Đà còn có Đế Trình đứng trước hàng người phía sau.

“Đặng Hoàng Vinh, ông bị bắt vì tội mưu sát, cô ý gây thương tích cho người khác. Nếu ông còn phản kháng thì sẽ được thêm vào tội chống đối người thi hành công vụ, nên mong ông hãy hợp tác.” Đế Trình hăm dọa bóp chặt bả vai của hấn làm cho tên đó rít lên. Đế Ly, Hoàng Ân được mọi người nhanh chóng đưa đi cấp cứu ngay lập tức. Nằm trên cáng cứu thương, anh nhắm mắt suy nghĩ không biết người mẹ trẻ của mình như thế nào rồi, nhạc chuông vui tai từ trong túi quần anh reo liên hồi. Thiên Tuệ ngồi bên cạnh định với tay lấy giúp nhưng lại bị đại thiếu gia dứt khoát gạt tay ra, cậu thờ dài rồi đuổi tay bấm nút nghe cho anh. Phía bên kia truyền tới giọng nói khá khó khăn nhưng lại ngọt ngào vô cùng.

“Con trai cưng, bây giờ con đừng có về, nhà mình đang rất bừa bộn nên cứ đi đâu đó chơi đi ha. À...còn nữa, gì ta? Mẹ quên mất rồi khi nào nhớ lại mẹ sẽ nói tiếp.” Bối Vân hồn nhiên tự biên tự diễn không kịp để cho Hoàng Ân nói lời nào. Người mẹ trẻ cúp máy rồi đưa mắt nhìn vài cái xác bị đập cho bê bết máu, nằm bất động trên sàn nhà, thờ dài nãy nê, đưa tay quệt đi vết máu dính đầy trên khuôn mặt bất động thanh sắc, rồi bắt đầu lau dọn bãi chiến trường.

.....

Chương này hơi tội cho hai đồng chí ở trên, đứa bị thương mà còn phải chịu đau, đứa đang lành lặn mà tự nhiên bị chém ngon ơ. Thiện tai...thiện tai.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

# Chương 23: Thăm Bệnh



“Vết đâm khá sâu nhưng không gây tổn thương nghiêm trọng đến nội tạng hay dây thần kinh liên sườn. Tôi đã tiêm cho anh liều thuốc giảm đau cho đến khi nó hết tác dụng thì cơn đau sẽ tăng lên đến khi đó anh phải cố gắng chịu đựng, không nên lạm dụng thuốc giảm đau vì nó không tốt cho thể trạng của anh bây giờ, cũng đừng vận động mạnh tránh cho miệng vết thương bị rách. Tôi nghĩ anh nên gọi điện cho con nhỏ lùn đó biết đi, sẵn tiện kêu nó đến chăm sóc luôn vì anh phải nằm ở đây ít nhất một tuần để xem xét tình hình.”

Tiểu Hoa Đà cảm lên tờ bệnh án thần nhiên cất giọng đều đều nói với Hoàng Ân đang nằm im trên giường bệnh. Anh em nhà họ Lưu cũng có mặt ở đó vì còn nhiều chuyện cần giải quyết với anh. Vừa đọc xong Nhất Trung liền nhanh chân đi qua bên phòng điều dưỡng của Đế Ly. Vết thương của cô cũng không có ảnh hưởng gì đến sức khỏe sau này nên lúc cầm được kết quả, anh liền thở phào nhẹ nhõm. Chiếc áo blouse trắng nhẹ nhàng phấp phới lướt theo từng chuyển động của anh, gương mặt vui vẻ đi trên hành lang dẫn đến phòng Đế Ly. Sự hưng phấn không giấu được trong con ngươi nâu sẫm tuyệt đẹp càng làm cho anh giống như một hoàng tử khoác trên mình bộ âu phục trắng bước ra từ trong tranh.

“Đế Ly, tôi tới thăm chị đây...” Lớn tiếng mở tung cánh cửa, hình ảnh đầu tiên nhìn thấy liền làm cho cơ thể anh hóa đá. Trong phòng có khoảng bảy, tám người đang đùa giỡn, cười cười nói nói với người con gái mắt xanh. Cái này hẳn là bình thường đi nhưng trong bảy, tám người đó chỉ le que có hai cô gái còn lại đều là những thằng con trai cao lớn, khỏe mạnh đang ở thời xuân sắc. Tiếng nói trong phòng cũng tắt khi cửa phòng mở ra, mọi ánh mắt đều đổ dồn lên người Nhất Trung. Con trai thì tặc lưỡi nhún mày, con gái thì tròn mắt, đỏ mặt, vậy mà chỉ có mình Đế Ly là vẫn lạnh lùng ngồi nhìn chằm chằm vào anh. Đúng lúc đó, Đế Trình cầm tách coffee nóng đi vào, nhìn thấy Tiểu Hoa Đà đứng sững trước cửa liền hỏi.

“Sao cậu không vào đi? Đứng đây làm gì?”

“Anh vợ...khụ...Anh Trình, họ là ai vậy? Nhìn không giống như bạn cùng lớp, trông họ...”

“À, là đồng nghiệp của em gái tôi.” Lách người qua cửa đi vào đưa cốc nước cho cô. Đế Ly nhìn Tiểu Hoa Đà sau đó cúi đầu húp một ngụm coffee, khói trắng lượn lờ tỏa ra càng làm cho gương mặt cô thêm vài phần yếu mị.

“Đồng nghiệp? Chẳng phải chị là sinh viên đại học sao? Lại còn uống cái này nữa, nó không tốt cho cơ thể chị lúc này đâu.” Tiến lại gần giường, đưa tay lấy đi tách coffee cô đang thưởng thức, cần nhần đủ đều.

“Xin lỗi cái này là lỗi tại tôi, con bé nói nó muốn uống cái gì đó nên tôi không chú ý liền đi mua cái này. Quên nữa những người này đều thuộc đội điều tra của tổ cảnh sát chúng tôi.” Đế Trình gãi đầu thú nhận.

“Thì ra là vậy, xin chào mọi tôi là bác sĩ phụ trách sức khỏe của người này, nếu ai muốn hỏi han bệnh tình của chị ấy cứ việc hỏi tôi là được.”

Nở nụ cười vạn người mê như trăm hoa đua nở, như cánh én lượn trên bầu trời. Sức công phá nặng nề chưa gì hai người con gái kia đã choáng váng mặt mày, bọn con trai thì hai má ửng ửng hồng. Quả là bách phát bách trúng.

“Đế Ly, em phải mau chóng khỏe lại để quay về bên chúng tôi nữa chứ, phải không bác sĩ?”

Một thanh niên cường tráng nắm chặt lấy đôi bàn tay trắng nõn của cô, vài giây sau lần lượt hết tên này cầm đến tên này sờ khiến cho hai mắt Tiểu Hoa Đà như muốn lọt ra ngoài. Gân xanh có chiều hướng sắp bùng ra máu. Anh tiến tới kéo mạnh cái tay thô to của một tên con trai đang có ý định đụng vào cô, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên nhìn Nhất Trung. Hành động này đến cả anh cũng không nhận thức được, anh bối rối giải thích.

“Ồ... này, anh trai, tôi thấy sắc mặt của anh khá xanh xao (*Mặt heo của người ửng hồng thì đúng hơn*). Hơi thở dồn dập khá gấp (*Đề xôm bọc phát xuất chiêu sao?*). Ánh mắt mệt mỏi (*Cầu cho mắt người dúi luôn cho rồi*). Chắc chắn là làm việc quá độ dẫn đến cơ thể không đáp ứng đủ dinh dưỡng (*Chết luôn đi cho thiên hạ thái bình*). Nếu không ngại tôi có thể kê cho anh một toa thuốc bồi bổ cơ thể.”

“Không...không cần đâu.” Tên đó cười ngượng lắc đầu.

“Nề mặt là người quen biết với chị ấy, tất cả toa thuốc đều miễn phí.”

Câu nói vừa ra, khắp phòng đều vang lên tiếng tranh giành, người này đẩy người kia, người kia đá người nọ, bọn họ tranh nhau kể triệu chứng mà mình thường gặp, trong đó Đế Trình cũng có tham gia đầy quyết tâm. Nhất Trung nhả nhận mời tất cả những thành phần có nhu cầu đi ra ngoài để tránh cho người bệnh cảm thấy phiền phức. Đắng mầy râu chưa gì đã hùng hồn nhanh chóng bước ra khỏi phòng đi theo sau lưng anh. Căn phòng liền trở lại yên tĩnh vốn có của nó. Hai cô bạn đồng nghiệp của Đế Ly là vẫn còn ngồi đó, đưa ánh mắt mơ mộng nhìn ra phía ngoài cửa.

“Đế Ly, anh ấy là ai vậy? Có người yêu hay vợ chưa?”

“Tên nhóc đó còn nhỏ tuổi lắm không hoàn hảo như hai chị nghĩ đâu.” Cô ngồi khoanh tay trên giường, khuôn mặt xinh đẹp như đang ngẫm nghĩ điều gì đó rất phức tạp.

“Không sao...không sao, lớn nhỏ chị đây đều thích nhưng đều quan trọng là anh ấy có người yêu không vậy?”

“Người yêu hay bạn gái thì chưa có.”

“Tốt quá, vậy tại mình vẫn còn có hy vọng.” Hai đồng nghiệp hớn hờ ăn mừng, hét lớn. Cho dù trong phòng có nhiều tên con trai ồn ào đi chẳng nữa cũng không phải đối thủ với “giọng hét trời ban vang xa tám dặm” của hai người này được đâu. Đế Ly nhíu mày che tai, cô cảm thấy như màng nhĩ của mình sắp thăng thiên rồi.

“Nhưng...” Cô cố gắng kéo dài chữ gây sự chú ý lên niềm phấn khích kia. Quả nhiên âm thanh như “ma âm dưới cửu tuyền” cũng kết thúc. Hai đôi mắt trợn trắng nhìn thẳng vào mặt cô.

“Còn nhưng nhĩ gì nữa? Chẳng phải em bảo anh ấy chưa có ý trung nhân sao, hay là anh ấy không thích con gái? Trời ơi, tại sao con trai đẹp đều như vậy trong khi con gái như miếng kẹo bông gòn chỉ cần cắn một miếng là tan ngay vào trong miệng thôi mà, lại còn ngọt lịm nữa chứ. Hoàn mỹ quá rồi còn gì...”

Một cô gái đau đớn xuất khẩu thành văn, người còn lại gật đầu đồng ý. Đế Ly ngó người không ngờ mình làm trong tổ điều tra bấy lâu nay mà không hề biết những thành viên trong đây đều là những nhà văn ẩn mình. Cô biết công việc cũng đôi khi có áp lực nặng nề nhưng đâu phải đến mức ảnh hưởng đến lối suy nghĩ của một con người như thế này đâu.

“Không phải, hai chị nghĩ đi đâu vậy? Ý em nói là tên đó đang theo đuổi một người nên không có việc nhận lời tỏ tình của bấy kì ai cả.”

“Là trai hay là gái?” Đôi mắt đỏ ngầu của cô bạn đồng nghiệp ghì sát vào mặt Đế Ly.

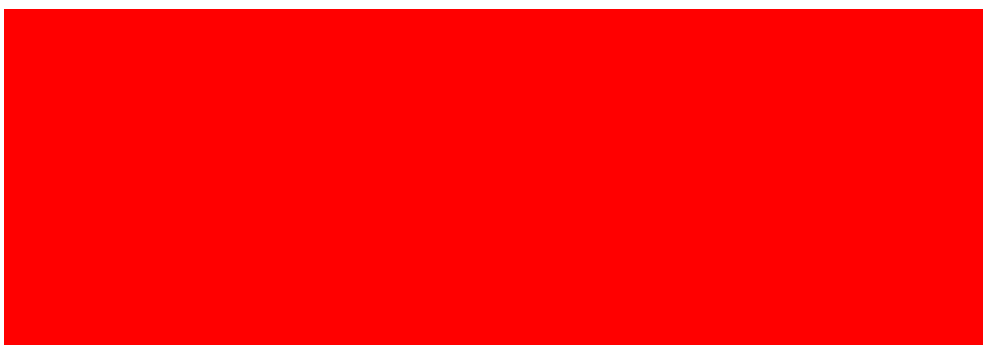
“Con...con gái.” Khuôn mặt như diêm la lúc này liền biến mất, cô bạn thanh tao ngồi ngay ngắn trên ghế, lấy tay vén mớ tóc dài óng ả qua một bên, cô mỉm cười.

“Vậy là tốt, ông trời vẫn còn có mắt, hy vọng vẫn không bỏ rơi chị đây. Đợi đến khi anh ấy bỏ cuộc thì chị sẽ đón tiếp.” Người con gái mắt xanh ngồi trên giường thờ dài, mỉm cười cầm lấy cốc nước lọc uống vào nhưng tại sao cô lại cảm thấy nó vừa đắng lại vừa chát đến khó chịu như vậy? Ồ, chắc là tách coffee hồi nãy rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 24: Chuẩn Bị



Anh biết chuyện này xảy ra được bao lâu rồi?”

Thiên Tuệ ngồi trên chiếc ghế đầu nhìn chăm chăm vào mặt của Hoàng Ân. Cả người cô khom xuống, hai chân gác lên thanh chắn dưới chân đỡ lấy cánh tay trắng nõn đang nâng lấy khuôn mặt xinh đẹp của mình, vẻ mặt không mấy quan tâm chỉ qua loa hỏi. Đại thiếu gia im lặng đứng dựa lưng ở đằng sau cũng chăm chú quan sát hành động của hai người phía trước. Để Trình sau một hồi tranh giành toa thuốc miễn phí của Tiểu Hoa Đà cũng chịu lết tằm thân te tua đến phòng điều trị của anh. Người con trai ngồi tựa trên giường bệnh hết nhìn Để Trình rồi nhìn đến nhị tiểu thư cuối cùng cũng chỉ nhún nhún vai, nở nụ cười thân thiện trả lời.

“Lúc tôi mười ba tuổi.”

“Chuyện nghiêm trọng như vậy tại sao không nói với người lớn hoặc báo cảnh sát?”

Giọng nói trầm vang lên, con người đen lầy khế ánh lên sự tức giận nhưng thân là một cảnh sát được đào tạo chuyên nghiệp nên đành phải gồng mình chịu xuống. Nói cũng phải nếu người thân của mình bị hành hạ như vậy liệu còn có ai giữ được bình tĩnh nữa hay không?

“Mọi người tưởng chỉ cần nói ra sự thật với người lớn thì họ sẽ tin sao? Tất cả các người đều làm rồi, lời nói của một đứa trẻ mười ba tuổi kể từ khi đó đến bây giờ đều không có một giá trị gì cả, đó mới là thật tại. Liệu có ai chịu tin và ra tay giúp đỡ khi một đứa bé chạy nhong nhong rồi la làng rằng: “Có kẻ sát nhân trong nhà tôi và kẻ ấy chính là chú ruột của tôi”. Với lại ông ấy rất cẩn thận, khi giết người xong ông ấy sẽ phi tan chứng cứ nên cho dù có lục tung cả nhà tôi ra thì chẳng có cái gì để giúp cảnh sát các người lấy làm bằng chứng ở thời điểm đó đâu.”

Lời nói vừa dứt, khuôn mặt của mọi người như dân ra, chắc có lẽ họ đã nhận được câu trả lời cần thiết.

“Đúng rồi, tôi còn có chuyện cần hỏi, tại sao lúc đó các người lại biết đường xuống tầng hầm đó vậy? Không phải các người theo dõi tôi sao?”

Đôi mắt híp lại liếc nhìn từng người rồi dừng lại trên người nhị tiểu thư, cô bỗng giật bắn người, ập a ập ứng đáp. Cánh cửa từ từ mở ra, mái tóc bông bênh đen óng ngắn tới vai xuất hiện, con người màu caramel ngọt ngào, cái mũi nhỏ nhắn cùng với đôi môi hồng hào. Chiếc váy trắng viền ren pháp phối chuyển động theo mỗi bước chân của cô. Nụ cười hồn nhiên nở rộ làm cho cuộc nói chuyện liền bị đình chỉ.

“Con trai cưng...” Cô liền lao đến bên giường bệnh. Hoàng Ân dang rộng hai tay mong chờ sẽ nhận được một cái ôm thắm thiết vậy mà...

“Bạn thân Thiên Tuệ, a cả anh trai của cậu cũng có nữa, sao mọi người đến đông vui quá vậy? Đúng rồi, tớ có mua một ít cháo có muốn ăn không?”

Phản khởi giờ lên hộp cháo khá to trước mặt anh em nhà họ Lưu. Hai người liếc nhìn nhau, hàn khí từ đầu ập tới thu hút ánh mắt của họ. Không nói không rằng đồng loạt đổ dồn ánh nhìn về người con trai ngồi trên giường xung quanh được bao bọc bởi một lớp oán khí mù mịt.

“Không...không cần đâu. Tớ nghĩ anh ta là người cần hơn.” Thiên Tuệ cười ngượng xua tay.

“Không sao đâu, có gì phải ngại, ở đây có nhiều mà...hết thì mua tiếp.”

Trước sự nhiệt tình đầy ngây thơ của người mẹ trẻ và oán khí dày đặc của đứa con gan tị, cả ba người còn lại phải một phen vận dụng những thứ mình có thể để thoát khỏi tình cảnh này. Để Trình cầm lấy điện thoại, nghiêm mặt lớn tiếng vừa đi ra ngoài vừa nói rằng đã tìm được manh mối gì đó cho cuộc điều tra, mặc dù chiếc điện thoại đó còn chưa kịp bấm số. Nhị tiểu thư đột nhiên ôm bụng, cúi gập người bảo là cảm thấy khó chịu nên nhanh chóng phóng ra khỏi phòng. Cuối cùng chỉ còn có đại thiếu gia đứng trơ trọi giữa phòng, gương mặt lạnh lùng nhìn Hoàng Ân đang bấu môi dán mắt vào tấm lưng nhỏ nhắn đối diện mình, cười giễu cất giọng.

“Ăn cháo vui về nhà, đồ con nít.” Quay gót bước ra ngoài.

“Ông đây là con nít thì nhà người là con của con nít, tên bốn mắt.” Người con trai tức nghẹn cả cổ, hậm hực nằm xuống. Bối Vân ngồi chờ vài phút cho đến khi sự nhớ việc cần làm thì lúc này mới lay đứa con trai đang nằm ăn vạ ở trên giường ngồi dậy ăn cháo nhưng đáp lại cô là sự im lặng đến đáng sợ.

“Hoàng Ân, ăn cháo...”

Dùng sức lắc lắc vai anh nhưng thân hình đó vẫn kiên quyết không chịu quay sang nhìn cô lấy một lần. Con người màu nâu trong đảo liên tục kèm theo nụ cười lém lỉnh tinh nghịch, từ từ mở hộp cháo thịt ra, khói tỏa nghi ngút, mùi thơm theo đó mà tỏa ra khắp phòng. Cho dù anh có tức cách mấy cũng đâu thể nào từ chối thức ăn dâng lên tới miệng được đâu, kiêu ngạo quay đầu qua định ra dáng một cậu chủ rộng lượng nào ngờ hộp cháo mà Bối Vân cầm trên tay đã bị người mẹ trẻ này tiêu thụ được hơn nửa hộp. Ngờ mặt, mở hai mắt nhìn trần trụi cô gái đối diện ngồi ăn một cách ngon lành.

“Đây...đây không phải cháo của anh sao?” Tay bấu chặt vào tấm ga giường, nở nụ cười khổ trông anh lúc này thật đáng thương.

“Hả, mẹ tưởng con ngủ rồi...à mà thôi, hết thì mua tiếp vậy.” Lấy tay chùi miệng. Xoa xoa cái bụng căng tròn, đánh một cái ngáp rồi hai mắt bắt đầu lim dim. Hết mỗi lần ăn no lại muốn lăn ra nằm ngủ.

“Tại sao? Tại sao...cháo của tôi mà...là của tôi.” Quơ tay múa chân, mặt dày ăn vạ nằm ở trên giường. Bối Vân chỉ chớp chớp đôi mắt to tròn của mình nhìn hành động của Hoàng Ân sau đó lại tiếp tục ngáp tiếp.

.....

Sau khi tẩu thoát khỏi căn phòng chướng khí mùi mịch kia thì mỗi người mỗi việc, thân ai nấy lo, đường ai nấy đi. Để Trình quay về trụ sở còn Thiên Phiết đi đến công ty, nhĩ tiểu thư thì..

“Cô chủ, tới rồi ạ.” Một người đàn ông không rõ tuổi tác, trên người khoác bộ vest đen, đeo kính râm cùng kính mở cửa xe. Đôi chân thon dài vừa đặt xuống đã có tiếng chào đầy vang dội phát ra. Hai hàng người thẳng tắp mặc vest đen chỉnh tề, gọn gàng khom người cúi chào cô.

“Tôi cần lời giải thích, các người đang mặc như vậy mà coi được sao?” Thiên Tuệ nhú mày, nhìn từng người. Vẻ mặt khó hiểu hiện lên rõ ràng, không ai biết chủ ý của cô chủ là gì. Không phải từ trước đến giờ đều mặc như vậy sao, đó đã là quy định rồi.

“Chúng ta đến đây là để làm gì?” Hai tay chống hông, nghiêm mặt hỏi hàng người đang khom lưng.

“Là để trả thù, đòi lại món nợ cho đại thiếu gia.” Tiếng hô đầy uy mãnh phát ra, đều đặn không hơn không kém.

“Vậy lý do gì đi trả thù mà phải ăn mặc gọn gàng như thế này? Giang hồ thì nên ra dáng giang hồ, không cần kiêng kị gì cả. Tôi cho các người một phút để thay đổi, người nào không làm đúng ý tôi thì đừng tránh tôi đây khó khăn với mấy người.”

Mọi áo khoác đều bị cởi bỏ ngay lập tức, người xắn tay áo, kẻ phanh ngực, lộ ra những hình xăm chi chít. Mặt người nào người đó đều cau có, trừng mắt,...đủ loại yếu tố của một tên côn đồ chính hiệu chuyên đi gây rối khắp nơi. Khí thế cũng theo đó mà thay đổi lúc này thì nghiêm trang bây giờ thì đầy đáng sợ. Mái tóc bạch kim lay động, nhĩ tiểu thư hải lòng gật đầu. Những người dân xung quanh cũng tái mặt đi qua nhanh không dám đứng gần mà nhìn, biết đâu bị ăn hành như chơi.

“Tốt, rất tốt. Các người đứng đây canh chừng nơi này cho cẩn thận đấy.” Hàng người lúc này còn hùng hồn, bùng bùng khí huyết nay đã bắt đầu thộn mặt.

“Cô chủ, nếu như vậy thì đâu cần phải làm như thế.” Người đàn ông đeo kính râm vừa bước theo sau lưng Thiên Tuệ tiến vào tòa nhà cao tầng rộng lớn vừa nói nhỏ.

“Như vậy vui mà, anh không thấy vậy sao? Lâu chọc họ thật sự thấy rất thích.” Gương mặt hớn hờ kèm theo nụ cười khúc khích đáng yêu. Đầu ngẩng cao nhìn về phía trước. Khuynh quốc khuynh thành áp đảo mọi thứ, bước chân nhẹ nhàng mà đầy uy lực được ẩn giấu trong cơ thể mỏng manh kia.

“Cô chủ thật kì lạ.” Người đàn ông im lặng nghĩ thầm, mọi suy nghĩ của cô không bao giờ có người biết trước được. Hành động lẫn cách làm việc đều khác hoàn toàn với những người mà anh đã từng làm việc qua, quả thật quý dị vô cùng.

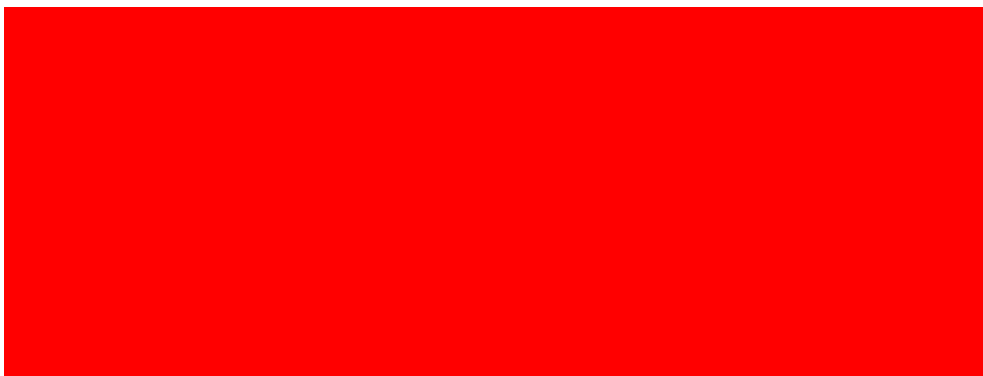
.....

Xin lỗi mọi người vì phải dồn sức vào kì thi ở tuần trước nên mình không thể viết cũng như đăng truyện lên được, mong mọi người thông cảm. Cảm ơn các bạn đã kiên nhẫn ngồi đọc truyện đang viết dở dang của mình. (~●●●~)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 25: Khó Chịu





Khung cảnh bên trong tòa cao ốc hoàn toàn khác với bên ngoài. Tất cả nhân viên đang cố gắng lo tốt phần công việc của mình, hắt hủ chạy tới chạy lui chỉ mong sao có thể hoàn thành trách nhiệm của bộ phận. Thiên Tuệ đi tới quầy tiếp tân sang trọng, lịch sự hỏi chủ tịch của công ty và ngỏ ý muốn gặp. Người tiếp chuyện mỉm cười nhẹ nhàng.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Nhị tiểu thư lắc đầu, giương đôi mắt to tròn nhìn thẳng vào khuôn mặt thoáng cứng lại của cô tiếp tân.

“Đã cuối năm rồi tại sao lại có một lũ ô tạp đến đây phá rối chứ? Cho tôi xin đi, các người cho dù là nằm ở công ty quyền nào thì cũng đừng ngồi la liệt trước cửa công ty cao quý của tôi như thế, xui xẻo lắm. Còn cô gái này nữa, tưởng mình danh giá lắm chắc, sao cái bản mặt cứ vênh vênh như thế nhỉ? Cứ mặt kệ nói vài câu đuổi đi là được rồi.” Ngoài mặt thì tươi cười cho có lệ nhưng trong lòng không ngừng nói xấu sau lưng người khác.

“Thành thật xin lỗi, bây giờ ngài chủ tịch đang có cuộc họp quan trọng nên không thể tiếp chuyện với cô được ạ.” Người con gái nhã nhặn trả lời nhưng sắc mặt hình như không được tốt cho lắm.

“Ồ đây không phải nhị tiểu thư của Lưu gia sao? Không biết thần thánh phương nào lại đưa một cô gái kiêu diễm đến với công ty của tôi vậy?”

Tiếng nói sang sảng phát ra, thân hình của cô tiếp tân đột nhiên cứng lại, khuôn mặt tái mét. Thiên Tuệ chậm chậm quay sang quả không ngoài dự đoán, vị đứng trước mắt cô không ai khác chính là người mà cô cần gặp \_ Chủ tịch của tập đoàn E&H. Con người đen tuyền trong suốt của nhị tiểu thư khẽ liếc thân hình quyền rũ đang rung lên không ngừng của người con gái đứng phía sau quầy tiếp tân, cô nở nụ cười khinh bỉ.

“Thần thánh thì không có nhưng lại có người khiến tôi phải đặt chân vào nơi này.”

Cong khố môi cất tiếng. Khuôn mặt tươi cười của công Gia lập tức thay đổi, người thông minh cũng có thể ngửi được mùi thuốc súng từ trong câu nói đầy ẩn ý của nhị tiểu thư hướng chỉ mấy ngày nay việc làm ăn của công ty không được thuận lợi cho lắm, nghe nhân viên báo cáo cổ phiếu của công ty bị nhiều thành phần khác thu mua với mức giá bèo bọt. Ngoài ra còn có tên ác ôn, độc mồm độc miệng tung tin công ty của ông sắp bị phá sản nữa chứ.

“Ồ đây không tiện nói chuyện, tôi có thể mời cô lên văn phòng của mình được không?” Quả là người lão luyện trên thương trường, giải quyết vấn đề bằng lời nói, điềm đạm, bình tĩnh mà bước trên con đường đầy chông gai được gọi là “kinh doanh”

“Rất sẵn lòng.” Không rụt rè, không lo sợ hay e ngại, tiến vào thang máy.

.....

Thiên Phiết đang coi lại sổ sách tổng kết cuối năm, đột nhiên có người đi vào thông báo việc gì đó làm cho sắc mặt cậu đột nhiên biến sắc, lập tức đứng dậy bước ra ngoài phóng lên chiếc xe hơi thể thao đi ngay tức khắc. Càng tiến vào đường cao tốc cậu càng nhấn mạnh ga thêm, ngoài ra không thể không nhắc đến kỹ thuật “lạng lách” của đại thiếu gia cũng có thể được xếp vào hàng cao thủ ẩn mình. Hai hàng lông mày thanh tú nhíu chặt. Một tiếng còi ngân dài của chiếc xe công ten nơ đang đi ngược chiều lao thẳng vào cậu. Xe của Thiên Phiết đang ở tốc độ không thể nào giảm đột ngột lại được, mắt thấy nhưng tay chẳng động, đã vậy còn tặc lưỡi cười mỉa.

“Cái con bé này...thật phiền phức.” Một tiếng rít kéo dài, ngay sau đó là tiếng động lớn phát ra trên đường cao tốc.

.....

Đang ngồi uống nước trong văn phòng, lòng ngực của Thiên Tuệ khẽ nhói lên, cảm giác bất an cứ theo đó mà luẩn quẩn xung quanh tâm trí cô. Bề mặt tách trà phản chiếu về mặt đầy mồ hôi cùng với vẻ lo lắng khó hiểu. Ông Gia đưa mắt nhìn rồi cười.

“Trà của công ty chúng tôi không phải loại hảo hạng nên chắc không hợp với khẩu vị của nhị tiểu thư rồi.”

“A...à không, tôi chỉ đang suy nghĩ một số chuyện mà thôi.” Nhẹ nhàng đặt tách trà đang tỏa khói xuống bàn.

“Không biết ai là người có khả năng phải khiến cô đến đây, nếu là người của công ty tôi thì cô chỉ cần nói tôi một tiếng, tôi sẽ điều động người đó đến trước mặt của cô ngay.”

Nhị tiểu thư nhìn người đàn ông đeo kính râm đang đứng sau cô, người đó ngay lập tức đưa ra một sấp tài liệu trước mặt ông Gia. Vị chủ tịch khó hiểu nhìn nụ cười vô hại của cô, sau vài phút chần chừ cuối cùng ông cũng quyết định cầm lên xem. Càng coi hai tay ông càng rung lên. Vẻ mặt thất thần như không dám tin, đôi mắt có nhiều nếp nhăn khi này vẫn còn trong sáng nay đã mờ đi. Đôi môi khô phốc mấp máy không nói được từ nào cho ra hồn cả.

“Nếu người tôi muốn tính chuyện không phải nhân viên trong công ty mà là con gái của ông, vậy có được không?”

“Nhị...nhị tiểu thư...cái này không...không phải do Ngọc Huệ làm, cô lầm rồi, chắc có sai sót, đúng rồi là sai sót.” Ông run rẩy đặt sấp tài liệu xuống bàn.

“Chứng cứ rõ ràng như vậy mà ông cho là sai sót sao? Người thừa kế tập đoàn Lân Huyết bị đầu độc bởi con gái rượu của chủ tịch tập đoàn E&H, nếu tin này mà lộ ra bên ngoài thì tôi không biết hậu quả sẽ như thế nào đâu. Ông Gia, ông cũng là người có đầu óc không cần tôi nói thật thì ông cũng biết



tôi đang muốn gì chứ hả?”

“Cô muốn tiền...được bao nhiêu.” Lấy lại về bình tĩnh, người đàn ông trung niên rút ra tấm séc.

“Năm trăm triệu.” Giọng nói ngọt ngào vang lên, khuôn mặt xinh đẹp của Thiên Tuệ thêm ửng hồng. Ông nhìn cô rồi cười khinh, vung bút lên chuẩn bị viết thì bị tiếng cười lớn của cô ngăn lại. Nhị tiểu thư ôm bụng, khom người lăn lộn trên chiếc ghế sofa bọc da thú ở đằng sau lưng. Đột nhiên tiếng cười tắt hẳn thay vào đó là giọng nói lạnh buốt như băng.

“Ông nghĩ tôi là hạng người gì? Tiền tài của Lưu gia cho dù có tiêu xài phung phí đi chăng nữa thì ăn cả ba đời cũng không hết đâu. Lân Huyết là tập đoàn có tầm ảnh hưởng cả trong và ngoài nước, cứ mỗi giây số tiền trong tài khoản của công ty sẽ tăng lên đến mức ngay cả tôi cũng không thể tưởng tượng được, huống chi ba nuôi của tôi có cả bảy mươi lăm công ty như vậy, thử hỏi ông trong cuộc sống của tôi, tiền có khái niệm gì? Qua loa nói đại một con số thì ông liền viết xuống ngay tờ séc bản thù đó, ông khinh người quá đáng rồi đó ông Gia, mục đích của tôi đến đây chỉ muốn có lời giải thích cùng câu nói xin lỗi từ chính miệng cô con gái cưng của ông nhưng người làm cho tình hình xấu đi không ai khác ngoài ông cả. Tôi không muốn sự hợp tác giữa đôi bên gặp bất hòa nên vì vậy...”

“Cô nghĩ cô có cái quyền đó sao hả nhị tiểu thư? Cô chẳng qua là con nuôi của ngài chủ tịch, ngoài ra cô không là gì trong mắt tôi cả và cũng đừng có lớn tiếng lên mặt dạy đời tôi. Với số tuổi của tôi cũng đáng vào hàng cha, hàng chú nhà cô rồi. Một đứa con nuôi không có quyền hạn gì cả mà dám chạy đến đây nhe nanh múa vuốt về sự hợp tác của hai bên sao? Nực cười thật. Muốn tìm cơ phá hoại công ty của tôi? Còn lâu nha. Nếu không muốn làm ăn với tôi thì cứ rút lui đi, tôi không chấp.” Ông Gia tức giận đập bàn, đứng dậy chỉ thẳng vào mặt Thiên Tuệ.

“Rút thì rút sợ gì.”

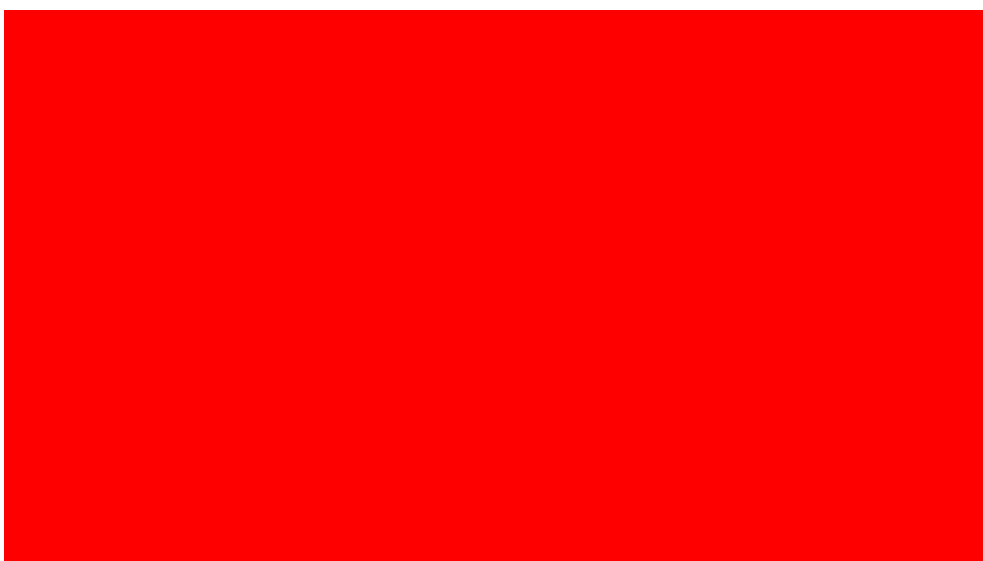
Mọi ánh mắt đều chuyển dời sang nơi vừa phát ra giọng nói đầy hống hách. Một thiếu niên với mái tóc xoăn đều màu hạt dẻ nổi bật. Đôi mắt hoa đào nhú lại cùng với con ngươi nâu sẫm ánh lên sự khó chịu khó kiềm chế nhìn thẳng vào mặt vị chủ tịch đang chỉ thẳng tay vào người cô bạn thân của mình. Anh gồng sức xóc người bên cạnh đứng thẳng lên, bây giờ cô mới biết vì sao mình lại có cảm giác bất an khi này. Đưa mắt nhìn khuôn mặt nhợt nhạt, trắng bệch, hơi thở nặng nề. Vết máu chảy dài từ trên trán xuống tới cằm, hàm răng cắn chặt vào môi. Đôi mắt lạnh khốc như muốn đòi mạng nhìn thẳng vào mục tiêu làm cho ông Gia tái xanh cả mặt.

“Ông cũng...không có quyền gì...phỉ báng em ấy.” Cố gắng rặn ra lời nói khó nhọc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 26: Anh Hai, Anh Thật Trẻ Con



“Anh hai, anh làm sao thế này?” Cô sững sốt đi đến bên cạnh cậu. Bàn tay của cô chỉ dưng nhẹ vào vai đại thiếu gia cũng khiến cậu nhăn mặt khẽ rên lên, mồ hôi cũng từ đó mà tuôn ra nhiều hơn. Thiên Tuệ lo lắng định tiến lại gần thêm thì bị Tiểu Hoa Đà ngăn lại, anh lắc đầu nhìn cô.

“Bây giờ cơ thể của cậu ấy đang chịu tổn thương không hề nhỏ, cứ để yên đó đừng làm động đến những chấn thương ở bên trong là được. Tổ đã xử lý một số vết thương nhỏ ngoài da rồi nhưng cần phải đến bệnh viện ngay để theo dõi tình hình nữa. Việc ở đây coi như xong đi, Thiên Tuệ mau đi thôi.”

“Đi đi, đi hết đi. Nơi này không tiếp mấy cô cậu nữa đâu.” Ông Gia lớn tiếng quát, vẻ mặt khó chịu càng hiện rõ thêm trên ba người Phiết, Tuệ, Trung. Nhị tiểu thư cúi gầm mặt, siết chặt nắm đấm.

“Ông sẽ phải hối hận cho việc làm ngày hôm nay.”

Giọng nói khàn đặc phát ra từ miệng của cậu. Ngài chủ tịch cười lớn, vênh mặt nhìn đám người đang chậm chạp rời đi. Cả bọn vừa đi ra một tràng chào huy hàng hô lên nhưng đến nửa chừng thì dừng lại, nhìn sắc mặt mệt mỏi của Nhất Trung, gương mặt trắng bệch của Thiên Phiết, sát khí dày đặc lượn lờ từ người Thiên Tuệ, vẻ căng thẳng từ người đàn ông đeo kính râm hộ tống ba người cũng đủ làm cho những người đối diện không biết phải thốt lên từ gì nữa. Lúc này cô mới chú ý chiếc xe riêng của ông anh mình đang nằm chính ỳnh sát lề đường đã vậy còn không nguyên vẹn nữa chứ.

Ba mươi phút đi đến bệnh viện, đến nơi thì trời bắt đầu nhá nhem tối đã vậy còn phải cố chịu đau đẽ dành một tiếng đồng hồ kiểm tra toàn thân, cuối cùng bác sĩ cũng đưa ra kết luận do va chạm mạnh dẫn đến dây chằng bên bả vai trái bị giãn trong trường hợp đó, đại thiếu gia buộc phải nhập viện để điều trị. Còn vùng đầu không có gì đáng lo ngại, chỉ xây xát nên mới chảy máu.

“Tốt nhất bây giờ cháu không nên vận động mạnh ở tay nhiều quá tránh làm đứt dây chằng, nghỉ ngơi cho tốt vào.”

Gương mặt phứt hậu của vị bác sĩ già nhìn thiếu niên tuyệt mỹ im lặng nằm ở trên giường. Đợi đến khi bác sĩ đi ra ngoài thì nhị tiểu thư mới lùi thui bước vô, trông cô chẳng khác gì con thỏ run sợ trước miệng hổ cả. Cặp mắt sát thủ từ người anh trai của mình cứ chăm chú chiếu thẳng lên người cô, không khí xung quanh bắt đầu rơi thẳng xuống nhiệt độ thấp nhất có thể. Nếu bây giờ tay cậu không bị gì thì chắc Thiên Phiết đã quyết tâm nhảy tới chỗ nhị tiểu thư bóp chết cô rồi.

“Đầu tiên là em làm cho anh từ ngộ độc thực phẩm chuyển sang dị ứng với thuốc, làm cân nặng của cơ thể này sụt kí nghiêm trọng. Nay còn hành anh như vậy nữa. Chỉ mới có hai tuần mọi rắc rối của em đều ập trên đầu anh rồi kìa, em có biết là anh sắp đi học lại không hả? Anh có nên tự hào vỗ tay vì danh hiệu “Thánh nhọ của tháng” mà em trao tặng không nữa?”

“Em đâu có biết anh sẽ đến đâu, nhưng mà cũng một phần anh chạy ẩu thôi.” Thiên Tuệ phản bác, nhiệt kế của phòng lập tức nhảy vọt xuống mức âm mặc dù mấy điều hòa vẫn giữ ở mức cố định. Nụ cười ác quỷ của anh hai đại nhân bắt đầu xuất hiện làm cho cô rợn cả người.

“Ái chà chà, xem ai kìa. “Cười người hôm trước. Hôm sau người cười” đúng quá nhỉ, Thiên Phiết.” Hoàng Ân hả hê châm chọc, cười đến nỗi làm động đến vết thương khiến anh phải dựa vào Bối Văn.

“Chưa hết một ngày mà, anh có có biết tính gì không? Hay để tôi phụ đạo cho anh một buổi ha.” Lạnh lùng phun ra vài từ qua kẽ răng.

“Cậu...”

“Được rồi, trời tối rồi mấy người để cho các bệnh nhân phòng khác một chút yên tĩnh đi chứ.” Bà má già Nhất Trung lại can nhảm rồi. Để Ly cười khúc khích ngồi trên xe lăn được anh đẩy tới.

Phòng bệnh của đại thiếu gia chẳng mấy chốc muôn hoa tề tựu, hào quang chói lóa. Cuộc nói chuyện rôm rả đến gần khuya thì ai về phòng nấy, căn phòng bỗng chốc im tĩnh lạ thường. Khi Thiên Phiết mệt là người, lìm đim chìm vào giấc ngủ thì có tiếng động lạ cùng mùi thơm nức mũi truyền tới. Tiếng rột rạo cứ thế mà đều đặn luẩn quẩn bên tai cậu.

“Luu Thiên Tuệ, em có thôi đi không?” Tức giận quay qua, một tô mì xuất hiện trước mặt cậu, bốc khói nghi ngút. Trống bụng của đại thiếu gia cũng bắt đầu đánh, phải rồi từ trưa đến giờ cậu có thứ gì bỏ vào bụng đâu. Thiên Phiết hết nhìn tô mì lại nhìn nhị tiểu thư.

“Sao vậy? Không ăn à?” Cô khó hiểu nhìn anh.

“Tay anh đau.” Gọi ý sao? Cậu muốn cô giúp?

“Ày da, chỉ là tay trái anh bị thương thôi, còn tay phải đâu có bị gì. Anh cũng không phải là người thuận tay trái mà.”

“...Không ăn nữa, anh muốn ngủ, em im lặng chút đi.” Tinh thần suy sụp, đại thiếu gia trở lại vị trí cũ. Cô cũng không năn nỉ gì vì đó là quyền của cậu, và cô tôn trọng ý kiến của người anh trai này nên chẳng dám hó hé lớn tiếng bắt buộc cậu phải ngồi dậy ăn. Suy nghĩ lần này của cô làm cậu chấn động hơn nữa chẳng lẽ cô vô tâm đến mức đó sao?

“Phải rồi tay tôi không bị thương nên người nào đó không thèm gấp mì cho tôi ăn, tôi bị đau là tại ai, chỉ vì lo cho đứa em gái của mình nên mới ra nông nỗi này. Ông trời thật không có mắt...” Cậu nằm đó, co ro một góc rên lên những lời than thở.

“Em biết rồi, anh mau ngồi dậy ăn đi.” thờ dài hết cách với cậu.

“Anh hai, anh thật trẻ con.” Lúc này cậu mới hiểu tại sao khi đó Hoàng Ân lại tỏ ra thái độ khó chịu khi Bối Văn mời họ ăn cháo là như vậy. Một phần là ghen tị và một phần cũng do tính độc chiếm cao. Đại thiếu gia sùng sờ nhìn cô, cậu \_ Luu Thiên Phiết, thích em gái của mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Thích Thì Thích



Sau khi suất viện, cả ba đồng chí chung tuổi tức tức bị quý phụ huynh một chân tông thẳng vào trường tiếp tục học trở lại nhưng trở trêu thay, ngày quay trở lại trường học chính là ngày khai màn cho trận chiến sinh tử khốc liệt của học sinh. Kiểm tra giữa kì. Biểu cảm của nhị tiểu thư sau khi hy sinh bản thân trên ba mặt trận văn, toán, anh vô cùng “kích thích”. Gương mặt phờ phạc, đôi mắt vô hồn, môi khô phốc, da dẻ nứt nẻ. Tay chân không ngừng run rẩy dữ dội. Cơ thể tuyệt đẹp của cô có dấu hiệu của sự lụi tàn thành cát bụi, bây giờ chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng đủ làm cô ngã khụy xuống dưới đất.

“Thiên Tuệ, đừng lo lắng quá.” Nhất Trung ngồi gác đôi chân thon dài lên bàn, thoải mái tựa lưng vào ghế. Đôi mắt hoa đào liếc nhìn cô gái đang vò đầu bứt tai bên cạnh liền bật cười, khuyên nhủ nhưng hình như không có chữ nào lọt vào tai cô.

“ankadien là gì? phương trình, cấu tạo, công dụng, thực tiễn? Nó là cái quái gì? Bình thường ba tiết đã quá khó khăn với tớ nay phải trụ lại thêm hai tiết nữa để làm tiếp hai môn khác. Trời cao ơi...đắt đây hồi...sao số con hăm hiu thế này?”

Kiệt sức nằm gục đầu trên bàn, Tiểu Hoa Đà cũng lắc đầu hết cách với cô. Và thế rồi tiếng chuông định mệnh của tiết thứ tư cũng vang lên, đề lập tức phát ra. Nhị tiểu thư vừa nhìn vào nụ cười tươi như con bò cười nở rộ, cô nhanh nhẹn viết tên họ của mình, lớp và một số thông tin khác. Sau khi hoàn tất các bước trên, cặp mắt của Thiên Tuệ liền thay đổi, sát khí xanh đỏ ẩn hiện sâu trong khóe mắt. Bàn tay nắm lại phát ra những tiếng răng rắc đáng sợ. Cô mạnh mẽ vung bút lên cao rồi...

“Khi nào hết giờ nhớ kêu tớ dậy nha Tiểu Hoa.” Nhân nhả cất bút vào trong cặp, cúi đầu đánh một giấc ngon lành. Câu nói của cô suýt làm cho anh bật ngửa, hôn đất.

“Bây giờ không phải là lúc mày lo chuyện bao đồng đâu Nhất Trung, mau hoàn thành bài thi nhanh đi...ủa, Thiên Phiết? Cậu ta làm bài thật sao? Không thể nào bình thường có bao giờ cậu ấy chịu động vào mấy đề thi dễ như vậy đâu, lạ thật.” Dụi mắt vài lần, lúc này anh mới hoảng hốt nhìn tầm lưng đang khom của thẳng bạn thân. Anh em nhà họ Lưu thật cô quái, đó là điều cuối cùng mà Tiểu Hoa Đà đút kết trong ngày.

.....

“A, cuối cùng cũng vượt qua kì thi, thật mệt quá đi.” Thiên Tuệ lấy lại sức sống bước ra khỏi phòng.

“Đừng có đùa, cậu có chịu làm bài đâu mà than mệt.” Nhất Trung mắt bình tĩnh kêu lên. Cô núp sau lưng Thiên Phiết nhô đầu ra lè lưỡi, nhăn mặt nhìn cậu.

“Thiên Tuệ.”

“Ồ, dạ anh hai, có gì sai bảo?” Nhị tiểu thư nghiêm mặt đối diện với cậu. Điều bộ như sai vặt của cấp dưới khi làm việc với sếp.

“Khát nước.”

“Biết rồi, năm phút nữa sẽ có.” Tăng hết tốc lực, dồn máu vào chân phóng nhanh xuống lầu dưới trong sự ngỡ ngàng của chàng trai mặt đẹp như hoa bên cạnh. Đôi mắt anh mở to hết cỡ như sắp lọt ra ngoài, sự tò mò trong mắt lần áp cả tiếng nói. Đại thiếu gia nhún vai giải thích.

“Em ấy đang cố bịt miệng tớ đấy, việc tớ nhập việc, Tuệ đã năn nỉ dai như đĩa vì không muốn ba biết. Nếu ông ấy mà truy ra được chuyện thì chắc chắn phạt em ấy rất nghiêm nên có qua cũng phải có lại thôi, anh có lòng thì tôi có tâm, dễ hiểu thôi mà. Đúng rồi, tớ định hỏi cậu, nếu một người anh trai mà bỗng nhiên cảm thấy muốn độc chiếm em gái mình, không muốn ai hạ thấp em ấy cũng chẳng muốn người ấy bị tổn thương thì thứ tình cảm đó có được cho là thích không?”

Nghe xong câu nói của đại thiếu gia, anh như muốn tắt thở, mọi thứ như thời gian, thậm chí không gian xung quanh Nhất Trung hình như đang chuyển động chậm lại. Chẳng dám tin lời nói đó lại xuất phát từ chính miệng của cậu bạn thân vốn nổi tiếng chẳng để thứ gì vào mắt mà giờ đây lại có tình cảm không xác định với em gái của chính mình. Anh cảm thấy cổ họng mình căng cứng cả lên, ngay cả câu trả lời cũng nghẹn lại. Con người đen láy như bầu trời đêm tĩnh mịch vẫn nhìn chằm chằm anh.

“Cái...cái này...quá khó với tớ. Chắc chỉ là tình cảm anh em bình thường thôi, không có gì đâu cậu đừng suy nghĩ nhiều quá.”

Khuôn mặt của đại thiếu gia sáng bừng dường như đã hiểu ra, Nhất Trung toát cả mồ hôi thờ phào nhẹ nhõm cuối cùng cũng thoát khỏi cái nhìn đầy ám ảnh kia. Bỗng nhiên cánh tay bị nắm chặt lại, anh tiếp tục một lần nữa rơi vào trạng thái bất an.

“Hoàn toàn khác nhau, cảm giác hơn cả anh em. Luôn luôn nghèo, chẳng phải cậu là bác sĩ sao, cảm giác như vậy được gọi là gì?”

Tiểu Hoa Đà khóc không ra nước mắt: “Bạn hiền à, mặc dù mình theo ngành y như kẻ hèn này không phải là bác sĩ điều trị tâm lý đâu, cậu có thể bỏ qua chuyện này được không, hệ thần kinh của tớ sắp trụ không nổi nữa rồi. Làm ơn, nể mặt tình bạn của chúng ta mà tha cho tớ một con đường sống được không?”

“Cậu chỉ cần nói nó là gì đi.” Kiên quyết giữ Tiểu Hoa Đà đứng lại.

“Thích... là thích đó nhưng hai người là anh em nên không thể.”

Ra sức tìm cách thoát khỏi vòng kiểm soát chặt trên tay, bàn tay cậu bỗng nhiên nói lòng khiến cho anh mất đà ngã xuống đất. Trong lòng Thiên Phiết lúc này hoàn toàn trống rỗng giống như vừa mất đi thứ gì đó quan trọng. Về mặt trầm lắng bị phần mái trước mắt che lại cộng thêm gọng kính đen to, dày chồng lên nên không rõ lúc này cậu trông như thế nào. Cũng may mọi người đã ra về hết nên tình cảnh này đỡ phải gây chú ý, ánh sáng hoàng hôn vàng cam rực rỡ chiếu qua hàng kính chạy dài trên hành lang, trải thẳng vào người đang đứng, kẻ thì ngồi, nó như đang kéo lê bóng của họ từng chút một. Nhất Trung gãi đầu, bất chèo hai chân ngồi bệt xuống đất. Bàn tay thon dài tựa cầm, con người nâu sạm bỗng chốc đổi màu do nắng, ngẩng đầu nhìn đại thiếu gia sững người đứng yên một chỗ.

“Cậu định thế nào? Chuyện này không thể dễ dàng bỏ qua được đâu. Sao con nhỏ kia đi mua nước mà lâu quá vậy?”

Thiên Phiết vẫn một mực im lặng đến khi cậu chịu mở miệng thì câu nói đó lại làm cho Tiểu Hoa Đà loạng choạng ngã đập đầu vào tường: “Tớ quyết định rồi, thích thì thích, cần gì phải che giấu. Chẳng phải giống tình yêu giữa romeo và juliet sao? Dù bị ngăn cấm nhưng vẫn đến với nhau và sô sách nói rằng tình yêu của họ là đẹp nhất.”

“Đúng vậy, vì tụi nó chết khi còn trẻ và chưa tiến tới hôn nhân nên không có cái gì gọi là hối tiếc cả.” Đơ mặt nghĩ thầm trong bụng chẳng dám nói ra.

“Nên tớ chắc chắn sẽ làm em ấy thích mình.” Quả quyết. Khí thế của một thiếu gia cũng từ đó bộc phát. Anh đứng dậy, đập tay vào cậu.

“Thiên Phiết, vấn đề ở đây không phải cậu sẽ làm Thiên Tuệ thích cậu ra sao mà là sự ràng buộc mối quen hệ anh em giữa hai người kia. Nên dẹp bỏ suy nghĩ đó đi.”

“Anh em? Tớ và cô ấy đâu phải ruột thịt.” Đôi mắt phượng đỏ đột nhiên mở to nhìn thẳng vào anh, khuôn mặt tỉnh bơ, mở miệng nói câu nói lạnh lùng như hơi băng ngàn năm tỏa ra, khiến cho Nhất Trung giật mình rút tay lại, cơ thể không tự chủ rung lên. Đại thiếu gia vẫn y như cũ, đứng đó nhìn anh.

“Được rồi, tùy cậu thôi, đừng nhìn tớ như vậy...” Thống khổ kêu lên. Quá ám ảnh, anh không muốn tới nay phải gặp thấy ác mộng. Đường nhìn của cậu cuối cùng cũng biến mất thay vào đó là nụ cười mãn nguyện. Một bóng đen xuất hiện giữa hai người, mái tóc mượt như tơ thướt tha lướt dài. Quần áo chỉnh tề, tôn lên đường cong cơ thể. Về mặt xinh đẹp ngượng ngừng liếc nhìn Thiên Phiết. Đôi mắt to tròn ngập trong sương mờ, làn môi đỏ rực ướt át như câu hồn người, mập mạp.

“Anh Phiết, mong anh giúp gia đình em.”

“Tại sao tôi phải làm vậy? Việc đó là do cô và ba cô gây ra cho em ấy, đừng hòng tôi nhúng tay vào. Tôi làm cho công ty nhà mấy người phá sản hẳn còn nhẹ nha.” Thay đổi thái độ một cách thần kì. Đại thiếu gia lãnh khốc liếc nhìn Ngọc Huệ đang cúi đầu cầu xin mình.

“Đều là lỗi của em, mong anh đừng liên lụy tới việc làm ăn của gia đình em. Muốn đánh muốn mắng thì hãy đổ lên người em này.” Nắm chặt cánh tay của cậu, Tiểu Hoa Đà hờn hờ coi kịch hay ở đằng sau. Thiên Phiết trừng mắt nhìn anh, sự hưng phấn liên không cánh mà bay.

“Chúng tôi không muốn làm người xấu đâu nên đừng nói như thế, dễ gây hiểu lầm lắm.” Nhân vật chính của buổi tiệc cuối cùng cũng xuất hiện. Hai má ửng hồng đỏ ửng vì chạy, mồ hôi nhễ nhại tí tách rơi trên mặt làm cho những sợi tóc trắng như tơ nhện bám vào gương mặt diễm lệ của cô. Nhị tiểu thư thờ hờn hờ, đưa chai nước suối cho anh trai mình, lên tiếng thanh minh.

“Xin lỗi, máy bán nước ở dưới bị hư, phải đi đến siêu thị gần đây nên hơi lâu.”

# Chương 28: Cay Cú



Ngọc Huệ lập tức tái mặt lùi ra sau, cô bé đã cố gắng tìm thời gian thích hợp để nói chuyện với Thiên Phiết vậy mà nhị tiểu thư trời mắt ra làm tinh thần của cô hụt hẫng. Cô giương đôi mắt căm phẫn nhìn Thiên Tuệ, móng tay xinh đẹp cắm chặt vào lòng bàn tay.

“Em định nhìn chị như thế sao? Không muốn giúp gia đình mình à hay tiểu thư của dòng họ Gia muốn nếm thử mùi vị không chốn dung thân, suốt ngày phải trốn chui trốn nhủi vì chủ nợ đến tìm? Chị muốn gì em cũng biết rồi phải không?”

Điều chỉnh lại nhịp thở của mình, cao cao tại thượng nhìn xuống người con gái đứng đối diện. Ngọc Huệ cắn răng, trong lòng không ngừng rửa thầm nhị tiểu thư nhưng rồi cô chợt nhận ra chỉ cần cô chịu mở miệng nói ba chữ “Em xin lỗi” thì mọi thứ không phải sẽ quay về như cũ sao? Cánh cửa to lớn của ngôi nhà cao tầng sẽ tiếp tục mở ra chào đón mỗi khi cô đi học về chứ không phải căn hộ xập xệ, tồi tàn kia nữa. Sẽ có những món ăn tinh tế do đầu bếp chế biến chứ không còn là bữa cơm thiếu chất đến tệ hại. Cũng sẽ chẳng còn lo chuyện tiền nong, hay tiếng ồn thường xuyên xuất hiện mỗi khi về đêm. Và cô bé sẽ trở lại làm tiểu thư của tập đoàn E&H một lần nữa. Nghĩ đến đây Ngọc Huệ run lên vì sung sướng, cô hồi hận cúi đầu trước Thiên Tuệ, cất giọng hơi khàn pha lẫn ngượng ngùng.

“Em...em xin...lỗi vì những việc làm trước kia...mong chị rộng lòng bỏ qua.”

“Ngọc Huệ không phải chị đây khó tính nhưng đâu thể nói một tiếng xin lỗi là có thể cho qua được, cũng như em giết người và em xin lỗi vì lỡ giết chết người đó thì như thế đâu có được. Muốn cầu xin thì phải có thành ý đó.” Nhị tiểu thư khoanh tay trước ngực nhìn hai vai cô bé run lên vì tức giận. Tiểu Hoa Đà tựa lưng vào tường nghĩ thầm: “Bệnh cũ của cậu ấy lại tái phát. Em gái, em chọc phải hang hổ dữ rồi, kì này mà vượt qua coi như phúc ba đời nhà em nhưng cho dù có quý nhân phù hộ cũng không chắc sẽ được toàn thây.”

Cơ thể khắp khiêng, cử động từng chút, từng chút hạ thấp xuống cho đến khi cô bé quỳ rạp dưới chân Thiên Tuệ, nặn ra vài chữ trong họng kèm theo những giọt nước mắt trong suốt thì nhau chảy trên khuôn mặt xinh đẹp, ai nhìn cũng thấy thương.

“Em xin...xin lỗi...hic...là lỗi của em...hic...”

Nức nở, mái tóc đen nhánh trải dài trên nền đất. Ánh nắng bao trùm lên người cô bé, trong Ngọc Huệ lúc này chẳng khác gì một thiên sứ đáng thương. Nhị tiểu thư tiến tới cẩn thận đỡ cô đứng dậy, phui bụi bám trên bộ quần áo trắng tinh khôi của cô xuống. Đưa ngón tay thon dài lau hộ nước mắt còn đọng trên khóe mắt đầu súng đỏ của cô. Trong lòng Ngọc Huệ bắt đầu nhảy múa, cô tiếp tục cố nặn thêm vài giọt lệ để nhận được sự cảm thông từ người con gái có mái tóc bạch kim ánh sắc vàng đối diện.

“Mơ đi, không có chuyện đó đâu.”

Tiếng nói ngọt ngào khẽ ngân lên. Bầu trời bắt đầu đổi sang màu đỏ rực như lửa. Con người to tròn của nhị tiểu thư bây giờ hoàn toàn chìm trong sắc đỏ của nắng, kèm theo nụ cười bán nguyệt quyền rũ, Thiên Tuệ lúc này vô cùng quý dị mà kiều diễm đến lạ lùng chẳng khác nào một con quỷ xinh đẹp đang đội lột người. Hai mắt Ngọc Huệ mở to, nước mắt cũng ngừng chảy. Cô dịu dàng cầm lấy khăn tay của mình lau đi vết bẩn trên người cô bé không ngừng run rẩy.

“Em động vào người thân của chị rồi thì thoát đâu có dễ. Nếu em thích thì chị chịu nhưng chị đâu thể bắt em ăn hoặc uống hóa chất hay thuốc độc được đâu nên...cố gắng sống vất vưởng ở nơi đâu đường xó chợ đi ha.”

Nhét khăn vào tay người đối diện, nhị tiểu thư quay lưng bỏ đi. Uất ức nắm chặt lấy chiếc khăn, vung lên ném thẳng vào người Thiên Tuệ, tuy chiếc khăn mỏng nhảnh thấy vào người cô không mấy có cảm giác nhưng đại thiếu gia kẻ bên đã nhìn thấy, quay lại trừng mắt với Ngọc Huệ khiến cho cô hoảng sợ mất thăng bằng ngã phịch xuống dưới đất. Nước mắt lại không tự chủ lập đập rơi trên sàn nhà bắt đầu trở lạnh.

“Chắc phá sản quá nhẹ với cô thì phải?”

“Em thích anh như vậy mà anh không biết sao?” Hét lớn, đầu lòng nhìn Thiên Phiết.

“Cảm ơn nhưng tôi không cần.”

Hai tay đút vào túi áo khoác cổ rộng, lưng thừng bỏ đi để lại cô gái bé nhỏ trong màn đêm đáng sợ. Cô vỗ mạnh tay xuống dưới sàn nhà, thống khổ kêu lên đầy ai oán, gió bên ngoài thổi vào lạnh buốt cả tâm hồn mới lớn của cô gái trưởng thành. Cô hận.

.....

Lúc ba người ra khỏi trường thì bên ngoài không có chiếc xe hơi nào đậu cả vì người lái xe của nhà họ Lư làm việc rất có giờ giấc đúng giờ thì đến, trễ giờ thì đi, chẳng cần phải đợi, đó là câu châm ngôn mà tất cả tài xế của Lư gia nhất quyết phải thuộc lòng. Nhất Trung định gọi điện kêu taxi chở về nhưng Thiên Tuệ vội vàng ngăn cản với lý do muốn đi xe bus thử một lần trong đời. Thế là đáng nam nhi phải chiều lòng nữ tử. Khi bước lên xe bus lúc đó đã đầy, ba người còn bị đám đông ở đằng sau đẩy tới gây nên hiện tượng “ép người quá đáng”. Nhị tiểu thư dính chặt vào tấm kính đến cả thở cũng không ra hơi, đưa miệng sang cầu cứu anh trai của mình.

“Anh hai...lép mi...lép...” Hai má dí sát vào mặt kính, gây cản trở cho việc tiếp viện. Chất giọng ngọt ngào nay đổi thành tiếng kêu the thé khó nghe như heo bị chọc tiết. Đại thiếu gia đẩy gọng kính sát vào mắt, một tay với tới cánh tay đang quơ loạn xạ của cô em, nắm chặt dùng sức. Cậu cũng chẳng thấy khá khảm hơn là bao khi hơi nóng từ mọi người đứng xung quanh đang bọc lấy người cậu. Đường khí đã ít nay còn phải chịu thêm hơi ấm từ người nào đó nhưng cậu bằng lòng. Số người ra về thì ít, còn số người lên xe thì nhiều hơn, đùn qua đẩy lại, rốt cuộc cô phải ôm chặt lấy cậu vì không gian quá hạn hẹp. Khuôn mặt của đại thiếu gia phút chốc cứng đờ, từ đờ dần sang ngạc nhiên, tiếp đó là nhận thức, cuối cùng là...phản. Tóc mái trước mặt che đi biểu cảm lúc này của cậu nhưng nó không thể giấu đi hai tai ửng đỏ như quả cà chua của Thiên Phiết được.

“Người anh mát thật đấy.” Cô dụi dụi vào áo cậu. Hơi thở của đại thiếu gia càng lúc càng hỗn loạn.

“Tại ngồi máy lạnh suốt ngày.” Khó khăn giải thích chỉ mong cô đừng nghe thấy nhịp tim của mình.

“Sao mặt anh đỏ vậy?” Tựa cằm vào ngực Thiên Phiết, giương đôi mắt nhìn hai má ẩn hiện sắc đỏ sau mái tóc đen dài.

“Nóng.”

“À...ra thế.”

Bàn tay trắng muốt vòng ra đằng sau lưng không ngừng kéo chiếc áo khoác của cậu. Cô cứ giựt mãi cho đến khi đại thiếu gia cau có lên tiếng hỏi, Thiên Tuệ ngoan ngoãn đáp là muốn quạt cho cậu mát thêm một chút. Bằng cách giựt áo khoác sao? Tiểu Hoa Đà nước mắt chảy ngược vào trong, dính bẹp dí đứng sát ở góc xe, chậm chạp thanh toán tiền cho hai của nợ phía dưới. Anh mất tội nghiệp cứ trông thấy bức tranh đầy xuân sắc của hai anh em nhà họ Lư mà lòng quặn đau. Một cô gái đứng gần đó đỏ mặt lên lút nhìn anh, đến khi chịu hết nổi mới mạnh dạn hỏi Nhất Trung.

“Anh ơi, anh có sao không?”

“Tôi đang đau khổ.” Bàn tay vô thức sờ lấy bóp tiền trong túi quần.

“Vì cái gì?”

Cô gái đứng gần bộp chộp nghe được chữ “tình” mà quên chữ “bạn” ở đằng sau. Trong lòng thầm nghĩ chắc là vừa chia tay với người yêu nên mới có bộ mặt đưa đám như vậy, cho dù như vậy cũng rất đẹp rồi, chẳng biết cô gái nào có mắt như mù mà ruồng bỏ một thanh niên tốt như vậy. Đối với suy nghĩ của những cô gái bấy giờ đẹp đi đôi với giàu nên cô ta bèn lần la làm quen. Quả là con gái thời nay dạn thiết nhưng đời không như là mơ. Khi cô vừa “an ủi” vừa muốn biết số điện thoại của anh thì Nhất Trung mặt lạnh trả lời đầy khó chịu.

“Lý do gì chị cho rằng tôi vừa chia tay? Đừng ăn nói xui xẻo như thế mặc dù người tôi thích chưa thừa nhận tấm chân tình của tôi nhưng một ngày không xa chị ấy sẽ thấy, còn chị đẹp mộng đi. Nhan sắc của chị cũng chẳng bằng phân nửa chị ấy mà dám nói chị ấy như thế này, chị ấy như thế nọ, thôi ngay. Xin lỗi, làm ơn đứng tránh đường cho tôi một chút đi, đừng dựa vào tôi.”

Tuôn một tràn làm cho cô gái bề mặt trước đám đông, cũng may là xe bus dừng bên nên cô ta lập tức nhảy vọt xuống, xấu hổ cố chạy thật nhanh. Cả đời này cô kiên quyết chẳng dại gì tìm đến trai đẹp mà bay cao ước muốn cả.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29: Đi Về Cũng Xảy Ra Chuyện





“Tớ sẽ không bao giờ đi xe bus nữa đâu.” Nhất Trung và nhị tiểu thư đồng thanh hét lớn khi vừa bước xuống xe. Cả hai đều nhận được sự cảm thông từ đối phương, vui vẻ quàng tay nhau trên đường về nhà.

“Nhưng mà khoan, tớ thấy cậu có bị gì đâu sao lại không muốn đi xe bus nữa?” Tiểu Hoa Đà nhớ lại tình cảnh lúc trước, trợn mắt nhìn cô. Thiên Tuệ đang thoải mái thưởng thức không khí những ngày tết đang kéo về, mọi mặt hàng đều được bày bán khắp lề đường, người người nhộn nhịp bước trên những con phố sáng rực ánh đèn. Tiếng kèn của xe máy, tiếng còi của xe tải ồn ào nhưng không thể nào lấn át được giọng nói như sấm nổ của những kẻ bán hàng và sự mặc cả giá trị của người mua.

“Tớ bị ò.” Cô ra sức hít thở không khí xung quanh. Anh thất thần nhìn lại khuôn mặt hớn hờ của nhị tiểu thư, bĩu môi.

“Bị ò à? Đùa nhau chắc?” Nghĩ thầm rồi liếc mắt nhìn ra sau.

Đại thiếu gia vẫn cúi gằm mặt bước đi không hề có biểu hiện gì khác ngoài việc hai má của cậu không ngừng đỏ lên. Đi được một đoạn thì Thiên Phiết và phải một cô gái ăn mặc diêm dúa, trang điểm lòe loẹt. Cậu nhanh chóng xin lỗi nhưng người đó vẫn ra sức làm âm ỉ thu hút ánh mắt của mọi người. Cô à đâu có đi một mình còn cả bọn đứng ở dưới sau cô gái đó, một thanh niên xăm trổ đầy người bước tới, cau mày lớn giọng hỏi rõ sự việc. Cô gái kia quả thật là ngậm máu phun người dám nói đại thiếu gia sàm sỡ mình mà coi như không.

“Mày ngon lắm, dám làm vậy với bạn gái tao. Nếu không muốn nhập viện thì lo đưa tiền đền bù thiệt hại đây.” Gã ôm eo cô gái bên cạnh đang ỏng ẹo dựa vào người hắn, hùng hổ trừng mắt với cậu. Thiên Phiết chỉnh lại gọng kính, điềm đạm đáp.

“Tôi không có chạm gì trên người cô ấy cả, chỉ va trúng bên ngoài nên chưa tổn thất gì ở bên trong, nếu như anh đã nói vậy thì xin hỏi bạn gái anh trên người cô ấy toàn độn silicone với phẫu thuật hay sao mới đựng nhẹ tí đã có hư tổn rồi? Hãy chỉ ra cho tôi thấy khi đó chắc chắn mấy người sẽ được sự đền bù xứng đáng còn nếu như muốn kiếm chuyện với tôi thì xin lỗi, đụng vào các người tôi sợ tay tôi sẽ bị lột da. Còn nữa nhân cách, phẩm chất con người không phải là thứ có thể đem ra nói bậy nói bạ được đâu.”

Đại thiếu gia càng nói mặt của người thanh niên càng thêm đỏ, gãi ngứa răng ken két, tung cú đấm lên trời chuẩn bị tiến thẳng vào mặt cậu nhưng đến nửa đường thì đột nhiên dừng lại. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng lướt trên cánh tay đầy những hình xăm xanh tím, khe bầm vài đường, nó liền xụi lơ xuống dưới. Mọi người đều trở mắt nhìn thiếu niên mặt đẹp hơn hoa, mái tóc màu nâu hạt dẻ cuốn hút vì có thêm ánh đèn chiếu vào càng làm cho nó sáng rực hơn. Mắt sáng môi hồng lay động lòng người. Tiếng tim thốn thốn của những đứa con gái bu quanh trong phạm vi cách hai bước chân đều có thể nghe thấy được.

“Quân tử động khẩu không động thủ.” Anh nhếch mép nở nụ cười. Nhị tiểu thư tiến lên trước mặt cô gái bôi son trác phấn dày ba lớp da, vui vẻ nói.

“Này bà chị, có bao giờ chị thử chất lượng gương mình mua chưa? Không biết nó đã từng nứt ra chưa nhỉ? Nếu chưa thì chắc chắn loại thượng hạng đó. Anh trai tôi không phải là quân đầu đường cuối chợ như đám người của chị đâu và cũng chẳng phải loại dễ bị xỏ mũi hay ăn hiếp nên đừng có lớn tiếng nói mình bị sàm sỡ dễ dàng như vậy chứ.”

Cô gái tức đến nổi chẳng thốt lên lời nào, gương đôi mắt chồng mấy lớp lông mi giả nhìn Thiên Tuệ. Nếu so về ngoại hình cho dù cô có xách dép chạy theo cũng không bằng phân nửa nhị tiểu thư. Cầm phần đưa tay tát xuống mặt Thiên Tuệ nhưng người con gái tóc trắng này là ai? Là bang chủ khét tiếng của Tiểu Thanh Lâm, người đã từng trải qua biết bao nhiêu cuộc chiến đẫm máu. Đối với hành động như ruồi muỗi vo ve này thì cho dù cô có nhắm mắt cũng tránh được nhưng.. “Chát” một tiếng động giòn tan vang lên. Ai nấy cũng ngạc nhiên nhìn gong kính đen từ từ rơi xuống đất rồi nhìn lại vết đỏ đang nằm chính ỳnh trên má của cậu. Thiên Tuệ hoảng hốt, chuyện này ngoài tầm kiểm soát của bản thân, nhị tiểu thư đâu biết người đứng sau mình lại là anh trai của cô nên lúc né đi thì cú tát của người đối diện trực tiếp giáng thẳng xuống mặt của Thiên Phiết.

“Hừm, đáng đời...”

À cười khinh, điệu bộ đáng ghét đó chỉ kết thúc khi đại thiếu gia ngước mặt lên. Mọi người đứng xem gần đó hầu như hứng chịu ánh sáng chói lòa đầy sát thương từ người cậu phát ra. Phần tóc đen nhánh phía trước rơi tán loạn trên khuôn mặt hoàn hảo đến cực độ, lấp đi đôi mắt phượng đỏ quỳnh rũ đầy mê người ẩn phía sau. Con ngươi đen láy mỗi khi cử động như có hàng ngàn vì tinh tú thi nhau tỏa sáng trong đôi mắt ấy. Sống mũi cao, thẳng tắp. Đôi môi mỏng mà lại vô cùng dụ hoặc. Làn da trắng làm nổi bật vết đỏ đang ngự trị bên má trái của mình. Cô gái phùng mang trợn má lúc này bây giờ chỉ



biết đứng ú ớ không nói lên lời.

Nhất Trung tiến lại gần xem xét chỉ thấy cậu lắc đầu ý bảo không sao. Nói không phải chứ thật sự “Thánh nhọ của tháng” đích thị là Thiên Phiết \_ Đại thiếu gia của nhà họ Lưu, ngay cả đi học về cũng bị đánh một cách vô cớ. Đưa em gái cho anh trai mình ăn trọn cú tát cuối cùng cũng chịu lết thân đến coi động tĩnh, nhận thấy sát khí trong mắt cậu đành gãi đầu, đứng cười trừ. Bà chị kia từ từ tiến lại gần xin lỗi định lợi dụng thời cơ chạm vào người đại thiếu gia để tỏ “thành ý hối lỗi” nhưng thứ cô nhận được không có gì khác ngoài ánh mắt xa tránh. Cậu cố gắng đứng tách ra xa cô ả, không nói không rằng một mạch tiến thẳng về nhà, hai người kia cũng chẳng biết làm gì liền chạy theo Thiên Phiết. Đám đông xì xào vài tiếng đến một lúc cũng bỏ đi để lại đám người gây sự lúc nãy tro mắt giữa đường. Hôm nay có lẽ ác quỷ đã mỉm cười với họ khi cho đụng mặt với bọn người đại thiếu gia. Đứng nhìn mặt mà bất hình dong.

“Anh hai, anh giận em hả?”

Cửa phòng của cậu đột nhiên mở tung ra, nhị tiểu thư hồn nhiên bước vào coi như không. Chẳng chịu gõ cửa hay xin phép cứ theo ý mình mà tự tung tự tác xông vào. Thiên Phiết đang ngồi im trên bàn học không thèm liếc cô một cái vẫn chú tâm giải bài. Cứ nghĩ anh mình không nghe thấy nên nhị tiểu thư tiến lại gần gọi to vài lần nhưng quả thật là cậu giận thật rồi, ngay cả một tiếng âm ừ cũng không thèm phát ra. Cô đứng khoanh tay bên bàn học của đại thiếu gia, đôi mắt to tròn cứ nhìn chằm chằm vào người đang cắm cúi làm bài tập.

“Xin lỗi.” Vồn vện hai chữ nhưng cũng khiến cho tim cậu đập mạnh.

“Xong rồi, em về phòng đây.”

Không nấn lại dù chỉ một phút nhanh chân bước ra khỏi nơi này. Ý định của cô chỉ đến và xin lỗi ngoài ra những việc không cần thiết đều chẳng thèm để tâm đến. Đại thiếu gia ngệt mặt, thật ra ngồi học chỉ là yếu tố phụ còn yếu tố chính này giờ là ngồi chờ biểu cảm nở rộ đến mức đáng thương của đứa em gái nhưng hình như nó đi ngược lại suy nghĩ của cậu hoàn toàn.

“Này, xin lỗi không có thành tâm.”

Vội vàng quay đầu sang kêu lên. Thiên Tuệ dừng lại nghĩ ngợi một hồi cuối cùng cũng mò tay vào trong chiếc túi của cái quần bò mình đang mặc. Đau khổ cảm ra thanh chocolate cắn dở đưa cho đại thiếu gia, giọng nói kiềm nén đến khó khăn bật ra.

“Cho anh này, nhớ đừng có bỏ phí nha...” Không đành lòng nhìn miếng chocolate bị ăn của mình, cô xột xa tung cửa chạy thật nhanh. Cậu lại tiếp tục ngệt mặt lần nữa.

Chúng tôi vô cùng vui vẻ thông báo, quận ủy, ủy ban nhân dân, ủy ban mặt trận vô cùng hài lòng, sung sướng báo tin: Đồng chí A Lâu ngày mai sẽ lên chiến trường ở vùng cận vùng gần. Do đó ngày mai sẽ không có chương mới mong các bạn thông cảm. Sau đây là một số chuyện thường ngày xảy ra với mị và chắc chắn một số bạn đã từng gặp (không cần thiết phải đọc vì ngay cả bản thân của tg cũng cảm thấy rất nhạt. Nói trước lỡ đọc rồi thì đừng trách.)

1. Thầy chủ nhiệm lớp tôi rất dễ thương, rất gần gũi và cũng rất hiền. Ông không bao giờ lớn tiếng với học sinh hay nổi nóng, ông là một người thầy tận tâm hết mực và câu nói đi vào huyền thoại khi thầy giảng xong là:

“Mấy em có hiểu không? Không hiểu cũng không sao.” Nở nụ cười khả ái. Vâng, thầy tôi dạy môn toán.

⇒ Thầy chết mà không cứu.

2. Lớp tôi đang ngồi học rất chăm chỉ bỗng nhiên cả đám bạn ngồi quanh chỗ tôi bật cười khúc khích. Tôi khó hiểu hỏi bạn bên cạnh chuyện gì vậy, nó cười vui vẻ rồi nhún vai trả lời.

“Tao không biết, thấy tụi nó cười nên cười theo.” Biểu cảm trên khuôn mặt tôi lúc đó rất đa dạng và phong phú.

⇒ Tập tính bầy đàn.

3. Nếu bạn thích mẫu người con trai lạnh lùng, ít nói và thường im lặng, lắng nghe những suy nghĩ của mình thì không thể nào không nhắc đến đám con trai lớp tôi được. 100% đứa con trai trong lớp thì có đến 80% đứa là lẩn ra ngủ rồi. Cho dù bạn có nghe ngao hát hò bên cạnh hay rống hống gầm rú thì tụi nó vẫn ngủ một cách yên bình.

⇒ Thánh ngủ của năm. Toàn diện về mọi mặt, bất chấp địa hình, không gian, thời gian, điều kiện khó khăn.

4. Mâm ngũ quả ngày tết của các bạn thuộc loại gì?

a. Cầu \_ Dừa \_ Đu \_ Xoài \_ Sung.

b. Cầu \_ Chôm \_ Dừa \_ Đu \_ Xoài.

c. Cầu \_ Bom \_ Dừa \_ Đủ \_ Xoài.

Hãy tưởng tượng.

1. Phát sở liên lạc về nhìn vào thấy mình được hạng nhất cả năm.
2. Cầm tờ giấy báo ở lại lớp, cảm xúc của bạn lúc đó?
3. Có ai đó đang ngồi kế bên bạn dù bạn không thể thấy được.
4. Hãy nhìn bên phải, hãy nhìn bên trái, hãy nhìn xuống dưới đất nhưng đừng nhìn lên trên trần nhà  $\Rightarrow$  Vì họ không thích bị nhìn thấy đâu.
5. ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 30: Còn Chị Thì Khác.



Sáng ngày hôm sau, tại trụ sở cảnh sát lớn nhất thành phố.

“Tôi đã nói rồi mà, anh đừng có đi theo tôi nữa, phiền chết đi được.”

Đôi mắt hai mí xéch cao quỵến rũ, hàng mi dài thanh tú rũ bóng xuống khuôn mặt kiều mị. Con ngươi xanh thăm ánh lên sự tức giận khó kiềm chế quay lại nhìn người đàn ông đáng cổ bám theo mình ở phía sau lưng nhưng hình như hắn ta không nghe thấy cứ tươi cười bước theo cô. Gần đó có hai cô nhân viên rảnh việc đứng tán chuyện trên trời dưới đất, họ đưa mắt nhìn theo màn rượt đuổi thường xuyên xảy ra như cơm bữa ở trong trụ sở này. Cô em A nhú mày bĩu môi, thì thầm với người bên cạnh.

“Được anh Quân theo đuổi như vậy mà không chịu, chán quá đi. Nếu anh ấy đồng ý tôi sẽ tự động đóng gói, thất nơ con bướm dâng mình trước anh cho mà xem.”

“Hê, cô mơ tưởng à? Nhìn lại mình đi rồi hãy nói.” Cô B châm chọc.

“Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt, Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm, nghe chưa?”

Cô nhân viên hùng hồn chống hai tay trả lời rồi khẽ đưa mắt nhìn người đàn ông đang cố sống cố chết bám theo Đế Ly nhà ta. Quả thật bề ngoài hắn cũng không tệ. Gương mặt ưa nhìn lại có nụ cười rất duyên, chiều cao lý tưởng cộng thêm làn da rám nắng khỏe mạnh. Ai trong trụ sở này lại không biết đội trưởng đội số 3 là một người có nghĩa khí, tính tình cởi mở, ôn hòa còn hay thích chọc cười người khác chứ, những lúc họp tổ điều tra hắn không bao giờ dành quyền nói mà luôn luôn ưu tiên cho nữ giới trước. Đàn ông như vậy hiếm lắm mới gặp được.

“Đế Ly, lát nữa đi ăn cơm với anh đi.”

“Tôi có giờ đến trường rồi.”

Khó chịu cố bước thật nhanh đến chỗ anh hai của cô. Nếu không phải căn bệnh vụng về của ông anh lại tái phát, bỏ quên tập tài liệu quan trọng ở nhà thì cho dù có kẻ dao ngay cổ cô thì người con gái mắt xanh này nhất quyết sẽ không bước vào khu vực mà bản thân nghiêm cấm đặt chân vào vì ở đây đa phần toàn là đàn ông chưa có người yêu hay kết hôn và cô là một trong những mục tiêu được nhắm nhiều nhất.

“Vậy anh sẽ đưa em đến trường.”

Vươn tay định chạm vào vai cô nhưng một bàn tay khác đã nhanh chóng đẩy ra. Mùi thuốc sát trùng quen thuộc truyền đến mũi Đế Ly, cô ngạc nhiên quay sang bắt gặp con người nâu sẫm không nhiễm tạp chất đang chăm chú nhìn mình khiến tim cô đánh thịch một tiếng. Mọi người gần đó đều bị hành động lúc nảy của anh thu hút bấy giờ đang im lặng nhìn tình cảnh trước mắt. Bàn tay thon dài vẫn giữ nguyên trên không, lúc này Tiểu Hoa Đà mới kịp nhận ra chuyện mình vừa làm. Ngượng ngùng đưa tay lên gỡ mái tóc nổi bật của anh, nở nụ cười trừ nói với người đàn ông đứng đối diện.

“Thành thật xin lỗi khi nảy tôi bị trượt tay.”

“Không sao...”

Đưa mắt nhìn Nhất Trung trong lòng không ngừng ghen tị về bề ngoài của anh. Mọi người quanh đó nhanh chóng quay lại công việc của mình. Sau khi đánh giá một phen về ngoại hình của Tiểu Hoa Đà, hẳn mới lấy lại vẻ tươi cười của mình, quay sang nói chuyện với cô, chưa kịp lên tiếng đã nghe giọng nói châm chọc pha lẫn nhạo báng phát ra từ miệng của người con gái có đôi mắt xanh thắm đang ngạo nghễ nhìn lại anh.

“Này nhóc, không phải cậu phạm tội gì đó nên mới đến đây thú tội chứ?”

“Ồ, chị thích tôi làm tội phạm đến như thế sao? Tôi sẽ coi sự ganh tị của chị như một lời khen đầy thiện cảm cho mình. Nhưng rất tiếc Nhất Trung tôi đây là một thanh niên yêu thầy mến bạn, được cho ăn học đẳng hoàng nên cũng phân biệt được đâu là xấu và đâu là tốt. Hình như ti vi thường phát thời sự hay có câu gì ấy nhỉ? À “vì nước quên thân, vì dân quên nước.” Cả phòng ai nảy cũng đều té ngửa bởi câu phát ngôn của anh. Đế Ly xoa xoa huyệt thái dương trên đầu, rống hống hét lớn vào mặt Tiểu Hoa Đà: “Là “vì dân phục vụ” đó tên đầu óc bả đậu này.” Lời nói vừa ra chỉ thấy anh vui vẻ nhoeén miệng cười hi hi nhìn cô.

“Đó là câu của công an mấy người thôi nhưng lời nói vừa nảy là của tôi dành cho chị đó, Đế Ly.”

Đôi mắt hoa đào từ từ híp chặt, môi mỏng khẽ cong lên thành vòng cung hoàn hảo. Hoa tươi nở rộ, ánh sáng chói lòa thật thanh khiết, cứ như mọi tâm tư của anh đều được thể hiện qua lời nói đó. Không cần màu mè, cầu kì chỉ cần một câu nói cũng tạo nên sự khác biệt. Bấy giờ cả phòng làm việc đều ngập tràn trong gió xuân dạt dào, mọi nhân viên nữ cũng nhanh chóng đỏ mặt, thẹn thùng giùm cô thế nhưng..

“Cậu nghĩ đây là đâu? Muốn bị bắt vì tội phát ngôn bừa bãi nơi làm theo khẩu hiệu đó sao? Với trình của cậu còn non lắm nhóc con, đợi mười năm nữa đi.” Vẻ mặt “không quan tâm” được thể hiện một cách sâu sắc và triệt để của đồng chí Đế Ly làm cho ai nảy cũng đều trợn mắt há miệng, chỉ riêng anh là vẫn còn giữ nguyên nụ cười như trước.

“Mười năm, tôi sợ chị thành gái ế mất rồi.”

Lời nói vừa ra làm anh ăn trợn một cú thốc vào trong bụng, kể cả người đàn ông mới nảy hẳn còn đeo bám cô bấy giờ lại tái xanh mặt tránh ra xa. Trong cuộc đời của con gái, những đóa hồng ấy thường kị nhất là về tuổi tác mà Đế Ly lại là người vô cùng chú trọng tới việc ấy thế nên cô mới quyết tâm không bao giờ muốn thích một tên nhóc hi mũi còn chưa sạch đã chạ đến chỗ mình mà đề to tình.

“Ở đây có việc gì mà ồn ào vậy?”

Cuối cùng cứu tinh của Nhất Trung cũng xuất hiện giải thoát anh khỏi móng vuốt của quỷ. Đế Trình bắt động thanh sắc tiến vào, cô nhấn mặt hừ mũi, đưa tập tài liệu trước mặt người anh của mình. Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, người con gái có đôi mắt xanh ấy tức tốc đi ra ngoài, lúc này mọi sự tập trung của Đế Trình đều đổ dồn lên gương mặt nhợt nhạt đầy mồ hôi của Tiểu Hoa Đà. Một sấp giấy được xếp ngay gần chia ra trước mặt người đàn ông nghiêm nghị kia.

“Chứng cứ của tập đoàn E&H, Thiên Phiết nhờ em đưa nó cho anh đấy. Xin phép.” Phóng như bay ra ngoài để lại bộ mặt đầy ngơ ngác của mọi người. Đế Trình cảm lấy thông tin, trầm mặt suy nghĩ.

.....

Rốt cuộc nhờ đôi chân dài của mình mà Nhất Trung cũng đuổi kịp cô cộng thêm tính lì lợm thuận lợi tổng cô lên chiếc coupe mà anh sở hữu được.

“Chưa đủ tuổi đã lái xe hơi.”

“Sở thích thôi mà, một khi đã đam mê thì cần gì tuổi tác.”

“Mạnh mẽ dừ, tôi sẽ chóng mặt lên coi cái xe này còn trụ được bao lâu.”

“Chị nghiêm túc quá đi.”

“Sao vậy? Cậu không thích loại con gái nghiêm túc như tôi sao?” Bàn tay nắm lấy dây thắt an toàn bỗng siết chặt.

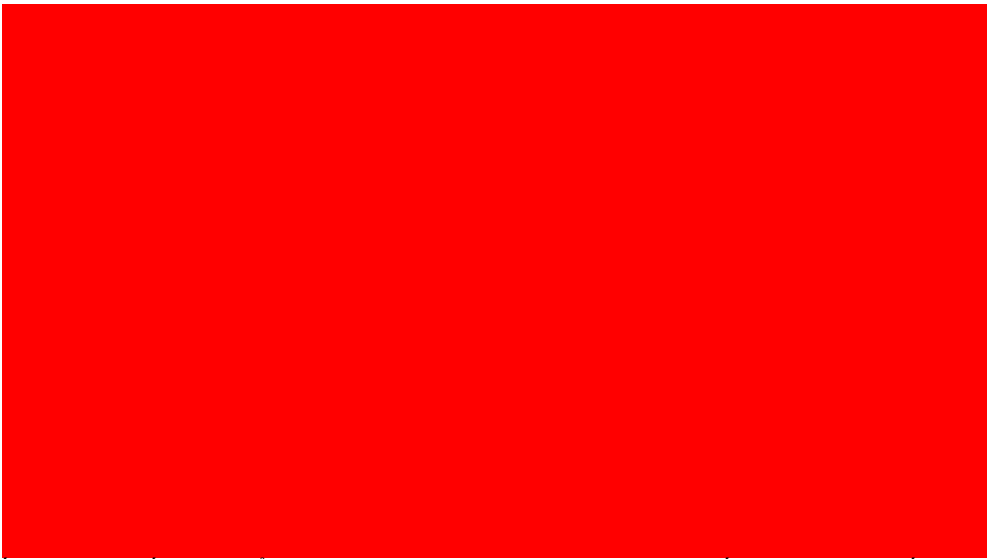
“Không thích thật nhưng với chị thì khác. Tôi nơi rồi.” Rẽ tay lái chậm chạp, lúc chiếc xe dừng lại cũng là lúc toàn bộ ánh mắt của sinh viên đều hướng về phía anh. Để Ly thanh tao bước xuống xe, đóng cửa xe một cách mạnh bạo. Ngay cả một tiếng cảm ơn cũng chẳng có một mạch tiến thẳng vào lớp. Nhất Trung ngồi trong xe bủn xỉn.

“Chẳng dễ thương chút nào.” Nói xong liền nhấn ga hết cỡ, chạy thẳng ra ngoài đường cao tốc.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 31: Thi Đấu



Chiều ngày hôm đó, Bối Vân hôn hờ đến nhà nhị tiểu thư, nhanh chóng đưa ra năm vé mời của trận đấu võ mà cô sẽ thi đấu đại diện cho công ty của đại thiếu gia. Tập đoàn nhà họ Lưu không chỉ thiên về kinh doanh mà hầu như tất cả các ngành đều có mặt hết, và trong đó cũng là nhà tổ chức võ thường niên cho quốc gia cả nước, tuy chi phí chuẩn bị khá tốn kém nhưng lợi nhuận thu về thì vô cùng nhiều.

“Bạn không phải ở mục chuyên nghiệp sao? Làm thế nào phải đánh ở hạng nghiệp dư vậy?” Thiên Tuệ khó hiểu nhìn vào bản danh sách những thí sinh thi đấu.

“Con trai cưng sợ tứ bị thương.” Cô vừa chăm chú trả lời vừa tập trung bóc vỏ kẹo. Cả ba người Phiết, Tuệ, Trung đều bắn tám tia laser nóng bỏng vào người Hoàng Ân. Anh mỉm cười dịu dàng hỏi.

“Không phải như thế sao?”

“Anh đúng là tên ẻo là không biết gì cả, đánh tới đánh lui thì cho dù cô ấy thắng ở hạng mục nghiệp dư cũng phải lên tiếp mà đánh chuyên nghiệp thôi, nếu đã vậy thì đi chuyên nghiệp luôn đi còn quay lại làm gì cho mất công?” Nhị tiểu thư dựa lưng vào ghế, thờ dãi nói. Câu trả lời vừa ra làm cho Hoàng Ân ngạc nhiên, anh nhìn Bối Vân nhai bánh đến phòng cả hai má, đáng yêu vô cùng. Ba người còn lại thờ dãi hết cách nhìn khung cảnh ngập tràn màu hồng giữa hai người.

.....

Thời gian thi đấu bắt đầu từ bốn ngày sau đó. Đám người của đại thiếu gia còn có anh em nhà họ Hồ cũng đến ủng hộ cho đứa bạn thân hồn nhiên này nữa. Mặc dù hiểu lầm giữa Đế Ly với Hoàng Ân đã được giải quyết nhưng Đế Trình vẫn hết mực bảo vệ em gái quá mức tránh xa ra khỏi người anh. Vì là vé đặc biệt cộng thêm Thiên Phiết là người tổ chức trận đấu nên bọn họ được cho qua dễ dàng nhưng đến nửa chừng lại bị một nhân viên kiểm soát khu vực dành cho tuyển thủ ngăn cản lại. Anh ta khó chịu dứt khoát không cho ai được tiến vào dù có đưa ra vé cũng chẳng ăn thua gì với người thanh niên đó hết. Nhất Trung cùng đại thiếu gia mới vừa liếc mắt đã biết là người mới đến nên không hiểu cách làm việc ở đây. Từ tốn định giải thích rõ ràng, chưa kịp lên tiếng đã thấy Thiên Tuệ cùng Hoàng Ân xông lên như hổ đói, còn có thêm Đế Trình tham gia. Ba người hợp sức chạy thẳng, cô nhất quyết vào trong vì muốn nhìn thấy đối thủ xấu số của Bối Bối, còn anh vào trong vì muốn động viên cho người mẹ trẻ, Đế Trình muốn thấy võ sĩ ngoài đời thật thực chứ không phải trên màn ảnh ti vi. Những người còn lại mỗi người mỗi về, người lác đầu hết cách, kẻ im lặng không làm gì, tên ham vui nhảy vào trong xông pha chiến trận cùng với các đồng chí luôn.

Sau khi biết được thân phận của đại thiếu gia thì người nhân viên đó cũng cuốn gói rời thẳng nơi làm việc mình vừa xin vào luôn. Giải quyết ổn thỏa mọi chuyện xong lúc này cậu mới đi vào bên trong khu dành ngồi chờ của võ sĩ. Quả đúng là giải đấu cả đại diện cả nước chỉ nhìn ở những người thi đấu nghiệp dư thôi cũng đã có khí thế hơn người rồi. Tuy họ không vững vàng nhưng chắc chắn sẽ là một mầm non đang phát triển.

“Anh hai, bên này.” Nhị tiểu thư khoác trên mình bộ shureido trắng tinh, thứ bắt buộc những người thi đấu karate nhất định phải có. chất lượng vải, thiết kế, những lát cắt đầy tinh tế và độ bền cực kỳ chất lượng. Hình ảnh này thật khác với cô ngày thường.

“Em cũng thi đấu sao?” Bước lại gần chỗ cô.

“Ồm. Đấu giao hữu, đại diện cho ba nuôi.” Phấn khởi bay nhảy xung quanh cậu, cũng lâu lắm rồi cô chưa khoác lại bộ y phục này, hôm nay có dịp phải tận dụng hết cỡ.

“Cẩn thận đó.”

Ngồi xuống chiếc ghế gần đó, lên tiếng nhắc nhở nếu chú ý thêm chút nữa sẽ thấy trong lời nói có kèm theo vài phần lo lắng nhưng cô nàng nào đó vẫn không chịu nghe cứ lo bay nhảy mọi nơi. Vì nơi nghỉ ngơi của dân nghiệp dư nên không có chia phòng cứ tụ lại trong một hội trường rộng lớn nên cũng có đôi phần khó chịu khi bị soi mói. Bối Vân ngây ngơ ăn miếng kẹo mà Hoàng Ân bóc cho, ngồi xếp bằng trên đất cười cười nói nói với mọi người, trông cô không giống người đi thi chút nào dù trên người có dán số thứ tự.

“Mày thấy con bé đó không?” Một cô gái có làn da rám nắng, thì thầm với đồng đội của mình.

“Thấy, sao?”

“Tao nghĩ nó sẽ bị loại sớm thôi, thi Muay Thái mà dáng người nhỏ như vậy, tay chân ngắn cùn cùn đá sao tới...thôi đừng lo, kì thi này đội của tụi mình thắng chắc.”

“Mày ác quá đi, nói lớn như vậy không sợ con bé nghe sao?” Cô bạn đứng kế bên thấy thương hại Bối Vân khẽ lên tiếng.

Bọn người của đại thiếu gia ai cũng nghe thấy nhưng không ai hó hê gì cả, trong lòng mỗi người đều không ngừng cầu nguyện cho cái đội thi đấu đó, mong họ đừng có xui tới nỗi ngay vòng đầu tiên đã đấu với Bối Vân. Nhưng số trời đã định muốn tranh cũng khó, khi từng số thứ tự của đối thủ xướng lên cũng là lúc các võ sĩ lên sàn đấu. Cô gái có làn da rám nắng kiêu ngạo nhìn người con gái thấp bé trước mặt, khi chuông vừa reo lên, cô ta tung một cú đấm trực diện vào mặt cô gái nhà ta. Bối Vân loạng choạng nhưng vẫn đứng vững, mọi người ai nấy cũng đứng tim nhìn theo, một số khán giả hò reo dõ dỏi làm cho người con gái kia tiếp tục đấm thêm nhiều cú nữa cho đến khi mồ hôi bắt đầu thấm đẫm áo. Ngạc nhiên nhìn Bối Vân vẫn còn trụ vững trên sàn đấu trong lòng cô bắt đầu cảm thấy nóng lên định tung cú đá dứt điểm thì chuông reo lên hết trận thứ nhất. Bối Vân khập khiễng tiến lại gần chỗ nghỉ, Hoàng Ân đau lòng nhìn mồ hôi không ngừng túa ra trên khuôn mặt khả ái của cô.

“Cảm thấy không trụ nổi thì nghỉ đi, đừng cố chấp.”

“Con trai cưng, đeo mấy cái này khó chịu quá, có thể cởi bỏ ra được không?”

Cô làm nũng, vì trong đấu chuyên nghiệp người ta thường không dùng những vật bảo hộ thân thể, đã lâu lắm rồi cô mới quay lại đấu nghiệp dư nên cảm thấy không quen cho lắm. Hoàng Ân nhủ mấy hồi trọng tài, ông gật đầu cho phép nhưng chỉ sợ cô bị tổn thương nặng hơn khi không có đồ bảo vệ thôi. Thoát khỏi cái nóng khó chịu, Bối Vân sung sướng cười tươi lấy lại sức sống. Khi trận hai bắt đầu chưa quá năm phút, cô đã hạ gục đối thủ trước hàng trăm con mắt ngỡ ngàng của khán giả và hiện ngang xư đẹp từng người dám đứng trên sàn đấu. Đám người nhị tiểu thư ngồi trên khán đài hò reo dõ dỏi đến khán cả cổ, trận đấu của Bối Vân có thể được coi là nhanh nhất trong tất cả các võ sĩ đang có mặt tại đây, chẳng bao giờ vượt quá mười phút cho một lượt, cô đã hạ gục từng kẻ xấu số. Kết thúc chung kết, cái tên Cao Bối Vân được xướng lên trước sự cổ vũ, hoan hô đầy nhiệt tình của khán giả.

“Sau đấu là trận đấu giao hữu của môn võ karate, mong các thí sinh chuẩn bị.” Thông báo bắt loa.

“Anh hai, em phải đi rồi.” Trần trề sức sống đứng dậy, cậu chưa bao giờ thấy cô vui đến như thế, suy nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng thốt ra một câu có thể được coi như lời động viên.

“...Thua thì đừng có mà về nhà.”

“Biết rồi, biết rồi.” Vẫy vẫy tay rồi biến mất vào bên trong dòng người. Nhất Trung ngồi bên cạnh nở nụ cười gian xảo nói.

“Đang lo lắng cho em gái chứ gì, ông cụ non?”

“Im đi.” Thiên Phiết bị nắm thót, đỏ mặt nhìn Tiểu Hoa Đà. Đế Ly nghe thấy lập tức tò mò hỏi chuyện chỉ thấy anh làm bộ mặt “thanh niên nghiêm túc” trả lời.

“Chỉ cần chị chịu gọi tôi một tiếng anh, tôi sẽ nói cho chị nghe.” Câu nói vừa ra, bàn chân của Nhất Trung bị dẫm nát một cách không thương tiếc. Không khí ngày hôm đó nóng nực vô cùng.

Chương Khuyến Mãi.Là truyện cổ trang, ta da.

Hắn là vua của một nước, thâm tàn, ngang độc nhưng lại có vẻ đẹp tuyệt mỹ. Cô là một người con gái có vẻ ngoài bình thường nhưng thật chất là một con hồ ly trắng đang tu luyện ở thế giới hiện đại. Trong một lần đi dã ngoại với đám bạn, không may chiếc xe bus chở cả mười người tiến vào vùng không gian bất định. Đến khi họ kịp nhận ra thì đã bị quân lính của hắn bắt lấy. Tên đế vương ấy có pháp luật cao cường nhờ tu luyện nguyên khí của con người, khi hắn đi nhìn “nguyên liệu” của mình thì lập tức rơi vào tiếng sét ái tình của cô. Hắn cao cao tại thượng nhìn người con gái không có tư sắc kia, lãnh khốc mở miệng muốn cô làm người phụ nữ của hắn. Cô cũng sờ nhìn gương mặt tuyệt luân của vị vua đứng trước người mình, trong đầu không ngừng

suy nghĩ để vương một nước chán chán có tam cung hậu thê, phi tần một đông, còn có những cuộc đấu đá tranh giành quyền lợi. Cứ cho rằng bây giờ hắn còn yêu thích cô nhưng đến một lúc nào đó cũng chán ghét mà xem cô không bằng một món đồ đã bắt đầu hư hỏng. Và lại trong lòng cô đã có người mình thích nên quyết định từ chối lời ngỏ ý của hắn.

Sự ngạo nghễ của một vị vua không cho phép có nổi nhục như thế này, hắn lập tức ra lệnh cho từng người trong đoàn của cô cứ cách năm ngày thì sẽ có một người nhất định phải chết. Giương mắt nhìn cái chết của từng người bạn khiến cô cảm thấy ám ảnh và đau khổ nhưng không thể làm gì được. Đến khi sự chịu đựng vượt quá giới hạn cô liền hiện nguyên hình thành một con hồ ly có bộ lông trắng như tuyết, xông ra khỏi sự kiểm soát của lao ngục và lính gác. Con người trong veo nhìn xung quanh tìm đường nhưng thật không may lại bị lạc trong khuôn viên rộng lớn. Hồ ly trắng đang trong lúc sợ hãi thì có một bàn tay ấm áp bế nó lên. Nhìn thấy gương mặt diễm mỹ tuyệt luân của người đã ra tay sát hại bè bạn mình càng làm cho hồ ly thêm kích động, nó giương vuốt nhọn lên nhưng lại dễ dàng bị nắm chặt trong lòng bàn tay to lớn kia, trong bụng cứ luôn miệng rủa thầm hắn. Không cam tâm nó cứ nhất quyết tấn công liên tục cho đến lúc hồ ly trắng ngơ mặt nhìn nụ cười khuyh quốc khuyh thành của hắn, vị đế vương hết mực cưng chiều con thú này. Hắn thấy nó hết sức khoái ái lại hiểu động mỗi lần hắn buông tay thả ra là nó kiên quyết quay lại nhảy lên người hắn ra sức cắn mạnh vào những gì nó nhìn thấy được cho đến khi bộ y phục thượng hạng của vị vua te tua toi tã, hồ ly trắng mới hừ mũi, quay đầu bỏ đi.

Và cứ thế tới nào cô cũng hiện nguyên hình hạ quyết tâm giết chết tên cầu hoàng đế kia để cứu những người bạn còn đang sống sót của mình nhưng đều biến thành công cốc. Hắn càng ngày yêu thích con hồ ly trắng bao nhiêu thì cô càng căm ghét hắn bấy nhiêu khi người con trai mà cô thích lại bị đem ra ngoài hành quyết. Khi chỉ còn lại có mình cô, sự đơn coi, sợ hãi, ám ảnh cứ đeo bám người con gái tội nghiệp này làm cho tinh thần cô ngày càng suy sụp. Đã bốn đêm, hoàng đế ngồi im chờ đợi bảo bối của mình đến chơi nhưng hoàn toàn không thấy bóng dáng. Đến khi hắn ủ rũ đứng dậy bỏ đi thì đột nhiên bị một đám thích khách tấn công bất ngờ, mũi tên nhọn tẩm độc đâm thẳng vào cánh tay hắn. Hoàng đế lạnh mặt niệm chú tiêu diệt cả bọn không chừa cho tên nào một con đường sống. Chết độc bắt đầu ngấm vào trong da thịt hắn nhưng từ nhỏ vị vua này đã tu luyện thân thể trong hồ độc, ngày ngày uống thạch tín mà gia tăng công lực cho nên số độc còn con này không là gì với hắn. Một bàn tay trắng nõn nhỏ nhắn xuất hiện chạm vào chỗ đang rỉ máu ra từng giọt, hắn hoảng hốt quay sang thì thấy một cô gái có mái tóc bạch kim yêu mỹ, trên đầu lại có hai cái tai hồ ly xinh xắn. Đôi mắt to tròn cùng con người trong veo của cô nhìn hắn, lập tức gã đế vương liền vui mừng.

“Tiểu hồ ly, ngươi tu thành người rồi sao?”

Cô hững hờ ậm ừ cho có lệ, suy nghĩ hóa thành người để giết chết hắn cho dễ dàng hơn đã bị thất bại, vốn định “thừa nước đục thả câu” nhảy ra xử đẹp hắn nhưng nhìn thấy người nam nhân đó vì ngồi chờ mình mà đổ máu thì trong lòng không cam chịu nên mới cần răng bước đến băng bó cho hắn. Gương mặt hắn ngập tràn hạnh phúc cùng yêu thương, sùng nịnh nhìn cái đầu trắng cứ lắc la lắc lư chú tâm băng bó của cô. Lúc hoàn thành xong cũng là lúc cô cất giọng nói ngân vang trong vắt như tiếng chuông.

“Kể từ hôm nay trở đi, ta sẽ không tới đây nữa.”

“Vì sao?” Hắn hoang mang hỏi.

“Ta sẽ đi đến một nơi rất xa, nơi mà ngươi không bao giờ nhìn thấy ta nữa.”

“Đừng đi, ở lại đi, ta sẽ dưỡng nàng.”

“Nuôi ta...ha ha ha, ngươi không hiểu đâu.”

Nói xong cô liền hiện nguyên hình thành hồ ly, dùng sức chạy đi. Hoàng đế ở sau lập tức đuổi theo nhưng nó quá nhanh cho dù hắn có cố cách mấy vẫn không đuổi theo kịp, cho đến khi mặt trời hiện lên hắn mới sực nhớ mình đã đứng chôn chân ở đó được bao lâu, nặng nề lết từng bước chân về an phòng. Vị thái giám già tiến vào bẩm báo đã đến người cuối cùng chịu hành hình, hắn thần thờ buông lời xử trảm lên người con gái kia. Cô bị đem lên pháp trường, mỗi tiếng trống đánh lên là mỗi lần tim cô loạn nhịp, hơi thở dồn dập. Con mắt hoảng sợ tột cùng. Đúng, cô sợ chết. Thử hỏi trên đời này ai không sợ chết đối với những người cứ luôn mồm: “Con người dù gì cũng chết, chỉ còn lại vấn đề là thời gian sớm hay muộn thôi.” Họ cũng sợ đấy nhưng đến chính bản thân họ cũng không biết cái chết cận kề nó ghê gớm đến mức nào. Cô đưa đôi mắt nhìn khuôn mặt chán nản của hắn trong lòng thầm cười, cứ cho là cô giết được hắn thì cô cũng sẽ bị đem đi hành quyết mà thôi, thêm một mạng người chết, thế gian này đâu có hẹp hòi đến như vậy.

Vị quan ngồi gần đó ném thanh gỗ đỏ như son xuống dưới đất cũng là lúc tim cô ngừng đập. Gã đao phủ ấn đầu cô xuống bỗng nhiên người con gái bật cười chưa chút, tiếng cười như xé tâm can, hắn học nhìn hắn.

“Bây giờ ngươi biết lý do rồi đấy.”

Hoàng đế lúc đầu bỏ ngoài tai lời nói của cô cho đến khi bản thân tự nhận thức được mới ngăn người, vội vàng ra lệnh dừng lại nhưng không kịp nữa rồi. Máu, một màu đỏ mà hắn thấy được trên pháp trường. Người con gái mà hắn lần đầu yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên đã chết. Con hồ ly trắng mà hắn cưng nhất cũng đã không còn. Cô gái mà hắn ngồi chờ hàng đêm đã oán hận hắn đến nỗi phải rời bỏ thế gian. Đế vương đương triều đau khổ gào thét thảm thiết, hắn một chân dùng lực phóng ngay tới chỗ xác của cô đang nằm bất động. Kiên quyết ôm chặt thân hình đang bắt đầu lạnh ngắt kia dù quan lại hay tướng sĩ có ngăn cản cách mấy cũng chẳng thể lay động được hắn.

.

.

.

Tương truyền rằng ở thời đại nào đó có một vị hoàng đế vô cùng tài giỏi nhưng cũng vô cùng lãnh khốc, coi mạng người như cỏ rác. Vì một phút nhất thời mà buộc miệng ép chết người mình yêu. Sau này hóa điên hóa khùng đi đâu cũng ôm cái xác không đầu của một người con gái. Triều đại lâm họa,

trong cung đây sóng tranh đoạt, nơi nơi người người than khóc chỉ có vị hoàng đế đó là vui vẻ ở bên người mình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 32: Phượng Hoàng Vẫn Là Phượng Hoàng.



Một trong những khoảng khắc đáng mong chờ nhất khi còn ngồi trên ghế nhà trường của học sinh đó chính là nghỉ tết nhưng muốn có được một cái tết gọi là vui vẻ thì mỗi con dân của tất cả các trường, từ già tới trẻ, từ lớn đến bé, từ cao tới thấp đều phải nỗ lực không ngừng trong suốt thời gian đầy cơ cực ở phía trước để chuẩn bị hành trang chiến đấu cho cái ngày được gọi là “họp phụ huynh”, cứ hễ nhắc đến nó là đám học sinh đồng loạt ngả mũ chào cờ tưởng niệm những chiến công mình đã lập được hoặc chạy ù về nhà lập đàn cúng bái, tề hơn nữa là nằm dài ra đó mà than vãn hay tự trách bản thân không chịu cố gắng để kết quả học tập đúng như mong đợi. Thế rồi cái ngày nghỉ mà tất cả học sinh đều không cảm thấy vui đã đến. Điều đặc biệt ở trường Hoàng Kim nằm ở chỗ là khi quý phụ huynh ngồi họp thì tất cả học sinh nhất quyết phải có mặt đứng ở dưới lớp để nghe thành tích của mình trong những tháng học vừa qua.

Trong khi mọi người đã yên vị chỗ ngồi thì đại thiếu gia nghe tiếng thăm thì như ruồi bu muỗi bay, khó chịu quay mặt lại nhìn người làm ra tiếng động như thế tại ấy là ai, cậu trở mặt xem em gái mình đang đứng yên như trời trồng nhưng miệng không ngừng phát ra âm thanh như đọc kinh thánh. Cho đến khi tên của cô được đọc lên, ai nấy cũng hào hứng theo dõi.

“Ông Lưu, con gái ông có sự tiến bộ vượt bậc trong học tập. Trong khoảng thời gian trước chưa có bài kiểm tra nào qua khỏi con số không nhưng đến đợt thi học kì lần này thì Thiên Tuệ lại được hai con một cho môn toán và anh, còn lí và hóa đều trên ba điểm. Có thể nói môn cao nhất của em ấy là môn văn được bốn chấm hai mươi lăm điểm. Người làm thầy như tôi đây, sau khi nhận được kết quả trên tay đã vui mừng đến nỗi suýt quên đường về nhà luôn đấy.”

Người đàn ông không mấy nổi bật đã bật thốt ra những lời chấp chứa trong lòng về cô học trò này, mọi người trong lớp bắt đầu cười khúc khích. Thiên Phiết hoang mang không biết nhị tiểu thư có buồn không, vội vàng nhìn xem nhưng hoàn toàn trái ngược với lo lắng của cậu, gương mặt đầy tự hào của cô ngược lên cao cứ như đây là chuyện hiển nhiên, Tiểu Hoa Đà đứng bên cạnh cố gắng nén lại tiếng cười đến nỗi đỏ nghẹn cả mặt, điệu bộ của Thiên Tuệ thật sự chỉ có mình cô hưởng thụ mà thôi. Ông Lưu vẫn ngồi im trên ghế không lộ ra một chút biểu cảm nào cả, người khác nhìn vào đa phần tin chắc do thành tích của cô con gái quá tệ nên mới không động đậy tránh gây chú ý.

“Sau đây là Lưu Thiên Phiết, một học sinh làm tôi bất ngờ nhất, từ trước đến nay chưa có trường hợp nào như vậy. Từ hạng chót của khối em ấy đã đứng đầu toàn trường với số điểm tối đa. Quả thật kì diệu, kết quả này làm tôi khá nghi ngờ về điểm số của em ấy.”

Lời nói vừa ra hầu như đều nhận được sự đồng tình của bậc phụ huynh cùng học sinh, họ luôn nhìn anh em nhà họ Lưu bằng nửa con mắt. Nếu không phải danh tiếng chèn ép học sinh đến chết của ông nổi tiếng bậc nhất thì chắc chắn ai cũng tin người đàn ông này là một người thầy tốt biết nghĩ cho chòi non của tương lai. Nhất Trung nghiêng răng định tiến lên nói rõ sự tình thì đại thiếu gia lắc đầu, anh thật không hiểu, công sức của cậu bỏ ra cứ như thế cho người khác phủ nhận sao? Nhị tiểu thư đột nhiên lên tiếng.

“Thưa thầy, điểm số là điểm số, kết quả đã có tại sao lại còn nghi ngờ?”

“Thì đúng là vậy nhưng trong quá trình thi cử biết đâu được em ấy...”

“Xin thầy hãy xem lại lời nói của mình, thầy chủ nhiệm. Con trai tôi không bao giờ giờ trò cả.”



Ông Luru bỗng cất lời. Không khí xung quanh bắt đầu thay đổi, khí chất của một hắc bang lấy lòng phút chốc nổi dậy, ông nghiêm mặt nhìn vào người đàn ông đang túa ra một đồng hồ hồi đứng trên bục giảng. Hai mắt của nhị tiểu thư phát sáng lấp lánh còn có khuôn mặt đầy ngưỡng mộ của Nhất Trung nhìn ông Luru. Thiên Phiết chỉ biết thờ dài, trong lòng đại thiếu gia không muốn làm lớn chuyện, thật chất cậu cũng chẳng coi trường lớp là thứ quan trọng nhất đâu, thi cử vài lần, đi học đúng giờ, ngồi im vài tiếng cuối cùng tốt nghiệp, cầm tấm bằng và bước ra khỏi trường học, đó là quy luật của mọi học sinh.

“Vây kiểm tra lại trong ngày hôm nay, em có đồng ý không?”

Thầy giáo đập bàn, lớn tiếng hỏi. Mọi người đều đổ dồn ánh mắt nhìn cậu. Lúc Thiên Phiết vội vàng định từ chối thì cô nhanh chóng kẹp cổ cậu kéo xuống làm hành động như đang thảo luận nhóm mặc dù cậu đang bị kiểm đến mức sắp sửa quy tiên về trời.

“Thưa thầy, anh ấy đồng ý ạ nhưng anh ấy không muốn làm một mình mà muốn cả lớp cùng ngồi vào làm chung.” Thiên Tuệ ngóc đầu lên trả lời.

“Tôi muốn nghe chính miệng em ấy nói chứ không phải là lời của em, lắm lời.”

Sau khi nghe được câu trả lời, thầy giáo lại lần nữa gõ bàn chỉ thẳng tay vào Thiên Phiết, hần học nói. Nhị tiểu thư bắt đầu cảm thấy không hài lòng với ông thầy này, trong đầu cô không ngừng nghĩ đến chuyện có nên chặn đường ông, đánh cho vài cú, bịt miệng xuống biển không? Đang tới đỉnh điểm cao trào suy nghĩ do Thiên Tuệ bày sẵn ra thì cậu chậm chạp gõ tay cô xuống, chỉnh lại gọng kính đáp.

“Em đồng ý.”

“Được thôi. Các bậc phụ huynh, mọi người có ý kiến gì không?” Liếc mắt hết một lượt xung quanh lớp chỉ thấy cánh tay của ông Luru giơ lên, thầy giáo cười khinh trong lòng nghĩ thầm: “Chắc là muốn rút lại đây mà, tránh bị mất mặt vì hai đứa con này sao?”

“Vâng, ông Luru.”

“Thời gian làm bài có nhiều lắm không?”

“Vì chỉ làm một bài nên bốn mươi lăm phút là đủ rồi, như kiểm tra thường ngày.”

Trước khi ngồi vào chỗ làm bài, cô cố tình dùng sức tháo cặp kính vừa to vừa dày kia xuống, dùng ngón tay thon dài trắng nõn cẩn thận vén vài sợi tóc che mắt cậu sang một bên để lộ khuôn mặt khiến mọi người trong phòng không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả. Lúc này đám con gái trong lớp mới bắt đầu tiếc hùi hùi vì sao lúc Thiên Tuệ nói người thiếu niên hoàn hảo kia là anh trai của cô mà không ai chịu tin, cứ cười nhạo chế giễu trước mặt cậu mà chẳng hề để ý. Nhị tiểu thư nhe răng nở nụ cười tinh nghịch, nháy mắt với cậu.

“Cứ để yên đó. Anh mà làm trái lời em coi chừng hai chân anh không còn nguyên vẹn mà bước ra khỏi lớp đâu đấy.” Bề khớp tay vang lên vài tiếng răng rắc đang sợ.

Khi thầy giáo bấm giờ cũng là lúc mọi người tập trung vào làm bài. Tiếng sột soạt cứ đều đặn vang lên làm cho căn phòng phút chốc rơi vào không gian yên tĩnh đến lạ thường, những người làm cha, làm mẹ đang lo lắng dõi theo đứa con của mình. Sau vài phút đã có người mất tập trung lại có kẻ vô đầu bức tai, cắn bút mà cố làm, mỗi người mỗi kiểu. Cũng phải, vì đề bài lần này không nằm trong chương trình học mà được tổng hợp lại từ các bài thi quốc gia dành cho sinh viên đại học tốt nghiệp năm cuối mà ông thầy giáo của lớp này đi làm giám thị mới có được. Mười lăm phút sau, đại thiếu gia đứng dậy thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng, cậu từ từ tiến lên bàn giáo viên đặt tờ đề cùng bài làm của mình xuống.

“Em làm xong rồi, không có giờ trò, thưa thầy. Mong thầy chấm điểm tại chỗ.” Đưa tay đẩy gọng kính nhưng ngón tay của đại thiếu gia chỉ điểm vào mũi lúc này cậu mới nhận ra quay sang nhìn cô. Thiên Tuệ ngẩng đầu mím môi mím cười với anh trai làm cho cậu vội vàng cúi mặt xuống dưới đất, hai tai đỏ ửng lên.

“Điểm...điểm tôi da...đây là đề thi cấp quốc gia...làm sao...?” Nắm chặt tờ bài làm của Thiên Phiết trong tay, người đàn ông trở mắt nhìn cậu. Nhất Trung cùng nhị tiểu thư ngồi ở dưới ôm bụng cười lớn. Anh hí hóp mắt hoa đào trong veo, mở miệng.

“Tại thầy không biết đây thôi, cậu ấy chẳng chịu làm mấy bài thi còn con do trường đề ra đâu mà chủ yếu Thiên Phiết đi thi các cuộc thi do cả nước tổ chức. Thầy cứ hình dung thử đi cứ một con không trong lớp là có một chiếc huy chương vàng ở trong cuộc thi. Thầy chủ nhiệm, mọi người bây giờ có ai còn muốn lên tiếng nữa không?”

Đại thiếu gia giương mắt nhìn thẳng bạn thân cùng nhỏ em gái của mình, công sức là của cậu mà tại sao hai người họ lại vênh mặt tự hào như thể họ đã đoạt giải vậy nhỉ? Ông Luru vui vẻ đi đến bên cạnh đứa con trai của mình, nhẹ nhàng vỗ đầu cậu rồi khẽ liếc mắt nhìn sang người đàn ông đang mở to đôi mắt khó tin, gương mặt tái xanh lại như nhìn thấy ma.

“Chủ nhiệm, xin phép.” Dứt lời bước thẳng ra khỏi cửa. Một người phụ nữ xinh đẹp, kiêu sa đứng phía dưới tiến tới chỗ của Nhất Trung, mạnh bạo nhéo tai anh xuống rồi đến thẳng trước mặt thầy giáo, trừng mắt nhìn gọng kính với ông.

“Ăn tết vui vẻ, chào thầy.” Tao nhã lười thảnh con thích đi ăn bám nhà người ta ra ngoài mặc kệ lời cầu xin vô cùng thảm thiết của Tiểu Hoa Đà. Thiên Tuệ lúc là lúc lắc cảm lấy tờ đề và bài làm trông không lên nộ cho ông.

“Một con không nữa sẽ không nhầm nhò gì với em đâu nhưng em tin chắc không chỉ có mình là bị ăn trứng ngỗng đâu ạ. Chúc thầy năm mới bình an (Cứ đợi đó hai chữ yên lành sẽ không đến với thầy đâu), phát tài phát lộc (Tán gia bại sản thì có), hạnh phúc sum vầy (Em biết thầy còn độc thân, chấp nhận

đi ở tuổi thầy thì còn có ai để mất tới nữa?), sống lâu trăm tuổi (Hê, chắc vậy)...” Hào hứng nhảy vọt ra ngoài, thoát khỏi những ngày tháng mệt mỏi trước kia. Ăn chơi sa đọa thôi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 33: Rượu



“Hai đứa ở nhà vui vẻ, ba với mẹ đi du lịch hai tuần sau sẽ về. Thiên Phiết nhớ trông chừng em nó đừng để cho con bé đi gây chuyện. Thiên Tuệ, ba mà biết con làm trái lời ba thì coi chừng mấy khẩu súng của con, ba đem bán đấu giá hết đây.” Ông Lưu niềm nở, đầu đội nón kết, mặc áo hoa màu mè, tay cầm hai chiếc va li đứng đằng sau chọt mồm tranh lời vợ mình và cái kếp như mong đợi, ông bị cho ăn một cái tát trực diện vào ngay miệng, hai người con đứng đối diện cố gắng đứng vững nhìn khuôn mặt cười đến rạn rờ của mẹ mình.

“Nhớ ăn uống cẩn thận, đừng thử những món không rõ nguồn gốc...”

“Phải luôn uống nước khoáng đừng có đụng tay vào nước ngọt...”

“Trước mười giờ tối phải đi ngủ...”

“...”

Bà Lưu dặn hết một lượt, Thiên Tuệ liền nghĩ ngay đến có nên viết về một quyển sách nói lên những điều không nên làm vào ngày tết không nữa? Cô em thì nghĩ một đăng, người anh thì nghĩ một nẻo. Ai mà biết lúc này đại thiếu gia đang mong chờ đón cái tết đầu tiên cùng với cô chứ, trong lòng cậu cứ cảm thấy lâng lâng. Khi ba mẹ của bọn họ đã đi được hơn năm phút mà cả cô và cậu đều đứng chôn chân tại cửa, không một ai nhúc nhích, Thiên Phiết chu đáo sợ rằng nhị tiểu thư lần đầu ăn tết mà không có ba mẹ bên cạnh, định quay qua kiểm có nói chuyện thì chiếc điện thoại của cô được người con gái đó lấy ra, ấn số liên hoàn. Giọng nói uy mãnh như bão vũ lập tức ồ ạt xông lên, khuôn mặt lạnh ngắt mới nãy của Thiên Tuệ cũng nhanh chóng thay đổi thành vẻ mặt hào hứng khó cưỡng.

“A, anh Tứ đó hả? Đúng rồi là tôi đây, dịch đã rời khỏi địa bàn...đúng, đi ngay và luôn. Kêu thêm anh Ngũ, Lục, Thập, Bát,...cho đủ bộ. Phải, đêm nay không ai được rời đi mà tiền còn trong túi...” Dứt lời lại tiếp tục gọi điện kêu thêm bè phái.

“Tiểu Hoa, mau qua đi. Cái gì, mẫu thân đại nhân đang giam cầm à? Tội thế, vậy nha năm phút nữa có mặt tại nhà tớ, ok? Không nói nhiều.” Càng gọi càng hăng.

“Alô, Đế Trình chấm dứt việc đi tuần cho tôi, mang tám thân tàn của anh qua đây, còn nữa phải có chị Đế Ly đi theo.”

“Hoàng Ân? Bối Bối đâu? Đi ngủ rồi, mới có chín giờ năm mươi lăm thôi mà làm gì ngủ sớm thế?...Anh vào bảo là nhà tôi mở tiệc, chắc chắn cô ấy mở mắt ra và đòi đi ngay...thôi mà, đừng ông cụ non nữa, tôi tự hỏi không biết cô ấy là mẹ anh hay anh mới chính là ông bố già của Bối Bối nữa?...” Cậu đo mặt nhìn Thiên Tuệ nói liền một mạch, không ngừng nghỉ, không biết mệt là gì.

Quả nhiên đúng năm phút sau, từ một căn nhà rộng lớn vốn vẹn chỉ có hai con người không cùng huyết thống lại phải ăn tết với nhau nay biến thành một sông bài di động với đủ mọi loại người có mặt. Bài bạc, lô tô, cờ cá ngựa hay bầu cua cá ngựa,...đều có đủ. Thiên Phiết thờ dãi đưa mắt nhìn khung cảnh náo nhiệt trước mặt, chẳng lẽ cậu đã tính nhầm rồi, nhưng mà không sao chỉ cần nhị tiểu thư có thể cười nói vui tươi là được chứ đừng có mang trên mình

bộ mặt lạnh còn hơn băng khi này.

“Cô chủ, ai thua phải uống rượu.” Người đàn ông xa lạ cầm theo một chai thủy tinh cỡ lớn, chất lỏng bên trong có màu vô cùng đẹp, sóng sánh lấp lánh vừa nhìn là muốn thử ngay.

“Được, quyết định vậy đi. Ày da, tôi lại bù tiếp rồi.”

Thấy mạnh ba lá bài xuống dưới bàn, vẻ mặt không cam chịu hiện lên rõ ràng, mọi người ngồi xung quanh đều bật cười sáng khoái cho đến khi một chiếc ly đầy ư rượu đưa lại gần mặt của cô. Không ngần ngại cầm lên, đôi môi đỏ mề người khẽ cử động chuẩn bị uống xuống thì lại bị đại thiếu gia giương đôi mắt rét buốt nhìn vào làm cho cô không tài nào nuốt được.

“Anh nhìn như vậy sao em uống được.”

Không khí bỗng nhiên thay đổi im lặng đến đáng sợ. Trên người của cậu lúc này hàn khí dày đặc, không cần phải cử động nhiều đại thiếu gia vẫn có cách khiến cho cô em mình không dám là trái ý muốn.

“Chưa đủ tuổi.” Ba chữ ngắn gọn mà lại sắc bén vô cùng, cứ như muốn cô lập tức tránh xa thứ cầm trên tay ra.

“Cậu chủ, cậu đừng lo đây chỉ là rượu trái cây mà thôi.” Người đàn ông khi này lên tiếng giải thích.

“Chỉ cần có một chữ rượu, anh không cần biết đó là gì, anh tuyệt đối cầm em dính líu tới.”

Thiên Phiết khoanh tay đứng nhìn gương mặt thộn của cô. Sau khi câu nói của đại thiếu gia ngấm được một nửa, cơ mặt cô bắt đầu thay đổi theo chiều hướng tiêu cực và đến lúc tiếp thu hết tất cả ý nghĩa của cả câu, ánh mắt quyết tâm hiện lên đầy bất khuất. Cô không những không nghe lời mà còn ngửa cổ tu hết một mạch, đến cả giọt cuối cùng cũng uống sạch. Từ hàn khí siêu dày chuyển sang sát khí cực đại, nhị tiểu thư đặt ly xuống, hai mắt không né tránh nhìn thẳng vào mặt cậu. Mọi người xung cảm thấy tình hình không ổn liền tự động rút lui, nói lời tạm biệt ra về hết. Mang theo bộ mặt biến đen đi đóng cửa lúc đại thiếu gia quay vào thì không thấy Thiên Tuệ đâu, trong phòng tắm đột nhiên mở cửa có tiếng nước chảy rào rào phát ra, cậu im lặng tiến lại gần lập tức đôi mắt phượng đỏ liền mở to tròn mắt nhìn cảnh tượng đang diễn ra.

“Anh hai có phải anh không vừa mất với đứa em gái này không? Được, vậy em chết cho anh coi.”

Cô giờ chiếc đũa trước cổ tay mình, mở miệng lớn tiếng nói với Thiên Phiết. Hai má của nhị tiểu thư bắt đầu đỏ ửng lên, con mắt cũng trở nên vô định không hiểu sao cô càng nói càng cảm thấy bị quan, tuyệt vọng, đại thiếu gia thờ dài tiến vào khóa lại vòi nước, lời cô bước ra ngoài. Nhị tiểu thư ngồi phịch xuống đất không chịu làm theo lời cậu, hành động cứ như một đứa trẻ cố tìm cách gây sự chú ý với người lớn. Phải mất một lúc Thiên Phiết mới công người em này ra được tới bên ngoài, nhưng đó là quá trình vô cùng gian nan, không biết tóc cậu có còn nguyên vẹn không nữa khi người con gái nào cứ liên tục giật lấy, đã vậy còn đánh, cắn khắp người đại thiếu gia. Bước ngang qua bàn tiệc, hai mắt của cậu vô tình nhìn trúng vào chai rượu trái cây mà Thiên Tuệ uống phải, nồng độ cồn lên đến tám mươi phần trăm, kiểu này chắc là say rồi.

Bước vào phòng của nhị tiểu thư, không biết từ lúc nào cô đã lìm dìm trên lưng cậu, nhẹ nhàng đặt cô nằm xuống, lúc quay lưng đi, bàn tay đột nhiên bị nắm lại. Đại thiếu gia ngơ người, Thiên Tuệ nằm ở phía sau bắt đầu thủ thi.

“Anh hai, tuy chúng ta không sinh cùng ngày, cùng tháng, lại cũng chẳng phải anh em ruột thịt. Dòng máu chảy trong người anh hoàn toàn khác với em nhưng...anh hai, liệu anh có đáp ứng nổi lời thỉnh cầu nhỏ nhoi của người em này không?” Lời nói thỏ thẻ như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng khẽ chạm vào tim cậu.

“Đó là gì?” Đại thiếu gia đỏ mặt mong chờ.

Cô tiếp tục lặp lại lời nói trước kia: “Tuy chúng ta không sinh cùng ngày, cùng tháng, lại cũng chẳng phải anh em ruột thịt nhưng em đã gọi anh một tiếng anh hai thì cũng xem anh như người nhà mình rồi. Thiên Tuệ này biết người lớn lúc nào cũng phải lì xì tiền cho người nhỏ cả...nên anh hai, hãy rộng lượng đưa cho em một bao.” Khi nụ cười cô nở rộ là lúc ngọn lửa nhen nhóm trong tim của cậu bị dập tắt. Đưa tay lấy ra một chiếc bao đỏ tươi, nắm chắc trong lòng bàn tay, không đành lòng quay mặt sang thì nhị tiểu thư đã ngủ mất tiêu. Cậu cười ngượng ngời xuống bên cạnh, đưa tay vén vãi sợi tóc che đi khuôn mặt xinh đẹp kia.

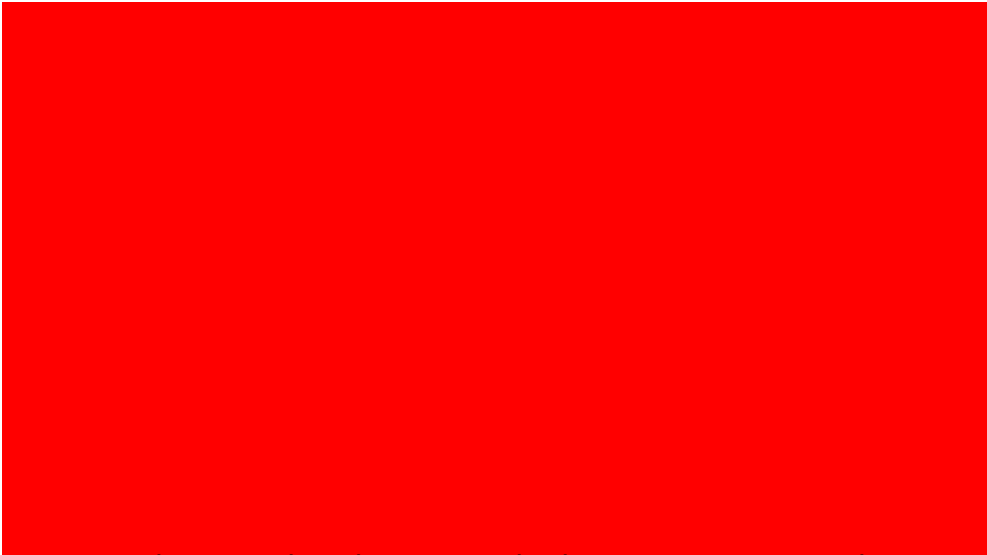
“Là em luôn coi anh là anh trai hay là do em không chấp nhận được tình cảm của người anh này? Liệu lựa chọn của anh có sai khi đưa ra việc thích em?...Haizz, đồ cứng đầu, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng thế. Được rồi, anh sẽ coi tình hình nhưng Thiên Phiết này một khi đã nói là sẽ làm được, hãy đợi đó, em gái.” Cậu đứng dậy đặt bao lì xì xuống cái bàn nhỏ nằm sát bên chiếc giường của cô. Mờ miệng phát ra giọng nói nhẹ như gió thoảng.

“Năm mới vui vẻ.” Rồi bước ra ngoài khép chặt cửa phòng, ánh sáng cũng không còn trong căn phòng cô. Nhị tiểu thư nói mớ vài câu khó hiểu, trở mình tìm kiếm vị trí thích hợp rồi tiếp tục nhắm mắt. Lại thêm một ngày trời qua trong bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

# Chương 34: Giận



“Ding dong” tiếng chuông cửa reo lên đều đặn, đại thiếu gia nằm ở trong chăn lồm cồm bò dậy, mái tóc đen nhánh rối bời rơi tán loạn làm cho khuôn mặt tuyệt mỹ của cậu nửa ẩn nửa hiện. Khó chịu nhíu mày bước xuống giường, khó khăn lết ra khỏi phòng bước xuống lầu, hần học mở cửa. Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt đại thiếu gia là khuôn mặt sáng bừng của Tiểu Hoa Đà.

“Thiên Phiết, năm mới may mắn.” Anh vừa dứt lời chúc, cánh cửa cũng theo đó đóng chặt lại. Một cơn gió lạnh đột nhiên thổi qua. Năm giây sau cả nhà của cậu bị tiếng chuông chói tai công kích, Thiên Phiết hằm hằm mở cửa quát.

“Mới có bốn giờ sáng, cậu đến đây sớm như thế để làm gì?”

“Cậu không biết gì sao?” Ngạc nhiên hỏi.

“Cậu không nói thì làm sao tớ biết.” Cậu nhàu gắt giọng nói, cơ thể lập tức trĩu nặng, Tiểu Hoa Đà ôm chầm lấy cậu, mọi cân nặng của anh đều đổ dồn lên người đại thiếu gia, lên tiếng thúc thích trả lời.

“Ôi Thiên Phiết đáng thương, ngay cả việc chúng ta đi chơi vào ngày hôm nay mà cậu cũng không được nói đến sao?”

“Đi chơi thì làm gì sớm như vậy? Đẹp đi...chín, mười giờ hãy qua tìm tớ còn bây giờ, phiền cậu đi cho, không tiện.” Một chân đá văng thẳng bạn ra xa, Tiểu Hoa Đà chậm chạp đứng dậy, phui hết đồng bụi trên người xuống. Đưa tay vỗ vỗ chiếc va li màu trắng được thiết kế cực kì sang trọng.

“Chúng ta sẽ đi Hàn Quốc, khởi hành lúc sáu giờ ra sân bay, tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi chỉ chờ mình cậu thôi đấy.”

“Hả!?”

Ngỡ ngàng nhìn anh, bên trong bỗng nhiên phát ra tiếng động lạ, vội quay mặt nhìn sang thì ra là nhị tiểu thư. Cô ăn mặc gọn gàng, bên ngoài khoác một chiếc áo gió màu pastel nhẹ nhàng khá dày cộng thêm chiếc khăn choàng màu đỏ cỡ lớn vô cùng bắt mắt. Đôi chân thon dài bị chiếc váy lụa mỏng màu trắng che đi đang bước cẩn thận xuống dưới lầu, trên tay cũng nắm chặt chiếc va li loại mini gọn nhẹ màu đen làm từ da tổng hợp. Mái tóc bạch kim xõa dài tùy ý khá rối vừa nhìn cũng biết cô đang rất vội. Đưa mắt nhìn Thiên Phiết chưa chuẩn bị gì cả, lúc này cô mới nhớ ra hình như chưa thông báo một tiếng với anh mình, dùng hết những từ ngữ được cho là hoa mỹ nhất để cố gắng giải thích, cho đến khi sức cùng lực kiệt, nhị tiểu thư lo sợ không biết cậu có tức giận mà mắng cô không nữa nhưng không có từ nào khó nghe cả, chỉ thấy Thiên Phiết mỉm cười dịu dàng rồi đi lên lầu chuẩn bị đồ đạc. Thiên Tuệ cùng Nhất Trung cả hai đều banh lớn con mắt ra nhìn biểu cảm trên mặt cậu, họ đồng loạt dụi dụi mắt trong đầu không ngừng nghĩ có phải hôm nay cậu uống lộn thuốc không? Đại thiếu gia hiếm khi cười nhưng một khi đã nở nụ cười thì không có chuyện gì tốt đẹp đến cả. Bọn họ đều cố gắng nuốt nước bọt đứng thẳng lưng chờ đại thiếu gia bước xuống.

Đám người của đại thiếu gia đi đến sân bay phải mất hơn một tiếng, khi đến đó đều có mặt đông đủ đồng bọn ở đấy, anh em nhà Hồ còn có hai mẹ con Bối Vân, tất cả ai nấy cũng háo hức mong chờ chuyến đi này. Từ đây đến Hàn Quốc nhóm của đại thiếu gia phải kiên nhẫn ngồi chờ trên máy bay khoảng bảy tiếng mới đáp xuống sân bay seoul. Vừa bước ra bên ngoài, hơi lạnh liền ập tới, một không khí hoàn toàn khác với Việt Nam trong những ngày trở gió rét, nó lạnh nhưng khô hơn và mang mùi vị rất đặc trưng trên đất nước này. Thật chất đám người này trong lúc tụ tập đã lên kế hoạch dành hẳn một tuần tại Hàn Quốc vừa đi chơi ngắm cảnh vừa học hỏi văn hóa lâu đời. Riêng nhị tiểu thư thì chỉ muốn biết cảm giác trượt tuyết ở độ cao chết người là như thế nào chứ ở Việt Nam khó lắm. Thế là bọn họ lại phải hành hạ bản tọa của chính mình thêm ba tiếng đồng hồ ngồi xe để đến được Yongpyong \_ khu trượt tuyết thích hợp với mọi người, không kể độ tuổi.

Trong lúc mọi người đang tranh thủ thanh toán tiền khách sạn, chi phí chuyên chở,...cô liền nhanh chân lên ra bên ngoài ngắm cảnh. Trước mắt Thiên Tuệ có những thứ cô chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến \_ Tuyết. Những cơn dốc trải dài màu trắng tinh khôi, bầu trời thì trong xanh, không khí tuyệt hết chỗ chê nó như muốn thúc giục cô mau thử đi, hãy làm nhanh lên. Cô phấn khích định quay lại chỗ anh mình thì bị hai người thanh niên chặn lại. Bọn hần mặc áo khoác khá dày, đầu đội nón len, mắt đeo kính chắn gió. Lúc mở miệng bắt chuyện thì thò ra một làn khói trắng.

“안녕하세요” (xin chào)

Chỉ thấy Thiên Tuệ giương đôi mắt to tròn, không nhiễm tạp chất nhìn họ. Trong lòng không ngừng cảm thán: “Con trai Hàn Quốc cứ như cả bọn đều đi tắm trắng hay sao ấy, mặt mũi đều sáng bóng cả lên, mà họ nói cái gì ấy nhỉ? Chẳng lẽ kêu tránh đường, ồ không ngờ bọn họ lịch sự đến vậy, đứng đợi mình này giờ mà chẳng ai dám lên tiếng.” Nhị tiểu thư khẽ lách người dính sát vào góc tường phía trong cửa ra một khoảng trống cho họ nhưng chẳng ai trong hai người có ý định chịu đi cả. Một người thanh niên hiểu ra, tiến lại gần chào nhị tiểu thư bằng tiếng anh.

“Hello...” Thiên Tuệ lập tức hiểu ra, đây là câu cô học thuộc nhất.

“Hi, i’m fine, thank you and you?” Tuôn một tràn. Gương mặt của cô phút chốc tràn đầy tự hào với trình độ tiếng anh của mình, chắc chắn trong đời của mỗi người đều không bao giờ quên câu cửa miệng này được. Người thanh niên đó khá bất ngờ khi hắn chưa hỏi hết câu mà Thiên Tuệ đã trả lời hết. Hắn quay sang nhìn người bạn của mình, thấy anh chàng phía sau đưa ngón cái, hắn liền lấy hết dũng khí hỏi cô.

“You are so beautiful, will you go out with me?” (Em thật xinh đẹp, em sẽ đi chơi với anh chứ?)

“...” Nhị tiểu thư làm thinh, trong đầu cô lúc này đại não đã ngừng hoạt động từ lâu rồi. May thay đại thiếu gia đến kịp lúc giải nguy cho cô em gái của mình, trở mặt nhìn cậu giao tiếp một cách lưu loát làm cô cảm thấy ghen tị, đột nhiên cánh tay của cậu ôm chặt lấy eo của nhị tiểu thư làm cho Thiên Tuệ giật bắn người.

“sorry, she is my girlfriend, so don’t talk to her anymore” (xin lỗi, cô là bạn gái của tôi nên đừng nói chuyện với cô ấy nữa)

Thiên Phiết vừa dứt lời, bọn họ liền biết mình đã không có cửa để địch lại bèn lẳng lẳng bỏ đi, cô tò mò hỏi nhưng thứ cô nhận được không có cái gì khác ngoài cái cốc đầu đau nhức. Thiên Tuệ tức giận la lên.

“Anh hai, có phải nào anh bị hỏng rồi không? Học nhiều thứ tiếng làm chi cho bây giờ không làm chủ được hành động của mình.” Ôm đầu.

“Nào em mới có vấn đề, đã bảo đừng đi lung tung tại sao lại thích làm trái ý anh? Để cho mấy người đó, họ...” Đại thiếu gia bỗng nhiên dừng lại đột ngột.

“Họ như thế nào?”

Cô cố nhịn đau hỏi nhưng cậu chỉ im lặng bỏ đi không nói thêm gì nữa. Đôi mắt đỏ của cậu trước khi rời đi đã bị Thiên Tuệ nhìn thấy, đó là sự tức giận, khó chịu hay một thứ gì đó khó nói, nó khiến cho nhị tiểu thư chôn chân tại chỗ. Cô thật sự không dám tin chỉ trong một ngày mà biểu cảm của con người đó lại đa dạng nhiều hơn hẳn thường ngày, cho đến khi một trận gió lớn thổi qua là cô hắt xì vài lần lúc này nhị tiểu thư mới chịu bước vào bên trong.

Suốt cả buổi tối trên bàn ăn tại khách sạn, không khí giữa anh em nhà họ Lưu càng ngột ngạt thêm. Thiên Phiết chỉ cúi đầu tập trung dùng bữa còn nhị tiểu thư không làm gì cả chỉ ngồi im, ngay cả một hạt cơm còn chưa đụng tới miệng cô. Mọi người ai nấy cũng lo lắng nếu tình trạng này cứ xảy ra thì chuyến đi chơi chẳng mấy chốc sẽ bị phá hủy mất. Người nọ nhìn người kia, người kia liếc người khác đầy qua đùn lại cuối cùng Hoàng Ân bị tất cả bốn người còn lại nhắm trúng, thờ dài lên tiếng.

“Hai người giận nhau à?”

“Không có.” Đồng loạt cất lời, họ cũng chẳng thèm nhìn mặt nhau cứ y như cũ mà làm. Cậu ăn cơm thì tiếp tục ăn cơm, cô ngồi im thì vẫn ngồi im.

“Điều này là giận nhau thật rồi.” cả năm người còn lại đều nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

## Chương 35: Nhị Tiểu Thư Lâm Ngụy



Sáng ngày hôm sau khi mặt trời đã lên cao ba sào lúc này nhị tiểu thư mới chịu bước ra khỏi giường, chậm chạp vệ sinh cá nhân cho đến khi cô phát giác được mọi người đã không từ mà biệt bỏ lại cô một mình tại khách sạn để rù nhau đi chơi. Âm ức tự động lấy ván trượt tuyết mà cô đã háo hức mua sẵn lúc ở nhà ra ngoài đình dốc. Cô không muốn đi cáp treo vì vận động trượt sẽ tốt hơn tuy cực nhưng nó có thể làm nhiệt độ cơ thể tăng lên đủ ấm để giữ hơi lại cho toàn thân. Bước từng bước cẩn thận lên phía trên, mỗi lần chân cô lún xuống tuyết đôi mắt của nhị tiểu thư lại sáng bừng như nhìn thấy vàng, hai má vì lạnh mà đỏ ửng, hơi thở đều đặn mang theo làn khói trắng mờ ảo. Chiếc nón len tối màu càng tôn lên làn da trắng mịn nõn nà của Thiên Tuệ, một vẻ đẹp tinh khôi còn trong hơn cả pha lê mỏng manh làm cho những người trượt tuyết còn phải ngẩn ngơ ngược nhìn theo bước chân của nhị tiểu thư. Chăm chú cúi nhìn đám tuyết dưới đất mà Thiên Tuệ vô tình va phải một người phụ nữ.

“...Sor...sorry.” Cuối cùng cũng nặn ra được.

“That ok, don’t worry.” Âm thanh trong trẻo vang lên thu hút ánh nhìn của cô. Nhị tiểu thư đứng hình, từ trước đến giờ cô chưa từng thấy người phụ nữ nào đẹp đến như vậy, ngoại hình, khí chất và cử chỉ đều nhã nhặn có thể làm rung động bất cứ ai. Người đàn bà mỉm cười đáp, đột nhiên bà ta đen mặt trừng mắt nhìn chăm chăm vào mặt Thiên Tuệ. Mối mập mảy mòi khó hiểu, bàn tay lạnh ngắt giữ chặt vai cô đến phát đau, nhị tiểu thư ngoảnh giường đôi mắt khó hiểu nhìn lại.

“Mày...mày, thật không ngờ hôm nay tao còn có thể gặp lại người đã giết chết chị tao.” Bà ta như người hóa điên, giật lấy mái tóc bạch kim của cô. Đau đớn thét lên nhưng chẳng ai nghe thấy vì nơi cô đứng đã tách biệt hoàn toàn, cây cối mọc che đi chỗ của bọn họ.

“Bà làm gì vậy? Đau quá buông ra...”

Túm lấy bàn tay đang giờ trò trên đầu mình, một chân đá thẳng vào bụng người đối diện theo cách tàn nhẫn nhất làm bà ta ngã phịch trên đất, quần quai gập người lại, nhị tiểu thư thở hổn hển tiến lại gần thì đột nhiên mặt đất nơi cô đứng rung lên dữ dội, Thiên Tuệ cảm thấy mọi thứ như bay ngược lên trên, dưới chân thì nhẹ hẫng đi đến nỗi cô không còn cảm nhận được trọng lực cơ thể mà cô đang nâng. Bầu trời cứ thế nhỏ dần nhỏ dần cho đến khi tất cả chìm vào bóng tối.

“Ông anh già, đừng có ù rù như vậy chứ, nếu muốn nói chuyện với cậu ấy thì mau làm đi, đừng có làm bộ mặt như vậy, sầu đời lắm.”

Nhất Trung liếc mắt nhìn bộ mặt uể oải của đại thiếu gia, từ sáng đến giờ, lúc nào cậu cũng chỉ ôm khư khư chiếc điện thoại của mình mà trên đó chính là dãy số liên lạc của nhị tiểu thư. Đôi lúc muốn nhắn nhưng suy nghĩ lại thì chẳng thêm động tay. Mọi người ai nấy đều thờ dài, không phải bọn họ không chịu rù Thiên Tuệ đi cùng mà là do bản tính bám giường của cô quá lợi hại đến nỗi bà má già Nhất Trung có vào đến tận nơi hét to hét cỡ thì cô nàng nào đó vẫn không nhúc nhích.

“Ai...ai nói tớ muốn gọi cho em ấy chứ?” Vội vàng buông chiếc điện thoại xuống, lắp bắp trả lời.

“Nó hiện rõ trên mặt cậu rồi. Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ không bao giờ muốn làm em ấy im lặng đâu. Thiên Tuệ là một cô gái tốt, em ấy thích cười, em ấy thích vui vẻ bên mọi người, đôi lúc lại ham chơi và cũng chẳng chăm chỉ cho lắm, bắt nạt người khác là một thú vui, hành hạ kẻ xấu là một sở thích nhưng quy cho cùng chẳng phải em ấy rất chân thành sao?”

Đế Ly chống cằm, tay khuấy tách coffee đang bốc khói nghi ngút. Đại thiếu gia sững sờ, cậu nhận thấy rằng người không hiểu cho sự bướng bỉnh của cô chính là cậu. Thiên Phiết tin tưởng trong khoảng thời gian ngắn cậu sẽ hiểu cô, sẽ biết cô muốn gì và ghét gì nhưng sự thật ở đây là đại thiếu gia hoàn toàn chẳng nắm bắt được gì cả. Cậu đã từng cho rằng cô em gái của mình là người phóng khoáng, thích làm gì thì làm nên mọi chuyện sẽ trở nên dễ dàng cho đến tận bây giờ thì suy nghĩ đó đã bị phá nát. Trờ người sau vài giây cho đến khi nào đã được “thông” thì Thiên Phiết nhanh chóng nhắc máy gọi điện cho nhị tiểu thư.

“Chắc em ấy còn giận tôi rồi.” Chán nản, nằm gục đầu trên bàn.

“Mọi chuyện đã có tớ lo.” Tiểu Hoa Đà dương dương tự đắc rút chiếc điện thoại của mình ra một cách mà anh tự cho là cực ngầu. Một phút trôi qua, máy vẫn đổ chuông...hai phút trôi qua, máy vẫn reo lên...ba phút trôi qua, âm thanh ngời chờ tắt hẳn. Anh cười ngượng gãi đầu.

“Hay là cậu ấy ngủ chưa dậy nhỉ?”

“Để tớ cùng con trai cùng lên tìm thử.”

Bối Vân hăng hái đứng bật dậy lôi lôi kéo kéo người con trai thanh tú bên cạnh đi cùng. Cậu cặp mắt nâng tách trà đang uống dở nhưng không biết do thời tiết lạnh làm tay cậu tê cứng hay thân lý dính nước mà làm rơi xuống đất vỡ tan tành. Thiên Phiết lặng người, trong lòng cậu hoang mang vô cùng tuy từ trước đến nay cậu chẳng bao giờ tin vào cái thể loại được gọi tâm linh hay mê tín dị đoan nhưng sao tìm cậu cứ gặp một cách tri tri trệ trệ khiến cho hồ hạp của đại thiếu gia bỗng chốc trở nên khó khăn.

“Hả, cậu ấy không có trong phòng sao?” Nhất Trung phè phỡn trả lời, chiếc điện thoại trong tay anh bị cướp mất trước sự ngỡ ngàng của mọi người



xung quanh, ai ai cũng đều im lặng ngược nhìn gương mặt tái xanh của Thiên Phiết, cậu hoảng hốt liên tục cứ lặp đi lặp lại câu hỏi cô có ở trong phòng không? Và muốn Bối Vân kiểm tra tất cả mọi ngóc ngách ở trong phòng...

“Cậu chủ, bình tĩnh lại đi, chắc chắn cô ấy chỉ đi đâu đó mà thôi, lát nữa sẽ quay trở về phòng ngay thôi mà.” Đế Trình đến bên cạnh đại thiếu gia vỗ vai khuyên nhủ.

“Câm miệng.”

Con người đen tuyền trong suốt khe liếc mắt trừng Đế Trình làm anh toát mồ hôi rớt tay về, tất cả mọi người đều rùng mình, nín lại hơi thở của chính bản thân trước sát khí đằng đằng từ người cậu tỏa ra, dày đặc và mù mịt. Đưa lại chiếc điện thoại lại cho Tiểu Hoa Đà, rồi với lấy smartphone của mình trên bàn, cậu điên cuồng nhấn số và gọi nhưng giọng nói cậu muốn nghe nhất thì lại không có, khi ức chế vượt quá giới hạn cho phép Thiên Phiết vung tay ném thẳng điện thoại xuống dưới đất trước bao con mắt lo sợ của bạn bè, những mảnh vụn cứ thế thay phiên nhau rải rác khắp nơi. Đại thiếu gia quay lưng bước đi bỏ chỉ bỏ lại một câu nói gọn gàng: “Tìm em ấy, mau.”

.....

Thiên Tuệ cựa quậy một chút liền cảm nhận được cơn đau truyền tới từ mọi phía trên cơ thể mình, gương mặt nhợt nhạt lắm lem bụi đất và tuyết, hơi thở nặng nhọc cùng với vài giọt mồ hôi to tướng xuất hiện trên vầng trán đầy máu của cô. Nhíu mày, gương đôi mắt mệt mỏi ngó lên trên, tầm nhìn của cô lúc này bị khổng chế vì bị thứ dung dịch đỏ đặc lấp đầy. Yếu ớt phát ra vài tiếng rên khe khẽ, cố gắng nhịn đau kêu cứu. Người đàn bà lúc này lồm cồm bò lại gần, sau khi xác định được cô đang ở dưới, bà ta mới nhanh chóng nhìn quanh rồi vội vàng chạy đi. Không phải bỏ trốn mà là đi tìm vật muốn có, nhặt được vài viên đá khá to người đàn bà xinh đẹp quay trở lại miệng hồ mà Thiên Tuệ không may lọt xuống.

“Cái này là cho chị tao, người đã đẻ ra mày. Nếu chị ấy không có con với thằng đàn ông mà tao thích thì chắc có lẽ tao đã thương yêu mày rồi, cháu gái ạ.”

Bà ta đứng từ trên nhìn xuống, mạnh tay quăng thẳng viên đá vừa to vừa nhọn đến chỗ nhị tiểu thư, nó lao nhanh rồi đập vào mắt cá chân của cô. Một tiếng kêu khẽ phát ra từ trong chân cô, Thiên Tuệ gào thét dữ dội cùng với đôi mắt đỏ ngầu không giấu điểm nổi cơn đau tột cùng vừa trải qua. Cô hét đến khi khản đặc cả tiếng.

“Còn cái này là dành cho tao.”

Bà lại tiếp tục thả viên đá thứ hai xuống, nếu cái hồ mà nhị tiểu thư sẩy chân rơi vào rộng hơn một chút thì đâu cần phải khổ sở như thế này. Những thứ được ném từ phía trên không trúng không trật mà cứ rơi thẳng vào người của cô. Đầu óc của cô bắt đầu mất đi nhận thức, mọi thứ xung quanh cứ như vòng tròn, nó xoay rồi lại xoay, mắt máu cộng thêm gãy xương làm cho cơ thể cô đột nhiên nóng lên, cô chẳng biết bây giờ là sáng hay tối điều duy nhất cô còn cảm nhận được là mùi đất ẩm thấp cùng với cái lạnh đến buốt xương tủy. Nó lan rộng và không ngừng xâm chiếm lấy nhận thức của Thiên Tuệ. Người đàn bà kia đã không còn ở phía trên nữa, chẳng ai biết bà ta rời đi từ bao giờ và cô đã bị chôn vùi ở dưới hồ được bao lâu. Con mắt rệu rã cùng đôi môi tím tái đến đáng thương, cô chìm vào trong giấc ngủ, không ai hay cũng chẳng ai biết, cô đơn một mình cho đến phút cuối cùng.

“Thiên Tuệ...Thiên Tuệ...” Hình như có ai đó đang gọi cô, tuy rất nhỏ nhưng lại rõ ràng vô cùng.

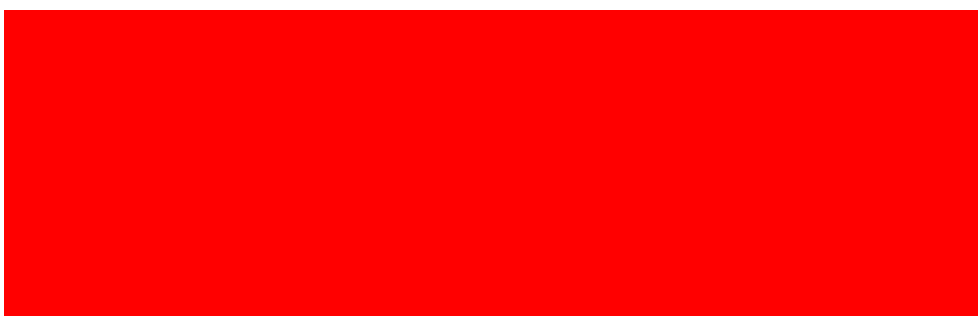
“Tìm thấy cậu rồi.”

Một cậu bé mang gương mặt khả ái như thiên thần với đôi mắt to tròn trong suốt như những viên ngọc lưu ly phát sáng, cái mũi nhỏ nhắn, nụ cười hạnh phúc nở rộ trên cánh môi hồng càng khiến cho cậu bé thêm xinh đẹp. Mái tóc đen nhánh dính đầy lá cây, vài vết đất bám lên trên mặt, cậu lém lỉnh đảo mắt vài vòng rồi nắm chặt tay cô bé ngồi co ro trốn ở trong hốc cây.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 36: Hồi Ức





“Bây giờ tới lượt của cậu rồi.” Cậu bé đứng dậy phui lá cây trên đầu mình xuống, hờn hờn nhìn cô bé mặc chiếc váy thêu hoa màu trắng. Hai hàng mi nhỏ nhắn khẽ nhũn lại, đưa bé gái mở miệng phát ra giọng nói ngọt như đường, hai tay chống hông, rống hống chối.

“Là cậu ăn gian, bỏ đi...chơi lại.”

“Tớ không có ăn gian, thua rồi...”

Gương mặt khả ái trắng nõn nà của cậu bé khẽ đỏ lên, phùng mang tròn má cãi lại. Trận đấu khẩu cuối cùng cũng kết thúc khi hai đứa trẻ quyết định phân thua thắng bại bằng việc oẳn tù xì và người thua vẫn hoàn người thua, cô bé ngo ngắc nhìn thân hình nhỏ nhắn sung sướng chạy nhảy khắp nơi. Bối bối, úp mặt vào gốc cây, bắt đầu đếm số. Đứa bé kia lập tức co chân chạy thật xa nơi cô đang đứng. Cho đến khi tiếng đếm dứt hẳn thì bé gái quay mặt qua nhếch mép, đảo con ngươi to tròn trong suốt nhìn xung quanh. Đôi chân lon ton bước từng bước trong công viên rộng lớn ngập tràn cây xanh cùng ánh nắng ấm áp. Khuôn mặt vênh vào ngược cổ lên trời cứ gặp bụi cây nào liền nhảy bổ vào xé, lúc đầu còn chú quan cho rằng đứa bé kia sẽ trốn không kĩ đâu cho đến khi vài phút sau, khi cô đã thấm mệt, lau những giọt mồ hôi trên mặt. Bé gái liền to tiếng gọi.

“Thiên Phiết, cậu ở đâu...tớ chịu thua rồi, mau ra đi.”

Không một tiếng động nào phát ra, khung cảnh xung quanh đều yên tĩnh đến lạ lùng, vài chú chim hót líu lo trên cành cây lúc này nay đã bay đi đâu mất rồi? Một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua làm mái tóc đen dài của cô tung bay, tiếng xì xào của lá trên cành thì nhau phát ra. Hai mắt của cô bé liền trở nên vô định nhìn ra xa, đôi tay nhỏ nhắn bỗng nhiên nắm chặt lại.

“Nếu cậu không muốn thua thì mau trốn cho kĩ vào đừng để tớ bắt được đấy nhé?”

Đôi chân chuyển động nhịp nhàng, cô bé đã hạ quyết tâm tìm cho bằng được cậu. Đi ngang qua một bức tường hoa hồng được chăm sóc cẩn thận, cô nghe có tiếng động khe khẽ phát ra, hai má ửng đỏ vì một cộng thêm đôi mắt từ từ mở to trông cô bé lúc này chẳng khác nào mấy đứa trẻ hàng xóm khi thấy xe kem đi ngang qua. Hùng hồn chui tọt qua bên kia, hình ảnh đầu tiên cô nhìn thấy được đó là khuôn mặt xinh đẹp của một bà chị không hề quen, đứa bé gái trên tóc dính đầy lá cây đưa mắt nhìn gương mặt tái xanh của thằng bé bàn tay của người con gái ở đằng sau bị chặt lại. Nhịp tim của cô trong phút chốc trẻ đi nhưng nó lại đập mạnh rõ ràng vô cùng đến nỗi làm cho hô hấp của đứa bé gặp khó khăn. Cậu cố cựa quậy cho đến khi thời điểm chín muồi cậu liền há miệng thật to cắn cực mạnh vào bàn tay của người phía sau làm cho cô gái hét lên dữ dội, đau đớn buông bé trai ra khỏi vòng kiềm của mình. Nhân lúc người phụ nữ đang ôm bàn tay rỉ máu đỏ tươi, cậu phóng mình tới chỗ cô, nắm lấy bàn tay tê lạnh bất động kia, bé trai thốt lên.

“Chạy...chạy mau.”

Hơi thở dồn dập, bước chân trĩu nặng, nhịp tim không ngừng tăng cao. Cảm giác sợ hãi tột cùng theo đó mà bộc phát, hai đứa trẻ xa lạ, hai tâm hồn khác nhau, bây giờ đang cùng chung vùng vẫy thoát khỏi tầm ngắm của kẻ xấu. Nước mắt của cô không biết từ bao giờ chảy dài trên gương mặt trắng bệch, thất thần đến tội nghiệp kia. Đứa bé trai cứ một mạch dắt cô chạy mãi dù cho mồ hôi có ướt đầm cả lưng áo, dù cho sức lực sắp hết, cậu vẫn khư khư nắm chặt lấy đôi tay không ngừng run rẩy của cô.

“Được rồi ở đây an toàn rồi.”

Dừng chân trên bên lề đường, quay đầu nhìn lại thì ra bọn họ đã chạy được khá xa, cả hai đều thở phào nhẹ nhõm nhưng niềm vui chưa kịp đến thì cả thân thể của bé gái bị một ngoại lực đẩy ra xa, té xuống mặt đường trước ánh mắt kinh ngạc chưa rõ sự việc. Tiếng còi xe tải từ đâu ập tới, chói tai đến khó chịu. Cậu bé đứng bên trên tay chân như thể đóng băng ngay cả một cử động nhỏ cũng không thể phát ra cứ đứng trơ mắt nhìn cơ thể nhỏ bé của cô bị xe tải hất văng ra xa. Người phụ nữ đứng bên cạnh bật cười khúc khích nhìn vũng máu đỏ đặc tràn ra không ngừng từ người của đứa bé nằm bất động trên mặt đường, chiếc váy trắng tinh nay đã bị nhuộm đỏ cả một mảng. Cậu đứng chết trân tại chỗ, bây giờ đứa nhóc này chỉ biết òa khóc lên dữ dội mà thôi ngay cả dũng khí bước đến bên người cô, cậu này hoàn toàn không có. Cậu sợ, cậu lo và cậu tuyệt vọng.

Người lớn xung quanh nhanh chóng vây quanh, một số người cuống cuống gọi điện báo cho bệnh viện, số còn lại đổ dành đứa bé đang gào khóc vì hoảng loạn. Mọi thứ đều như đoạn phim tua chậm trong mắt của cô bé đang nằm thoi thóp trên băng ca y tế, cho đến khi cơn buồn ngủ bắt đầu xâm chiếm nhận thức, mọi thứ hoàn toàn chìm vào trong bóng tối nhưng tiếng khóc của cậu vẫn không tài nào giảm đi, nó vẫn vang vọng trong đầu của cô.

.....

“Mau chuẩn bị phòng mổ, bệnh nhân là một cô gái độ khoảng mười tám tuổi. Tình trạng đang chuyển biến xấu đi, mất máu và gãy xương ở mắt cá chân, thân nhiệt tăng cao và mất nước do ở ngoài trời lạnh. Huyết áp đang giảm, nhịp tim đập yếu.”

Một tập người mặc áo blouse trắng hối hả đi thẳng vào phòng mổ. Đại thiếu gia im lặng đi bên cạnh Thiên Tuệ, gương mặt bình thản đến lạ lùng, chẳng ai biết bây giờ cậu đang nghĩ gì, chỉ thấy hàn khí mỏng manh cứ phập phờ xung quanh người cậu. Đôi chân cứ bước mãi cho đến khi cánh cửa màu trắng đóng sầm trước mặt cậu, chiếc hộp hình chữ nhật phía trên đầu bất thành linh phát ra ánh sáng màu đỏ. Tất cả mọi người ai nấy đều thấp thòm nhìn bóng lưng cao gầy của đại thiếu gia, dù có khuyên nhủ cách mấy thì cậu vẫn kiên quyết đứng ở đó, một bước không rời.

.....

“Mau mở cửa cho tôi coi, làm gì mà lâu vậy?” Một người đàn bà đứng trước cửa của một ngôi biệt thự sang trọng, tay phải không ngừng nhấn chuông inh ỏi, miệng thì mở to hết lớn.

“Cô chủ.” Người hầu vội vàng mở cửa, cung kính cúi chào. Bà ta chỉ liếc xéo rồi hừ mũi bước vào trong.

“Đi đâu đó?” Giọng nói mang vài phần già nua của một người đàn ông có khuôn mặt nghiêm nghị đang ngồi trên chiếc sofa được bọc bằng vải thượng hạng. Hai tay ông chống cây gậy mà vàng sáng chói, neho đôi mắt nhìn người phụ nữ trước mặt.

“Ba.”

“Ô hay, cô còn biết tôi là ba cô sao? Suốt ngày cứ chơi bời lêu lổng, gia đình không lo, chồng con không thèm để mắt tới. Cô đi hơn một tuần rồi đấy, cô Nguyệt.”

“Chuyện gia đình của con tự con biết phải làm gì không cần ba quan tâm. Cho dù con có ở nhà đi chăng nữa thì chồng của con cũng tự giác biết mình đi ra ngoài tìm gái mà chơi thôi.”

“Một phần cũng do tại cô cả thôi.” Nhân nhả uống xuống một ngụm trà nóng.

“Được...được mọi chuyện đều liên quan đến con, phải...phải rồi, ba đâu có thương con. Ba chỉ lo cho đứa cháu gái của chị hai con mà thôi, nói cho ba biết con bé đó không còn sống đâu mà tìm kiếm. Mẹ của nó, ba đâu có chấp chứa trong cái nhà này huống chi ba lại quan tâm đến thứ rẻ r...” Câu trả lời chua ngoa khó nghe của người đàn bà chưa kịp nói hết đã bị một bàn tay nhấn neho tắt xuống.

“Dù tao đã đuổi chị mày ra khỏi nhà và cắt đứt quan hệ với nó nhưng đứa con của nó vẫn là cháu của Tôn Thạch này, mày mà còn dám nói như thế thì coi chừng đó.”

“Ba...ba dám đánh tôi sao? Được, nếu ba quan tâm đến nó như...như thế thì tại sao lại không chia sẻ một chút tình thương đó cho đứa con gái của tôi? Lúc nào cũng hoang phí tiền bạc vào mấy cuộc điều tra manh mối tìm ra đứa cháu đến ngay cả mặt mà chính bản thân ba cũng không biết. Để tôi cho ba hay luôn, cái đứa con hoang ấy không còn sống được lâu nữa đâu, tôi đẩy nó xuống hố rồi, bây giờ chắc nó đã đóng thành băng từ đời nào rồi đấy.”

“Mày cút ngay...đi cho khuất mắt tao.” Giận dữ vỗ mạnh chiếc gậy xuống đất, giọng nói hậm hực phát ra. Con mắt đỏ ngầu nhìn người đàn bà cười đến điên dại trước mặt.

“Tôi đi? Ha, đừng hòng mà đuổi tôi ra khỏi nhà của mình.” Nụ cười trên môi bỗng chốc tắt đi, con ngươi hiện lên sự độc đoán đến đáng sợ, không nói gì thêm nữa quay lưng bước lên lầu. Ông già đỏ tía cả mặt, mở miệng quát lớn.

“Chú Nhân đâu?”

“Dạ có tôi, ông chủ.”

“Mau đi tìm con bé về, nếu nó mà có mệnh hệ gì thì đem đứa con của mụ đàn bà kia giết chết ngay cho tôi, thông tin và hình ảnh của cháu gái tôi chắc chú đã có rồi chứ?”

“Dạ, đây đủ ạ.”

“Tốt, mau đi.”

Vì lý do kỹ thuật mà máy tính của mình mấy ngày nay không thể hoạt động được, sau khi đem đi sửa và lấy về thì mọi tài liệu liên quan đến truyện của mình đều bị mất (nhỏ...nhỏ...không có gì phải nhỏ hơn). Tạm gác qua chuyện đó, bây giờ mình sẽ tiếp tục viết tiếp mong mọi người thông cảm vì sự chậm trễ và cảm ơn vì đã chờ đợi. (ỒỒỒ)

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 37: Tôn Linh Nghiên





Trong phòng bệnh một người con gái với mái tóc bạch kim ánh vàng xinh đẹp đang nằm yên trên chiếc giường đơn sạch sẽ. Sắc mặt tái xanh nhợt nhạt, hai mắt nhắm nghiền chẳng cử động được một chút nào, nhị tiểu thư bây giờ phải lâm vào tình trạng hôn mê suốt ba ngày ba đêm, ngay cả đến việc hô hấp còn phải nhờ đến máy thở trợ giúp. Đám người của đại thiếu gia thay phiên nhau chăm sóc cho cô, chỉ có Thiên Phiết bất chấp dù ngày hay đêm đều ngồi bên cạnh nhị tiểu thư, im lặng dõi mắt nhìn cô.

“Trễ rồi, cậu mau ăn tí đồ đi, đừng để bụng đói.”

Nhất Trung kéo cửa bước vào vỗ vỗ lên vai đại thiếu gia. Căn phòng lúc này hoàn toàn chìm vào trong bóng tối, tiếng bíp bíp của máy đo nhịp tim cùng tiếng động khẽ phát ra từ bình nước biển được dẫn vào bàn tay của nhị tiểu thư, máy lạnh thì phả ra hơi lạnh từng đợt. Quầng sáng màu cam ấm áp phát ra từ cây cột đèn ở ngoài cửa sổ len lỏi vào bên trong. Thiên Phiết ngồi cong lưng bên chiếc giường bệnh, ánh đèn hành lang rọi vào làm cho bóng của cậu kéo dài trên mặt đất. Rõ ràng đều là ánh sáng phát ra từ đèn nhưng những tia sáng ấy lại đối lập nhau hoàn toàn, làm cho căn phòng thêm tịch mịch, nặng nề đến lạ thường.

“Một chút nữa...biết đâu vài phút sau em ấy tỉnh dậy thì sao? Một chút nữa thôi.”

“Khi nào cậu ấy tỉnh lại thì tớ sẽ báo cho cậu hay, bây giờ thì kiếm chút gì ăn đi.”

Tiểu Hoa Đà thở dài lúi lúi kéo kéo cuối cùng mới mời được đại thiếu gia đứng dậy khỏi phòng. Bọn họ chưa kịp bước ra khỏi cửa đã có ba, bốn người đàn ông chặn trước đó. Một ông lão tóc tai bạc phơ, da dẻ nhăn nheo chống cây gậy mạ vàng đi tới trước mặt Thiên Phiết, ông đứng hồi lâu nhìn cậu sau đó mới cất giọng nói già nua vang lên.

“Cháu tôi không sao chứ?” Nhất Trung cùng Thiên Phiết ngạc nhiên nhìn nhau, sau đó đại thiếu gia mới lễ phép trả lời.

“Dạ thưa ông, chúng con không biết ai là cháu ông cả.”

“Thiên Tuệ, cháu gái tôi.” Chậm rãi nói ra, không vội vàng chỉ điềm đạm đứng đó. Cả hai người còn lại đều sững sờ.

“Một trong hai cậu ai là Lưu Thiên Phiết?”

“Là con.”

“Thì ra là anh trai tạm thời của con bé, chuyện cháu gái tôi chỉ là con nuôi hẳn là cậu cũng đã biết rồi đúng chứ? Hiện tại ba mẹ của nó không còn nên người làm ông như tôi đây quyết định lấy quyền thân nhân để đòi lại Thiên Tuệ, như vậy có được không?”

Đại thiếu gia chết trân ngay trước cửa, đây là tình huống gì? Cho dù nó không phải là một chuyện xấu nhưng cậu chưa bao giờ dám nghĩ một ngày nào đó sẽ có người cướp cô khỏi tay cậu mà người đó lại là người có quan hệ chính thống với nhị tiểu thư. Không đợi Thiên Phiết mở miệng, người đàn ông đã chỉ tay thẳng vào chiếc giường của cô, hai người mặc vest đen phía sau tiến lên ngay lập tức bị đại thiếu gia cùng Tiểu Hoa Đà ngăn lại. Trong khi Nhất Trung dễ dàng diểm vài đường huyết trên người đàn ông đứng đối diện mình thì cậu lại vô cùng khó khăn, chẳng có một chút võ thuật trong người, thể lực lại có hạn nên chẳng mấy chốc đã thấm mệt. Kẻ đứng đối diện một tay đẩy cậu sát vào bên tường, cơ thể không phản ứng kịp liền bị ngã ra đằng sau, toàn thân đau nhức.

Nhất Trung nhanh chóng cúi xuống xem xét, phần trán bên phải vì va chạm mạnh mà dẫn đến sưng đỏ, tình trạng kiểu này chỉ cần vài phút sau chắc chắn sẽ xuất hiện máu bầm. Anh nhủ mấy liếc nhìn ông lão chống gậy trước mặt, gương mặt với nhiều nếp nhăn vẫn lạnh tanh như tờ tiền, tuổi tác tuy đã già nhưng đôi mắt lại trong veo đến kinh ngạc, liếc nhìn hai thân hình ngồi trên mặt đất. Vì do âm thanh xô đẩy lớn tiếng làm phiền đến những bệnh nhân xung quanh nên có vài y tá được thông báo tiến lại lên lời cảnh báo cùng nhắc nhở. Thiên Phiết liền lên tiếng giải thích bằng tiếng anh nhưng bọn họ đều lắc đầu, rồi bảo người đàn ông kia nhanh chóng đưa cô đi. Tiểu Hoa Đà trở mắt nhìn tình cảnh đang diễn ra, càng tái mặt hơn khi thấy gương mặt bất động thanh sắc của đại thiếu gia.

“Thời gia vừa qua đã làm phiền đến gia đình cậu rồi, chuyện này tôi sẽ nói với ba mẹ cậu sau, xin phép.”

Nhị tiểu thư được một người bế trên tay, khuôn mặt, làn da, hơi thở đều mờ nhạt. Bình dưỡng khí cũng được cầm theo bên cạnh. Đôi môi mỏng trắng bệch của Thiên Phiết run rẩy cuối cùng cũng bật thốt không ngừng gọi tên người con gái nằm bất động trên đôi tay của người đàn ông xa lạ.

“Thiên Tuệ...Thiên Tuệ...em tỉnh dậy cho anh.” Giọng nói như kim nén mọi thứ nhưng chẳng có gì đáp lại lời kêu của cậu ngoài tiếng bước chân càng

ngày càng nhỏ đi của đám người kia.

.....

“Hình như là giọng nói của anh hai...”

Ngón tay thon dài khẽ động đậy, Thiên Tuệ bình tĩnh, đôi mắt to tròn dừng lại trên trần nhà được sơn vẽ cùng với những đường điêu khắc tinh tế. Một căn phòng rộng lớn mang hương vị cổ kính nhưng không kém phần sang trọng. Cửa sổ lớn với những thanh chắn bằng thép uốn lượn sáng bóng, lúc này mọi thứ như đắm chìm trong ánh nắng dịu nhẹ ở bên ngoài. Nhị tiểu thư vươn mắt nhìn khung cảnh bên ngoài, màu xanh trong của trời, xanh lục của bãi cỏ trải dài cùng hàng cây được chăm sóc cẩn thận, vài bụi hoa nở rộ đầy màu sắc, rực rỡ và huy hoàng, một ngọn gió vô hình lướt qua những tán lá, cuốn theo vài chiếc rơi xuống đất. Yên bình đến lạ lùng, khóe môi của Thiên Tuệ nhếch lên, cô nằm đó không một tiếng động phát ra.

Bàn tay nhẹ nhàng tháo ống trợ khí ở mũi ra, mạnh mẽ rút đường bom nước biển ở khuỷa tay, vút sang một bên. Vịn lấy thành giường bật dậy, lê từng bước chân xuống dưới sàn nhà bằng đá cẩm thạch mát lạnh, mắt cá chân bên trái của nhị tiểu thư lúc này như một khúc bánh tét. “Cạch” cánh cửa sổ vội mở ra, cơn gió này nối tiếp cơn gió khác thay phiên nhau tràn vào trong phòng của cô, làm cho mái tóc màu trắng lấp lánh tung bay tán loạn. Hương thơm của nắng, của cây, của hoa và của gió như lấp đầy cả hơi thở của cô, khi gió ngừng tới cũng là lúc những sợi tơ bạc thôi đừng đưa, vài cọng rơi trên hàng mi dài thanh tú. Đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra, cơn ngơ trong suốt như thủy tinh ánh sắc đỏ quý dị, nhẹ nhàng nhìn tám lịch treo trên tường.

“Năm ngày rồi sao?”

Một cô hầu bưng bình hoa tulip vàng đi vào, vừa nhìn thấy nhị tiểu thư đứng trước thềm cửa sổ nhìn mình, hoảng hốt buông tay hét toáng lên và số phận đầy hẩm hiu của chiếc bình thì chắc là không cần nhắc tới. Cô nhanh chóng chạy đi báo cho chủ nhân của căn nhà này. Ông lão vừa nghe xong khuôn mặt vui mừng nhìn thấy rõ, chống cây cậy mạ vàng của mình đi đến phòng của cô. Thiên Tuệ vẫn đứng đó, không nhúc nhích gì cả.

“Linh Nghiên, con tỉnh rồi sao?”

“Xin lỗi, con không biết ai tên là Linh Nghiên cả.”

“À, không sao... cái tên này là do ta đặt cho con, được rồi, chắc con đói lắm phải không mau ra đây, ăn sáng thôi.” Ông lão mỉm cười tiến lại gần.

“Thiên Tuệ là tên con.”

“Ta biết, đó là tên lúc trước của cháu gái ông nhưng bây giờ con về với nhà mình rồi nên cũng phải theo của tên ông đặt cho con chứ, Tôn Linh Nghiên. Chà, cháu thật sự rất giống mẹ của cháu.” Giọng nói trầm phát ra.

“Con họ Luru, tên Thiên Tuệ và con muốn về nhà, thưa ông.” Lòng mảy mướt lên, một cơn gió thổi tới làm chiếc váy ngủ màu trắng cô đang khoác trên người không ngừng tung bay, lúc này nhị tiểu thư trông cứ như một thiên thần không cánh, mọi thứ về cô đều tinh khôi như một viên ngọc quý. Đôi mắt lạnh lùng nhìn người đứng đối diện trước mặt mình. Bàn tay nhăn nheo nắm cây gậy gỗ run lên, lớn tiếng quát.

“Linh Nghiên, ta không muốn con nói thêm lời nào nữa, hãy ngoan ngoãn đi xuống dưới mà dùng bữa đi. Từ ngày này trở đi cái tên Luru Thiên Tuệ chỉ là quá khứ mà thôi, chuyện ta là ông con, tòa án đã thông qua và chấp nhận. Ta đã nói chuyện với ba mẹ nuôi của con, họ cũng không có nói thêm lời gì cả.”

Nói xong liền quay lưng bỏ đi. Nhị tiểu thư bước ra ngoài lan can, đôi mắt nhìn theo bóng đen thon dài đứng dưới bóng râm của hàng cây, tách biệt hoàn toàn với ngôi biệt thự mà Thiên Tuệ đang ở. Vừa nhìn thấy nhị tiểu thư, bóng đen đó liền bước vào trong chiếc xe hơi, phóng ngay đi lập tức, cô bĩu môi quay vào.

“Rõ ràng nhìn thấy mình là mỉm cười nhưng tại sao lại không nói gì đã bỏ đi, được lắm đợi đến khi em trốn khỏi nơi này thì anh đừng hòng mà chạy được.” Lưng thẳng bước xuống cầu thang.

.....

Thời gian đăng truyện thứ 7 và chủ nhật, hiện tại là như vậy dù cố gắng nhưng không thể có thêm thời gian được nữa, mong mọi người thông cảm và kiên nhẫn, đợi cho đến khi thoát khỏi ngày tháng ôn thì kinh hoàng thì khi đó mình sẽ hết mình viết, và lịch đăng cũng sẽ nhiều hơn. Cảm ơn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Lý Do Anh Hai Bỏ Chạy





“Ồ, xem ai xuống kia? Đúng là người có số mạng lớn thật, giống y như cô đại vậy, ba lần bảy lượt diệt sạch mà chẳng hề chết, ông bà ta có câu “Diệt cỏ phải diệt tận gốc” quả là không sai nhì?”

Người đàn bà trang điểm lòe loẹt cất lời khó nghe, liếc nhìn nhị tiểu thư chỉ bằng nửa con mắt. Một cô gái ngồi bên cạnh im lặng uống nước, Thiên Tuệ bước đi thong dong dù chân cô có bị bó bột đi chẳng nữa thì khả năng chịu đau của nhị tiểu thư là vô cùng cao. Hôm cô bị gãy mất cả chân ngay cả một giọt nước mắt cũng không thêm chảy, đó là kết quả của những khóa huấn luyện khắc nghiệt cô đã trải qua, không phải ai cũng có thể hoàn thành xuất sắc được như cô.

“Minh Kim.”

Thạch Tôn ngồi đầu dãy bàn, trầm giọng nhắc nhở, ông nhìn cô rồi không nói gì cả, cúi đầu dùng bữa. Thiên Tuệ chọn đại một chỗ ngồi thích hợp rồi đặt mông lên nhưng chưa kịp yên vị đã bị ông ngoại của mình kêu lại ngồi ngay bên cạnh mình, người phụ nữ thấy vậy liền quăng chiếc muống bạc xuống đĩa súp, cau mày khó chịu, giọng nói chua chát phát qua từng kẽ răng.

“Con gái con chưa bao giờ được ba cho ngồi bên cạnh như vậy mà cái con bé này lại có điểm phúc đến như thế sao?”

“Mẹ...”

Người con gái bên cạnh bám vào cánh tay của mẹ mình, vẻ mặt bất đắc dĩ nhử mày nhìn ả. Đôi mắt đen lấy ánh lên vẻ cam chịu đến khó khăn, không ngừng cầu xin mẹ mình dừng ngay những lời ác ý đó. Bà Kim hừ mũi trừng mắt nhìn khuôn mặt lạnh như băng của nhị tiểu thư rồi quay mặt chỗ khác không thêm mở miệng ra nữa.

“Linh Nghiên, đây là em con, Linh Nguyệt. Tuy con bé lớn hơn con một tuổi nhưng không đến nỗi nào như mấy bà cụ non đâu, tính tình con bé rất trẻ con nhưng cũng rất nhu thuận nên hai con phải biết yêu thương, có biết không?”

“Dạ.” Linh Nguyệt nhẹ nhàng đáp ứng. Môi đỏ mím cười nhìn cô, nhị tiểu thư thấy vậy liền gật đầu coi như chào hỏi. Bây giờ trong lòng cô không ngừng nhận xét người em họ của mình, da trắng, mắt sáng, mũi cao, môi dày. Quả thật là một mỹ nhân thanh tú.

“Cái gì mà phải biết yêu thương nhau, con thấy con bé ấy chả có gì cao quý để làm bạn với con gái con cả...”

Thiên Tuệ đang cố gắng cắt miếng bít tết ngon lành trước mặt, sau khi nghe thấy câu nói đầy tính kiêu ngạo lẫn chanh chọe của bà di luôn tìm mọi cách giết chết đứa con gái của bà chị ruột mình thì hai tay liền siết chặt dao, nĩa. Mẹ của nhị tiểu thư không thích cô, cô chịu. Ông ngoại cô tự ý quyết định mọi chuyện về cuộc sống của cô, cô cũng không có cánh nào khác vì cô có biết luật đâu mà cãi lại. Cho đến phiên bà di này, hết lần này đến lần khác đều muốn đâm chọc cô. Ông bà ta có câu “một điều nhịn, chín điều lành” nhưng theo như cô thấy “nhịn là nhục” mà thôi. Sức người có hạn trong khi người đàn bà kia mồm mép cứ không ngừng nói thì hai ám khí đột nhiên bay thẳng một đường, cả hai vật mỗi bên chia đều cắm sâu vào trong lòng ghế ở hai bên cổ của bà Kim, không sai không lệch, chuẩn xác vô cùng. Vừa cảm nhận một luồng gió ập tới và sau đó là cảm giác mát lạnh ở hai bên cổ mình, người đàn bà thất thần mở to hai mắt nhìn dao và nĩa sáng quắc cố định trên ghế. Tất cả mọi người ngạc nhiên đến tột độ chứng kiến cảnh đang diễn ra trước mắt.

“A...xin lỗi, tôi trượt tay.” Thiên Tuệ vô tội giờ hai bàn tay trắng mịn lên, nhún vai trả lời.

“Mày...có phải mày muốn giết tao?” Á tức giận, đứng dậy ném khăn ăn trên đùi xuống bàn. Hậm hực trừng mắt nhìn thẳng vào mặt cô.

“Câu đó là phải để tôi hỏi bà mới đúng, chuyện gì xảy ra với tôi người làm ra nó ắt hẳn phải biết chứ.”

Nâng cốc uống xuống một ngụm nước, con mắt khép hờ quẹo rũ nhướng mày đáp lại. Bà Kim lập tức đông cứng lại như đứng ở hầm băng, khó chịu mà chẳng thể nói nên lời. Thật chất người ả ghét không ai khác chính là chị ruột của ả, đối với Thiên Tuệ thì đâu có dính dáng gì nhưng do nhị tiểu thư càng lớn càng giống người chị quá cô của mình nên thù cũ khơi gợi, định lấy thân cô làm bao cát trút giận nhưng nhị tiểu thư đâu phải là người dễ dãi, muốn đánh thì đánh, muốn mắng thì mắng được đâu.

“Linh Nghiên, đủ rồi.”

Ông im lặng quan sát này giờ lúc này mới cất tiếng. Thiên Tuệ tiếp nhận một chén súp từ người hầu nên chẳng thèm quan tâm lắm, yên bình thưởng thức món ngon trước mắt. Phải có lớp đầy bao tử sau bao nhiêu ngày hôn mê chứ. Mọi thứ trên bàn cứ diễn ra trong trật tự, sau khi tất cả đều được dọn xuống cũng mất hơn một tiếng, cô thoải mái ngã lưng ra sau, đôi tay xoa xoa cái bụng tròn ồm của mình rồi đánh ngáp một cái thật to. Người đàn bà khinh miệt liếc nhìn.Đột nhiên bên ngoài phát ra tiếng động lớn, bước chân ầm ầm tiến tới.

“Chú Nhân.”

“Dạ.” Người đàn ông gương mặt phúc hậu mỉm cười chạy tới, chú mặc một bộ quần áo thô theo lối người hoa thường thấy trong phim, trên vai vắt ngang chiếc khăn trắng.

“Bên ngoài có chuyện gì thế? Chú mau đi coi thử đi.”

Vâng lời ông chủ, người đàn ông nhanh chóng mở cửa, tốp người hùng hồn tiến vào không ai khác đó chính là đám người của đại thiếu gia, người nào người nấy cũng đều mang trên mình những nét đẹp thiên phú khác nhau, khiến người khác phải thềm khác. Mỗi mông phốt hồng câu người đến điên đảo. Mái tóc xoắn đều màu hạt dẻ nổi bật giữa rừng người. Đôi mắt xanh thẳm như nhìn thấu tâm can của người đối diện. Nụ cười trẻ thơ ẩn hiện, khúc khích bật thành tiếng. Da dẻ trắng trẻo tựa như tuyết trắng khiến mọi cô gái phải ghen ghét đến phát hờn. Khí chất nghiêm nghị của một người quân nhân lan tỏa xung quanh. Cả căn phòng rơi vào vùng thiếu dưỡng khí, người hầu đỏ mặt, tay bấu chặt vạt áo trước ngực mà không ngừng xuyết xoa. Bọn họ vừa nhìn thấy Thiên Tuệ lập tức mình như cao thủ, một bước nhảy bổ vào người cô.

“Thiên Tuệ, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi, có đau ở chỗ nào không? Có cần tháo bột ở chân thay lại cái mới không?”

“Em làm chị lo chết đi được...”

“Cô chủ...cô chủ...cô mà có mệnh hệ gì thì tôi không sống nổi đâu.”

“Thiên Tuệ, mấy ngày nay cậu đi đâu chơi vậy? Sao không dẫn tớ đi?”

“Bối Vân vì nhớ cô nên mới tới đây, không phải tôi quan tâm cô đâu đấy.”

Dồn dập, tới tấp như vũ bão, đầu óc của cô bị công kích bởi hàng loạt giọng nói khác biệt, nếu từng người nói lên chắc chắn sẽ rất êm tai nhưng đằng này lại đồng loạt cất lời chẳng khác nào ma âm dưới Cửu Tuyền vọng ra đòi hồn.

“Các cô cậu là ai mà dám xông vào nhà tôi?”

Bà Kim chống hai tay bên hông, hất hàm tra hỏi. Điều bộ của bà ngay cả người xa lạ cũng cảm thấy chán ghét vô cùng. Để Trình dày dặn kinh nghiệm chào hỏi một cách lịch sự, sau đó định lên tiếng giới thiệu thì bị bàn tay của đại thiếu gia ngăn lại, cậu lạnh lùng tiến lại gần người đàn bà đó, mỗi bước như ẩn chứa hàn khí đến bức người, cậu tiến, à lùi.

“Lâu rồi không gặp, không biết bà còn nhớ tôi không?”

Đôi mắt phượng hẹp mở to nhìn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của bà Kim, dáng vẻ kiêu căng lúc này nay đã bị hàn khí của đại thiếu gia thổi bay đi. Hiếm khi thấy cậu tức giận mà một khi Thiên Phiết đã không ưa ai thì vô cùng đáng sợ. Để giày cao gót dưới chân bỗng lệch sang một bên, bà loạng choạng chới vói cũng may Linh Nguyệt đứng đó này giờ nên mới kịp đỡ bà đứng vững, bàn tay ôm chặt hai bờ vai không ngừng run rẩy của mẹ mình, Linh Nguyệt đưa mắt nhìn đại thiếu gia trong lòng khó hiểu, ngay cả khi ông ngoại nổi giận thì mẹ đâu có sợ đến như vậy, thì tại sao chỉ là một tên nhóc lại làm cho bà hoảng loạn tột độ như thế này?

“Anh hai, cuối cùng cũng chịu đem xác đến đây, tại sao lúc thấy em, anh lại bỏ chạy.” Môi hồng nở nụ cười nham hiểm, hai tay xóc vạt áo của đại thiếu gia lên.

“Gọi tiếp viện.” Thân nhiên đáp.

“Tại sao?”

“Ồ ngoài có người trông coi cẩn thận, anh đây không thích leo rào nên muốn kêu đám người này xử lý, đường đường chính chính đi vào. Thế nào, còn gì muốn hỏi? Không phải anh đã đến rồi sao?”

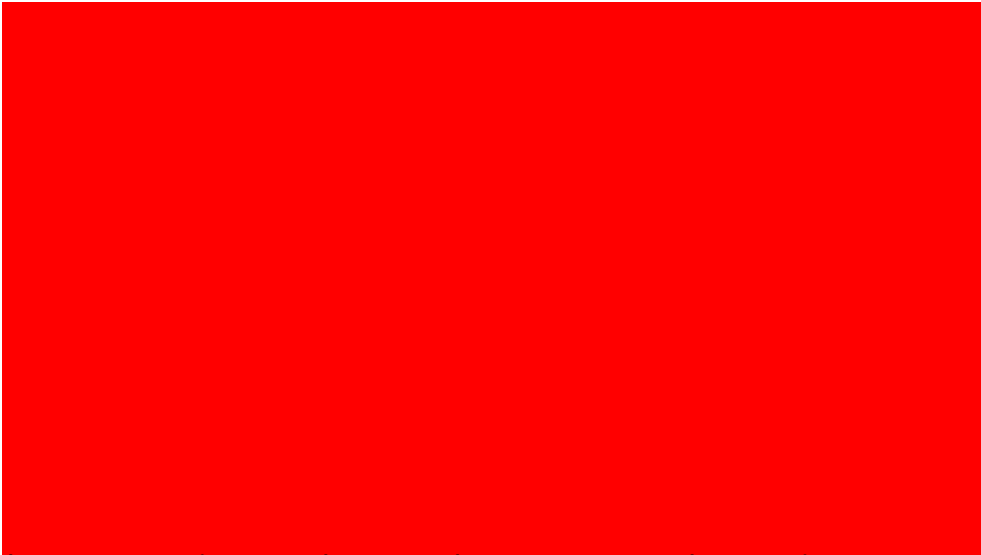
"Thật ra cậu lo không được nên mới nhờ đến chúng tôi đấy ấy chứ, lại còn lý do." Hầu như mọi người trong đám đều có cùng suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 39: Ngày Trở Lại Vô Cùng...gian Nan



Đại thiếu gia nắm chặt lấy cánh tay của nhị tiểu thư, đôi mắt sâu hút có hồn dịu dàng nhìn cô, chỉ cần khẽ chuyển động con ngươi đen láy là cứ như hàng ngàn vì sao thì nhau lấp lánh trong ánh mắt của cậu. Giọng nói từ tính vang lên cực kì nhẹ nhàng.

“Về thôi, Thiên Tuệ.”

Cô ngơ mặt nhìn người anh trai của mình, nhị tiểu thư lúc này có thể cảm nhận rõ rệt rằng nhịp tim trong lồng ngực mình hình như đang đập hết sức trì trệ, trong lòng bỗng xuất hiện một cảm giác ngay cả chính bản thân cô cũng không biết diễn tả nó như thế nào. Một bàn tay nhẵn nhéo, khô ráp bắt lấy tay của Thiên Phiết, mọi người đồng loạt nhìn vào ông Thạch, gương mặt của người đàn ông này vẫn lạnh như tờ tiền.

“Cậu định đem Linh Nghiên đi đâu vậy? Chẳng phải tôi đã bảo cậu rằng con bé đã được về nhà rồi sao? Nếu cậu còn tiếp tục làm mấy chuyện vớ vẩn như thế này nữa thì đừng có trách tôi báo cảnh sát công đầu cậu lại đây.”

“Thưa ông, con có một chuyện thắc mắc cần làm rõ, quốc tịch của Thiên Tuệ là ở Việt Nam, nếu đúng như lời của ông nói rằng tòa án đã đồng ý về việc nhận lại con cháu thì theo con thấy điều đó hoàn toàn giả dối, pháp luật nước nào xử theo nước ấy. Huống chi em ấy không có quốc tịch ở đây, muốn làm thì cũng đâu có dễ, vừa tốn kinh phí lại tốn thời gian, với chừng ấy ngày mà Thiên Tuệ đã được công nhận như một công dân Hàn Quốc thì có vẻ bất khả thi. Và lại nếu đã có quốc tịch thì trong lúc phiên tòa tuyên bố cũng cần có sự đồng ý của cả đôi bên, chỉ cần một trong hai không lên tiếng cũng sẽ coi như không chấp thuận, chưa nói đến năm ngày trước em ấy còn nằm bẹp một chỗ, đến cả cử động ngón tay còn không được. Ông có biết vì sao ba mẹ của con không nói gì không vì họ tin tưởng em ấy, chỉ cần em ấy muốn thì họ đều nghe theo. Với chừng ấy lý do cũng đã có thể khép ông vào tội bất cóc bất hợp pháp.”

Đại thiếu gia càng nói cơ thể của ông Thạch càng thêm chấn động, người phụ nữ đứng đằng sau khi nãy còn run rẩy kịch liệt nay đã đen mặt nở nụ cười nham hiểm. Nhị tiểu thư hai mắt sáng rỡ ngưỡng mộ ngược nhìn khuôn mặt hoàn hảo của ông anh trai trong lòng không ngừng bung ngón tay cái ra để tán thưởng. Cậu liếc nhìn cô, bắt gặp ánh mắt xem mình như chứa trời bỗng nhiên cảm thấy trong lòng vui sướng hẳn lên, tự hào ngẩng cao đầu tự tán thưởng chính mình nhưng việc quan trọng nhất ở đây chính là đưa cô em của đại thiếu gia ra khỏi nơi này nên cậu đành phải tạm gác cảm giác ấy lại. Bàn tay thon dài không chần chừ túm ngay cánh tay của nhị tiểu thư lôi ra.

“Khoan đã...” Giọng nói già nua đầy cổ chấp niu kéo lại bước chân của hai người họ.

“Thưa ông, bây giờ tôi con phải quay về rồi, thời gian không còn nhiều bắt đầu từ tuần sau sẽ vào nhập học lại nên không thể tiếp tục kéo dài cuộc nói chuyện này nữa, xin phép.”

Cúi đầu rồi nhanh chóng bước nhanh ra ngoài. Không biết là do cậu đi quá nhanh hay là do cái cục bột nằm dưới chân đang lành của Thiên Tuệ mà khiến cả hai di chuyển chậm chạp, bức mình đại thiếu gia khom người bẻ cô lên, một đường thẳng tiến ra bên ngoài bỏ lại sau hàng chục ánh mắt kinh ngạc. Người dụi mắt, kẻ há mồm, tên run rẩy, mọi thứ chỉ có thể gói gọn vào bốn chữ “phong phú” và “đa dạng”.

“Anh...anh hai...em có thể tự đi được mà.” Khuôn mặt phút chốc đỏ ửng lên, từ trước đến giờ chưa có ai dám khiêng nhị tiểu thư như thế này, đối với tình cảnh trước mắt cô thật sự có chút xấu hổ không biết phải phản ứng như thế nào cho phải. Đại thiếu gia làm thinh không nói gì ra được bên ngoài, lập tức tổng đưa em gái của mình vào thẳng vào trong xe, một mạch phóng thẳng ra ngoài sân bay.

“Mọi hành lý của em, đám người còn lại sẽ đem chúng ra sân bay, ba mươi phút nữa chúng ta sẽ quay về nhà.” Nhấn ga hết cỡ.

“Anh đặt vé máy bay khi nào vậy?” Ngơ mặt, hai mắt cúi đầu nhìn bộ váy ngủ màu trắng mặc trên người.

“Không có.”

“Vậy thì làm sao về được?”



“Ai bảo với em chúng ta sẽ đi máy bay có vé đặt sẵn chứ?”

“Chẳng lẽ đi tàu về sao?”

“Không, phi cơ riêng.” Mặt không biểu cảm nói ra.

Thiên Phiết siết chặt tay lái, điều luyện bẻ lái, do quán tính mà khiến cho cả cơ thể của nhị tiểu thư ép sát mặt vào trong tấm kính cửa sổ bên cạnh, cô thật sự khóc không ra nước mắt thật không ngờ đi chơi hưởng Tết chưa hết một ngày đã gặp chuyện lại còn nằm liệt giường những năm ngày, lúc đi tay không khi về còn có thêm một chiếc phi cơ riêng nữa là đằng khác, phung phí, thật là phung phí quá đi.

.....  
Cuối cùng cả đám người của đại thiếu gia cũng đáp xuống sân bay một cách an toàn, người nào người nấy cứ như xác chết khô biết di động vậy, mấy ngày nhị tiểu thư bị bắt đi, bọn họ vô cùng khổ sở khi hứng chịu đợt không khí lạnh từ người của Thiên Phiết toát ra. Tệ hơn là tình trạng của Tiểu Hoa Đà, suốt ngày phải kê kê theo cậu đến nỗi đêm xuống lúc nằm ngủ cũng khiến cho anh gặp thấy ác mộng, may thay là Thiên Tuệ tỉnh dậy kịp lúc mới cứu họ thoát khỏi những chuỗi ngày ám ảnh đó. Bọn họ vừa đặt chân về nhà, liền thờ phào, trong lòng không ngừng cảm ơn trời Phật đã phổ độ chúng sinh, quý nhân phù hộ.

Những ngày còn lại, nhị tiểu thư chỉ ở yên trong nhà, còn bên nhà ngoại không thấy một chút động tĩnh gì cả nên cô cũng cảm thấy yên tâm hơn, bây giờ chân của nhị tiểu thư đang trong quá trình hồi phục nên không thể vận động mạnh được nếu như lại có một đám người của ông ngoại cử đến bắt cô thì nhị tiểu thư phải làm sao đây? Vì an nguy của bản thân cũng như làm giảm đi rắc rối cho mọi người nên một con người ham vui như Thiên Tuệ đây đành phải tự động giam mình ở trong nhà, ngồi im bóc lịch, đếm từng con số và chờ ngày tự trường trong đau đớn.

Thế là ông trời không phụ lòng cô, thoáng chốc cái lò luyện thánh đã mở cửa trở lại để đàn áp học sinh, để đẩy dọa nhân loại, để dồn nhị tiểu thư vào bước đường cùng. Gương mặt buồn xo lùi thui theo sau bóng lưng cao gầy của anh trai tiến thẳng vào trường. Thiên Phiết liếc nhìn khẽ bật cười, định mở lời thì tiếng ồn từ đầu dồn dập tới tấp, bước chân hỗn loạn kèm theo những giọng nói khó phân biệt được.

“Thiên Phiết, cậu nghỉ Tết có vui không?” Một cô bạn mặt mũi thanh tú hớn hờ nhìn cậu.

“Sáng nào cũng phải dậy sớm thế này, chắc cực lắm nhỉ? Có cần chị nói với ba chị chuyển em xuống lớp chiều để học không?” Bà chị quanh người toàn mùi nước hoa thơm phức, là lướt tiến lại gần, choàng tay với đại thiếu gia, gương đôi mắt được kẻ chì cẩn thận nhìn cậu, không ai khác đó chính là con gái cưng của ông hiệu trưởng trường này.

“Không cần.” Lạnh lùng gỡ lấy bàn tay đang bấu chặt vào cánh áo cậu mình, Thiên Phiết vươn tay choàng qua vai cô bước qua những bức tường kiên cố nhất nhưng cô gắng cách nẩy vẫn bị giữ lại.

“Cậu có khát nước không?” Cô bạn mồm mỉm cười cảm lon nước ngọt đã được ướp đá đang tỏa ra hơi lạnh, ngoài ra còn có hàng đồng thiếu nữ tay bụng tay xách nào là trái cây, bánh ngọt.... Thiên Phiết cực kì khó chịu bỗng nhiên người phía sau lên tiếng.

“Anh hai, em khát nước.” Ngay lập tức đại thiếu gia của chúng ta không chần chờ, cầm ngay lấy lon nước ngọt của cô bạn đứng đối diện mình, mạnh tay mở bung nắp ra, đưa cho cô. Thiên Tuệ xinh đẹp nở nụ cười kèm theo lời nói cảm ơn hết sức ngọt tai.

“Còn nữa em muốn hết những đồ ở phía sau.” Vô tội ngược nhìn đại thiếu gia, ngón tay thon dài chỉ thẳng vào đám người đang bắt đầu nhốn nháo, cậu cũng chiều bước đi qua từng người nhẹ nhàng lấy hết mọi thứ có thể ăn được, còn không quên cảm ơn mọi người nữa là. Nhị tiểu thư thất thần nhìn đồng đồ ăn như núi nằm ở trên tay anh trai của cô trong lòng không ngừng run lên, gương mặt trắng bệch. Cậu nghiêng đầu nhìn cô.

“Sao vậy, nhiều quá sao?”

“Không...không, ăn...hết, em có thể ăn hết.” Bọn con gái đứng xung quanh tái mặt nhìn cô lần lượt tốn hết vào trong bụng, đến khi sức cùng lực kiệt, bắt lực nhìn lon nước trên tay. Gương mặt kiêu kiêu lập tức phát sáng lên, nhanh chân túm lấy Nhất Trung đang cố chuồn đi.

“Bạn hiền, chắc cậu đang rất khát rồi phải không? Đây, có nước cho cậu.” Từng ngụm nước ngọt lịm theo thành lon đổ hết vào trong miệng anh. Tiểu Hoa Đà đáng thương mở to hai mắt, hai tay quơ quào, âm thanh kẹt ở trong cuốn họng nhưng càng hét lại càng bị sặc.

“Ây dô, đây không phải món bánh gato trái cây cỡ lớn mà cậu đang phát thèm đến nỗi ngày nào cũng ồn ào bên tai tớ sao? Hôm nay là cậu gặp may rồi, người ta cho cậu thì bản thân cậu cũng biết điều mà ăn hết chứ, đúng không?” Nhất Trung chưa kịp nuốt xong phần nước ở trong miệng liền có nguyên miếng bánh bay thẳng vào trong họng, anh gần như xém nữa tắt thở, mọi người xung quanh đa phần đang cầu nguyện cho anh.

“Thiên Tuệ...” Cố gắng hết sức mới mở miệng ra được, cổ họng khô khan do bánh bông lan gây ra làm cho anh cảm thấy khó chịu.

“Cậu mà ăn không hết thì coi chừng tớ thiên cậu đấy.”

Nhẹ giọng nhắc nhở, khỏe mắt ánh lên sắc đỏ quý dị dịu dàng nhìn Tiểu Hoa Đà đầy thân thương. Cậu nói tiếp theo của anh cũng trôi tuột vào trong cùng với miếng bánh thơm ngon đầy mùi phô mai. Khi chuông vừa reng vào lớp cũng là lúc đồng đồ ăn ở trên tay đại thiếu gia bị tiêu diệt sạch, nhị tiểu thư dìu Nhất Trung vào trong lớp, hai người ục ịch bước đi trên mặt đầy vẻ tự hào của một người lính vừa lập được chiến công oanh liệt.

## Chương 40: Chủ Nhiệm Mới



“Tiểu Hoa, cậu thử nghĩ coi.” Nhị tiểu thư bước đi bên cạnh anh, khẽ liếc mắt nhìn người đang đứng phía sau mình. Cơ thể nhích sát vào Nhất Trung, nhỏ giọng nói.

“Nghĩ cái gì, bây giờ cậu còn có thể nghĩ được à? Tài thật đấy.” Một tay bịt chặt miệng, tay còn lại xoa xoa cái bụng tròn ụm của mình, oán trách mở miệng.

“Cậu không thấy dạo này anh hai đối xử với tớ hơi khác sao?”

Lời nói vừa ra nhị tiểu thư lập tức tiếp nhận bản mặt đầy đủ sắc thái của thằng bạn thân, thật không ngờ Thiên Tuệ bình thường không có hứng thú với một thứ gì cũng như tập trung quan sát mọi thứ xung quanh, vậy mà giờ đây lại có thể nhìn ra những biểu hiện đang thay đổi theo từng ngày của đại thiếu gia dành cho cô. Tiểu Hoa Đà như đầu suy nghĩ đến nỗi ngay chính bản thân anh cũng biết rằng cho dù có giải thích thì không có ích lợi gì, chẳng lẽ bây giờ niềm nở quay qua nhìn cô rồi nhẹ nhàng nói rằng: “Thiên Tuệ thân mến, những biểu hiện khác thường của cậu ấy thật ra cũng chỉ giống như những người đang yêu dành cho nhau mà thôi.” Đẹp đi, anh không muốn hứng chịu cái thể loại được gọi là “Sur Tù Hồng” của nhị tiểu thư đâu nhưng phải làm sao đây? Một khi cô có thắc mắc với thứ gì thì nhất quyết tìm cho ra lý lẽ mới chịu ngồi im.

“Ừm...ờ...thì chắc cũng giống như tình cảm của anh trai đối với em gái mà thôi, đừng suy nghĩ nhiều quá...ây da, bụng tớ bắt đầu đau rồi, tại cậu hết cả đây, cứ việc lên lớp trước đi ha, ok.”

Nhanh chân vọt lên cỏ chạy trên chạy trời miễn có thể làm tăng khoảng cách giữ anh với cô nhiều nhất có thể. Nhị tiểu thư ngó người nhìn chiếc áo sơ mi trắng đang phấp phới trong gió cứ từ từ nhỏ lại và cuối cùng mất hút ở phía sau bức tường dày.

“Cậu ấy bị gì vậy.”

Giọng nói từ tính quyến rũ vang lên, chiếc áo khoác dài màu đen làm bằng da càng tôn lên nước da trắng sáng của cậu. Mái tóc rối bời không theo trật tự nhưng lại khiến cho gương mặt hoàn hảo của đại thiếu gia thêm dụ hoặc. Không còn mắt kính dày, không còn tập sách nặng, quần áo cũng được chuẩn bị tươm tất hơn, cô bữu môi nhìn ngoại hình mới của cậu, cảm thấy trân trọng vô cùng cái phong cách thời trang “cái bang đi chơi” của ông anh mình hồi đó. Chẳng phải là cô kêu Thiên Phiết ba lần bảy lượt thay đổi phong cách sao nhưng khi đại thiếu gia làm theo lời cô thì lúc này Thiên Tuệ cảm thấy hối hận vô cùng, cũng chẳng hiểu vì sao mình lại như vậy.

“Đau bụng do ăn quá nhiều.”

“Còn em thì sao?”

“Anh dám khinh thường em à? Thiên Tuệ này là ai chứ, một chút đồ ăn vặt ấy không làm khó em đâu.” Không kiêng nể thúc khuỷu tay vào người đại thiếu gia, rồi nhanh chóng bước vào lớp bỏ mặt người con trai đang ôm lấy bụng mình run rẩy đôi môi.

Sau hai tuần nghỉ tết thì bạn bè khắp nơi quay về gặp nhau là hội tết này li xi được bao nhiêu hay vừa đi chơi ở đâu về vậy hoặc năm nay đánh bài ăn hay thua,...lớp học bình thường im lặng đến đáng sợ nay lại có không khí ồn ào, vui tươi. Nhị tiểu thư cũng từ đó mà cảm thấy háo hức hơn, lon ton ngồi vào chỗ cũ. Cẩn thận lấy tập và bút ra đặt ở trên bàn xếp chiếc ba lô mini vào trong hộc bàn, một trang giấy một nét mực cũng tạo nên được tương lai hường chi có lại hào phóng mang nguyên quyển tập dày cùng với cây viết bi đây...

Một người con gái trẻ tuổi khoác trên người áo sơ mi hồng kết hợp với chiếc váy đen bó sát tôn lên đường cong cơ thể một cách hoàn hảo nhất mở cửa bước vào. Mái tóc đen dài được búi lên cho có lệ, vài sợi tóc rủ xuống bên tai, cái cổ thon thả mà xinh đẹp. Làn da ửng hồng trong suốt nhẹ nhàng bật ra tiếng nói ngân vang như tiếng chuông nơi thánh đường, êm dịu mà lạnh lốt.

“Xin chào các bạn, tôi tên là Thảo Hương, từ giờ trở đi tôi sẽ là chủ nhiệm của lớp 12L9, ai có thắc mắc thì cứ mạng dạn hỏi không cần phải ngại vì tôi cũng không lớn hơn các bạn là bao nhiêu đâu. Mong mọi người giúp đỡ.”

Khoe mắt khẽ cong lên, ánh nắng vàng rực từ bên ngoài chiếu vào càng làm cho cô gái này thêm xinh đẹp. Nếu là trong truyện tranh hay tiểu thuyết thường thấy thì sẽ có một số nam sinh bạo gan rống hống mà hỏi cô giáo trẻ tuổi rằng: “Cô có người yêu chưa, có muốn em làm bạn trai của cô không?” hay “Năm nay cô bao nhiêu tuổi mà trẻ thế? Nhìn thoáng qua còn tưởng là một nữ sinh lớp dưới.”...nhưng đối với lớp này thì không. Ai nấy cũng đều im thinh thích giương mắt nhìn cô gái đứng trên bục giảng. Nhị tiểu thư tặc lưỡi gãi đầu, cô luôn tự hỏi gương mặt của thầy chủ nhiệm cũ sẽ ra sao khi gặp lại ông anh mình sau hai tuần vắng bóng mà giờ đây thì chắc không còn cơ hội nữa rồi.

Bầu không khí ngột ngạt cuối cùng cũng bị phá vỡ khi Thiên Phiết cùng Nhất Trung tiến vào, vừa nhìn thấy chủ nhiệm mới họ chỉ cười đầu rồi yên vị tại chỗ của mình, làm cho cô gái đứng trên bục khá bất ngờ. Đôi mắt của Thảo Hương không ngừng bám chặt lên người của đại thiếu gia, sau khi xác nhận được vị trí của cậu, cơ thể gọi cảm từ từ bước xuống cầm theo một sấp giấy trắng đứng trước mặt cậu. Thảo Hương tự nhiên đếm số lượng người trong một tổ rồi sau đó khom người xuống, nhẹ nhàng vuốt vài sợi tóc sang một bên để lộ làn da trắng sứ cùng chiếc cổ thanh mảnh.

Ngón tay vuốt từng tờ giấy, mọi hành động nhịp nhàng đến lạ thường, vài người ngồi ở các dãy bàn đằng sau nhỏ giọng huyên thuyên, nụ cười mỉm môi của vị chủ nhiệm này càng sâu hơn trong lòng không ngừng nhớ về những ngày tháng huy hoàng của mình. Danh hiệu hoa khôi của trường theo chân cô từ cấp hai lên đến đại học, sau khi tốt nghiệp xong vẫn còn nhiều người sống chết bám theo cô, kể ra làm người đẹp cũng khổ, suốt ngày cứ từ chối hết người này đến người khác khiến cho Thảo Hương càng ngày càng tự tin vào vẻ đẹp của mình hơn. Chỉ cần làm một số động tác kích thích với người đối diện thì chắc chắn đối phương sẽ sa vào cái lưới giăng sẵn của cô cho mà xem.

“Cô ơi, sấp giấy bị cô nắm đến nhăn hết rồi kìa, cô có muốn phát ra không ạ.”

Lời nói chân thật mà như một thao nước lạnh hắt thẳng vào mặt Thảo Hương, ba hồn bảy vía quay về nhập lại xác, bình tĩnh nhìn đại thiếu gia mặt không đổi sắc cất giọng lạnh lùng, ngón tay thon dài không ngừng gõ lên mặt bàn phát ra những âm thanh trong trẻo, con ngươi đen láy không nhiễm tạp chất thẳng một đường nhìn vào mặt cô làm cho người con gái bối rối. Thiên Tuệ điên cuồng chơi game điện thoại dưới gầm bàn này giờ sau khi nghe thấy giọng nói của cậu mới chịu ngẩng mặt lên nhìn, ánh nhìn của Thảo Hương lập tức chú ý đến cô, niềm tự hào sau bao nhiêu năm phút chốc tan thành mây khói, nói về nhan sắc nếu nhị tiểu thư chỉ nhận mình đứng thứ hai thì chắc chắn sẽ không có ai can đảm mà dám nhận mình là người đứng nhất. Thất vọng đi từng bàn phát ra những tờ giấy trắng.

“Đây là phiếu định hướng nghề nghiệp của các em, ai có ước mơ làm gì thì cứ ghi vào đây. Được rồi bây giờ chúng ta điểm danh.”

“Mạc Nhất Trung.”

“Đạ có.” Anh nằm úp mặt trên bàn, giọng tay báo cáo.

“Luu Thiên Tuệ.”

“Có ạ.” Cô hô.

“Luu Thiên...Phiết.” Mở mắt nhìn kỹ trong lòng không ngừng nghĩ thầm cái tên này vừa lạ vừa khó đọc.

“Có.” Đại thiếu gia giờ tay. Chủ nhiệm nhìn rồi gật đầu, tiếp tục điểm danh.

Tiết đầu tiên của ngày đầu tiên lúc nào cũng là sinh hoạt lớp, trong mọi người đang suy nghĩ về định hướng của mình trong tương lai thì với vai trò của một giáo viên chủ nhiệm Thảo Hương đi đến từng bàn trao đổi với mọi học sinh, ngoại hình xinh đẹp lại còn ăn nói khéo léo phút chốc cô khiến cho cả lớp sôi động hẳn lên khác hoàn toàn với không khí ban đầu. Đi hết một vòng lớp và cuối cùng dừng lại tại chỗ bàn của đám người đại thiếu gia. Thảo Hương mỉm cười ngồi xuống bên cạnh cậu, mùi hoa oải hương dịu ngọt thoang thoảng toát ra từ người cô tạo nên một cảm giác hết sức thoải mái.

“Thiên Phiết, em đã ghi xong chưa? Có cần cô giúp gì không?”

Quan tâm hỏi han. Đại thiếu gia cúi mặt tập trung làm bài, tay phải cầm bút viết lia lịa, tay trái đưa qua một tờ giấy ghi vắn vện vài chữ “quản lý công ty gia đình”, không thèm đáp lại dù chỉ một từ. Cầm lấy phiếu nghề nghiệp của cậu, hai mắt Thảo Hương bỗng sáng lên, tự nhiên nhích người sang phía cậu định nói gì đó thì cô nhìn thấy ngón tay trắng nõn ra sức chọt lên người Thiên Phiết, cứ tưởng cậu sẽ khó chịu ai ngờ lại mỉm cười quay xuống nhìn người con gái có mái tóc trắng rực rỡ.

“Anh hai, em muốn làm giáo viên, anh thấy thế nào?” Mong chờ gương đôi mắt to tròn như cún con chớp chớp nhìn cậu.

“Thế hệ học sinh sau này sẽ bị hủy hoại, chưa kể em đã cân nhắc trình độ của em chưa?”

“Vậy bác sĩ thì sao?”

“Thiên Tuệ, bạn thân à, nghề gì cũng hợp với cậu trừ nghề đó ra, nếu có ngày cậu mà đổ vào trường đại học y được thành phố thì ngày đó sẽ là ngày diệt vong của trái đất rồi đấy.”

“Tiểu Hoa, cậu muốn chết à?” Nhị tiểu thư trừng mắt hăm dọa Tiểu Hoa Đà.

“Nhất Trung nói đúng đấy.” Đại thiếu gia quay hẳn người xuống phía sau, trực tiếp chống cằm nhìn thẳng mặt cô.

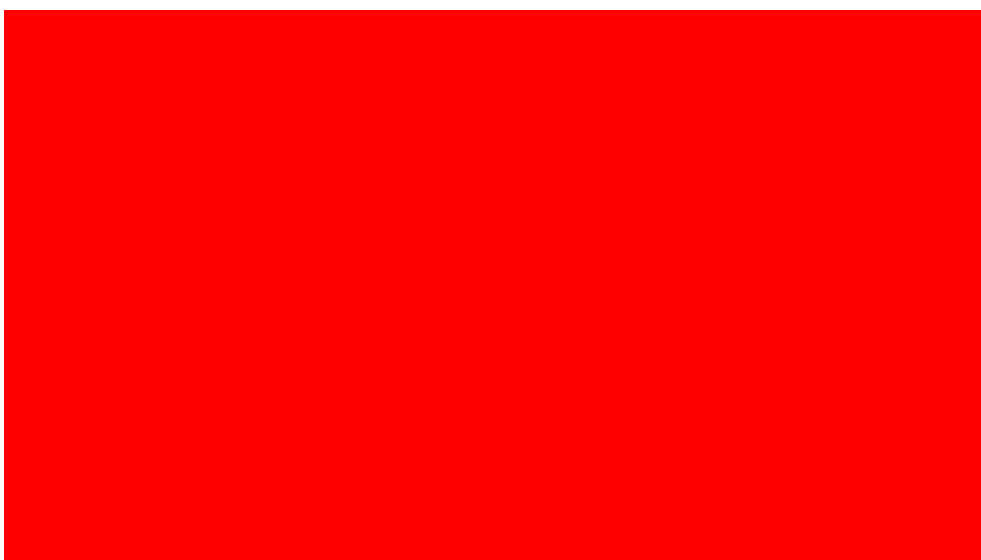
“Vậy thì em hợp với nghề gì nhất.”

Cả anh và cậu đều im lặng nhìn nhau, sau cùng cũng chỉ mỉm cười cho qua chuyện mà thôi. Thảo Hương ngồi bên cạnh mỗi khi muốn nói điều bị cướp lời khiến cho cô cảm thấy hình như mình là người thừa vậy. Vâng, đúng vậy, nhận định của con gái lúc nào cũng đúng cả.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 41: Thất Bại Thảm Hại



“Reng...Reng...Reng...”, khi tiếng chuông chuyển tiết vang lên, Thảo Hương đứng dậy chống hai tay lên bàn, cất giọng nói dễ nghe.

“Được rồi các bạn, hôm nay bài học của chúng ta kết thúc tại đây, nhớ về nhà xem kĩ lại bài, ngày mai sẽ có một bài kiểm tra nho nhỏ, nên đừng hòng mà đi chơi đấy nhé, cả lớp nghỉ.”

Tại vì chủ nhiệm mới vào đây làm nên hoàn toàn không biết chế độ học tập ở lớp này khác biệt với những lớp khác nên mới nói như thế, một ngày làm ba bài kiểm tra đủ loại, một tuần lại phải gồng mình vượt qua mười tám bài tổng cộng và bảy mươi hai bài từ thấp đến cao, từ khó xuống dễ trong một tháng, mọi cực hình, khó khăn này chỉ có những thành phần của lớp 12A9 chịu được (*Trừ nhị tiểu thư ra*). Nếu đem bảng xếp hạng học lực của lớp ra mà so sánh với các lớp khác thì chắc chắn sẽ không có ai còn dám tin vào mắt mình nữa. Cụm từ “Lò luyện thánh” là muốn nói đến trường Hoàng Kim, nơi đào tạo ra những nhân tài của đất nước nhưng cho dù có giỏi đến đâu thì làm sao có thể đối chiếu được với những con quái vật đội lốt người đang ngụ tại một cái lớp học “bình thường” này được.

Nhị tiểu thư trầm mặt không nói gì, Nhất Trung cất đồ dùng vào cặp nhìn thấy cô đứng như trời trồng liền lấy làm lạ bèn mở miệng hỏi.

“Cậu đang lo lắng cho bài kiểm tra ngày mai sao?”

“Không, đột nhiên tớ cảm thấy đói bụng muốn kiếm gì đó ăn thôi.”

“Coi như tớ chưa nói gì.” Tiểu Hoa Đà đen mặt khoác ba lô lên vai. Đại thiếu gia nghe thấy vậy liền quay xuống không nóng không lạnh nhìn Thiên Tuệ.

“Em đói sao? Vậy chúng ta đi ăn.”

Đám người của đại thiếu gia chưa kịp ra khỏi phòng đã bị giọng nói ngọt ngào của Thảo Hương giữ lại, cô hỏi rằng Thiên Phiết có bận gì không nếu không có vấn đề gì có thể cùng cô đem xấp phiếu mới vừa khảo sát được đưa xuống phòng giáo viên giùm chủ nhiệm mới. Thân là học sinh lại là con trai nên phải biết tỏ ra ga lăng, cậu hờ hững nhìn thẳng vào mặt cô rồi gật đầu tiến vào cầm theo xấp giấy xếp gọn trên tay. Lúc bước qua nhị tiểu thư, cậu mỉm cười rồi bảo Thiên Tuệ cùng Nhất Trung đứng đợi ở đây, khi nào xong việc cậu sẽ quay về liền.

Nhị tiểu thư giương mắt dõi theo bóng lưng cao gầy của đại thiếu gia biến mất sau khúc rẽ, trong lòng cô như có dòng điện xẹt qua khiến cho toàn thân

thoảng rùng mình. Đôi tay trắng mịn vươn tới nắm lấy cổ áo của Tiểu Hoa Đà nhanh chóng lồi đi, anh bất ngờ không biết việc gì đang xảy ra với mình chỉ có thể cắn răng nhẫn nhịn. Lúc cô quay lại xem sắc mặt của thằng bạn thân, người con gái tuyệt mỹ phía trên chỉ mỉm cười nói ra vài từ đơn điệu.

“Sắp có chuyện vui.”

Anh cười khổ tiếc thương cho số phận của mình cứ ngỡ đại thiếu gia đã là người khó hiểu nhất rồi nhưng nhận định đó của Tiểu Hoa Đà đã nhằm trúng khi nhị tiểu thư càng hack não hơn nữa, tuy suy nghĩ của cô rất đơn giản nhưng cách ứng xử và hành động lúc nào cũng khó nắm bắt. Ai biểu mà xui quẻ khiến anh làm bạn với hai con người kì lạ này chứ? Con người nâu sẫm lấp lánh ánh nắng mặt trời chiếu qua khung cửa kính ngoài hành lang lặng lẽ ngược nhìn mái tóc bạch kim mỏng như tơ nhện không ngừng đung đưa theo từng nhịp chân ở phía dưới. Học sinh đứng trên hành lang vừa nhìn thấy nhị tiểu thư liền ép bản thân sát vào phía trong tường nhường đường cho cô. Chẳng cần nói ra cũng biết mức độ nổi tiếng của cô lớn như thế nào. Nếu anh hai của Thiên Tuệ nổi tiếng với phong cách ăn mặc như cái bang thì cô lại nổi tiếng với độ cam đảm của mình khi dám nhuộm trắng cả một cái đầu bước vào trường này để học. Kì dị nhất trường, tuyệt mỹ nhất trường, khác biệt nhất trường đều là những từ dành cho anh em nhà họ Lưu.

.....

Thảo Hương từ từ bước đi, tiếng giày cao gót phát ra chậm rãi theo nhịp điệu, nở nụ cười thân thiện chào hỏi với mọi người trên đường. Trong lòng không ngừng suy nghĩ nên làm thế nào để bắt chuyện với Thiên Phiết. Đứng nhìn vậy mà bảo cô là một người mê trai, yêu thích mỹ sắc có ai mà cưỡng lại nổi được không? Con người từ khi sinh ra đều có thiện cảm với những thứ dễ thương lẫn xinh đẹp huống chi cô lại nghĩ rằng chỉ có những người đẹp yêu nhau mới có hạnh phúc. Đẹp là một phần còn lại là phải giàu. Vâng, nếu dùng từ văn hóa có thể nói cô là một kẻ đào mỏ, bình thường hơn là người chuồng vật chất. Thấy đồ ngon trước mắt mà không chộp thì sẽ cho là đồ ngu, nên cô \_ Thảo Hương, đại diện cho thành phần ấy quyết sẽ khiến cho cậu chết mê chết mệt vì mình.

Nhưng mỗi khi quay sang nhìn gương mặt của đại thiếu gia thì mọi lời nói đều tuột vào bên trong, ngay cả khi nhìn nghiêng khuôn mặt của cậu cũng đã hết sức quyến rũ rồi, sống mũi cao, làn da trắng. Con người thẳng một đường mà nhìn tới, hết sức chín chắn và điềm đạm.

“Thiên Phiết, hình như em với Thiên Tuệ là anh em với nhau phải không?” Cơ thể của cậu khẽ dừng lại.

“Dạ, là anh em nhưng không phải ruột thịt.”

Cánh môi phớt hồng nghiêng chặt, đôi mắt phượng đỏ cup xuống, hàng mi dài thanh tú đẹp đến ngỡ ngàng, mái tóc đen nhánh hơi rối nổi bật trong ánh nắng vàng rực chiếu thẳng vào càng làm cho gương mặt cậu thêm yêu mị. Con tim của Thảo Hương nảy lên hồi, thoáng chốc hai má trắng nõn của cô đã đỏ lên trông thấy.

Bỗng nhiên đôi giày cao gót lệch hướng làm bước chân của chủ nhiệm mới loạng choạng không vững liền ngã phịch xuống dưới đất, cô đau đớn rít lên đưa tay xoa xoa mắt cá chân của mình. Ánh lệ lấp lánh, khoe mắt ửng hồng, môi đỏ ướm ất, cổ trắng thanh mảnh, bờ vai nhỏ nhắn. Thiên Phiết mặt không đổi sắc cúi xuống dìu cô lên, Thảo Hương từ từ đứng dậy, mắt thẳng băng mà ngã đè lên người cậu, bối rối mở miệng xin lỗi liên tục mà không chịu tránh ra cứ bám dính lấy cơ thể của đại thiếu gia. Cậu lúc này vô cùng khó chịu không thích ai đụng chạm với mình, trong đầu không ngừng xuất hiện ra hai chữ in hoa, cực to: “Phiền phức.”

Thiên Tuệ vừa đi đến đã nhìn thấy một màn cảm động về tình thầy trò trước mắt, không nói không rằng giơ khuỷa tay đập thẳng vào vết thương đang lành của mình, lớn tiếng kêu lên rồi lăn ra đất. Anh mở to mắt nhìn nhỏ bạn thân bò lăn lê lết trên hành lang, cái đầu cứ lắc mãi không ngừng trông cứ như bị dọa. Nghe thấy giọng của Thiên Tuệ, đại thiếu gia tức tốc xô bà cô đang nằm đè trên người mình ra, nhanh chân chạy đến chỗ của cô.

“Thiên Tuệ, em không sao chứ? Sao lại để bị té thế này.” Nhíu chặt đôi mày lười mác, đau lòng nhìn thấy rõ ràng.

“Anh hai, chân em đau quá...”

Nén giọng bật thốt. Tiểu Hoa Đà há miệng dài tám tấc không khép lại được. Thiên Phiết không nghĩ ngợi liền dịu dàng bế cô lên đi chuyển ra khỏi khu vực đang đứng, trước khi đi còn bảo Nhất Trung ở lại coi xem xét tình hình của chủ nhiệm. Nhị tiểu thư thân mật quàng tay qua cổ cậu, cả người dựa vào anh trai, chiếc cằm nhỏ nhắn tựa lên bờ vai của người con trai đang bế chặt mình, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm Thảo Hương, sắc đỏ quý dị lấp lóe trong ánh mắt vô hại kia, làm cho người con gái đang người trên đất xanh mặt, lúc cô bị té cậu còn không cảm thấy bối rối vậy mà em gái vừa xảy ra chuyện đã hoảng hốt đến vậy. Anh thờ dãi không cam lòng đi tới, cúi người xếp lại chông giấy, lụm nhặt từng tờ phiếu rơi đầy hành lang, sau đó bình tĩnh đứng dậy, đôi mắt hoa đào khẽ cong lên.

“Vừa nãy cô té đúng lúc đè chết con gián bò ngang qua đấy.”

Thảo Hương lập tức nhảy cẫng lên, mặt mày méo xẹo, hai tay liên tục phui lia lia xuống móng mình, từ bỏ hết mọi hình tượng xinh đẹp mà mình xây dựng nên. Nhất Trung cũng không có thời gian để nán lại nhìn màn tấu hài trước mắt.

“Cái này em sẽ đem xuống hộ cô, còn nữa hình như em nhớ nhầm thì phải chẳng có thứ gì dính trên váy cô ngoại trừ kẹo cao su đầu nên cô đừng sợ như vậy. À đúng rồi, Thiên Phiết là đứa tốt nhất cô đừng quá thân thiết, nó vô cảm lắm nên muốn quyến rũ thì hãy tìm đối tượng khác mà thực hiện, cô xinh đẹp như vậy thì chắc chắn có hàng tá đàn ông theo cô mà, em xin phép.” Quay lưng bỏ lại người con gái đứng bơ vơ một mình. Cô cảm thấy xấu hổ đỏ cả mặt muốn thét lên nhưng không thể đành phải cố kim nén dòng nước mắt đang chảy dài trên má.

## Chương 42: Tra Tấn Lúc Nửa Đêm



Đại thiếu gia cẩn thận bế chặt Thiên Tuệ trên tay từ lúc ở trường cho đến khi về tới nhà, người làm vừa nhìn thấy cậu chủ về thì ngay lập tức nhanh tay mở cửa chính, đứng sát một bên. Thiên Phiết im lặng bước vào, ông bà Luru gia đang ngồi thưởng thức buổi trà chiều, nhìn thấy điều bất thường trước mắt liền tái mặt tiến lại gần. Bà Luru lo lắng hỏi han chỉ nhận được nụ cười ngọt ngào của nhị tiểu thư trong khi khuôn mặt của đại thiếu gia thì đen hơn một nửa. Sau khi thuật lại hết mọi việc theo một cách đơn giản nhất đó chính là nói nhanh hết mức có thể, ông bà Luru gia ai nấy cũng mất hoa tai ù, đầu gật lia lịa theo từng câu nói của đại thiếu gia.

Kết thúc lời nói là câu xin phép lên lầu trong khi hai người kia chưa kịp định hình lại thì đã không thấy bóng dáng tâm hơi của cậu đâu nữa. Đúng lúc đó Nhất Trung bình tĩnh tiến vào, lễ phép thưa hỏi chuẩn bị lên phòng nghỉ thì liền bị quý bậc phụ huynh giữ chặt, kiên quyết bắt anh nói lại lý do vì sao lại xảy ra chuyện như vậy. Tiểu Hoa Đà thân tâng bốc lộ, nói dối như thần, câu nào câu nấy đều thêm vào những biểu cảm sâu sắc như đi vào lòng người, càng nói càng hăng nhưng không vì thế làm lộ sự thật. Quả đúng là bạn thân chí cốt, tương thông suy nghĩ, nhắm mắt cũng có thể lại những từ mà đại thiếu gia đã trả lời. Ông bà Luru gia nghe xong không khỏi cảm thấy xót cho nhị tiểu thư, bọn họ nhẹ nhàng nhắc anh nhớ xem kỹ vết thương của cô, nhẹ thì có thể nghỉ ngơi nếu nặng quá thì cứ việc nhập viện cũng không có vấn đề gì. Anh ngoan ngoãn vâng vâng dạ dạ rồi nhanh chóng phóng lên lầu.

Bước vào căn phòng dán đầy hình ảnh vũ khí chưa kể bốn bức tường còn có vài vật mang tính chất trang trí nhưng cũng có thể lấy ra giết người dễ như chơi, cậu dịu cô ngồi trên giường. Đôi mắt phượng dài cứ nhìn chăm chăm vào khúc quần vải quanh vết thương của Thiên Tuệ.

“Còn đau không?”

“Anh đang hỏi ai vậy? Em sao? Em mà đau à? Hết rồi.”

Cô thoải mái ngã ra đằng sau, lớp nệm mềm mại như tơ tằm thượng hạng cứ chầm chậm nảy lên. Nhị tiểu thư sung sướng bò hẳn lên giường, dùng chiếc chăn cuộn tròn mình lại thành một đòn bánh tét chỉ chừa ra hai con mắt to tròn nhìn cậu, giọng nói trầm trầm phát ra, cô nắn nít anh trai mình bật giúp máy điều hòa trong phòng. Đại thiếu gia thờ dài vươn người qua chiếc bàn nhỏ đặt trên đầu giường, mạnh tay ấn nút. Hơi mát ngay lập tức bao trùm cả căng phòng.

“Nếu như ngày nào cũng được ngủ thì thật tốt.”

Thiên Tuệ nhắm chặt cả hai mắt nằm hưởng thụ, cậu chỉ im lặng ngồi một bên đưa lưng về phía người con gái có mái tóc bạch kim không nhúc nhích gì, đơn giản là hưởng ké hơi lạnh từ phòng em gái mình. Tuy không ai lên tiếng nhưng thật sự cảm giác từ đầu ập tới, hết sức dễ chịu, yên ắng mà bình thản đến lạ thường. Tiếng máy điều hòa cứ nhỏ nhỏ phát ra từng đợt gió mát lạnh khẽ lướt qua mặt. Thiên Phiết liếc mắt nhìn cô thì người nào đó đã chìm sâu vào trong giấc ngủ từ lâu, thiếu niên tuổi mới vưon vai một cách sáng khoái...

“Thiên Tuệ, chân cậu sao rồi?”

Nhất Trung mở cửa phòng của người bạn thân ra chứng kiến cảnh cả hai anh em nhà họ Luru đều ngoan ngoãn yên giấc, cô em thì cuộn tròn như một con sâu ú, cậu anh thì hoàn hảo tựa đầu thiếp đi trên ghế dựa đặt sau giường. Ánh sáng mặt trời mờ ảo căn bản không thể nào phá giấc ngủ của hai người. Tiểu Hoa Đà nhanh tay đưa chiếc điện thoại của mình lên bấm liên hoàn, hình ảnh hiếm hoi như thế này nếu không nắm được thì sẽ phí của trời lắm đấy. Thỏa mãn, anh chu đáo nhẹ nhàng đóng chặt cửa lại rồi chạy biến vào phòng mình.

Cả hai hoàn tỉnh sau khi bị bà má già Nhất Trung kêu dậy để dùng bữa trưa, mặt mũi ai nấy cũng đều ngơ ngác, ngái ngủ. Anh mỉm cười lại giờ chiếc điện thoại định chụp thì đột nhiên một bàn tay thon gầy vươn tới hất văng vật mà Tiểu Hoa Đà đang cầm trên tay. Hai mắt người con trai ấy như muốn rớt ra khỏi眶, ám ức trừng mắt với đại thiếu gia nhưng chỉ nhận được hân khí mãnh liệt từ người đó, anh nhỏ bé quay lưng.

“Tớ sẽ đền cho cậu một chiếc điện thoại mới, được chưa? Nếu của cậu bị hư.”

Câu nói vừa ra thân hình đẹp đẽ ấy liền khựng lại, con ngươi nâu sẫm tức giận lúc này liền chuyển sang dạng long lanh chớp hàng mi, không kiêng nệ liền phóng mình tới ôm chầm lấy cậu. Nhị tiểu thư ngồi bên giường bơ phờ đánh một cái ngáp to, dụi dụi con mắt nhìn hai thằng con trai làm gãy chiếc ghế mà Đế Ly tặng cho cô lúc Thiên Tuệ quyết định chuyển qua đây và cũng là thứ mà cô trân trọng nhất liền nổi trận lôi đình giáng cho Nhất Trung một cú cốc đầu đầy đau đớn nhưng đến phiên đại thiếu gia thì lại không nổi xuống tay, một phần cũng vì cậu là anh cô và một phần... là gì nhỉ? ngay cả chính cô cũng còn đang thắc mắc. Cậu hỏi đó cứ theo chân cô từ lúc trưa cho đến lúc cô đi luyện tập, trải qua mười lăm phút gian nan mở tập bài học ra, dành hơn bốn tiếng chơi game cùng Tiểu Hoa Đà và cho đến khi dùng bữa tối.

.....

“Luôn luôn nghèo...”

Giọng nói trầm bổng vang lên, thân hình tuyệt mỹ ai nhìn cũng phát thèm của đại thiếu gia nằm gọn trên chiếc giường đơn của Nhất Trung. Chiếc áo sơ mi đơn điệu cài qua loa, quần tay nhăn nhúm... đúng là muốn giết người không bằng dao kéo mà. Cậu liên miêng gọi anh dậy nhưng Tiểu Hoa Đà chỉ biết ngửa cổ lên trời, há miệng mà ngủ ngon lành. “Bốp” tiếng đánh trầm đục vang lên, anh hoảng hốt bật dậy, đưa tay ôm lấy má phải của mình, lơ mơ nhìn xung quanh. Ánh sáng vàng nhạt mờ ảo chiếu lên đường nét mê người của Thiên Phiết càng làm anh thêm kinh sợ.

“Nửa đêm nửa hôm, cậu qua đây làm gì?” Nhìn lại người mình, anh thở phào nhẹ nhõm, pijamas vẫn còn nguyên vẹn. Đại thiếu gia bình tĩnh cầm cuốn sách “Một trăm cách chinh phục trái tim người con gái” làm vẻ mặt suy tư. Nhất Trung run lên cầm cập.

“Chưa tới mười hai giờ đêm nên không thể gọi là nửa đêm được, mà tớ thấy ở trong đây người ta nói, bước đầu phải ăn cần chu đáo, nhưng phải thật tự nhiên tránh gây hiểu lầm, sau đó là đòi sự quan tâm của mình lên người đó đi một nửa vào những cô gái xung quanh, nếu bạn thực hiện đúng như trên thì tỉ lệ thành công sẽ được thấy rõ, nhưng tớ có thấy gì đâu, rõ ràng đã áp dụng đúng như vậy rồi mà?”

Đưa mắt lên nhìn Tiểu Hoa Đà, anh chỉ mỉm cười và lựa chọn sự im lặng là trên hết, nếu bây giờ của chính phía dưới nhà mà mở thì chán chán mỹ thiếu niên này sẽ áp dụng đúng một trăm phần trăm kể thứ ba mươi sáu của binh pháp Tôn Tử “tẩu vi thượng sách” mất thôi. Cố gắng hít một hơi thật sâu, đôi mắt nâu sẫm của anh lập tức xẹt qua tia sáng khác thường.

“Tên sách là gì?” Anh hỏi.

“Một trăm cách chinh phục trái tim người con gái.” Cậu đáp

“Chinh phục cái gì?”

“trái tim người con gái.”

“Vậy tức là làm cho con tim của người con gái mà mình muốn chinh phục phải yêu thích mình đúng không?”

“Đúng.”

“Vậy thì cậu nên ném cuốn sách đó đi là vừa. Thứ nhất nó phí tiền, thứ hai nó thiếu logic. Tim chỉ là một bộ phận cung cấp máu cho cơ thể, duy trì sự sống cho sinh vật. Nó không có cảm giác, giả sử khi cậu xem một bộ phim lãng mạn vô cùng sến súa, nhân vật nữ vì nam chính gãy vò mà đến nỗi cô ấy phải bật thốt trong đau khổ: “Anh làm con tim em tan nát.” Đó chính là điều phi lý để lý giải sự thiếu logic mà tất cả các bộ phim hay tiểu thuyết, đến truyện tranh thường gặp. Nếu tim tan nát thì nhân vật nữ chính đã không còn sống để nói lên điều đó. Họ hoàn toàn không biết chính bộ não là nơi điều chỉnh cảm xúc của bản thân, và lý trí là điểm nhấn của điều đó.” Lời nói hùng hồn đầy sức thuyết phục của anh như thức tỉnh đại thiếu gia. Cậu trầm mặt nhìn quyển sách.

“Vậy không còn cách nào nữa sao?”

“Không phải là không còn cách mà chỉ là cậu phải dựa vào đầu óc của cậu chứ đừng dựa vào ba cái thứ vô bổ như thế này, được rồi, tớ mệt rồi. Ngủ ngon ha, nhớ đóng cửa giùm tớ.” Nhất Trung cuộn chân lên hết đầu, quay lưng mà ngủ. Thiên Phiết thấy vậy liền rời đi.

.....

Người ta có câu “Hãy trân trọng thời gian mà bạn đang có” quả nhiên là không sai, trong lúc Tiểu Hoa Đà tận hưởng một đêm dài thì cách cửa phòng liền hé mở. Một thân hình đồ sộ bước tới trước mặt anh, con ngươi sáng quắc chiếu thẳng lên người Nhất Trung.

“Tiểu Hoa, Tiểu Hoa...”

Tiếng nói hạ âm hết cỡ vang lên nhưng vẫn giống như lúc trước anh ngủ như chết. “Chát” và nhị tiểu thư đã thẳng tay tát xuống gương mặt mà khiến mọi người khen ngợi hết lời, niềm kiêu hãnh của anh. Người con trai đáng thương nhay dựng lên, xoa xoa má trái. Quả là anh em đồng lòng, người anh bên phải, người em còn lại. Tiểu Hoa Đà méo mào muốn rống lên nhưng liền bị cô nhanh tay bịt chặt, Thiên Tuệ thở dài.

“Bây giờ mọi người đều ngủ rồi, đừng la lớn như vậy nếu không sẽ tưởng lầm có trộm đấy, như thế thì phiền phức lắm.” Ngón tay trở thon dài đặt trên môi cô ra dấu hiệu, anh thông khổ oán hận trời đen.



“Cậu thân là con gái, sao lại mò đến phòng con trai lúc nửa đêm như vậy? Không sợ sao?”

“Tớ là ai? Cậu là ai? Còn nữa, bây giờ là một giờ năm phút rồi tính ra là trời sáng rồi đó.”

Cô ôm chặt chiếc chăn quấn quanh thân mình, tự nhiên ngồi xuống giường anh. Lại thêm một lần nữa trong suy nghĩ của Tiểu Hoa Đà đáng thương dấy lên câu hỏi có phải mình đã chọn sai đề mà chơi không? Và thế là anh phải gồng mình lý giải hết mọi thắc mắc của nhị tiểu thư, tại sao cô lại có tình cảm không thể nói lên lời được với đại thiếu gia? Tại sao ại không thích cậu quan tâm người khác ngoài mình? Hay vì cái gì mà anh hai cô lại chiều chuộng cô đến như thế?...

Nhất Trung ngồi nghe Thiên Tuệ nói không ngừng khiến anh suy nghĩ nửa ngủ quên mà lọt xuống giường, cổ tới cổ lui thì con buồn ngủ vẫn lớn hơn lý trí, lời nói của cô lúc này chẳng khác nào ruồi muỗi bay quanh. Quảng mắt bắt đầu xuống hiện dưới mí mắt, anh điên tiết vò lấy mớ tóc trên đầu mình mà thét lên.

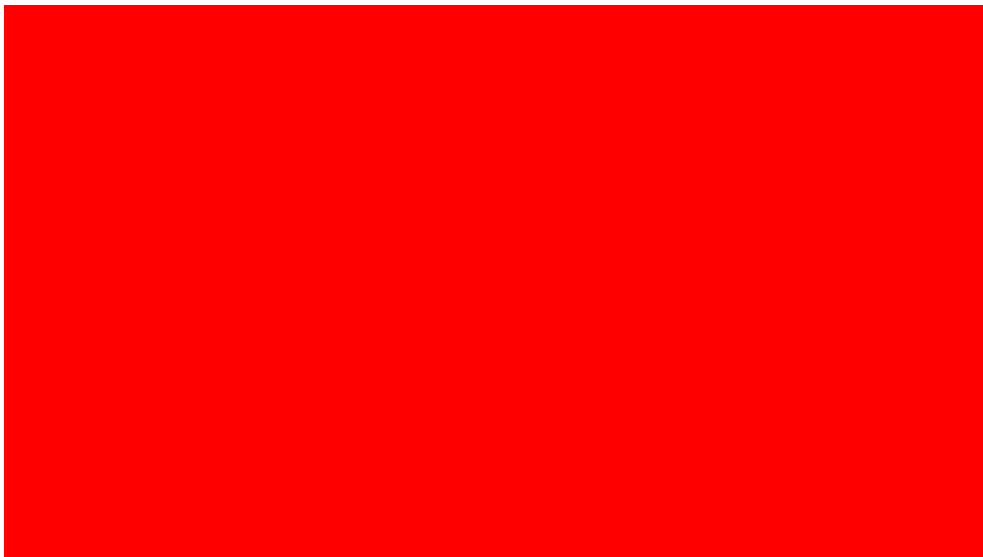
“Là bởi vì Thiên Phiết thích cậu đó, tên đó đang có tình cảm với cậu và cậu cũng như thế. Làm ơn đi hai người thích nhau thì đi mà bày tỏ với đối tượng đi chứ? Đừng có đến phá giấc ngủ của tớ. Cậu thấy vết đỏ bên má phải tớ không? Thằng anh của cậu mới cho tớ đấy, nay cậu lại bồi thêm một bên, đúng là...”

Nói đến đây anh mới sực nhớ mình đã nói những gì, lời nói lúc nãy nay tắc nghẹn trong cổ. Nhị tiểu thư thật sự không dám tin vào lời nói của anh, phút chốc gương mặt cô trắng bệch, lật đật chạy biến ra khỏi phòng Tiểu Hoa Đà. Kết quả của một cuộc viếng thăm lúc nửa đêm đã đem lại kết quả hết sức bất ngờ, vượt trội ngoài dự đoán cả ba đồng chí của chúng ta đều mất ngủ. Đại thiếu gia thì vùi đầu vào nghiên cứu tình yêu xuất phát từ đâu? Nhị tiểu thư thì suy nghĩ quá nhiều đến tình trạng mắt không thể khép lại. Còn nạn nhân và hung thủ gây ra mọi chuyện trên vì do quá sợ hãi nên không dám ngủ. Đúng là khởi đầu “tốt đẹp” cho một ngày mới.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 43: Bắt Ngờ Mới



Không khí trên bàn ăn lúc này cực kì âm đạm, không một ai lên tiếng chỉ có tiếng muỗng nĩa giao nhau ngoài ra không còn tiếng động thừa thãi nào cả. Đại thiếu gia vươn tay gấp một miếng sườn chua ngọt bỏ vào bát của cô, cơ thể của nhị tiểu thư bỗng nhiên chấn động dữ dội, mọi lời nói của Nhất Trung đều đồng loạt ủa về không ngừng làm cho đầu óc cô quay cuồng. Thiên Tuệ ngơ ngác nhìn cậu và đáp lại ánh mắt của em gái mình là nụ cười hết sức âm áp. Tiểu Hoa Đà ngồi đối diện tay chân run lẩy bẩy đến cả cầm ly nước lên uống cũng vụng về mà làm đổ ra ngoài, gương mặt của anh bây giờ có thể chỉ dùng được hai từ để diễn tả “hoảng loạn”.

Nhị tiểu thư là một cô gái đơn giản, vô lo, vô tư. Mọi nơi đều có thể thành chốn dung thân cho cô, chỉ cần cô muốn thì người con gái này cái gì cũng làm được. Đầu đội trời chân đạp đất, một thân tung hoành trên biết bao nhiêu chiến trận kinh hoàng, thập tử nhất sinh, gió tanh mưa máu vẫn không thể làm cho Thiên Tuệ biết run sợ vậy mà giờ đây hay tin bản thân mình và người anh trai này đang có tình cảm với nhau, một thứ còn vượt hơn cả tình anh em. Khiến cho đại não của cô gần như ngừng hoạt động, khi nãy nhị tiểu thư ăn gì, uống gì hay làm gì thì giờ đây cô hoàn toàn không có khái niệm.

Chiếc xe hơi màu đen sang trọng dừng lại trước cửa trường Hoàng Kim, cả ba đồng chí của chúng ta thần thờ bước xuống, mỗi người mỗi về không ai giống ai nhưng đều có chung một điểm giống nhau đó chính là ai nấy cũng cảm thấy nhức đầu chóng mặt vì những chuyện vừa xảy ra. Vào trường, lên lầu, ngồi yên tại vị trí của mình trong lớp, đó chính là hành động bình thường của mọi khi. Khoảng mười lăm phút sau, cửa lớp mở ra, Thảo Hương tiến vào trên tay cầm một xấp giấy kiểm tra, tất cả học sinh đều im lặng ngược mắt nhìn cô, vị chủ nhiệm mới ngồi yên trên ghế, cất giọng nói khàn khàn.

“Bài làm chỉ có ba mươi phút, các bạn đã phí hết năm phút rồi đấy...còn ngồi nhìn sao? Vì lý do gì mà không tự động lên lấy làm bài?”

Từ một người con gái xinh đẹp dịu dàng mới ngày hôm qua hẳn còn đó mà giờ đã trở thành con người hoàn toàn khác, khó chịu, nóng nảy. Đám học sinh cứ từ từ xếp hàng lên lấy bài về làm, cực kì trật tự và lịch sự, không chen lấn, không dón dập. Thảo Hương nhướn mày khinh thường, trong lòng không ngừng nghĩ: “Thời gian đã trôi qua một nửa mà bọn nó vẫn bình thản như vậy sao? Có bị chậm tiêu không vậy?”. Nhìn mặt mà bắt hình dong với lớp 12L9 thì vị chủ nhiệm này đã lắm to rồi, chưa tới mười phút, cả bọn học sinh đều đã hoàn thành xong phần bài làm của mình. Người ngồi đếm lá rơi ngoài cửa sổ, tên vẽ bậy vẽ bạ lên giấy nháp, kẻ canh đồng hồ khi hết giờ thì lập tức kêu lên khiến cho Thảo Hương ngạc nhiên.

Thu lại mười làm bài kiểm tra, cô lập tức chấm bài ngay tại chỗ. Sự thật vượt ngoài suy nghĩ của cô có đến mười ba bài ăn trọn điểm tối đa trông khi đề cô ra thuộc phần nâng cao, Thảo Hương ngỡ ngàng nhưng còn hai bài bỏ giấy trắng, đưa mắt nhìn tên, trong lòng không khỏi vui sướng.

“Thiên Phiết và Thiên Tuệ, hai bạn làm bài kiểu gì đây hả? Có một bài toán dễ như vậy cũng không làm được là sao? Bộ hai người là những học sinh yếu nhất trường này à? Làm ơn đi, tôi đã nói cho hai bạn biết rằng ngày mai sẽ có bài kiểm tra điểm như vậy chắc là không ôn bài rồi chứ gì?” Cười thầm trong lòng, ngoài mặt thì tỏ vẻ ta đây mà khiển trách.

“Hai cậu ấy không như cô nghĩ đâu, thưa cô.” Nhất Trung nhướn mày nhìn chủ nhiệm. Mọi người phía dưới đồng loạt hưởng ứng theo, lời ra tiếng vào.

“Đúng đó, cô không nên nói như vậy.” Nam sinh A.

“Dù gì cũng chỉ là một bài kiểm tra nhỏ thôi mà.” Nữ sinh B.

“Vội độ khó như vậy không đủ thu hút sự chú ý của Thiên Phiết đâu.”

“...”

“Các em dám...” Thảo Hương giận đến đỏ cả mặt, đập bàn đứng dậy.

“Xin lỗi...”

Bỗng nhiên gần đó có một giọng nam trầm ấm vang lên thu hút ánh nhìn của mọi người. Nam nhân mang gương mặt góc cạnh sắc sảo, lông mày lười mác mạnh mẽ khẽ nhíu chặt, đôi mắt sâu cuốn hút cùng với con ngươi nâu nhạt trong vắt đang nhìn đáo dác xung quanh. Sống mũi cao hoàn hảo cực hợp với đôi môi mỏng quyến rũ câu người. Làn da trắng, mái tóc dài tới vai đầy lãng tử tung bay trong gió. Người con trai đó khoác lên mình chiếc áo khoác dài màu xanh navy hiệu Gucci trông cực kì phóng khoáng, tay trái ôm một bó hoa hồng đỏ rực. Cả phòng lập tức im lặng, Thảo Hương nhìn hết một lượt từ trên xuống dưới của người con trai đó, tiếp đến cô điều chỉnh lại thái độ, trang nhã bước tới bắt chuyện. Đám học sinh phía dưới đồng loạt đưa những con mắt chán ghét nhìn vị chủ nhiệm của lớp mình.

“Không biết anh tới đây là để tìm ai?” Cô nở nụ cười thân thiện, đôi tay trắng mịn khẽ vén vài sợi tóc sang một bên, e thẹn cuối đầu hỏi.

“Ồ...Thiên Tuệ, Lưu Thiên Tuệ, người tôi cần gặp là em ấy. Cảm phiền cô có thể gọi em ấy giúp tôi.”

Nam nhân nhả nhận trả lời, nụ cười trên môi của Thảo Hương phút chốc vụt tắt. Bọn người phía dưới trong lòng hả hê vô cùng. Nhị tiểu thư cùng cả hai người còn lại chỉ biết trở mặt ngạc nhiên. Tiểu Hoa Đà quay qua hỏi cô có biết người đó không liền nhận được cái lắc đầu đầy uy mãnh của cô, đại thiếu gia thì âm thầm nhìn người con trai phía ngoài, trong anh ta có lẽ lớn hơn đám người của cậu vài tuổi. Cô gái của trai hai lần không thành kia khuôn mặt tối đen, hậm hực bước vào lớn tiếng kêu Thiên Tuệ ra bên ngoài, cả lớp phía trong đều cố gắng mở mắt thật to để nhìn, trông chờ sự việc gì đó bất ngờ sẽ xảy ra.

“Xin chào, chắc em là Thiên Tuệ đúng không?” Nhị tiểu thư chỉ gạt đầu, cậu lo lắng nhìn. Bó hoa hồng trên tay của người con trai kia bỗng giờ trước mặt cô.

“Anh tên là An Thành, năm nay hai mươi hai tuổi là đối tác làm ăn với công ty của chủ tịch Tôn Thạch và ông ấy muốn anh tìm hiểu em để sau này tiện việc cưới hỏi, rất vui được làm quen, sau này có gì chiếu cố cho anh nhé, Thiên Tuệ.”

Suýt tý nữa là cô ngất xỉu ngay lập tức trên hành lang rồi, hai chân cứ loạng choạng đứng không vững, hoa hồng thì nhiều đến nỗi che mất tầm mắt của cô, Thiên Phiết cùng Nhất Trung vừa nghe thấy liền sững sờ. Người con trai đó vẫn đứng yên nhìn cô, con ngươi trong veo in hình Thiên Tuệ một cách rõ ràng nhất đến nỗi cô có thể thấy chính bản thân cô trong ánh mắt ấy. Về mặt khó chịu này là sao? Vì cái gì nhị tiểu thư lại không phát giác được cô đang nhíu mày rất chặt, nhưng chưa tới một phút nhị tiểu thư đã mạnh tay ném thẳng bó bông vào người đối diện, hùng hồn tiến vào lớp, thu gọn tập sách.

“Nếu anh không muốn mất em thì lo mà nghĩ cách đi, bây giờ em phải đi làm lạnh cái đầu đã, nếu không chắc chắn sẽ có người chết oan đấy.” Đó là câu nói cuối cùng mà cậu nghe được từ miệng của Thiên Tuệ.

“Nhất Trung.”

Ánh mắt đầy sát khí bắn thẳng vào khuôn mặt trắng bệch của anh. Tiểu Hoa Đà áp ứng nhưng cuối cùng cũng thuật lại từ đầu tới cuối sự việc mới xảy ra ngay sáng sớm hôm nay. Bàn tay thon dài của Thiên Phiết bỗng giờ lên, anh hét hồn nhắm mắt, nghiêng chặt răng chấp nhận cơn đau nhưng..

“Cậu làm tốt lắm, vật trung gian.”

Nói xong liền xách ba lô rồi đi khỏi lớp. Chạm mặt “chồng chưa cưới” của em gái mình, đại thiếu gia chỉ nhếch mép rồi quay đi bước thẳng về phía trước bỏ mặc sự ngỡ ngàng của An Thành. Muốn cướp em gái của cậu? Không dễ vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 44: Lạnh Và Nóng



Cả hai đồng chí của chúng ta đều nhanh chóng phóng xe đuổi theo nhị tiểu thư, khi chiếc xe hơi sang trọng rẽ vào một khu yên tĩnh đến lạ lùng thì căn biệt thự đồ sộ hơn mức bình thường hiện ra, hoàn toàn tách biệt với mọi thứ xung quanh. Bước chân xuống xe, đại thiếu gia đứng trước cánh cổng kín đáo được làm bằng gỗ mun phủ một lớp sơn bóng loáng, phía trên cùng còn có một tấm bảng cỡ lớn, nét chữ thư pháp đen tuyền uy mãnh như rồng múa phượng bay đề ba từ “Tiểu Thanh Lâm”. Con người trong veo của cậu ngược nhìn hàng chữ, một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua làm cho lá của vài nhánh cây cỏ thụ phía trong lay động, phát ra tiếng xào xạt từng đợt không dứt.

Hai thiếu niên tư sắc ngồi ngời, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe đưa, người gặp người yêu vậy mà giờ đây lại phải đứng ở bên ngoài hơn mười phút mà chưa thấy có ma nào chịu ra mở cửa, mời vào. Nhất Trung ngồi xồm xuống đất bắt đầu than vãn, cho dù có đập cửa bao nhiêu lần đi nữa thì vẫn không có ai thèm lui mặt ra mà tiếp đón. Thiên Phiết bước lên, giơ chân đá thẳng vào cổng, nào ngờ cánh cửa vội mở ra.

“Cậu nghĩ cậu đang làm gì hả nhóc? Ở đây không phải chỗ để mày tên như cậu đến quậy phá đâu, nên biết thân biết phận mà cút đi.”

Giọng nói hần học phát ra từ một người đàn ông cao lớn, thoáng chùng không quá bốn mươi. Cơ bắp cuộn cuộn nổi lên trông rất đáng sợ, đầu đội mũ vành kết bằng rơm. Đôi mắt sắc lạnh trùng trùng liếc nhìn cậu. Ngũ quan cương trực, gàn khỏe môi có một vết cắt khá dài kéo thẳng xuống cằm, làn da ngăm khỏe khoắn. Người đàn ông mặt võ phục màu đen đơn giản lại cực kì gọn gàng, tay trái người này cầm một cây chổi quét sân cán dài.

Cứ tưởng cậu sẽ đá trúng vào người đàn ông đối diện nhưng bây giờ nhìn thử xem, chiếc giày yezzy trắng - đen của đại thiếu đang bị một chiếc dép lao dính đầy bụi giẫm đạp dưới chân một cách không thương tiếc. Tiểu Hoa Đà bắt đầu đỏ mặt hơi lạnh, hết nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Thiên Phiết đến nhìn người đàn ông bị vành nón che đi gần hết gương mặt, định tiến lên giải nguy thì một giọng nói vang lên.

“Mộc, chú làm gì vậy?” Trên mặt đầy sẹo, da ngăm đen, miệng rộng mũi tẹt bước vào, áo vét nghiêm túc đi đến không ai khác đó chính là bảo mẫu kiêm đầu bếp của nhị tiểu thư \_ Chú Khuyết.

“Anh...” Người đó chưa kịp mở miệng nói hết câu đã ăn trọn cú đánh đầu thần thánh của chú Khuyết.

“Chú không có mắt à? Ngay cả con trai của lão bang còn dám dùng chân của chú giẫm lên chân cậu ấy? Còn đứng đó, không mau xin lỗi.”

Người đàn ông ngó người nhìn lại Thiên Phiết, mờ mờ thì nhau rơi đầy trên mặt bắt đầu tái xanh. Vội vàng cúi khom người nhận lỗi, cậu cũng không phải là tên có thù dai hướng chỉ đây là lần đầu cậu đến nơi này nên sẽ có nhiều người không biết được thân phận của đại thiếu gia. Đợi cho đến khi người đàn ông tên Mộc kia rời đi thì cậu mới thở phào, chỉ là xin lỗi thôi mà có cần mắc công đến nỗi cảm chân cậu hơn năm phút để nói hết câu này đến câu khác không?

“Luôn luôn nghèo, phòng của Thiên Tuệ ở đâu?” Nhướm mày nhìn anh.

Cậu không hỏi thì anh cũng nhất định sẽ dẫn đại thiếu gia tới đó, bọn họ đi qua một võ đường rộng lớn, sàn gỗ, nệm đỡ, mọi thứ đều có đủ, vài chục

người cả nam lẫn nữ đều mặc võ phục, xếp hàng ngay ngắn làm theo chỉ đạo của thầy hướng dẫn, ai nấy cũng đều đồng loạt tập trung múa quyền, khí thế bùng bùng. Đi được vài bước, cả hai người bọn họ đều giật bắn mình bởi tiếng súng phát ra gần đó, Nhất Trung kéo cậu vào bên trong rồi đi tiếp, khi cậu đưa mắt nhìn thì một hàng người mặc áo thun đủ màu sắc, vô cùng thoải mái. Tái mang đồ bảo hộ, mắt kính trong suốt chắn trước tầm mắt, hai tay cầm chắc súng ngắm, từng người nhắm vào tấm bia cách xa họ hơn mười mét mà bắn. Giờ thì cậu đã hiểu vì sao khu này lại biệt lập với mọi thứ.

Tiểu Hoa Đà cùng Thiên Phiết phải chờ vài phút mới đến được phòng của nhị tiểu thư, bên trong vọng ra tiếng nói của cô vô cùng lớn như thể ép buộc người nào đó, không chỉ có Thiên Tuệ còn có tiếng nói lãnh lút nhưng có vài phần khó xử của người khác.

“Thêm tiếp cho tôi.”

“Cô chủ, như vậy sẽ không ổn.”

“Tôi bảo làm thì nhóc cứ làm đi.”

Tiếng rào rào dồn dập, cậu đứng bên ngoài nóng lòng mạnh tay xông vào nhưng căn phòng trống không, chỉ có cánh cửa nhà tắm là sáng đèn, đại thiếu gia bước vào một cảnh tượng hết sức ... Thiên Tuệ ngồi yên trong bồn tắm xung quanh toàn là nước đá lạnh ngắt, một đứa bé trai đáng yêu bấu môi bồn viền đá vào bên trong, nó lạnh đến nỗi làm cho bàn tay nhỏ nhắn của đứa bé kia đỏ ửng cả lên. Anh từ đằng sau chồm người lên nhìn, bốn mắt nhìn nhau không ai nói gì.

Nhị tiểu thư đã nói với anh trai mình sẽ đi làm lạnh cái đầu, cậu cứ tưởng cô sẽ chơi game hay tập luyện để giảm bớt căng thẳng nào ngờ lại đem cả thân mình ngâm vào trong nước đá để cho cái đầu rỗng tuếch của Thiên Tuệ đóng băng theo một cách đúng nghĩa.

“Em làm cái gì vậy? Mau bước ra ngoài mau.”

Cậu tiến lại gần kéo cô ra nhưng nhị tiểu thư cứng đầu ngồi lì ở trong đó, đứa bé trai hiểu chuyện liền dời đi ngay, Nhất Trung huyýt vài tiếng sáo, miệng ngân vài câu hát, hai chân cũng tự động lùi về sau, cẩn thận đóng cửa lại giúp hai người bọn họ. Chuyện anh em gây ra cứ để anh em giải quyết.

Khuôn mặt trắng nõn dưới ánh đèn, hàng mi dài thanh tú cụp xuống che đi mọi suy nghĩ của Thiên Tuệ, đôi môi quyến rũ bắt đầu chuyển màu vì lạnh, mái tóc dài trắng bạc xõa dài, nổi lên bên trên mặt nước, chiếc áo sơ mi đỏ ôm chặt lấy người cô lộ ra những đường cong mê người. Nhị tiểu thư im lặng ngồi xếp bằng trong bồn tắm, trông cô lúc này khác hẳn với ngày thường những lúc gặp rắc rối hay phiền phức Thiên Tuệ luôn im lặng sao? Không, những lúc như thế thì tính cách của cô càng được thể hiện rõ hơn, dù ương ngạnh, cương bướng nhưng quy cho cùng cô cũng chỉ là một cô gái mười tám tuổi bình thường mà thôi, dù đè nặng trên vai là những trách nhiệm ít ai có thể hiểu được. Đại thiếu gia lẳng lặng bước đến, ngồi xuống đối mặt với cô, nhưng không có ánh nhìn trong veo, tình nghịch thường ngày nữa giờ chỉ còn là đôi mắt vô hồn.

“Đang cảm thấy bé tắc sao?” Lời nói nhẹ nhàng vang lên tựa như một cơn gió. Hai hàng mày của người con gái nào đó khẽ nhú lại, chậm chạp gật đầu. Thiên Phiết thờ dài ngồi lên thành bồn, đưa ngón tay thon dài xoa xoa vào tâm mi của nhị tiểu thư.

“Nếu là chuyện sáng nay thì được còn chuyện của anh thì tuyệt đối không được làm về mặt như vậy, nghe chưa?”

Cô ngạc nhiên ngược nhìn anh trai mình, hình ảnh đầu tiên mà cô thấy đó chính là nụ cười âm ỉ của đại thiếu gia và đôi mắt phượng dài tuyệt đẹp nhìn thẳng vào Thiên Tuệ, sau một hồi cô mới bật cười, túm lấy cậu mà lôi xuống. Nước văng tung tóe, tiếng đá va chạm vào nhau kèm theo giọng thét thất thanh của đại thiếu gia càng làm cho nụ cười của nhị tiểu thư thêm hài lòng. Mái tóc đen nhánh ướt sũng, từng giọt nước trong suốt thì nhau chảy dọc xuống cằm. Khóe mắt đỏ lên vì nước, con ngươi ánh sắc lạnh không nhiễm tạp chất, môi mỏng khẽ hở. Cổ áo màu đen càng làm tôn lên nước da trắng sáng của cậu. Thiên Tuệ hít một hơi thật sâu, đứng dậy bước ra khỏi bồn, đại thiếu gia bị bơm cổ lấy lại thăng bằng nhưng hai vai của cậu đều bị nhị tiểu thư ấn trở lại, cô mỉm cười ngọt ngào buông lời.

“Anh hai, nếu muốn em thực hiện yêu cầu thì anh cần phải có thành ý, anh hiểu em muốn nói gì mà.” Sắc đỏ lập lòe trong khóe mắt, người con trai nghịch mặt nhìn cô gái đối diện mình. Thiên Tuệ tí mỉ mở từng nút áo, đại thiếu gia giật bắn người, tái mặt hỏi.

“Em...em muốn làm gì?”

“Tắm thôi mà, yên tâm đi đâu phải ở trong này mà anh lo, áo dính vào người em khó chịu quá nên...”

Ngân dài câu nói, ánh mắt mỉ hoặc nhìn cậu, chiếc áo mỏng đỏ rực nay đã thoát khỏi thân cô, cậu lập tức nhắm chặt mắt, môi mím chặt làm bộ mặt như vẻ cậu đang bị ngược đãi không bằng. Cô nhếch mép vắt áo lên vai, tiến lại gần cậu, đặt xuống một nụ hôn ấm nóng ngay bên má người anh trai của mình, cơ thể của Thiên Phiết bỗng cứng đờ nhưng hai mắt vẫn giữ nguyên vị trí ban đầu không dám hé mở.

“Ngồi ngoan nha, anh hai.”

Tiếng cửa đóng chặt vang lên, không khí xung quanh liền yên tĩnh. Có người nói rằng “lạnh” có thể giúp con người thêm tỉnh táo nhưng giờ đây cho dù cậu có ngâm toàn thân mình vào thau nước đá lớn cỡ này đi nữa thì đại thiếu gia của chúng ta vẫn khó lòng mà giữ bình tĩnh lại được, hai má bỗng chốc đỏ bừng không biết là do lạnh hay là do đôi môi của cô em gái mình quá nóng?

# Chương 45: Lí Do Anh Thích Em?



Khung cảnh xung quanh bỗng chốc tối đen như mực, đại thiếu gia chẳng còn cảm nhận được gì cả, điều cuối cùng cậu nhớ đó chính là hơi ấm dễ chịu và mềm mại. Tiếng đồng hồ tích tắc cứ điểm không ngừng, cửa sổ mở rộng đón từng đợt gió đêm mát rượi. Thiếu niên tuyệt mỹ nằm im trên chiếc giường đơn nhỏ bé, mái tóc đen óng nhẹ nhàng phấp phơ theo nhịp gió lùa từ bên ngoài vào. Đôi mắt phượng dài nhắm nghiền khẽ cử động, hàng mi dài tựa như chiếc quạt nhỏ in bóng trên gương mặt hoàn hảo đến cực độ. Chiếc cổ thon dài cùng với xương quai xanh tinh tế lộ ra sau lớp áo sơ mi trắng đơn giản.

Một bóng đen xuất hiện trước giường cậu, chậm chạp ngồi xuống bên cạnh, mái tóc trắng bạc ánh sắc kim rực rỡ trước màn đêm yên tĩnh, mỏng như tờ nhện đang chuyển động không ngừng. Nhị tiểu thư mở to hai mắt nhìn người anh trai của mình, thờ dài tựa đầu lên ngực cậu. Ngón tay thon dài nhấn khước môi cậu người của đại thiếu gia, hai mày của Thiên Tuệ liên nhú chặt.

“Đồ ngốc...”

Thở thè cất lời, nếu không phải tại cô thì Thiên Phiết đã không ngoan ngoãn ngồi lì trong bồn nước đá hơn mười lăm phút, khiến cho thân nhiệt giảm xuống trầm trọng cộng thêm bản thân của đại thiếu gia hiếm khi vận động nên dẫn đến việc cậu ngất đi trong phòng tắm, cũng may Nhất Trung nhìn thấy kịp mới lôi cậu ra bên ngoài.

“Em dám nói vậy sao? Gan lớn quá nhỉ?”

Con người đen kịt sắc lên ánh xanh lạnh buốt nhìn cô, đại tiểu thư bĩu môi, dòi bàn tay bóp chặt lấy mũi cậu khiến cho người anh trai này khó khăn vùng vẫy thoát ra. Nhìn thấy chiếc mũi đỏ lên giống như mũi của những chú hề, nhị tiểu thư khó lòng kiềm chế được mà bật cười lớn tiếng. Đại thiếu gia tức giận nhào đến, cô nhanh nhẹn tránh thoát làm cho cậu ngã nhào xuống đất. Một kẻ ngồi trên, một người ngồi dưới, ánh sáng trắng mờ ảo từ bên ngoài cửa sổ yếu ớt chiếu vào bên trong làm cho mái tóc của cô thêm rực sáng. Thiên Tuệ cong đôi mắt nhìn xuống gương mặt quen thuộc kia.

“Anh hai, tại sao anh lại thích em?” Đại thiếu gia đau đớn xoa đầu lập tức bắt ngờ trước câu hỏi của cô.

“Thích một người cần phải có lý do sao?” Sự kiên định mãnh liệt phát ra từ lời nói của Thiên Phiết khẽ khiến nhịp tim của nhị tiểu thư rối loạn.

“Tất nhiên.”

“Vì em là một cô gái vô tư, vô lo, gặp chuyện gì cũng sẽ luôn mỉm cười ngay cả bị điểm kém trong học tập cũng chẳng làm em lo lắng hay bật khóc. Là người có đầu óc đơn giản, hệ thần kinh vận động thì luôn ở chế độ sẵn sàng, lại còn rất được việc và biết nghe lời nữa chứ. Còn anh là người không có sức hoạt động mạnh mẽ như em vì phải chú tâm vào việc học và kinh doanh, quản lý, nhìn xa trông rộng. Em có khuyết điểm, anh có ưu điểm, bù qua sút lại chẳng phải rất hợp sao?” Mỉm cười nghiêng đầu đối mặt với cô.

“Anh đang nói lí do hay là mượn cớ đập em xuống để nâng anh lên?” Một vết gấn xanh nổi lên.

“Thiên Tuệ, em là đang vu oan cho người anh này rồi, anh chỉ liệt kê những điều tốt ở em thôi mà và đó là những thứ anh thích.”

“Chẳng lẽ anh trai đại nhân lại khác người đến nỗi đi thích khuyết điểm của đứa em gái này?”

“Vì anh có rất nhiều ưu điểm để đập vào mả.”

Không biết là hữu ý hay vô tình mà cậu là cho nhị tiểu thư tức đến ối máu, và dường như con giận lớn hơn lí trí, Thiên Tuệ mất tự chủ đâm thẳng vào khuôn mặt khiến không biết bao nhiêu người thèm thường. Đại thiếu gia cảm thấy đầu óc choáng váng, cơn đau từ đầu ập đến khiến cho khóe mắt cậu

đồ ửng lên. Cô hừ mũi trừng mắt nhìn người con trai đang ôm mặt lăn qua lăn lại trên sàn nhà, không nói không rằng bỏ đi, trước đi rồi khỏi phòng còn lớn tiếng kêu Tiểu Hoa Đà vào nói rằng anh trai cô không cẩn thận xoay mình lung tung nên mới té xuống giường đập mặt, mong rằng anh sẽ chăm sóc cho đại thiếu gia.

Nhất Trung nhìn vào vết sưng bên má trái của Thiên Phiết không nói cũng biết là do cô đánh vì từ giường té xuống đất đầu nặng đến nỗi sưng tím lên như vậy, nhắc đến cú đâm của cô làm cho anh cảm thấy ớn lạnh, tuy chưa từng được thử nhưng nhìn những người đã phải nằm la liệt trên đất vì cô cũng đủ làm cho anh sợ rồi.

“Lại chọc cậu ấy sao?” Cẩn thận bôi thuốc giảm đau lên má cậu, gương mặt đại thiếu gia tỉnh bơ, nghiêng đầu suy nghĩ.

“Dễ thương mà.” Miếng băng trên tay Nhất Trung rơi thẳng xuống đất, anh tái xanh mặt. Quả thật anh em nhà họ Lưu không bình thường chút nào.

.....

Trong một căn phòng làm việc rộng lớn, một bóng người chăm chú hoàn thành công việc dưới ngọn đèn bàn sáng trưng. Mái tóc dài bồng bềnh buộc gọn ra phía sau, khuôn mặt góc cạnh sắc sảo, lông mày lười mác mạnh mẽ khẽ nhúu chặt, đôi mắt sâu cuốn hút cùng với con ngươi nâu nhạt nhìn chăm chăm vào bản thảo. Chiếc bút bi lướt đều trên mặt giấy trắng tinh, đột nhiên chiếc điện thoại gần đó reo lên.

“Vâng? À thì ra là chủ tịch Tôn...Đúng, đã gặp rồi, rất tốt ạ...Không có gì phàn nàn cả... Tạm biệt.”

An Thành để chiếc điện thoại xuống bàn đứng dậy, xoay người ra đằng sau, đưa mắt ngắm nhìn ánh đèn rực rỡ của những tòa nhà ở phía dưới, trong lòng không ngừng thờ dài. “Cách” tiếng cửa mở làm hắn chú ý định quay lại nhìn nhưng vừa nghe thấy tiếng giày cao gót, đôi mắt liền sụp xuống. Một mùi hương thoang thoảng tỏa ra, bàn tay xinh đẹp trắng nõn ôm lấy eo hắn từ phía sau. Hơi ấm nồng nàn lại vô cùng quyến rũ, đôi môi đỏ thắm mỉm cười khúc khích, mái tóc đỏ nhưng nổi bật tựa lên vai An Thành.

“Người yêu quý của tôi, việc gì lại làm anh thờ dài vậy?”

“Yaya, cô đang an ủi tôi không đúng cách rồi.”

Gỡ bỏ vòng tay của cô gái, hắn nhếch mép ngồi lại vị trí cũ, đầu gác lên tay nhìn cô gái đang đứng đối diện mình. Yaya chồm người lên phía trước tặng ngay cho hắn nụ hôn kiểu Pháp chính gốc. Với dòng máu lai giữa Nga và Nhật nên bề ngoài của cô vừa mang nét quyến rũ nhưng lại ngây thơ, thư kí riêng của hắn, Yaya là cô gái gần gũi nhiều nhất với chồng chưa cưới của nhị tiểu thư.

“Hôm nay không về với daddy của anh sao?” Tự nhiên ngồi trên bàn làm việc của hắn, đồng tử lập tức giãn ra, hắn nhìn cô rồi đứng dậy. Tập tài liệu dày chất đóng liền đây về phía cô, An Thành tươi cười nói.

“Nhờ vào cô.” Yaya xua tay đuổi hắn đi, còn bản thân lại ôm lấy xấp tài liệu, uyển chuyển bước ra khỏi phòng.

“Đừng rồi, ông chủ. Nể tình lời an ủi lúc này hãy cho tôi thêm thời gian đi, còn bây giờ tôi phải đi gặp hoàng tử của lòng tôi rồi, vậy nha. Chúc anh ngủ ngon.”

Hắn lắc đầu hết nói nổi cái cô thư kí của mình, Yaya tuy là một cô gái xinh đẹp nhưng lại là fan cuồng của tiểu thuyết lẫn truyện tranh, cô có thể thức trắng nguyên đêm chỉ để đọc chúng. Có lần cô đã thề độc rằng suốt đời này sẽ không lấy ai chỉ để dành trọn tình yêu của mình cho Luffy (One piece). Cảm lấy áo khoác, hắn lên xe chạy thẳng về đến nhà.

Ánh đèn ngoài khu vườn bách hợp dịu nhẹ, ngôi nhà sơn trắng thanh tao, An Thành vừa bước xuống xe đã có người chạy lại vội vàng nói với hắn. Sắc mặt hắn phút chốc tối đen lao thẳng vào trong nhà đưa mắt nhìn người đàn ông mỉm cười dịu dàng ngồi trên ghế sofa đối mặt với hắn.

“Ba, người phụ nữ ấy lại đến làm phiền ba nữa sao?”

“Không có, không có, mẹ con chỉ nói rằng bà ấy đang túng thiếu nên muốn ba cho bà ấy mượn vài đồng lẻ mà thôi.”

Người này không ai khác chính là người thân duy nhất mà hắn thương yêu nhất. Từ lúc sinh ra hắn đã không được nhận được tình thương từ người mà hắn luôn miệng gọi là mẹ, vì bà ta chê ba hắn nghèo lại học thức kém, sinh cho ông đứa con rồi quay lưng cặp với gã khác, giàu hơn, vừa có tài lại có quyền hạn. Ông thương hắn mà cực nhọc làm việc từ nhẹ tới nặng, không việc gì mà ông không làm để kiếm tiền nuôi đứa con bảo bối này. Cho đến khi hai chân ông bị tàn phế do ông bê tông đè lên, ông vẫn không ngừng nghĩ tìm đủ mọi cách để chăm sóc cho An Thành. Đợi đến khi đứa con này có được công việc ổn định ông mới dám ngồi yên ở trong nhà.

“Vài đồng lẻ là bao nhiêu?”

“Ồ...ừm...khoảng năm mươi triệu.”

“Nhiều đó là được rồi, đối với con không có vấn đề gì?” Thờ phào nhẹ nhõm, thoải mái tựa lưng vào ghế nhưng hình như ba hắn lại không được như vậy. Ông mỉm cười môi, hắn biết là ông đang tự dằn vặt bản thân mình vì đó không phải là tiền của ông mà tự ý lấy đi đem cho người phụ nữ kia. Đang tìm cách đánh trống lảng.

“Ba à, con vừa đi gặp cháu gái của chủ tịch Tôn lúc sáng nay đấy.”

“Thật sao? Cô gái đó như thế nào?”

“Rất được ạ, tính cách khá mạnh mẽ nhưng...con cần phải cố gắng hơn sau này nữa vì anh trai của cô ấy không phải dạng dễ xoi chút nào.”

.....

Tại Tiểu Thanh Lâm.

“Hắt xì, điều này chắc là cảm rồi, không chừng lại có tên đang ngồi nguyên rửa mình.” Nhị tiểu thư sụt sùi quẹt mũi chui vào trong chiếc chăn ấm áp, hưởng thụ mà chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 46: Thảm Kịch Ngày Sinh Nhật



Không có gì ngạc nhiên khi đại thiếu gia hoàn mỹ của chúng ta lại phải vác khuôn mặt bị băng kín một bên mặt đến trường, nhị tiểu thư ngoảnh mặt làm ngơ bước thẳng vào lớp còn Tiểu Hoa Đà thì mãi chăm chú chờ tin nhắn của người nào đó nhưng sự thật phũ phàng là anh phải ngâm đắng nuốt cay đứng lại chịu chung số phận bị mấy bức tường kiên cố thi nhau ép chặt, đa phần bọn họ điều lo cho cái khuôn mặt đẹp mã của cậu.

Anh khổ sở nhìn thờ cố gắng luồn lách tìm chỗ thoát, lết tẩm thân tàn tạ được đến lớp học cũng có thể coi như quý nhân phù hộ, quả thật trên đời này không có gì đáng sợ bằng con gái. Họ biết nắm bắt chiến thuật lại thông minh vận dụng với thực tế, nói không chừng họ còn là những cao thủ đội lốt học sinh mà một khi sắc nữ đã cuồng lên thì cho dù bảo táp phong ba cũng không làm chùn bước chân của họ.

Trải qua ba tiết học không mấy êm đềm đối với Thiên Tuệ, cuối cùng đám người của đại thiếu gia cũng thoát khỏi cái lớp học chứa đầy oán khí của vị chủ nhiệm đại nhân. Vắng mặt sau một ngày không xin phép, họ buộc phải quay về nhà chính. Vừa mới bước vào trong, một tiếng động lớn vang to khiến ba đồng chí giật bắn cả người, ngơ ngác nhìn ông bà Lưu gia, còn có ba mẹ của Tiểu Hoa Đà, từ người giúp việc đến người tia lá cây trong vườn, bọn họ đều xếp hàng ngay ngắn.

“Con gái, chúc mừng xin nhật.” Bà Lưu dịu dàng mỉm cười với cô.

“Thiên Tuệ, lại thêm một tuổi rồi đấy nhé, đây là quà của con này.” Người đàn ông trung niên chừng chạc, gương mặt phúc hậu nhìn cô, tay chìa ra gói quà được bọc bằng giấy kính với những chi tiết tinh xảo.

“Chú biết con thích gì mà, đâu cần phải quà cáp lịch sự như thế này.”

Nhị tiểu thư hai mắt sáng lên, hớn hờ cầm lấy món quà đưa ra đằng sau cho Nhất Trung cầm lấy. Người đàn ông đứng đối diện bắt đầu xắn tay áo lên, liếc nhìn cô. Thiên Tuệ cúi người xuống chiếc bàn, bàn tay trắng nõn nắm lấy bàn tay của vị bác sĩ có danh tiếng nhất nhì thành phố, hai người gồng mình, nghiêng chặt răng, miệng nở nụ cười. Kề tám lạng, người nửa cân nhưng cuối cùng phần thắng nghiêng về người có hệ vận động luôn bật.

“Hôm nay sinh nhật của em ấy sao?”

Đại thiếu gia nhìn thẳng bạn hai tay ôm một đồng quà giúp nhị tiểu thư, mái tóc xoăn màu hạt dẻ nổi bật lách khuôn mặt thiên phú qua khỏi núi quà chần



trước mặt anh, mở to mắt nhìn cậu. Định lên tiếng thì một giọng nói ngọt ngào nhưng nó chứa đầy hàn khí từ người đối diện phát ra.

“Anh hai, ngay cả sinh nhật của em gái mình mà cũng không biết nữa.”

“VẬY em có biết ngày sinh của anh là ngày mấy không mà nói.” Cậu không chịu thua, vênh mặt hất hàm hỏi cô. Nhị tiểu thư cứng họng, Tiểu Hoa Đà nhanh nhẩu, lớn giọng nói.

“Không phải còn một tháng nữa là tới sinh nhật cậu sao?”

Lời vừa ra, Nhất Trung hứng chịu sát khí như vũ bão đang nhắm thẳng tới mình, anh liền rút cổ. Thiên Tuệ suy ngẫm một hồi cuối cùng cũng hiểu ra, khuôn mặt hiện lên vẻ mĩa mai, hai tay chống hông.

“Tôi tận một tháng sau lên, chúng ta lại cùng tuổi nữa, có phải nên thay lại cách xưng hô không hả Thiên Phiết?” Đại thiếu gia không mấy bận tâm, cậu chỉ lẳng lặng đến gần ba mình, liếc mắt nhìn nhị tiểu thư, lúc đầu cô không hiểu hành động của cậu là gì cho đến khi...

“Ba à, cái vụ mà con bị ngộ độc thực phẩm mà mấy tháng trước trúng phải...um...”

Thiên Phiết đang nói đến nửa chừng, đưa em gái kia một bước phóng đến với cự ly cực ngắn cùng với tốc độ cực nhanh, dùng hai tay bịt chặt lấy miệng cậu, kín đến nỗi không cho người anh phát ra tiếng dù chỉ một từ đơn giản. Ông Luru còn ngờ ngác không biết hai đứa con của mình đang diễn trò gì trước mặt, chỉ thấy chúng nó một đứa cố gắng thoát khỏi vòng kim, còn một đứa đang bán sống bán chết ghi chặt lấy khuôn mặt của người còn lại. Đùn qua đây lại cũng hơn hai phút, ông Luru cũng không kiên nhẫn mà náng lại để xem tấu hài nên nhanh chóng dời đi.

Tiếng chuông ngoài cửa bất thình lình vang lên, Tiểu Hoa Đà đứng gần đó lập tức đặt chỗ quả xuống đất, nhanh tay mở ra. Gương mặt của anh sáng bừng, con ngươi nâu sẫm như chứa hàng ngàn tia sáng vụt qua, đôi môi bất giác nở nụ cười tươi.

“Đế Ly.”

Người con gái tay cầm giỏ hoa đủ màu sắc, mái tóc dài đen mượt cùng với đôi mắt xanh thẳm không nhiễm chút tạp chất. Cô dịu dàng bước qua anh, vạt váy xếp li mềm mại khẽ đung đưa, Nhất Trung ngất ngây định đóng cửa lại thì một bàn tay thon dài chặn lại.

“Này, cậu định nhốt bọn tôi ở bên ngoài sao?”

Đế Trình, Hoàng Ân còn có Bối Vân đứng trước bậc thềm, anh bối rối cười ngượng mời họ vào. Đám người của đại thiếu gia quây tung bùng suốt buổi trưa lẫn buổi chiều, tuổi trẻ thật tuyệt vời, trong khi các bậc trưởng lão đã ngã mũ đầu hàng thì họ vẫn còn dư năng lượng mà chạy tới chạy lui.

.....

Khi mặt trời lặn hẳn thì cuộc vui liền tàn, nhà ai nấy về, đường ai nấy đi. Nhị tiểu thư mặc áo khoác dày bước ra bên ngoài, tuy trong nhà không ai nói gì nhưng phía sau Thiên Tuệ lại có một cục kẹo cao su bám dai như đĩa xôi lâu ngày, kè kè đi theo. Cô cũng im lặng làm ngơ mà đi đến cửa hàng dân dụng, cố gắng mua đồ thật nhanh vì bây giờ hai mắt của nhị tiểu thư có thể nhắm lại bất chợt. Hai bóng đen trải dài trên đất cứ bước đi không ngừng trong con hẻm đèn đường đặt san sát, cô thở dài dứt hai tay vào trong túi áo, đại thiếu gia đi đằng sau phụ trách việc xách đồ.

Mọi chuyện có thể được cho là yên ổn nếu không có việc là đại thiếu gia bị một tốp người mặt mày dữ tợn tấn công từ phía sau. Họ chẳng cần câu nệ hay giải quyết bằng lời nói cứ thẳng tay cầm lấy vật dụng trên tay đánh vào phần đầu của cậu.

Thiên Tuệ nghe tiếng động mạnh liền quay xuống, giương mắt chứng kiến cậu mở to hai mắt tròn trắng cả lên, gương mặt phút chốc trắng bệch, lão đảo mà đổ rầm xuống đất, máu tươi đỏ đặc bắt đầu tuôn rơi dữ dội. Không đợi cô chạy tới, bọn họ đã xông lên bám chặt lấy cô. Hồi thờ dòn đập, đầu óc trống rỗng, toàn thân nóng lên, nhị tiểu thư nghiêng răng mà đánh. Từng người từng người bị đánh bay ra xa cả vài mét, cho đến khi vết thương dưới chân chưa lành liền trở nên đau nhói làm cho động tác của Thiên Tuệ có phần không vững, ngã phịch xuống đất. Mất cả chân từ từ sung to lên, bọn người kia nhanh chóng tóm chặt cô.

“Anh hai...anh hai...Phiết...”

Nhị tiểu thư vùng vẫy, cố gắng tránh thoát, ra sức lớn tiếng gọi dậy người con trai đang nằm bất động trên đất. Chỉ thấy bờ vai thấm đầy máu kia nhúc nhích, bàn tay dính đầy cát bụi chống xuống gồng người ngồi lên nhưng đến nửa chừng lại mất lực mà té xuống. Đôi mắt của đại thiếu gia bây giờ bị máu che mất tiêu cự, mọi thứ trở nên mờ ảo, bên tai lúc này hẳn còn vang lên giọng nói của em gái cậu nay chỉ còn tiếng ong ong choáng váng.

Nhét khăn vào miệng cô còn trùm cả vãi đen che mắt tầm nhìn, nhị tiểu thư bị đem đi. Thiên Tuệ ngồi im trong xe, trong lòng không ngừng suy nghĩ là khủng bố bất cóc làm con tin để tống tiền hay buôn bán nội tạng trái phép, chưa kể biến thái giò tròn...Đối với cô bạn bè thì ít, kẻ thù thì nhiều, một thân quản lý Tiểu Thanh Lâm – bang đảng mafia có máu mặt nhất trong thế giới ngầm, không việc gì mà cô gái này chưa từng làm. Ngoài ra còn là cánh tay phải của công ty Lân Huyết, chuyên giải quyết những vấn đề về tài chính mà không phải người nào biết.

Suy đi nghĩ lại điều quan trọng lúc này cô nghĩ không phải là bản thân mình mà là anh trai của nhị tiểu thư – Luru Thiên Phiết, người mà cô buộc phải bảo vệ cho bằng được, liệu cậu có cười hạc về trời vì mất máu quá nhiều không? Hay chẳng may nào bộ bị tổn thương ảnh hưởng đến khả năng hô hấp dẫn đến chết ngạt? Tiếng động cơ xe ồn ào mất hút trong màn đêm, không ai hay cũng chẳng ai biết, lại một lần nữa sóng gió lại nổi lên.

## Chương 47: Phát Hiện



Tiếng nói chuyện thì thầm cứ vang mãi bên tai làm cho nhị tiểu thư không tài nào chớp mắt được, ngồi trên xe cả đêm khiến cho bàn tọa của cô cứ nhói lên, đã vậy khi xuống còn bị bắt ngồi im trên chiếc ghế dựa nữa chứ, êm thì có êm thật nhưng ngồi nhiều quá đối với một người ưa chạy nhảy như cô thì nó như là địa ngục trần gian vậy. Tâm thần bị che đi vô cùng hạn hẹp, cho dù có thấy thì không thể nào nhìn được khuôn mặt của bọn người kia được. Cả hai tay đều bị trói chặt ra đằng sau, đó không có gì lạ với việc bị bắt cóc nhưng điều kì dị ở đây đó chính là dưới chân cô là một thao nước ấm đê Thiên Tuệ ngâm chân. Có ai từng thấy tổ chức khủng bố, đâm thuê chém mướn, buôn lậu nội tạng lại đối xử tốt với nạn nhân như vậy không?

“Mau bỏ miếng vải ra khỏi đầu cô ấy đi.” Một giọng nói vang lên.

Ánh sáng ngay lập tức đập vào mắt nhị tiểu thư, do ở quá lâu trong bóng tối nên bây giờ cô khó có thể thích ứng được. Đợi cho đến khi mọi thứ từ từ rõ trở lại, con người trong suốt nhìn thẳng vào bóng đen chắn trước mặt mình. Mái tóc đen bóng bệnh, đôi mắt to tròn cùng với ánh nhìn ngọt ngào, môi hồng phớt nhẹ tươi tắn.

“Bối Vân? Cậu làm gì ở đây?” Cô kinh ngạc hỏi, người mẹ trẻ đi vòng ra đằng sau vừa cời trói cho nhị tiểu thư vừa nở nụ cười ngây ngô.

“Tớ đang thi hành nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì? Của ai?”

“Tất nhiên là bắt cóc cậu rồi, ngoài ông chủ ra tớ còn làm việc cho ai nữa chứ.”

“Ba mình sao?”

.....

Trong căn phòng đơn giản rộng lớn, một thân hình nằm bất động trên chiếc giường đơn cỡ lớn. Phần đầu bị bao phủ bởi một lớp vải y tế, hai mắt nhắm chặt bỗng chốc mở to. Con đau phía sau lập tức tấn công, đại thiếu gia khó chịu nghiêng rặng, môi mỏng trắng bệch mím lại. Trong khi cậu còn đang chật vật thì cửa phòng mở ra, Nhất Trung cùng với ông Lưu tiến vào. Về mặt của anh trong rất khó coi, lo sợ, kiềm nén,... mọi thứ đều bị đại thiếu gia nhìn thấy. Còn ông Lưu chỉ lặng lẽ đứng yên liếc xuống, khí lực rất lớn làm cho Thiên Phiết cảm thấy ớn lạnh, trong đầu không ngừng suy nghĩ có phải là do cậu không bảo vệ được Thiên Tuệ nên mới khiến cho hai người này có vẻ mặt như thế? Định hỏi liền bị Nhất Trung ấn trở lại chỗ nằm.

“Mới băng bó vết thương nên đừng cử động nhiều.”

“Thiên Tuệ?”

“Con đừng lo, nó vẫn an toàn.” Lúc đầu khi nghe câu nói của ông Lưu, cậu khá ngạc nhiên nhưng sau đó lại thờ phào nhẹ nhõm.

“Vậy bây giờ...”

“Từ giờ cho đến khi con hết cảm xúc với con bé đó thì tuyệt đối không được gặp Thiên Tuệ.”

Lời vừa ra dừng nói đến đại thiếu gia, ngay cả Nhất Trung cũng tái mặt, nhủ mày quay mặt sang chỗ khác. Một tiếng nổ lớn đang công kích bên trong đầu Thiên Phiết, cậu không hiểu, hoàn toàn không hiểu vì cái gì mà ba lại ngăn cấm cậu gặp mặt cô? Có phải do thể lực của đại thiếu gia quá yếu kém không có sức bảo vệ cho nhị tiểu thư? Nếu vậy cậu sẽ cố gắng đi học võ, rèn luyện bản thân. Rất muốn nói ra nhưng tại sao lại chẳng có một từ thoát khỏi cổ họng? Vì cậu biết nguyên nhân không phải là do thể chất mà là do tình cảm của đại thiếu gia dành cho cô đã bị phát hiện, Thiên Phiết không phải là không hiểu, chỉ là không muốn hiểu, cố tình nhìn sai đi ý nghĩa lời nói của ba cậu.

“Ba...?”

Ông Lưu nhẹ nhàng đưa xuống một bức hình, cậu hít một hơi thật sâu, nắm chặt mép hình. Trong đó hiện lên hai bóng người quá quen thuộc với bản thân cậu. Một người con gái tiều tụy với mái tóc bạch kim được vén sang một bên lộ ra chiếc cổ mảnh khảnh quyến rũ. Chiếc áo sơ mi đỏ rực như máu nằm vắt vẻo trên bờ vai mím mưng, cả người cúi xuống thấp. Đôi mắt cong lên, đặt xuống một nụ hôn trên gương mặt tuyết luân của người con trai ngồi phía dưới. Mái tóc đen ướt sũng dưới ánh đèn trở nên sáng bóng. Mắt phượng đỏ nhắm nghiền, môi mòng bắt giắc nở nụ cười cung chiêu. Cổ áo đen huyền làm lộ ra xương quai xanh tinh tế đến hoàn hảo, mọi thứ bức hình ghi lại hoàn toàn cái ngày mà cậu cho là quan trọng nhất đối với đại thiếu gia.

“Thiên Phiết, con cũng biết đâu là đúng, đâu là sai, con làm gì ba đều ủng hộ nhưng với chuyện này thì hãy dẹp ngay đi.”

“Con với em ấy không chung huyết thống, lại biết nhau từ nhỏ, vậy tại sao lại không được phép tiến tới? Ba, tại sao lại phản đối? Có phải vì ba không muốn đưa con trai độc nhất của mình qua lại với đứa em gái nuôi mà làm tổn hại đến danh tiếng của ba?”

“Phiết...”

Ông Lưu giận tím cả mặt, giờ tay tát thẳng xuống mặt cậu, cơ thể vừa mới hồi phục chưa kịp chuẩn bị đã ăn trọn năm ngón tay đỏ chót trên người, khiến cho đại thiếu gia ngã xuống giường. Ông Lưu hần học quay lưng ra khỏi phòng, Nhất Trung tiến tới đỡ cậu dậy liền bị đẩy ra. Con người đen đặc sâu hút trùng mắt nhìn anh, gương mặt thoáng chốc lạnh tanh làm cho người đối diện cậu nổi hết cả da gà, từ trước đến giờ chưa bao giờ anh nhìn thấy vẻ mặt này của Thiên Phiết.

“Là cậu nói đúng không?”

Tiểu Hoa Đà như con thú nhỏ nằm trong miệng cọp, anh run rẩy lắc đầu lia lịa. Sát khí của đại thiếu gia lập tức thu lại, mặt mũi của Nhất Trung tái mét đứng sang một bên, cậu nhủ mày suy nghĩ lập tức cầm lấy điện thoại.

“Đề Trình, tôi...”

“Cậu chủ, nếu cậu muốn biết chỗ của cô chủ ở đâu thì tôi không thể nào tiết lộ cho cậu được vì ông chủ đã căn dặn chặn mọi thông tin của cô chủ đến cậu rồi. Thành thật xin lỗi, còn nữa nếu Nhất Trung có đứng đó thì cho dù cậu có hỏi thì cậu ta cũng không biết đường trả lời đâu, vì cậu ta cũng giống như cậu thôi...”

Không đợi cho đầu bên kia trả lời xong, đại thiếu gia đã ngắt máy. Cậu ngồi im trên giường ra giọng chỉ đạo làm cho Tiểu Hoa Đà chạy tới chạy lui gom đồ giúp đại thiếu gia cho đến giữa chừng thì anh ngừng lại, ngây ngơ nhìn Thiên Phiết hỏi.

“Cậu định làm gì vậy?”

“Đi tìm Thiên Tuệ.”

“Nhưng cậu vừa mới tỉnh lại, sức khỏe yếu, với lại ba cậu đã chặn mọi thông tin rồi, chỉ với một mình cậu thì lấy gì mà tìm được?”

“Ai nói có mình tớ?”

Ánh mắt lập tức nhìn chằm chằm vào anh, không nói cũng biết số phận của Tiểu Hoa Đà là gì rồi, bốn phận làm má có khác, con đi tới đâu cũng phải có lết chân tới đó. Riết rồi anh cũng chẳng biết anh là bạn cậu hay là cu li cho cậu sai bảo.

“Vay chừng nào đi?”

“Ngay sáng ngày mai, ba tớ có một cuộc họp quan trọng nên sẽ vắng mặt vài ngày, còn mẹ...đừng lo, cứ quyết định vậy đi.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 48: Kẻ Đến Người Đi



Khu xưởng rộng lớn bị bỏ hoang vang lên những tiếng động va chạm nhẹ, càng lại gần âm thanh càng lớn. Hai cô gái trên người mồ hôi nhễ nhại giương mắt nhìn nhau, nhị tiểu thư thở hồng hển, đưa tay hất mái tóc óng ánh như tơ nhện sang một bên, người còn lại đã văng đôi giày trên chân mình ra, nhún nhảy lấy thế nhìn Thiên Tuệ. Thời gian như gần trời, mọi hành động lúc này cứ như đoạn băng tua chậm. Từng giọt mồ hôi trong suốt rơi khỏi gương mặt đẹp đến ngất ngây của hai người. Ngọn tóc pháp phơ đung đưa theo từng nhịp chuyển động, hàng mi dài thanh tú khẽ chớp mở. Khuôn ngực phập phồng lên xuống chậm rãi.

Ánh nhìn nhuốm đầy sát khí, cả hai xông vào nhau với tốc độ kinh hoàng. Nhị tiểu thư phóng mình lên trên, xoay người trên không thẳng chân đá xuống Bối Vân. Cô gái phía dưới nhanh chóng né đi cú đá của người đối diện, tay phải giơ cao nắm lấy lấy chân Thiên Tuệ, tay còn lại không chút lưu tình mà đập mạnh xuống đầu gối của nhị tiểu thư. Hai hàng mày của nhị tiểu thư khẽ cau lại, nghiêng chặt răng, dồn sức vào bàn chân còn chạm đất mà bật bung người đá thẳng vào đầu Bối Vân phát ra tiếng động lớn. Cả hai liền ngã xuống đất, hơi thở dồn dập, người nào người nấy cố gắng hít một hơi thật sâu gồng mình đứng dậy nhưng chỗ đánh lúc nãy trên chân cô bắt đầu nhói đau, còn Bối Vân cũng không khảm khá gì hơn khi đầu óc cứ quay cuồng.

Những người đàn ông đứng phía ngoài người nào cũng tái xanh mặt mũi nhìn bọn họ, nếu không phải biết rõ hai cô gái kia đã từng trải qua những khóa huấn luyện khắc nghiệt thì chắc chắn đám người đó đã không dám tin bọn họ lại có thể đánh nhau hơn hai tiếng mà không biết nghỉ. Đúng là thể chất hơn hẳn người thường.

“Cái tên kia không biết làm gì mà lại để cậu chạy nhảy khắp nơi như thế này? Không sợ hấn cuồng cuồng chạy đi tìm cậu sao?” Thiên Tuệ khập khiễng cố gắng đứng thẳng, hỏi.

“Đừng lo, cậu ta đang tham dự buổi triển lãm tranh nghe nói cũng quy mô lắm, chắc tối nay mới về nhà.”

“Vậy tại sao cậu còn ở đây?”

“Ông chủ bảo phải đưa cậu ra ngoài vùng ngoại ô, tìm một căn nhà, chờ cho đến khi mọi việc trong này yên ổn thì khi đó cậu mới được phép quay trở lại.” Phũ phàng bụi dính trên vạt váy của mình, Bối Vân thành thật trả lời.

“Yên ổn? Cái gì yên ổn? Chuyện gì đang diễn ra vậy? Khi không tại sao lại tấn công Thiên Phiết còn bắt cóc tớ đến nơi này?” Cô hoang mang không hiểu, người mẹ trẻ đối diện thoắt mái tìm cái ghế đặt mông xuống ngồi. Ngược đôi mắt màu caramel ngọt lịm nhìn.

“Bí mật của cậu với Thiên Phiết bị phát hiện rồi, ngay trong lúc cậu đang ở Tiểu Thanh Lâm ấy, còn sự việc diễn ra sao thì tớ chịu, tớ chỉ hoàn thành bổn phận của mình thôi.”

Lời nói của Bối Vân như ngọn lửa đang cháy dữ dội đến quả bom đã được đặt sẵn và “bùm” một tiếng, nhị tiểu thư điếng người. Cơ thể chấn động dữ dội, vội vàng tiến tới bầu chặt hai vai của người mẹ trẻ, giọng nói lắp bắp chứa đầy kinh ngạc cùng sợ hãi, con ngươi đen láy không nhiễm tạp chất nhìn thẳng vào gương mặt tựa như thiên sứ của người phía dưới, giọng hỏi.

“Ba tớ...biết chuyện rồi?”

“Ừm, ngài ấy biết rồi.”

“Bối Vân, cậu với tớ dù gì cũng là bạn thân bao nhiêu năm nay, từ trước tới giờ, tớ chưa lần nào cầu xin cậu nhưng hôm nay có thể nể tình bạn của chúng ta mà đưa tớ về nhà không? Chỉ lần này thôi, tớ chắc chắn bây giờ nếu tớ có thể giải thích chuyện này với ba thì ông ấy sẽ chấp thuận thôi. Còn nữa Thiên Phiết đang bị thương không biết ra sao, chỉ cần...chỉ cần cậu giúp tớ...”

“Tách” âm thanh tinh tú phát ra nhẹ nhàng rơi trên khuôn mặt trắng mịn của cô bạn thân phía dưới, bất ngờ nhìn đôi mắt của nhị tiểu thư lúc này lấp đầy nước mắt, không chỉ Bối Vân mà đến cả nhị tiểu thư cũng hoảng hồn. Cô đang khóc sao? Vì cái gì mà rơi lệ? Là lo sợ hay là vì lo lắng cho đại thiếu gia, đến ngay cả cô cũng không biết. Một bang chủ đầu đội trời chân đạp đất, lạnh lùng đến vô tình chỉ vì một sự thật bị phát hiện liền biến thành một cô gái yếu đuối, mong manh đến đáng thương? Bối Vân thờ dài gỡ bàn tay đang bầu vào vai mình đến phát đau xuống, nắm thật chặt, cô mỉm cười. Nụ cười vui tươi, vô hại luôn là độc quyền của người mẹ trẻ này.

“Lệnh của ông chủ là tuyệt đối, bất quá ai biểu cậu là bạn thân tớ chứ? Nhưng có chuyện gì thì đừng có đứng đực ra đó mà chịu trận, nên nhớ bên cạnh

cậu còn có Bối Vân thông minh này.” Người con gái mạnh mẽ vỗ ngực nói lớn làm cho Thiên Tuệ trước là bất ngờ sau thì phì cười.

“Đừng...đừng...cậu thông minh nên mới giả ngu đi câu trai chứ gì?”

“Không, đó gọi là chiến lược thâm tóm mục tiêu.” Đưa tay vào trong túi quần, chìa ra khăn tay trắng tinh đưa cho Thiên Tuệ, cô sụt sịt mũi tiếp nhận.

Lại một sự thật được phơi bày, Cao Bối Vân, năm nay mười tám tuổi, khỏe mạnh lành lặn hoàn toàn bình thường không có bệnh án hay tiền sử tội phạm gì cả, chỉ có điều là cách cô tìm lấy tình yêu hơi khác người một chút mà thôi. Lợi dụng dung mạo khả ái bên ngoài, giả vờ bị mắc bệnh thiếu năng mà ngày ngày tản bộ trên phố câu dẫn nam tử. Thuận mắt thì cười không thuận liền cho ăn đấm, cứ ngỡ đồng chí Hoàng Ân tốt bụng trời thương, ai ngờ lại sập bẫy của người con gái khiến cho nhị tiểu thư nể phục vài phần này chứ? Nhẹ dạ cả tin, ra sức bảo vệ cho người yêu bé nhỏ nhưng nào hay biết đằng sau đó là kế hoạch đã được định sẵn từ lâu.

Bối Vân nhô nhẹ ra lệnh đám người đứng trước cửa cho xe quay trở về thành phố, lúc đầu bọn họ còn chần chừ nhưng sau đó liền nghe theo một cách vô điều kiện vì hai người con gái đứng đối diện đang làm bộ mặt như muốn lột sạch da trên người của bọn họ và tay chân của các nàng không ngừng khởi động chuẩn bị.

.....

“Thiên Phiết, tất cả xong rồi.” Nhất Trung lưng đeo ba lô nặng trĩu, đầu đội nón kết màu sáng, mắt đeo kính râm, áo thun thoải mái cùng với quần tây tơi tổi, hông vác ống nhôm được đặt trong bao. Đại thiếu gia sững sờ nhìn anh, cuống họng bỗng khô khốc, khó khăn cất lời.

“Cậu đang định leo núi à?”

“Không, trong đây có tất cả những vật dụng cần thiết, hộp sơ cứu phòng hờ Thiên Phiết của chúng ta bị thương, thuốc trị độc nếu cậu không may bị rắn cắn. Bản đồ thành phố khi bị lạc đường còn có cả la bàn đồ hướng nữa, và sôfêll đuổi muỗi cùng với kem chống nắng cũng quan trọng không kém, còn...” Ti mi liệt kê từng món đồ trong ba lô còn cẩn thận giải thích cho cậu nghe.

“Xin lỗi, cậu không chỉ muốn leo núi còn có cả ý định đi tắm biển nữa. Nhất Trung, làm ơn đi, chúng ta đi tìm Thiên Tuệ chứ không phải chuẩn bị đi du lịch hay bỏ nhà đi bụi. Đẹp cái đồng hồ xuống giùm tớ đi, chỉ cần một cái điện thoại cùng với thẻ ngân hàng thôi là đủ rồi. Còn nữa, chúng ta có xe nên hãy cất cái đôi giày leo núi nặng nề đó ngay, còn chẳng biết em ấy ở nơi nào nên đừng mang quá nhiều đồ tránh gây mệt cho bản thân.”

Đại thiếu gia mặc quần áo thường này, tương đối hợp với thời tiết dạo gần đây, lấy chiếc nón mũ trai che đi dải băng quấn trên đầu mình, vai khoác chiếc cặp xệ một bên bước ra khỏi phòng, chẳng thèm ngó ngang gì đến anh, Tiểu Hoa Đà bĩu môi, lầm bầm.

“Sao không nhắc sớm, tớ còn chuẩn bị cả visa...”

Lúc bọn họ chưa kịp mở cửa ra thì bên ngoài đã vang lên tiếng chuông cửa làm hai đồng chí của chúng ta giật bắn người. Không phải chứ chỉ mới có sáu giờ sáng, ai lại đến nhà người khác sớm như vậy? Nếu không phải thân thích với gia đình họ Lưu này thì những người làm vườn hay bảo vệ bên ngoài kiên quyết không cho bước vào đâu. Đại thiếu gia hít một hơi thật sâu nắm chặt chốt cửa, Nhất Trung thấp thỏm đứng phía sau. “Cạnh”...

“Xin hỏi, Thiên Tuệ, em ấy đã dậy chưa? Tôi là...”

“Sao lại là anh?”

Thiên Phiết mặt lạnh nhìn người con trai trên người mang đậm khí chất phóng khoáng. Mái tóc đen lẳng tử cùng với đôi mắt nâu nhạt thanh khiết, bờ môi mỏng hấp dẫn. An Thành nghiêm chỉnh chặn ngay trước cửa, đưa mắt đối diện trực tiếp với cậu, mở miệng.

“Nếu không là tôi thì là ai đây, anh vợ?”

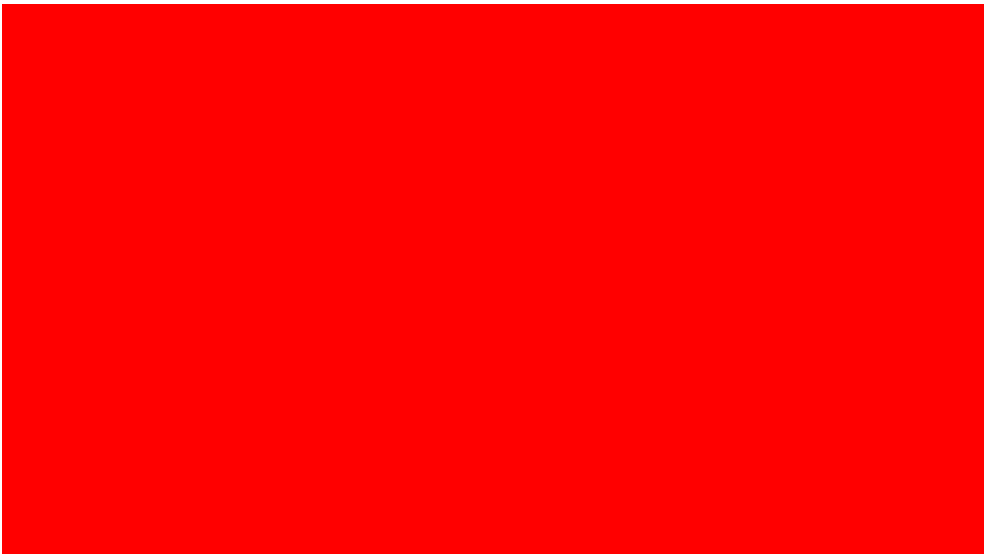
Hai chữ “anh vợ” được nói ra vô cùng dễ nghe nhưng đại thiếu gia lại chán ghét vô cùng. Cậu từng đọc qua thông tin của hắn, công ty mới gần đây được thành lập lại vươn lên với tốc độ chóng mặt về kinh tế lẫn chính trị đều là nhờ công sức của cái tên đẹp mã này, còn mang tầm ảnh hưởng không thua kém gì công ty Lân Huyết của gia đình cậu. Nói không chừng sau này có thể vươn xa hơn cả tập đoàn của cậu nữa, nhưng đại thiếu gia nào dễ yên cho chuyện đó, huống chi người đàn ông này lại có ý muốn mang nhị tiểu thư ra khỏi vòng tay của cậu chứ? Hai người mang trên mình vẻ đẹp có thể khiến bất kì người nào nhìn vào hoặc là ngưỡng mộ hoặc là ganh tị, một sắc sảo đến băng lãnh, một trầm lắng đến choáng ngợp. Điều vì cô gái nào đó mà không ngại trừng mắt lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 49: Ai Hơn Ai?

---



“Bối Vân, mau lên đưa tay cậu đây.”

Nhị tiểu thư chồm người ra khỏi cửa sổ, vươn cánh tay trắng nõn làm lộ vài chỗ bầm tím cùng rỉ máu. Người mẹ trẻ cố sức bám người vào tường leo lên, bọn họ vì sợ phát hiện liền tìm cách đi bằng đường tắt nhưng coi bộ đường tắt lần này hơi khó xơi. Căn phòng quen thuộc với cô một cách kì lạ, mọi thứ đều như cũ từ lần cuối cô đến, hết sức sạch sẽ và gọn gàng. Phòng không chứa nhiều vật dụng nên có thể nói là đơn giản quá mức cần thiết, một chiếc giường cỡ lớn, một cái bàn học, hai tủ quần áo loại khủng, đó chính là những gì mà cậu sở hữu.

Nhưng lại chẳng thấy người đâu, Thiên Tuệ hoang mang, tay mò lên người nhưng sức nhớ điện thoại di động của cô bị vỡ tan tành khi đánh nhau với Bối Vân. Nhìn thấy hành động vô thức của cô, Bối Vân thờ dài chìa ra chiếc di động của mình, nhị tiểu thư mừng rỡ cầm lấy lập tức gọi cho đại thiếu gia. Cậu đang đấu khẩu với An Thành thì thấy điện thoại của mình reo liên hồi nhìn tên trên màn hình liền lạnh mặt không bắt máy. Thiên Tuệ sốt ruột không biết cậu có đang an toàn hay không? Trong đầu không ngừng đặt ra vô số giả thuyết nào là đang nguy kịch nằm ở bệnh viện hoặc đã yên nghỉ dưới ba lớp đất.

“Alô, Bối Vân bây giờ không phải là lúc...” Nhất Trung đứng đằng sau nhú mảy cất giọng nhưng đến nửa chừng tiếng của anh bỗng cao lên đến quãng tám, làm hai người kia chú ý.

“Thiên Tuệ? Cậu sao...” Anh chưa nói hết câu đã bị Thiên Phiết cướp lấy, cậu lớn tiếng làm mọi người giật mình.

“Em bây giờ đang ở đâu? Nói mau.”

“Anh hai...anh không sao chứ?” Nhịp tim bỗng đập chậm lại, hơi thở cũng nhẹ đi rất nhiều.

“Chuyện đó không quan trọng, em đang ở đâu.”

Hối thúc cô. An Thành cũng không phải tên ngốc nhìn thoáng qua cũng biết được sự việc năm đến sáu phần rồi, chắc là gia đình này xảy ra chuyện nên mới làm cho đại thiếu gia có biểu cảm lo lắng như thế lúc nói chuyện với vị hôn thê của hắn.

“Ở trên phòng anh.”

Điện thoại lập tức vang lên tiếng tút đều đặn, chân cầu thang bắt đầu vang lên âm thanh hỗn loạn. Cánh cửa vội bật tung đập thẳng vào tường, đại thiếu gia nhìn thân thể bần dập của em gái, vết thương lớn nhỏ đều có, quần áo thì bị dính bùn đất, tóc tai rối bù xù, thậm chí còn không thể nhìn ra cô gái kiều diễm thường ngày chính là nhị tiểu thư lúc này nữa. Thiên Tuệ chưa kịp nói lời nào thì toàn thân đều bị ôm trọn trong người anh trai này rồi. An Thành cùng Nhất Trung vừa tiến vào đã thấy tình cảnh trước mắt, lý trí hẳn mạch báo cái ôm này không hoàn toàn của anh trai dành cho em gái, có một thứ gì đó còn vượt hơn cả tình anh em.

“Anh hai, đau...” Thiên Tuệ vừa trải qua một ngày vô cùng gian khổ, trên người toàn vết thương nay lại bị đại thiếu gia ra sức ghi chặt khiến cho cô cảm thấy toàn thân đau nhức. Tuy nghe thấy tiếng của nhị tiểu thư nhưng cậu nhất quyết không buông cứ giữ lấy.

Hắn liền mặt dày bước lại tách hai người ra làm cho cả bọn sững người. Anh em nhà họ Lưu đang có cuộc gặp mặt cảm động tự nhiên lại có một tên phá đám, máu nóng dồn lên đến não và thế là những từ ngữ có lực sát thương kinh khủng thoát ra. Người lấy danh nghĩa là anh trai mà ra sức lên án hành động thiếu văn hóa trên, kẻ lấy danh nghĩa là chồng chưa cưới mà cố gắng bác bỏ hành động ôm ấp trên là không cần thiết. Nhị tiểu thư thì mặt hoa tai ú, nhứt đầu lẳng nghe. Người mẹ trẻ cùng với Tiểu Hoa Đà vui vẻ đứng một bên xem kịch vui thì chuông cửa một lần nữa vang lên. Bối Vân đứng gần cửa ra vào nhất nên đành tiếp quản chuyện này. Tức tối bước xuống, tâm trạng lúc này của cô vô cùng tệ vì phải bỏ dở giây phút sung sướng khi nghe người khác xung đột.

“Đang tới khúc cao trào tại sao chỉ có mình tôi là không được xem. Để xem là nhân vật nào lớn mật chạy đến đây phá đám, để bà đây mất hứng...”

Lớn giọng mở cửa chính, cô trừng mắt liếc nhìn người đứng thờ hồn hèn trước bậc thềm. Tóc tai đen nhánh tán loạn trên đầu, khuôn mặt thanh tú tái nhợt. Quảng thâm mắt xuất hiện rõ rệt nhìn Bối Vân chăm chăm. Sơ mi trắng nhàu nát, cả vạt màu tối không chỉnh tề trên cổ, chiếc áo vest giắc ngang, trên tay cầm một xấp giấy không rõ nội dung. Lời nói của Bối Vân lập tức nuốt vào trong, gương mặt ngơ ngác nhìn Hoàng Ân quần áo lộm lộm.

“Em...đã đi đâu vậy? Tại sao lại không ở nhà?” Cô tròn xoe đôi mắt suy nghĩ: “Chẳng lẽ tên này vì mình mà đi tìm khắp nơi?” Chế độ giả ngu khởi động.

“A, con trai cưng, chán quá...nên mẹ mới qua đây.” Hai ngón trở lòng vào nhau, cúi đầu chu môi, trả lời.

“Chán? Chán như thế nào?”

Mắt liếc bộ dạng còn toi tả hơn mình, chiếc váy yêu thích của cô bây giờ đều loang lổ bụi đất, mái tóc xoắn đều đen nhánh rồi nùi như tổ quạ, mặt mũi lấm lem vết bẩn không rõ. Tay chân chỗ bầm chỗ tím, ần ần hiện hiện. Nghe thấy giọng nói đầy mùi chất vấn, Bối Vân giật thót người, trong lòng lo sợ không biết khi nãy mạnh miệng lớn tiếng có làm cho anh nghe thấy. Nghiêng qua nghiêng lại chuẩn bị trả lời thì Tiểu Hoa Đà từ trên lầu vọt xuống, miệng hú hét dữ dội.

“Nắm lùn, làm gì lâu vậy, mau lên xem Thiên Phiết với tên kia cãi nhau kìa, lợi hại hết chỗ chê luôn.”

Người mẹ trẻ mở to hai mắt, môi hồng mím chặt, cơ thể phút chốc căng cứng, trong đầu liền hiện ba chữ to đùng “tên phá đám”. Mồ hôi thi nhau tuông rơi trên gương mặt trắng bệch của cô. Giương đôi mắt to tròn nhìn người con trai đối diện không dám cử động gì nhiều. Bên kia cũng chẳng có hành động gì cả làm cho Bối Vân cũng bớt lo lắng. Nhất Trung vừa mới đi ra, hình ảnh của Hoàng Ân liền đập vào trong mắt, biết mình lỡ lời liền quay phắt người trở về chỗ cũ. Còn không quên làm dấu chữ thập cầu nguyện cho vị đồng chí nhà ta dù anh không theo đạo.

“Choi vậy được rồi, mau quay về thôi.” Cô ngạc nhiên chân định bước theo, nhưng nếu đã giả ngu thì ít nhất cũng phải biểu hiện giống đứa trẻ bị thiếu năng chữ, đầu thế nào giống người thấu hiểu lời nói vừa ra được đâu.

“Con trai cưng...mẹ còn...”

“Chuyện anh em họ cứ để họ tự giải quyết, em muốn lên xem kịch vui ở trên đó nữa sao? Đánh nhau đến nổi như vậy mà còn có thể cười, thay vì hóng hớt ba cái thứ tào lao sao em không chịu quay về nhà mà xử lý vết thương? Còn phải đợi tôi nói thêm lần thứ hai rồi mới chịu ngoan ngoãn về à? Trong đầu em nghĩ gì, tôi đều biết. Đừng có đóng kịch nữa, Bối Vân.” Tay chia ra xấp tài liệu trước mặt cô. Mọi thông tin về người mẹ trẻ đều có đầy đủ nằm trong đó.

“Một cô gái xa lạ tìm đến bắt chuyện rồi hỏi có muốn làm con nuôi không lại có vẻ đẹp khác hẳn người khác, không phải làm cho người khác nghi ngờ sao?”

“Cái này...”

Cổ họng liền cứng đờ. Trên vai đột nhiên bị một vật gì đó đè lên, ngơ ngác liếc nhìn chiếc áo vest màu đen của Hoàng Ân, anh nhẹ nhàng khoác cho cô. Nụ cười thân thiện mọi khi lại nở trên môi nhưng lời nói lại khiến cho người khác rung mình.

“Cứ tưởng mèo vờn chuột nhưng sự thật lại không phải vậy, được rồi, về nhà thôi. Tối hôm qua không có cái lò sưởi tự nhiên làm ấm giường báo hại làm mất tôi bây giờ mờ không lên luôn rồi.”

Đúng là vô quyết dày có móng tay nhọn mà, núi cao ắt có núi cao hơn. Nụ cười khề lướt qua cánh môi của cô nhưng sau đó vụt tắt, bước theo sau người con trai đi trước tiến vào xe hơi. Con người màu caramel trong veo liếc nhìn về phía phòng của đại thiếu gia, đầu hơi tựa vào tấm kính bên cạnh, ngồi im để mặc cho Hoàng Ân cẩn thận cài lại dây an toàn giúp cô.

“Con trai cưng, bên trong đó chắc chắn đang rất là vui.” Giọng nói đầy vẻ tiếc nuối.

“Vậy sao? Vậy tôi phải xin lỗi vì phá mất thú vui của em rồi.” Cầm chặt tay lái, chân liền nhấn ga phóng mạnh về phía trước tiến thẳng ra đường cao tốc. Con buồn ngủ từ đầu ập tới, cô mơ màng nhắm mắt, người con trai bên cạnh cũng chiều đưa tay kéo áo vest sát lên tới cổ của Bối Vân, còn không quên chỉnh lại ghế ngồi phía bên người mẹ trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](http://vWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 50: Đối Thủ Hay Tình Địch?







Nhất Trung bước vào phòng, hần khí lập tức ập vào người anh, Tiểu Hoa Đà dụi dụi mắt nhìn kỹ xem có phải là mình bị hoa mắt đến nỗi có thể thấy bóng dáng bạch long cùng với hỏa hổ lấp ló ẩn hiện ở đây không? Đại thiếu gia mặt lạnh trùng mắt với An Thành, hần cũng không chịu lép vế, nhếch môi khoanh tay nhìn xuống. Nhị tiểu thư mệt mỏi ngồi xuống chiếc giường bên cạnh, đôi mắt to tròn xuất hiện lên những đường mạch máu chi chít xung quanh con ngươi trong suốt, cô thở dài nghiêng người ngã xuống tấm chăn mềm mại, thất thần nhìn lên trần nhà trong vô vọng.

Tình thế lúc này đúng thật là tiến thoái lưỡng nan, anh cũng chẳng biết làm thế nào, riêng với hai người con trai mình đây khí chất kia nếu đem đi so sánh thì cũng khó, người tám lạng kẻ nửa cân. Có lẽ Nhất Trung cũng hiểu được một phần nào đó trong lòng nhỏ bạn thân. Tiến lại ngồi cạnh cô, Thiên Tuệ lập tức phát hiện được ra, mở miệng, giọng nói khàn khàn buồn ngủ nhưng đầy quyền rũ vang lên.

“Bối Vân đâu rồi.”

“Được Hoàng Ân rước về rồi.”

“Thế à.”

Cô không hỏi gì thêm chỉ nằm vắt vẻo, dùng đưa đôi chân va chạm vào thành giường phát ra những tiếng động nhịp nhàng. Hít một hơi thật sâu rồi tiếp tục tập trung nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên hai bàn chân bị giữ lại, ngay lập tức nhị tiểu thư nghiêng đầu nhìn. Một bàn tay thon dài, trắng như sứ quý nhẹ nhàng nắm lấy cổ chân phải, chủ nhân của bàn tay ấy như sợ người phía dưới đau nên lực tay hết sức dịu dàng không ai khác chính là người anh trai hết mực thương yêu cô em gái nhỏ của mình – Thiên Phiết. Bàn chân còn lại thì được nâng lên tựa như báu vật bởi bàn tay cứng rắn không kém phần thanh tú, lòng bàn tay ấm áp bao trọn gót chân ửng hồng vì va chạm của cô.

“Này, buông chân em ấy ra.” Mặt phượng sắc sảo liếc nhìn người con trai bên cạnh.

“Thiên Tuệ, đừng làm như vậy, nhìn xem chân em đang đỏ lên này.”

An Thành bỏ lời nói của đại thiếu gia, ngón tay chỉ chỉ vào gót chân của nhị tiểu thư. Thiên Phiết tức giận giơ chân đá thẳng vào eo của hần, nào ngờ bị An Thành đỡ được, thuận thế hần hát ngã cậu xuống đất. Nhị tiểu thư giương mắt nhìn, chớp mắt một cái liền bật dậy, giơ tay ra tóm lấy chiếc áo khoác jeans xanh lam của cậu kéo vào. Dưới chân mất lực, Thiên Phiết ngã nhào vào người cô, An Thành lúc này cảm thấy tay mình nhẹ hần không biết cô rút chân ra khỏi tay hần từ bao giờ.

Mái tóc bạch kim mỏng như tơ nhện rơi tán loạn trên người cậu, lấp đi những sợi tóc bóng mượt đen nhánh của đại thiếu gia, hai sắc màu đen – trắng được lồng vào nhau vô cùng hòa hợp, bàn tay Thiên Tuệ nắm chặt lưng áo, cả người cậu bấy giờ đều đè trọn lên người nhị tiểu thư, bờ vai rộng che gần hết khuôn mặt tuyệt mỹ, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn, khỏe mắt ẩn hiện sắc đỏ quý dị nhìn chằm chằm vào An Thành, hần rung mình hạ tay mình xuống.

“Anh hai, anh không sao chứ?” Nét mặt lạnh đến chết người của cô khi này bỗng chốc biến mất thay vào đó là gương mặt lo lắng nhìn đại thiếu gia.

“Không sao, không bị gì hết.” Tuy ngoài mặt, miệng nói chẳng có gì nhưng cả người vẫn tiếp tục đè lên người cô, sống chết không chịu đứng lên, khuôn mặt cậu bấy giờ hiện lên hai chữ “hạnh phúc” rõ rệt nhất.

Nhất Trung là người chứng kiến từ đầu đến chân toàn bộ sự việc, từng cử chỉ, hành động, nét mặt của từng người đều được anh ghi nhớ sâu sắc. Khóe môi bất giác tự động nhếch lên, con người luôn yêu thích nhưng điều thú vị, tuy anh hay than thở rằng mình đã sai khi quyết định trở thành bạn của anh em nhà họ Lưu này nhưng suy cho cùng anh vẫn không thể tách rời khỏi hai con người này được, bởi vì quanh họ luôn có những điều thú vị mà anh mong muốn.

Cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa đều đặn, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Nhất trung, cô hát cầm về phía phát ra âm thanh, cậu phát tay giao phó. Tiểu Hoa Đà ngoan ngoãn nhận lời, cửa vừa mở ra bà Lưu đã đứng ngay đó. Mọi người đều cứng đờ, đại thiếu gia không ngờ rằng bà Lưu sẽ đến phòng mình vào giờ này, cậu im lặng chờ động tĩnh.

“An Thành, con lại đến chơi à? Sao không báo bác một tiếng.” Bà Lưu vừa nhìn thấy hần đã cười tít cả mắt.

“Hôm nay con đến hơi sớm sợ làm phiền bác nên định đứng ngoài cửa đợi nào ngờ Thiên Phiết ra mở cửa.” thành thật trả lời.

“Mẹ, chuyện này...” Đại thiếu gia lên tiếng

“À, chuyện là hôm con bị đánh trên đường thì người đưa con về chính là cậu ta, mẹ còn nghe An Thành nói thằng bé là chồng chưa cưới của Thiên Tuệ do ông con bé giới thiệu cho. Công việc ổn định, ngoại hình cũng ưa nhìn, lại nói chuyện có trước có sau, thật đúng là người hiếm thấy.” Bà Lưu càng

khen ngợi hân bao nhiêu thì sắc mặt của anh em nhà họ Lưu càng đen hơn bấy nhiêu.

“Nhưng mẹ biết con trai mẹ không thua kém mà đúng không, Phiết?” Lời nói đầy tự hào, kỳ vọng nhìn đứa con trai của mình.

“Mẹ.” Đại thiếu gia cùng nhị tiểu thư đồng loạt lên tiếng. Bà Lưu mỉm cười hiền hậu.

“Cái lão già bảo thủ ấy, đừng quan tâm lời nói của ông chi cho mệt, dù mẹ thấy cũng hơi bất ngờ nhưng suy cho cùng hai đứa đã gọi ta là mẹ nếu không chấp nhận hết thì phải làm sao đây? Quyền quyết định thuộc về mấy đứa, muốn làm gì thì làm nhưng phải biết tính trước tính sau. Thiên Tuệ nhất là con đây, cả An Thành và Thiên Phiết, mẹ đều thích cả hai nhưng con hãy nhớ làm sao để đưa ra lựa chọn sau này không phải làm con hối hận.”

Không khí trong phòng liền xuất hiện gió xuân dạt dào, người nào người nấy cũng đều mỉm cười. Đại thiếu gia cùng cô đưa mắt nhìn nhau bật cười khúc khích, Tiểu Hoa Đà cong khóe mắt hoa đào liếc nhìn hân, An Thành thoải mái tựa lưng vào tường suy ngẫm: “Ái chà, đối thủ nặng ký lại xuất hiện nữa rồi, đúng là khó nhai.”

.....

“Tala...Tala...” tiếng chuông điện thoại ngộ nghĩnh vang khắp phòng, bàn tay trắng nõn lướt qua cầm lấy.

“A ngô, Yaya đã...y.” Giọng nói khó nghe xuất hiện.

“Yaya, cô lại ăn vặt nữa sao?”

Tiếng An Thành trầm ấm vang lên, cô gái xinh đẹp lười biếng nằm trườn ra trên giường, gương mặt ngây thơ nhưng lại quyền rũ đến lạ thường vui vẻ hân lên, giờ ngon trở chính lại gọng kính trên sống mũi thẳng tắp, tiện tay cầm miếng bánh sandwich trứng bên cạnh đưa lên miệng.

“Ông chủ, anh thiệt lại hại nha.”

“Thông tin tôi muốn, cô đã có chưa?”

“Rồi, có hết rồi, thức trắng nguyên đêm đây thưa...quý ngài.” Lời nói bỗng nhiên cao ngất làm cho hân nhủ mấy giờ chiếc điện thoại của mình ra xa.

“Lại có chuyện gì nữa?”

“Không...tôi lại phải ngồi chờ thêm một tháng nữa để coi tiếp chap tới của truyện Onepunch-Man.” Hai mắt long lanh ánh nước nhìn chăm chăm vào trong laptop. Hân thở dài dùng tay xoa xoa đầu.

“Được rồi, gửi qua cho tôi đi.”

“Ông chủ, tôi muốn trọn bộ truyện tranh Naruto.”

“Cô có tin là tôi cắt tiền lương tháng này của cô không?”

“Vậy anh có tin tôi sẽ xóa toàn bộ thông tin anh yêu cầu và đề đơn xin nghỉ việc vào ngày mai không? Ông chủ, suy nghĩ cho kỹ đi, mất đi người có thực lực như tôi thì anh sẽ mệt lắm đấy.”

“...Ngày mai...sẽ có.”

Vừa nói xong, An Thành liền cúp máy. Nụ cười trên môi Yaya càng thêm đậm, với lấy bịch snack, cô mẫn nguyện ăn. Ai bảo người có năng lực nhất công ty của hân lại là cô chứ? Cô gái này có cả một chỗ chống lưng cực chắc và mạnh mẽ, nhiều công ty lớn và có danh tiếng đã tốn nhiều công sức mời cô vào làm việc nhưng đều bị từ chối, năm đó cô quen An Thành tại một trường đại học danh tiếng nhất thành phố, nói trắng ra là cả hai đều là bạn học cùng khóa, có điều vì kinh tế của hân không đủ nên phải bỏ học giữa chừng ra ngoài lập nghiệp.

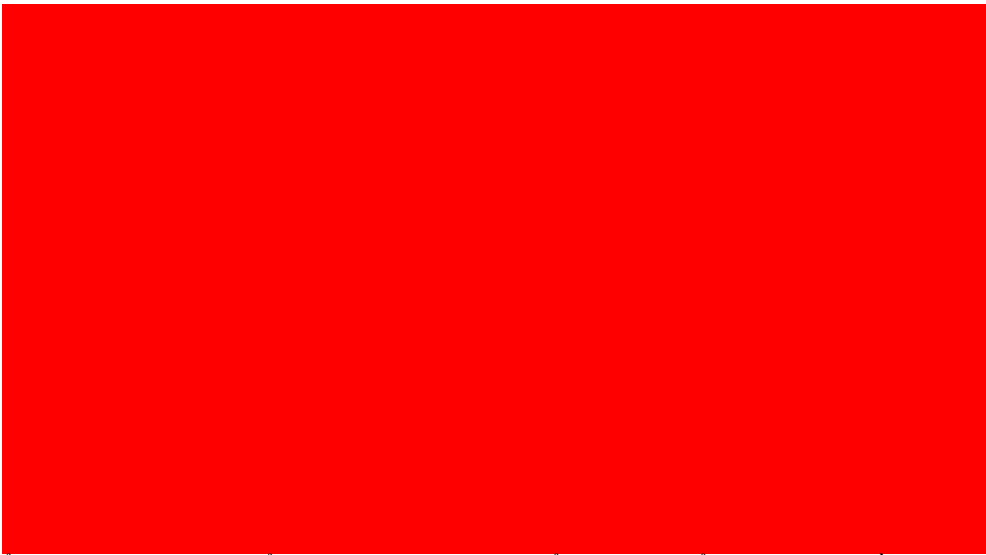
Lấy danh nghĩa là bạn ngồi cùng bàn nên cô tự nguyện làm việc cho An Thành. Và cũng kể từ đó mỗi khi công ty càng thành công thì từ truyện nhà cô càng thêm đầy. Sở dĩ người con gái này không bằng lòng làm việc cho công ty khác vì ngại sở thích của mình bị người khác chê cười, nên không biết trời xui đất khiến làm sao mà hân đột nhiên nổi hứng muốn kinh doanh mới dẫn đến chuyện ngày hôm nay. Đúng là đời người khó đoán mà!

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 51: Chocolate Kỳ Tích

---



Đại thiếu gia cùng nhị tiểu thư dành trọn một ngày để ngủ bù cho những giờ cực khổ đã trải qua. Tiểu Hoa Đà lại lao đầu vào những thí nghiệm mổ xẻ trên cơ thể động vật nhưng anh cũng không quên trách nhiệm chăm sóc sức khỏe của anh em nhà họ Lưu. Cho đến sáng ngày hôm sau, khi mọi người ai nấy đều chuẩn bị tinh thần sẵn sàng đến trường thì chỉ có Thiên Tuệ là kiên quyết sống chết tới cùng không chịu rời giường nửa bước.

Nhất Trung là ai? Người được mệnh danh bà má già siêu cấp hay lằng nhằng cho nên cuối cùng cô cũng đầu hàng chịu thua. Ám ức lẻ từng bước vào phòng tắm trong lòng đầy oán giận, một ngày đối với cô là không đủ, hoàn toàn không đủ. Dù gì cũng phải ít nhất ba ngày tịnh dưỡng sức khỏe, bốn ngày trấn an tinh thần mỏng manh này chứ.

“Sao vậy mệt lắm à?”

Giọng nói từ tính cực kỳ nhẹ nhàng, nhị tiểu thư đang gật gù ngồi trên ghế gặm miếng bánh mì thì liền ậm ừ đáp. Đôi mắt nặng trĩu khẽ liếc con người trong suốt sang nhìn người con trai ngồi kế bên mình. Ánh sáng tinh khôi từ bên ngoài xuyên qua lớp kính trong suốt chiếu thẳng vào tấm lưng cao lớn ngồi đối diện. Đôi mắt phượng khép hờ hứng quyền rũ đến choáng ngợp ánh nhìn, con người sâu thẳm như đầm không, trong suốt và tĩnh lặng. Sóng mũi cao thanh tú cùng với cánh môi mỏng mê người. Bàn tay trắng cùng với những ngón tay thon dài vô thức chống cằm nhìn cô.

Lòng ngực của Thiên Tuệ tựa như bị đá đè lên vậy, rất khó thở, nhị tiểu thư lúc này tỉnh táo hẳn lên, bây giờ cô có thể cảm nhận được rằng nhịp tim của mình đang giảm xuống. Nguyên nhân, thủ phạm, cô hoàn toàn biết nhưng tại sao lại như vậy? Thích anh trai của mình là do ngoại hình của người đó hay là do sự ân cần mà người đó dành cho cô? Nhị tiểu thư chưa thể xác định được. Mười tám tuổi đầu chưa phân biệt được thế nào là thích và thế nào là yêu. Đối với phương diện này, Thiên Tuệ hoàn toàn “mù”.

“Này...” Nhìn thấy nhị tiểu thư thất thần, cậu liền huơ tay trước mặt cô, cuối cùng thì ba hồn chín vía của cô cũng chịu nhập vào trong xác trở lại.

“Dạ?”

“Nhanh lên, tới giờ rồi.” Cậu gõ vào mặt kính của chiếc đồng hồ trên tay, đứng dậy cầm theo cặp cô ra ngoài. Nhị tiểu thư liền cố nhét miếng bánh mì còn lại vào mồm mình, tu hết một cốc sữa rồi phóng thẳng lên xe.

.....

Sau khi đảm nhận vai trò chủ nhiệm của lớp 12L9 một thời gian thì Thảo Hương mới được biết lớp học này không dành cho những kẻ tầm thường. Lúc đầu cô cũng nghi ngờ tại sao xung quanh tất cả các lớp khác đều học năm tiết mới ra về mà trong khi cái lớp này chỉ cần ngồi ba tiết là có thể tự do rồi. Một cô giáo lớn tuổi trong lúc ngồi nghỉ ở văn phòng đã hào phóng nói rõ bản chất thật của cái lớp đó. Không phải học sinh nào muốn vào là được, trong đây hầu hết mọi người đều phải thi tuyển và xét điểm mới được vào. Ngoài ra còn phải là con cháu của những gia đình có tiếng tăm hoặc máu mọt trong xã hội.

“Chị Hồng, chị không nói đùa với em chứ?” Thảo Hương bàng hoàng.

“Tôi gạt cô có lợi gì nào? Tôi làm việc ở đây hơn mười năm rồi, cô nghĩ tôi không nói thật sao? Những học sinh ở lớp L một khi đã ra trường thì đều được những công ty có tiếng chiêu mộ cả, cho dù chúng nó chưa có tấm bằng đại học đi chăng nữa thì những học sinh ấy cũng giống như những thỏi vàng thời bạc trong mắt mấy ông tai to mặt lớn thôi.”

Lời nói của người phụ nữ trung niên ngồi đối diện cô chắc như đinh đóng cột. Cô sực nhớ ra hai gương mặt tiêu biểu trong lớp lập tức đứng dậy tiến lại gần bàn vi tính. Mọi điểm thi của toàn trường dù lớn hay nhỏ, tất cả đều được lưu ở trong máy. Ngón tay vừa click chuột, hàng ngàn điểm số hiện ra trước mắt cô, những con số cao ngất ngưỡng của học sinh lớp 12L9.

Nhập tên của cậu vào ô tìm kiếm, đôi mắt cô như sắp lọt khỏi tròng. Số điểm đầu vào cùng với điểm thi tuyển hầu như đạt điểm tối đa. Ngoài ra những thành tích của các kỳ thi thành phố, quốc gia đều được lưu vào trong đó. Bây giờ ngay lúc này cô mới nhớ ra hèn gì lúc cô đang chỉ trích cậu thì cả lớp đều lên tiếng phản bác lại, trong khi sắc mặt đại thiếu gia chẳng mảy may chú ý.

Cố nuốt nước bọt, quả đúng là không được khinh người khi chỉ mới nhìn vẻ bề ngoài. Tên của Thiên Tuệ cũng đã chênh chệ nằm trên đó, Thảo Hương

đứt khoát ấn xuống. Bảng điểm của nhị tiểu thư hiện ngay trước mắt cô, lần này gương mặt xinh đẹp của vị chủ nhiệm này nghếch hẳn ra. Miệng cô mở to như muốn sắp rớt xuống vậy, điểm số của Thiên Tuệ phải dùng đến hai chữ “kinh khủng” để hình dung. Con không tròn trịa, số một thẳng tắp, hai điểm với đường con chuẩn mực,... khoe môi nhếch lên khinh thường, vừa kéo rê chuột xuống cô bỗng giật mình.

“Giải nhất karate thiếu nhi, mười lăm tuổi đầu võ chuyên nghiệp, nhận danh hiệu “Thập đẳng huyền đai” cấp bậc cao nhất khi mười bảy tuổi. Huy chương vàng trong võ thuật quốc tế,... anh em nhà này là cái quái gì vậy? Người thi học như thánh, kẻ thi đánh như thần. Nhưng với số điểm tệ hại như vậy thì làm sao em ấy có thể vào cái lớp đó được? Thành tích? Tiền bạc? Quan hệ xã giao?”

Thảo Hương thờ dài, tiếng chuông vào lớp vang lên khắp nơi, cô mỉm cười chào hỏi mọi người rồi ôm đồng giấy kiểm ra mà thức trắng cả đêm hôm qua để chuẩn bị bước vào lớp. Cửa vừa mở ra áp lực bỗng nhiên ập đến người cô, quả không hổ danh lớp đặc biệt. Ai nấy cũng đều tập trung cao độ vào sách vở, chỉ có một góc phía trên cùng sát tường là vẫn còn tiếng cười khúc khích cùng trêu đùa.

Tóc mỏng như tơ nhện độc, óng ánh buộc cao để lộ chiếc cổ mẽ người trắng nõn. Nhị tiểu thư với hai má ửng đỏ, ánh nhìn giận dữ nhưng lại đáng yêu vô cùng đang ra sức như muốn nhéo đứt tai của Tiểu Hoa Đà với quả đầu xoắn đều màu hạt dẻ nổi bật bên cạnh. Khoe mắt phốt hồng đáng thương ra sức cầu cứu người con trai ngồi phía trước. Đại thiếu gia lạnh lùng bỏ ngoài tai, chú tâm vào giải bài, thi thoảng liếc con người đen tuyền về phía sau, lông mày nhướng cao không giấu khỏi nét cười trong mắt, môi mỏng cong thành vòng cung hoàn hảo. Nụ cười đó làm cho cô gái đứng ngoài cửa phải thêm khát.

“Chào cả lớp.” Thảo Hương vui vẻ bước vào. Đại thiếu gia trở lại vẻ mặt như mọi khi “bất động thanh sắc”. Nhị tiểu thư hừ mũi, lườm anh một trận rồi mới chịu buông tay ra, Nhất Trung ngược nhìn cô chủ nhiệm như vị cứu tinh.

“Chúng em chào cô ạ.” Cả lớp đứng dậy, đồng thanh đáp.

“Đây là bài kiểm tra hôm nay, được rồi bắt đầu tính thời gian. Em nào làm sớm thì nộp sớm, nếu tốt sẽ có phần thưởng.”

“Là gì vậy cô?” Nam sinh A lên tiếng.

“Một hộp chocolate từ bên Mỹ. Rồi, ai nộp trước coi như là người chiến thắng.”

Cô vỗ mạnh tay, cả lớp lao vào làm bài. Bọn họ không quan tâm phần thưởng mà thứ họ để ý đó chính là danh hiệu người chiến thắng. Háo chiến nhưng công bằng, những con quái vật này đã được dạy như vậy. Đại thiếu gia ngồi chống cằm ngắm mây bên ngoài, bên tai nghe vài tiếng lí nhí cực nhỏ ở phía sau đột nhiên cảm ngay lấy bút. Tiếng sột soạt phát ra đều đặn vang đầy khắp phòng, người mím môi, kẻ nghiêng răng, tên điên cuồng.

“Thưa cô.” Giọng nói vang lên phá vỡ bầu không khí căng thẳng. Mọi người hướng mắt đến...Thiên Tuệ.

“Gì vậy em?” Thảo Hương kinh ngạc.

“Em muốn nộp bài.” Nhị tiểu thư tự tin. Vị chủ nhiệm lau mồ hôi trong lòng bàn tay của mình, cầm lấy bài làm. Vừa nhìn vào cô cảm thấy chân mình mất lực, đầu óc choáng váng. Bàn tay run run, khó xumõr miệng.

“Làm tốt lắm nhưng em có thể đừng viết bừa một chữ số bất kì được không? Với lại giấy nhiều như vậy sao em không giải mà chỉ viết có kết quả thế này.”

Cô cố trấn an tinh thần mình nhưng trong lòng lại không ngừng run rẩy: “Không đúng dù chỉ một chữ...Thiên Tuệ, em đang chọc tôi sao? Nói nặng lại sợ...có...có khi nào đang đi thi bị chặn rồi lòi vào nơi vắng vẻ mà đánh cho một trận toi đời không? Nhưng nếu cho là đúng thì trái với lương tâm nghề nghiệp quá, phải làm sao đây?” Mồ hôi nhễ nhại.

“Không phải cô nói, chỉ cần nộp sớm là có phần thưởng sao?” Giương đôi mắt tròn xoe nhìn người đối diện, Thảo Hương rét run.

“Ồ...Ừm...nhưng kết quả của em chỉ thiếu một chút nữa thôi nên...”

“Vậy sao? Tiếc quá. Vậy cô giáo em nộp bài luôn vậy, không muốn làm lại đâu.”

“Được...tùy ý em vậy.”

Cả lớp một phen hú hồn, bọn họ còn tưởng rằng sắp có sóng thần đổ bộ hay núi lửa tự động xuất hiện phun trào nữa chứ, việc nhị tiểu thư nộp bài trước hoàn toàn không nằm trong tầm ngắm của lũ học sinh này. Lấy lại bình tĩnh, từng người lao vào làm tiếp nhưng đời không như là mơ khi một thân hình hoàn mỹ cao lớn bước lên đưa tờ giấy ghi chỉ chít chữ trên đây, lẳng lặng đưa cho vị chủ nhiệm. Nhịp tim tăng cao, Thảo Hương nhìn cậu, mái tóc đen rối mắt trật tự lại vô cùng thu hút chuyển động theo từng bước đi. Ngón tay tinh tế cầm theo bài làm giờ đến mặt cô.

Sau khi Thảo Hương gật đầu đưa cho cậu hộp chocolate, đám học sinh trong lớp chán nản buông bút xuống, tuy không nói ra mặt nhưng trong lòng ai cũng le lói cái dấu hỏi to đùng: “Thiên Phiết mà chịu làm bài kiểm tra trong lớp sao? Đại nạn tới rồi à?” Đại thiếu gia dùng dụng không chú ý đến những ánh mắt sáng như sao chiếu thẳng vào mình, cậu vừa ngồi vào chỗ ngồi thì trên bàn nhị tiểu thư xuất hiện phần thưởng mà cô mong muốn. Thiên Tuệ ngạc nhiên, Thảo Hương sững sờ, cả lớp thất kinh chỉ có anh và cậu là bình tĩnh.

## Chương 52: Công Viên Giải Trí (1)



Tiết đầu tiên trôi qua khá khó khăn với bài kiểm tra tốc độ khóc liệt, sang tiết hai thì toàn thể lớp đều thở phào nhẹ nhõm vì bây giờ chỉ cần ngồi bàn luận vấn đề với nhau bằng tiếng anh. Tuy mọi người hôm nay khá ngỡ ngàng trước hành động của đại thiếu gia nhưng không ai dám mở miệng hỏi vì trong lớp ngoại trừ cô cùng anh thì chẳng có ai thân với cậu cả, nên đành nuốt xuống sự tò mò của mình vào trong bụng.

Nhị tiểu thư của chúng ta bình thường cho dù trời có nắng gắt trên đầu hay thời tiết đột ngột chuyển lạnh đến tím tái cả người thì vẫn còn sức để nói huyền thuyên những chuyện trên trời dưới đất, không ngại thiên tai, bão tố, cô cứ nói như một cái máy nhưng chỉ có những giờ thảo luận như thế này cho dù có cố gắng cạy miệng của cô ra thì nhị tiểu thư vẫn kiên quyết không hé răng dù chỉ một chữ. Trong lớp vang lên những giọng nói nho nhỏ, phát âm cực chuẩn kèm theo những lúc nhàn âm trầm bổng du dương trong từng lời nói, càng nghe lại càng hay.

Thiên Tuệ đưa mắt nhìn Nhất Trung cùng anh trai mình, mỗi người một câu, nhịp nhàng đến lạ thường, giọng nói trầm ấm cuốn hút của Tiểu Hoa Đà cùng với thanh điệu từ tính quen thuộc của Thiên Phiết khi kết hợp với nhau cực kỳ dễ nghe. Dù cô không hiểu họ đang nói gì nhưng nhị tiểu thư vẫn phải công nhận giọng hai người họ quả thật rất hay. Hay đến nỗi cô gục mặt ngủ lúc nào cũng không biết, Thảo Hương đi xung quanh lớp vừa nhìn thấy Thiên Tuệ nằm ngủ ngon lành thì trong lòng liền cảm thấy khó chịu.

Tiến lại gần định biến nhị tiểu thư thành trò cười cho lớp bỗng nhiên một suy nghĩ loé lên trong đầu vị chủ nhiệm này, Thảo Hương tao nhã vỗ nhẹ lên vai cậu, nụ cười bán nguyệt càng làm cho mặt cô thêm xinh đẹp, khoe mắt cong lên lấp lánh trong ánh nhìn.

Trên con đường tình yêu, nếu không có kiên nhẫn cùng với những chiến lược sáng suốt thì tình yêu đó sẽ rất khó thành, cô một người con gái đôi mươi, xuân tươi còn phơi phới chỉ vì bị tạt một thao nước lạnh trong quá khứ suýt tí nữa đã từ bỏ cục vàng trời ban này nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại, bọn đàn ông con trai trên đời ai chẳng thích người phụ nữ xinh đẹp chứ, dịu dàng, nhã nhặn, ngoan ngoãn bảo đảm dạ đó. Thảo Hương có đủ chỉ là cậu chưa thấy mà thôi. Vâng, với suy nghĩ tích cực hóa này, vị chủ nhiệm đã một lần vực dậy con tim bé nhỏ của chính mình, nhất quyết làm cho đại thiếu gia đồ gục mình thêm lần nữa.

“Phiết, phiền em kêu Thiên Tuệ ngồi dậy giùm cô.”

Trong khi Thiên Phiết chưa có động tĩnh gì thì Nhất Trung đã nở nụ cười nham hiểm, cánh tay vươn thẳng đầy uy mãnh rồi hạ xuống thành một đường cong hoàn mỹ, ngón tay thon dài bật bung. Âm thanh đã tai cùng với tiếng la đầu đón của nhị tiểu thư vang lên khắp phòng, Thiên Tuệ hai tay che kín cái mũi bắt đầu ửng hồng, hai mắt đỏ ngầu nhìn Tiểu Hoa Đà, mặt anh lúc này hiện lên hàng chữ: “Phục thù ta quyết tới cùng” càng khiến cho con tức nhỏ bạn thân thêm bùng nổ. Nhị tiểu thư chuẩn bị trả lại thì thấy anh chỉ chỉ về phía sau, ngay lập tức Thảo Hương đã đứng đó từ bao giờ, cô giật thót mình, hành động trên tay cũng biến mất đành phải ghi nợ trong lòng. Nhất Trung cười vui vẻ bất chợt sát khí cùng hàn khí của anh em nhà họ Lưu công kích, da đầu tê rần một trận, nụ cười méo mó biến dạng, cúi đầu vùi mặt vào trong đồng sách.

“Thiên Tuệ, em không sao chứ?” Quan tâm, ánh mắt liếc nhìn đại thiếu gia.

“Dạ, vẫn ổn ạ.” Cô lắc đầu giọng nói hơi ngượng nghịu trả lời.

“Nếu cảm thấy mệt thì em có thể xuống phòng y tế nghỉ một chút.” Lo lắng, cả người đứng sát bên cạnh cậu.

“Dạ, thôi được rồi cô.”

Thảo Hương gật đầu rồi chậm chạp bước ra chỗ khác, thon hình quyến rũ uyển chuyển bước đi thu hút ánh mắt của mọi học sinh trong lớp tiếc là chẳng

vừa mất người nào đó. Ngồi gồng mình cuối cùng cũng xong ba tiết học, Tiểu Hoa Đà chạy bán sống bán chết cố gắng thoát khỏi long chảo của nhị tiểu thư. Hai chân của nhị tiểu thư dòn lực, phóng nhanh về phía trước dè ngă anh xuống nền đất, chiếc áo khoác len trắng ngấn tay của Nhất Trung dính đầy bụi đất, cô hả hê cười. Đại thiếu gia phì cười nhưng sau đó lại thờ dài bước lại gần đỡ anh đứng dậy.

“Ái chà, ở đây vui quá đi, cho tôi tham gia với.”

Guồng mặt góc cạnh sắc sảo, lông mày lười mác mạnh mẽ, đôi mắt sâu cuốn hút cùng với con ngươi nâu nhạt trong veo, An Thành tươi cười. Mặt Thiên Phiết bỗng nhiên đanh lại, nhị tiểu thư thì bất động thanh sắc, Tiểu Hoa Đà thì mãi miết phui đống bụi trên người chẳng có hơi sức đâu mà quan tâm tới hấn.

“Đừng nhìn tôi như vậy chứ, anh vợ. Tôi đến đây không phải đi gây chuyện với cậu đâu.” Nói rồi, hấn quay qua bên nhị tiểu thư.

“Thiên Tuệ, em có rảnh không?” Cô bất ngờ chẳng biết phản ứng sao thì một bóng lưng chắn trước mặt cô.

“Thứ lỗi, hôm nay em ấy bận rồi.” Đại thiếu gia nhú mày, hấn tỏ vẻ thất vọng.

“Hôm qua, tôi mới tìm được bốn vé khuyến mãi siêu hấp dẫn của công viên giải trí gần đây định rủ mọi người đi cùng nhưng tiếc quá...”

Công viên giải trí thì ai chả đi bao giờ, nói đúng hơn là nó quá quen thuộc đến phát ngán đối với lứa tuổi trưởng thành nhưng hình như lời mời này xem ra khá hấp dẫn đối với nhị tiểu thư, không phải là cô chưa từng đến mà là hiếm khi đến những nơi như thế này, vì thế Thiên Tuệ khá hứng thú. Nhìn thấy sự phấn khởi trong mắt cô, đại thiếu gia cảm thấy hơi khó chịu.

“Muốn đi sao?” Cậu hỏi.

“Muốn.”

“Vậy vài bữa sau anh dẫn em đi, còn giờ thì về nhà thôi.”

Lời nói làm cho An Thành đứng đối diện khá hụt hẫng, cứ nghĩ có thể dụ được đám trẻ này ai ngờ lại nhận được câu trả lời phủ phàng. Tiểu Hoa Đà bên cạnh hai vai run lên, khoe môi méo mó. Quả thật đại thiếu gia của nhà họ Lưu không phải ai muốn dụm là dụm được dễ dàng đâu, con người này đã luyện thành tinh rồi. Thiên Tuệ bước theo phía sau bỗng nhiên dưới chân mất lực, cả người ngã vào lòng hấn. An Thành lập tức bế cô vào tròn chiếc xe hơi màu trắng đậu sẵn kế bên.

“Này, anh làm gì vậy? Mở cửa ra.” Trong khi, nhị tiểu thư còn đang ngơ ngác thì cậu đã lớn tiếng đập tay vào trong cửa kính. Bỏ ngoài tai mọi lời nói Thiên Phiết, hấn nhún ga phóng ra ngoài đường cao tốc.

“Công viên giải trí thẳng tiến.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 53: Công Viên Giải Trí (2)



Nhị tiểu thư ngồi trong xe hơi, hai tay nắm chặt dây an toàn trên thân, khuôn mặt hằm hằm nhìn chăm chăm An Thành đến nỗi mồ hôi lạnh trên người hắt tủa đầy ra mặt. Không khí ngột ngạt, trong xe không một tiếng nói chỉ có thể nghe thấy rõ ràng nhịp thở của đối phương. Đôi mắt to tròn xinh đẹp thường ngày giờ đây khép hờ trợn trừng cùng con ngươi đen láy không phản chiếu một chút tia sáng nào cau có rà soát toàn bộ đối phương từ trên xuống dưới, tuy suốt đoạn đường nhị tiểu thư vẫn giữ lấy bộ dạng dè chừng An Thành nhưng trong lòng cô lại cảm thấy không khó chịu chút nào.

Nếu khi ở gần đại thiếu gia thì cô thường cảm thấy an toàn và yên bình, ngược lại với Nhất Trung, cái thằng bạn thân suốt ngày cứ tung tung không cảm thấy sôi nổi thì là náo nhiệt. Còn với hắn, hầu như cô không thích cũng chẳng ghét cứ bình thường như mọi ngày là ổn rồi nhưng không khí xung quanh người đối phương lại làm cho Thiên Tuệ bồn chồn. Linh cảm nhạy bén nhìn người của cô thường xác định rõ ràng khi tiếp xúc, qua lại với một người nào đó, có nên chơi hay không nên chơi. Riêng đối với hắn, thì cô vừa cảm thấy gần gũi mà lại phải vừa đề phòng.

“Tại sao anh làm vậy?” Thiên Tuệ đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Làm gì?” Hắn khẽ nhíu mày khó hiểu, trả lời.

“Việc anh đồng ý xem mắt. Rõ ràng tôi với anh không quen không thân vậy mà anh lại có thể nhận lời của ông tôi chấp nhận kết hôn với một người chưa gặp mặt bao giờ.”

“À...việc đó hả? Chỉ là anh cảm thấy khá thú vị, thật ra người mà chủ tịch Tôn sắp xếp kết hôn cùng anh là Linh Nguyệt, một người cháu gái khác của ngài ấy nhưng vào phút cuối lại hủy hôn sự của cả hai, sau đó giới thiệu em cho anh, người cháu gái mất tích mười mấy năm của chủ tịch Tôn.”

Hai mắt vẫn thẳng tắp nhìn về phía trước, trên môi nở nụ cười, không tiếc nuối không xót xa, chỉ là nụ cười lướt qua trên gương mặt hoàn mỹ kia. Thiên Tuệ sững sờ khi nghe thấy, hàng mi dài thanh tú khẽ run rẩy. Một cảm giác đáng sợ đang len lỏi vào trong người nhị tiểu thư, cô cố nhích cơ thể mình sát vào cửa sổ.

“Bị sắp đặt như vậy không thấy khó chịu sao?”

“Khó chịu? Không, dù gì anh cũng chẳng có chút tình cảm gì với Linh Nguyệt. Mặc dù cô ấy cũng xinh đẹp, thông minh nhưng lại không có bản lĩnh giống như em. Biết mình chuẩn bị mất đi quyền lợi của bản thân lẫn sự tự do tự tại là em có thể quyết định đưa ra lời từ chối ngay lập tức, lại còn có trường hợp bỏ nhà đi bụi nữa.” Hắn bật cười khúc khích.

“Tôi hỏi nào bỏ nhà đi bụi chứ? Cái đó là do ba của tôi làm đấy.”

“Tìm được đường về nhà...”

“À, cái này mới là tôi đó, thấy sao bản lĩnh lắm đúng không? Nói cho mà nghe cũng nhờ một phần...”

Khuôn mặt mới vài giây trước tỏ vẻ không hài lòng với đối phương, quay qua quay lại liền biến thành bộ dạng đắc ý, có phần hớn hờ. An Thành không nói gì chỉ im lặng ngồi nghe người con gái nào đó kể chuyện, càng kể càng hăng, về sau còn múa máy tay chân phụ họa. Không khí trong xe bỗng nhiên thay đổi ngay lập tức. Người bên cạnh lại vui vẻ lâu lâu chen vào vài câu đùa chọc khiến cho nhị tiểu thư vừa hăm he đe dọa vừa ôm bụng cười tít mắt.

Đi đến công viên giải trí gần đó cũng phải mất đến hơn ba mươi phút ngồi xe, vừa đặt chân trước cổng, hai mắt Thiên Tuệ như ngập đầy sao trời, khung cảnh bên trong vừa rộng lại vừa đẹp. Cây cối xanh um được cắt tỉa cẩn thận, gạch lát đường bằng những viên đá vuông vức đỏ nhạt nổi bật. Đường đi chia thành nhiều lối, tại mỗi góc đều gắn bảng chỉ đường cực kỳ đáng yêu. Một cảm giác hưng phấn đến lạ lùng đang nhảy nhót trong người cô, nhẹ tựa lông hồng không ngừng bay tán loạn khiến cho trí óc nhị tiểu thư không thể bình tâm được nữa. Dù biết rằng người anh trai của mình sẽ không hài lòng về thái độ lúc này của cô nhưng cứ mặc nó, để sau này. Hôm nay Lưu Thiên Tuệ này sẽ trở thành một cô gái bình thường ham vui như bao người.

Tàu lượn siêu tốc, chiếc hộp nhạc, nhà gương... chơi hết trò này, cô lại kéo An Thành qua chỗ khác tiếp tục thử các trò còn lại. Nụ cười trên gương mặt xinh đẹp ấy càng thêm đậm khiến cho nhiều người đi qua cô phải ngoái đầu lại nhìn. Với mái tóc bạch kim ánh sắc vàng, làn da mịn màng trắng nõn. Đôi mắt to tròn cùng vầng trán mi dày cong vút. Chiếc mũi thanh tú, khỏe mỗi lúc luôn giữ lấy ý cười, quả thật cô khá nổi bật. Lại còn có một thêm một nam nhân xuất chúng bên cạnh cứ hướng ánh mắt dịu dàng đặt trên người cô, nhìn như thế nào cũng giống như một cặp tình nhân không hơn không kém.

“Về thôi.” Đột nhiên Thiên Tuệ cất tiếng, làm cho hắn ngạc nhiên.

“Sao lại về? Phía trước còn nhiều trò chơi, với lại trời còn khá sớm nên cứ yên tâm, lát nữa anh sẽ đưa em về.” Lời nói vừa ra, hắn liền nhận được cái lắc đầu nhẹ của cô.

“Mai một tôi sẽ chơi những trò còn lại với anh của mình, còn bây giờ, về thôi.”

Cô gái đứng trước mặt hắn tựa như một thiên sứ kiều diễm mà lạnh lẽ, nhẹ nhàng buông lời nói lạnh lùng đến tận xương. Chẳng phải lúc này còn cười đùa vui vẻ hay sao? Vậy mà chỉ mới một giây sao đó lại thay đổi đến chóng mặt. Thiên Tuệ đứng đó nhìn chăm chăm vào đôi mắt sâu hút của hắn, khuôn mặt hào hứng khi nãy giờ chỉ còn vẻ hờ hờ vô cảm. Con người này lật mặt còn nhanh hơn lật trang giấy.

“Được rồi, anh sẽ đưa em về nếu em chịu chơi trò này với anh.”

Nón tay thon dài chỉ vào cái du quay khổng lồ đối diện. Nhị tiểu thư hết nhìn đồng hồ lại nhìn sắc trời, sau đó thở dài gật đầu. Lẽ ra hôm nay phải về sớm để tập bù cho những ngày trước nhưng giờ lại... dù gì cũng chỉ là một trò chơi, cũng chẳng tốn kém mấy huống hồ từ nãy tới giờ chỉ toàn là tiền của hắn trả nên cô mới nghỉ lại. Thiên Tuệ chẳng để ý lời nói của mình khi nãy có làm tổn thương người con trai đối diện hay không, chỉ là buộc miệng mà cô trả lời cho có lệ mà thôi. Đứng đợi tới lượt gần mười phút cuối cùng cũng tới phiên cô, tâm trạng chờ đợi lúc nào cũng khiến con người trở nên bức bối.



“Anh chị đi mấy người.” Cô nhân viên tươi cười hỏi.

“Hai...” Thiên Tuệ định trả lời thì một bàn tay lạnh ngắt bám chặt vào vai cô.

“Bốn người tất cả.” Giọng nói từ tính âm vang kèm theo hàn khí lạnh thấu xương phát tới làm cho nhị tiểu thư dựng tóc gáy.

“Vâng, bốn người.” Cô nhân viên mở cửa rồi quay về phía trạm điều khiển ra hiệu.

Phía bên trong buồng, dù có bật nhạc du dương đến đâu cũng không ngăn nổi hàn khí bay mù mịt trong mắt đại thiếu gia. Sắc mặt trắng bệch cùng với mồ hôi nhễ nhại, chắc hẳn cậu đã phải tốn rất nhiều sức tìm ra cô. Mỗi lần giương mắt nhìn Thiên Phiết, cô chỉ nhận được cái trừng mắt ai oán khiến cho nhị tiểu thư rụt cổ, lạnh sống lưng.

“Ồ...ừm...hai cậu không thấy nóng sao?” An Thành khó khăn mới nói ra được một câu.

“Tôi cũng thấy nóng lắm nhưng anh thử nhìn mặt của người ngồi bên cạnh anh xem, khó coi đến mức nào? Nếu tôi làm trái lệnh thì không biết tương lai sau này của mình có còn nhìn thấy ánh sáng được không nữa, và lại tôi cũng có trách nhiệm bảo vệ, cách ly anh ra khỏi Thiên Tuệ nữa.” Tiểu Hoa Đà hát hát mặt mình về phía Thiên Phiết.

Bây giờ nhìn lại phân chia chỗ ngồi chắc chắn có vấn đề, trong khi phái nam đều dồn về một phía để lại bên kia một cô gái xinh đẹp lẻ loi ngồi im thính thích. Mà còn chưa kể, ba tên con trai phải chen chúc nhau mà ngồi. An Thành cho dù muốn qua phía bên kia cũng khó, bên phải có đại thiếu gia trấn giữ, bên trái có Nhất Trung trấn áp. Một bên nóng muốn cháy mỡ, mồ hôi thì nhau nhiều tí tách, còn một bên thì gió lạnh gào thét, rét run cả người, trí óc cơ hồ đã đóng thành băng.

“Hôm nay chơi vui chứ, em gái?” Thiên Phiết nhướn mày nhìn người đối diện đang không ngừng nuốt nước bọt.

“Kh...khá...vui.” Hít một hơi thật sâu trả lời nhưng áp lực thật sự rất nặng nề.

“Vậy sao?”

“Nhưng...còn nhiều trò em chưa có thử.”

“Tại sao thế? Nếu chơi vui như thế rồi tại sao không một lượt thử hết luôn cho rồi.” Đại thiếu gia cười khẩy, đưa tay chống cằm nhìn cô.

“Vi anh nói mai mốt sẽ dẫn em đi nên em muốn chơi những trò còn lại cùng với anh.” Hai tay bấu chặt vào vạt váy đến nhàu nhĩ. Gương mặt Thiên Tuệ lúc này đỏ ửng như quả cà chua chín rộ.

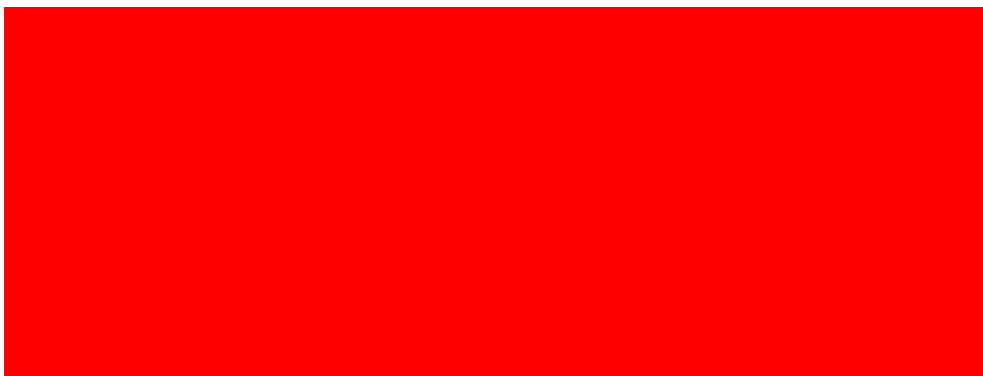
“Thế à, người anh này quả thật có điểm phúc trong khi em gái mình đi chơi với người khác lại được nghĩ đến như vậy, hồng phúc quá đi thôi.”

Cả gương mặt của Thiên Tuệ lẫn Nhất Trung đều tái lại. “Giận...giận chắc luôn rồi”, đó là ý nghĩ đồng đều của hai bạn trẻ trên. Nhị tiểu thư đưa mắt cầu cứu anh, chỉ thấy ánh mắt mờ nhạt, mày nhíu chặt, môi mím không hé đó chính là gương mặt cảm thông sâu sắc của đồng chí khi thấy đồng đội mình sắp tử trận. Tiểu Hoa Đà chấp hai tay lại, miệng lẩm nhẩm như đang đọc kinh siêu thoát cho cô. Khóe môi bỗng nhiên cơ giật dữ dội, Thiên Tuệ chẳng biết dùng từ nào để diễn tả cảm xúc dạt dào đang chảy trong người mình.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 54: Bão Trong Ngày Nóng



Gió mát trên không cứ du du lướt nhẹ trên tóc mỗi người, bầu trời trong xanh cùng với ánh nắng chói chang như muốn thiêu đốt da người ấy vậy mà trong một căn buồng không hơn không kém so với những cái còn lại thì có hiện tượng áp thấp giảm mạnh, gió giật kèm theo bão tuyết khuyến mãi. Nhị tiểu thư đang ở trong tình thế cực kì nan giải với từng té bào nào cơ hồ đã đông băng hết cả lên rồi. Không một ai dám hó hé hay lên tiếng, bên trong chỉ có bản nhạc vui tươi phát mãi không ngừng càng làm cho không khí bên trong thêm phần áp lực.

Tiểu Hoa Đà cổ nuốt nước bọt ngoảnh mặt ra ngoài, An Thành ngo ngậy cời áo khoác bên ngoài ra, thân thể coi bộ có dấu hiệu mất nước. Còn đại thiếu gia vẫn luôn chăm chú nhìn cô, cho dù ngoài mặt không có khác biệt gì mấy, vẫn là vẻ mặt bất động thanh sắc như thường nhưng trong ánh mắt hàn khí không ngừng bắn thẳng vào người Thiên Tuệ. Cô gái đáng thương chỉ biết cúi đầu hoặc nhìn ra bên ngoài cửa sổ để lảng tránh đôi mắt “giết người không cần dao kéo” kia.

Trong đầu Thiên Tuệ lúc này thật sự rất mong thiên tai hay sự cố xảy ra, động đất hoặc sập lở, không thì mất điện hay đu quay gặp trục trặc càng ngày quay càng nhanh hơn dẫn đến một phen khiếp vía cho mọi người nhưng..đời không như là mơ, trong khi cô phải đang đấu tranh chống chọi với cái rét âm thầm và vô hình thì cái đu quay mà cô mong muốn có sự cố vẫn tiếp tục di chuyển đều đều. Mỗi lần nhị tiểu thư mở miệng định nói lên gì đó thì y như rằng hàn khí của đối phương càng mãnh liệt hơn làm cho mọi đều cô nghĩ đều biến mất và Thiên Tuệ cũng quên mất mình đang muốn làm gì nữa.

Khó khăn lắm đám người của đại thiếu gia mới ngồi im lặng đến hết vòng quay, vừa bước xuống mặt đất một cảm giác bùng nổ dữ dội trong lòng mỗi người. Hắn đưa mắt nhìn nhị tiểu thư lùi thui bước theo sau cậu đánh thớ dài, dù gì cũng là người coi trọng chữ tín, rừ cô chơi hết trò này thì liền chờ cô về nhưng ngay cả cơ hội đưa về coi bộ khá mơ hồ. Nhất Trung đưa con người nâu sẫm liếc nhìn hắn sau đó tầm mắt khẽ lướt qua dưới chân người bên cạnh, lắc đầu vờ vai An Thành.

“Anh trai, đời là bể khổ, tình là một cái hố sâu đầy nguy hiểm, không có người này cũng có người khác không cần nhất thiết phải chung quy một nhân vật đâu. Còn nhiều điều mà anh chưa biết về anh em bọn họ đâu, tội nó không bình thường như những người khác đâu, tốt nhất để đảm bảo an toàn cho bản thân, anh mau mau tránh xa tội nó ra đi nếu không...”

“Nếu không thì sao?” An Thành khó hiểu dò ánh nhìn từ nhị tiểu thư về phía Tiểu Hoa Đà.

“Bây giờ chưa biết được tình hình nhưng với cương vị là đứa bạn thân nói khó với tội nó, Nhất Trung này khuyên anh nên cố gắng dừng lại gần Thiên Tuệ của Lưu gia, tính mạng anh khó bảo toàn lắm”

Anh đưa tay về phía cổ mình rạch ngang một đường đáp lại hắn. Trong khi hai đồng chí trên còn trao nhau ánh mắt nóng bỏng cùng chân thành thì Thiên Phiết ở đằng xa to tiếng kêu anh, Nhất Trung bật ngón tay cái trước mặt An Thành rồi cuốn giò lên cổ, chạy tới. Để lại một mình hắn sững sờ đứng yên một chỗ.

.....

“A...đó không phải Thiên Tuệ sao?” Tiếng nói nhỏ nhỏ phát ra bên cạnh kèm theo sự kinh ngạc.

“Hừm, ở đâu.” Một giọng nói nam trầm khề vang, đáp lại.

“Đó...đó...ngay cổng ấy. Nhưng mà cái người đứng cùng tên lang băm nghèo không phải là An Thành sao? Lại nhĩ sao anh ta lại ở đây?”

“Em biết tên đó à?”

“Biết, mọi đối tác, hoặc người qua lại với tập đoàn Lãn Huyết đối với những người như mẹ đây buộc phải nhớ rõ để tiện làm việc ấy mà.” Bối Vân rút cây kẹo mút trong miệng ra, tặc lưỡi trả lời.

“Vậy tên đó là đối tác với tập đoàn của em?” Hoàng Ân sửa lại mũ trên đầu cô gái bên cạnh mình, gương mặt không mấy hứng thú hỏi.

“Không, anh ta chỉ đang điều hành một công ty mới mở nhưng quy mô khá lớn, lại thành công suôn sẻ ngay từ bước đầu tiên nhưng điều quan trọng ở đây là một số công ty hợp tác với Lãn Huyết lại rút bớt cổ phần quay qua hợp tác với anh ta. Chưa kể cái cô thư ký riêng của tổng giám đốc bên ấy lại có hậu thuẫn phía sau cực kỳ vững chắc.”

“Ồ, hoành tráng thế, vậy bây giờ chúng ta đi chơi hay là đứng phoi thầy ở đây?”

“Từ từ, cái gì cũng phải từ từ, gấp quá cũng không tốt. Con trai cưng hay là chúng ta qua đó đi.” Bối Vân hớn hờ kéo ống tay áo của người thanh niên bên cạnh. Hoàng Ân thở dài, một bước xách cô đi vào bên trong mặc cho người mẹ trẻ la lối um sùm, chỉ bỏ lại một câu nói đầy đe dọa.

“Phiền phức lắm, tôi không có bồn phận xen vào chuyện của người khác với lại tối nay tôi phải đi bàn công việc với một khách hàng rồi nên phải tranh thủ thời gian. Em mà còn lộn xộn thì khỏi đi công viên giải trí luôn đi.” Bối Vân bừ môi bằng mặt nhưng không bằng lòng, lầu bầu nói xấu anh ở trong miệng. Hừ mũi bước lên trước.

.....

Suốt đoạn đường về nhà, biểu cảm trên gương mặt tuyệt mỹ của nhị tiểu thư chỉ chung quy có một vẻ đó chính là bộ dạng như nhà có đám, vài lần muốn lên tiếng đỉnh chính giải hòa với cậu. Loay hoay mãi hết không xoay phải cũng xoay trái, khiến cho đại thiếu gia này giờ một mực im đến cuối cùng khó chịu lên tiếng.

“Em không ngồi yên được hả? Hay mong nổi mụn nhọt? Mau ngồi yên đi.” Thiên Tuệ ngây ngốc tại chỗ. Tiểu Hoa Đà ngồi phía trước mặt tái, mắt tối, tay giờ lên che miệng sừng sốt: “Quá...quá lời rồi...Không xong rồi sắc mặt của Thiên Tuệ cơ hồ sắp khốc đến nơi...” Anh liền quay phắt xuống định giải nguy, nào ngờ.

“Anh hai, anh đâu cần nặng lời như vậy đâu. Chẳng qua em chỉ đi chơi vài trò với An Thành, như thế cũng đâu thể trách em được. Anh cứ lúc nào cũng bắt em làm theo ý anh là sao? Ngay cả chơi vui về một chút cũng không được à? Không phải là em ham vui mà không chịu về nhà chẳng qua anh ta muốn chơi trò đu quay sau đó liền đưa em về, chuyện chỉ có vậy thôi mà anh lại giận em. Đừng tưởng mấy ngày nay xảy ra chuyện nên em nhường anh đâu đấy, có gì cứ ba mặt một lời giải quyết cần chi phải làm mặt lớn mặt nhỏ như vậy chứ. Hôm nay đại thiếu gia của nhà họ Lưu tự mình làm bài lấy phần thưởng tặng cho tôi xem ra cũng nên cảm ơn một tiếng mắc công sau này lại phải chịu một cái ơn bé xù kia. Thiên Phiết, kiêu ngạo cũng cần có giới hạn đấy nhá. Chiến tranh lạnh? Được, nếu anh muốn thì tôi sẽ chiều, ai hơn ai biết liền à.”

Nhị tiểu thư khó lòng giữ lại được bình tĩnh trước ý tứ tế nhị của Thiên Phiết, chỉ trong vài giây đã tuôn một tràn vào thẳng mặt cậu, lời nói về sau càng ngày càng chua cay, cô nghiêng răng bật lời nói qua kẽ răng. Hai mắt đầy tơ máu ghê rợn, trừng trừng nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen không gợn một chút sóng kia, thẳng thắn tuyên chiến. Dù gì cô cũng là người đứng đầu điều hành băng đảng mafia có máu mặt trong thế giới ngầm, làm gì mà phải chịu thua một người được cho là “anh trai” kia chứ.

“Này...mọi chuyện không nghiêm trọng đến như vậy đâu, hai người cũng đừng có to tiếng như thế.”

Nhất Trung cố gắng giảng hòa nhưng không ai hưởng ứng cùng anh, điều này càng khiến cho trong lòng mỗi người càng thêm rối bời. Đại thiếu gia suy cho cùng chỉ muốn giữ im lặng chờ đợi câu nói của cô chứ không có ý định giận hay khiêu khích nhị tiểu thư, nào ngờ cô gái ầu tả nào đó cứ giữ khư khư cái suy nghĩ rằng đại thiếu gia làm mặt lạnh với mình nên đừng dùng tức tối cãi lại thành ra tình trạng như hiện giờ.

Cậu liếc nhìn cô, nhị tiểu thư hừ mũi rồi xoay mặt đi chỗ khác nhất quyết không thèm ngó ngang gì nữa, Tiểu Hoa Đà chỉ biết thở dài, trong đầu như có nhói sau này không biết nên phe theo ai nữa đây. Cho nên người ta có câu bạn nhiều thì tốt nhưng bạn thân chỉ cần một người là đủ, đảng này lại đến hai người mà hai tên đó lại là anh em với nhau, thật là ép người quá đáng. Có thể nói hôm nay quả là một ngày xui xẻo đường, cãi nhau dẫn đến chiến tranh lạnh, còn bây giờ vừa bước xuống xe đã gặp ngay khuôn mặt hung thần của vị trụ cột gia đình.

“Hai đứa còn dám vác mặt về sao?”

Lời nói nồng nặc mùi thuốc súng. Thiên Phiết không đáp, Thiên Tuệ không nói. Cả hai đồng lòng với nhau về khoảng này cho dù trong lòng con tim đang đập rộn ràng dưới bụng. Ngay cả thở ra cũng nhẹ nhàng có mà như không.

“Giỏi lắm, hay cho mấy...a...bà làm gì vậy...đau...đau...” Đang nói giữa chừng lời nói liền ngắt quãng, ông Lưu vẻ mặt khổ sở, hai tay vịn lấy cái tai đang bị bà Lưu ra sức nhéo.

“Còn đứng chắn trước cửa sao? Hôm nay vừa về đến nhà lại muốn gây chuyện cho tụi nó nữa à hay ông muốn tôi tấn ông một trận rồi tổng ra khỏi phòng?” Hạ thủ không chút lưu tình, híp mắt nhìn vào gương mặt nhăn nhúm của chồng mình.

“Tôi...tôi...tụi nó...không nói nữa.”

Ông tái mặt rồi quay thẳng vào trong không thèm để ý hình tượng của mình một chút nào. Cậu cùng cô chào hỏi hai người lớn xong liền bước nhanh lên phòng, lời dư thừa thì không thấy chỉ thấy hàn khí cùng hắc khí lượn quanh hai bóng lưng kia. Vẫn là bà má già Nhất Trung bị bắt lại hỏi sự tình, anh cũng hết cách nói ra một câu làm quý bà phụ huynh kinh ngạc.

“Hai người ấy hả? Họ giận nhau rồi.”

“Hay quá đi.” Ông Lưu reo lên.

“Cái lão vô duyên này, chúng nó giận một thời gian thôi chứ có từ mặt nhau đâu, ông đừng hòng mà phá tụi nó.” Bà Lưu đánh một cái kêu vào vai người đàn ông bên cạnh. Và thế là kể từ ngày đó, trong nhà họ Lưu thường xuất hiện hiện tượng gió lạnh gào thét trong vô hình làm cho già trẻ lớn bé ở trong nhà đều bị hành một phen mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 55: Ngoài Dự Kiến



Đã hơn hai tuần mọi chuyện giữa cô và cậu vẫn dậm chân ngay tại chỗ, mới vài ngày trước còn nói đùa vui vẻ vậy mà chỉ vì một chuyện con con lại giận nhau ra mặt. Ăn sáng thì như im lìm không nói, dùng bữa tối thì lại xin phép được ăn riêng, tẻ hơn nữa là khi đến trường cũng tách nhau mà đi. Bình thường không khí xung quanh anh em nhà họ Lưu vẫn rất vui tươi nay chỉ còn lại hàn khí lờ lờ xung quanh làm cho nhiều cô gái vây quanh đại thiếu gia chỉ dám nhìn chứ không dám tiến.

Tiểu Hoa Đà là khôn khổ nhất, mấy ngày trước còn nghĩ phải nên theo phe ai vậy mà từ khi hai người họ giận nhau cũng không thèm nói chuyện với anh. Không phải là anh không muốn cho đại thiếu gia cùng nhị tiểu thư làm hòa với nhau nhưng thử hết mọi cách cho dù từ việc nói chuyện đến việc rủ nhau đi chơi thì kết quả thu về là sự im lặng hoặc một câu nói vồn vện vài chữ: “Tớ bận rồi.”, thật khiến cho người ta rơi vào bế tắc.

“Vậy sao không đẩy họ vào trong tình cảnh nguy hiểm ấy.” Đế Ly đặt trước mặt anh một miếng bánh gato mới cắt xong.

“Tình cảnh nguy hiểm?” Đế Trình nuốt xuống ngụm coffee thơm phức, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi lại.

“Như vậy thì rất là khó.” Bối Vân hai tay chống cằm đắm chiêu nhìn tách trà trước mặt. Nhất Trung ngồi đối diện cũng gật đầu phù hợp theo. Cô gái với đôi mắt xanh thăm khê cười kéo ghế ngồi xuống làm bộ mặt nghiêm túc trả lời.

“Những chuyện như vậy nhiều khi tưởng là rất phức tạp nhưng thật sự lại đơn giản đến không ngờ, bây giờ bọn họ giận nhau nhưng không có nghĩa là trong lòng mỗi người không nghĩ về đối phương. Cả Thiên Phiết lẫn Thiên Tuệ đều là những người cứng đầu chỉ cố chấp chờ đến khi một trong hai người chịu mở miệng thì ngay lập tức sự việc này sẽ được giải quyết thôi.”

“Nói thì dễ nhưng làm thì khó, huống chi ngay cả khi bọn họ đối diện với nhau cũng chẳng thèm chào hỏi một tiếng nữa là.”

Nhất Trung khoanh tay, mày nhíu chặt đưa mắt nhìn hết một loạt người đang ngồi nghĩ cách giúp anh. Đám người này ngồi suốt nguyên một ngày tại nhà Đế Trình cũng chỉ để tìm biện pháp giải hòa giúp anh em nhà họ Lưu nhưng chẳng thu được kết quả gì cả vì mọi biện pháp khi đưa ra đều bị bác bỏ bởi vô số lý do hợp lý và thiết thực.

“Hay là rủ bọn họ đi bơi, hồ bơi luôn là địa điểm lý tưởng cho những cuộc giải nguy như thế này.” Đế Ly hớn hờ vỗ bàn.

“Lý tưởng sao? Chị nghĩ rằng sẽ xuất hiện cảnh anh hùng cứu mỹ nhân à? Thiên Tuệ dù gì đi nữa cũng là người từng trải qua đợt huấn luyện kỹ năng thể chất, muốn dìm ngạt cậu ấy coi bộ rất khó, mọi di chuyển của cậu ta rất linh hoạt cho dù chiến đấu dưới nước cũng không làm khó Thiên Tuệ được đâu.” Người mẹ trẻ lắc đầu.

“Ai nói đối tượng bị dìm sẽ là em ấy đâu, người mà tôi muốn nói đến đó chính là đại thiếu gia của gia đình nhà họ Lưu ấy.”

“Hả?”

“Đế Ly, chị đang nghĩ cái gì vậy?”

“Cậu chủ sao?”

“Đúng vậy, là Thiên Phiết.” Cô gật đầu hài lòng. Trước sự ngỡ ngàng của mọi người cô không hề đùa cợt, con người xanh lam trong vắt ánh lên vẻ kiên định như xoáy vào trong tâm can người đối diện, Đế Ly cúi thấp người xuống thấp và bắt đầu phân tích.

“Cậu ta không phải là người luyện võ, nên nếu nói về phòng bị thì rất mơ hồ. Những người ở trong phòng này trừ tôi ra thì ai cũng có kỹ năng chiến đấu cả, tiện nhất là cậu đấy.” Cô liếc nhìn Tiểu Hoa Đà, anh bỗng giật mình, ngớ ngẩn chỉ ngón tay vào mặt, giọng nói run rẩy: “Tôi...tôi hả?”

“Người thân cận với cậu chủ chỉ có mình chú thôi đó.” Đế Trình vỗ trán như hiểu ra, bật thốt.

“Không...không được đâu. Lá gan chuột nhắt của tôi bé lắm không thể làm được mấy chuyện đó đâu.”

“Đừng lo, có bọn tôi yểm trợ ở phía sau mà. Đạo gần đây cũng nhiều người đến hồ bơi lắm, dựa vào điều có coi như cách này là tối ưu nhất rồi. Được rồi, tám giờ ngày mai có mặt tại hồ bơi Hải Dương, lang băm nghèo, chuyện lời kéo coi như thuộc quyền của cậu đấy.” Bối Văn mỉm cười nhìn anh, còn có cả anh em nhà họ Hồ kia nữa. Bây giờ Nhất Trung muốn khóc cũng không được, khuôn mặt méo mó vằn vẹo. Cùng lúc đó, hai nhân vật chủ chốt của kế hoạch này đang ở trong phòng đều đồng thời hắt xì, rùng mình.

8:00 AM.

Hồ bơi Hải Dương, một khu vui chơi nước trong nhà, với diện tích rộng lớn cùng sức chứa khổng lồ, đây có thể được coi là nơi lý tưởng để cho mọi người thư giãn cũng như giảm stress trong những ngày nắng nóng hành hạ. Đám người của đại thiếu gia vừa đặt chân đến đã thu hút không biết bao nhiêu ánh mắt của người khác. Những đường cong mê người, ánh mắt quyến rũ, đôi môi dụ hoặc, mái tóc dài như thác đổ nhuộm màu thủy ngân trắng tinh khôi, nhị tiểu thư nổi bật giữa rừng người. Trong khi đó đại thiếu gia lại không hề kém cạnh, con người đen tuyền, trong suốt tựa như đầm sâu không đáy, mắt phượng khép hờ với hàng mi dài thanh tú. Xương quai xanh tinh tế ẩn hiện sau chiếc áo khoác mỏng mặc qua loa bên ngoài. Vòng eo đó...đôi chân đó...thật muốn khiến cho kẻ khác trở thành tội đồ mà. Hai người vừa chạm mặt nhau không khí xung quanh liền giảm xuống.

“Tiểu Hoa, đây là sao?” Nhị tiểu thư trừng mắt nhìn cậu, giọng nói khàn khàn yêu mị vang lên.

“Luôn luôn nghèo, chủ ý của ai vậy?” Khoanh tay, nhướn mày.

“Ừc...a...à, dạo này trời nóng quá nên muốn rủ mấy cậu đi tắm hồ bơi ấy mà.” Khó khăn nuốt xuống một ngụm nước bọt, hai chân lùi ra xa.

“Không phải cậu chỉ rủ một mình tớ đi thôi sao? Có gì lại có thêm cái bản mặt đáng ghét này xuất hiện nữa chứ. Có anh hai thì không có tớ, có tớ thì không có anh hai. Tiểu Hoa, cậu chọn đi.”

“Cái này...”

Anh bối rối cầu cứu đám người đứng đằng sau nào ngờ kẻ nhìn trời, tên nhìn đất, chẳng ai quan tâm đến đôi mắt bị tia máu vây kín kia. Trong khi hai đồng chí trên vẫn đứng chờ câu trả lời của Tiểu Hoa Đà. Mồ hôi bắt đầu tứa đầy người, không khí càng ngày càng căng thẳng hơn cho đến khi chủ mưu lên tiếng thì mọi việc mới dịu đi vài phần.

“Được rồi, bây giờ mua hết vé cả rồi, không đi uống lẩu. Vào mau đi, định đứng chắn đường ra lối vào của người khác sao?”

Cuối cùng thì cả cô và cậu đều phải tham gia nhưng có một sự việc ngoài dự kiến của mọi người. Thay vì cả hai người đều xuống hồ bơi thì chỉ có đại thiếu gia chịu đi, còn Thiên Tuệ kiên quyết ngồi ở trên, sống chết cũng chẳng hề thay đổi ý kiến. Đám người của Đế Ly cứ nhìn nhìn ở trong bụng chỉ cần cậu gặp chuyện thì cô sẽ lao xuống cứu liền, nào ngờ khi vị đồng chí tiên phong – Nhất Trung ra tay thì nhị tiểu thư đã đi xuống căn tin kiểm đồ ăn từ lâu, để lại người con trai bị chìm đến suýt nữa tắt thở và người phụ trách hô hấp nhân tạo lúc đó không ai khác đó chính là người bạn thân nể khổ nhưng luôn xui xẻo.

Chờ cho đến khi cậu ọc hết nước trong miệng ra, nhóm người Đế Ly liền để cậu nằm nghỉ sau đó di tản ngay lập tức. Thiên Tuệ miệng nhai chóp chép bánh snack trở về, chứng kiến thấy cảnh cậu nằm nguyên con trên ghế nghỉ, gương mặt tái nhợt, hai mắt nhắm nghiền, tóc tai ướt sũng đến đáng thương vậy mà một câu hỏi thăm hay quan tâm cũng chẳng có. Chờ đến khi nạn nhân vụ chìm nước tỉnh dậy, đập vào mắt cậu chính là cảnh một chàng trai trẻ trung, cao ráo đến bắt chuyện với nhị tiểu thư, nếu bình thường thì cô gái nào đó sẽ lập tức xù lông, tránh xa, còn bây giờ sự việc đang diễn biến...ngược lại.

Dù trong đầu không để tâm đến nhưng sao thân thể cậu cứ tự động di chuyển đến chỗ cô. Càng lại gần, chứng kiến thấy nụ cười của Thiên Tuệ càng thêm đậm thì hàng chân mày của đại thiếu gia lại nhíu chặt hơn. Cơ thể không còn thấy mát lạnh nữa mà thay vào đó là cảm giác nóng bừng từ từ lan ra khắp người.

“Thiên Tuệ...” Khó phớt cất tiếng làm cho tầm nhìn của nhị tiểu thư chuyển dời sang mình.

“Ồ đây nắng quá hay chúng ta sang kia nói chuyện tiếp đi.” Cô không thèm đếm xỉa đến cậu, ngoảnh mặt bước đi.

“Thiên Tuệ, là anh sai vì đã nói nặng lời với em. Anh xin lỗi được chưa.” Thiên Phiết nghiêng răng nói ra, hai tay không ngừng giữa chặt lấy bờ vai nhỏ nhắn của người con gái phía trước. Chàng trai bên cạnh tỏ vẻ bức bối, xông lên gạt phắt cánh tay của cậu xuống, lớn tiếng nói.

“Thằng kia biến đi, kiếm chỗ khác mà chơi.”

Lực tay không mạnh không nhẹ cố tình đẩy ngã Thiên Phiết xuống hồ bơi. Nhị tiểu thư vừa liếc mắt sang liền thấy thân người của cậu mất thăng bằng loạng choạng rơi xuống. Một tiếng kêu nhỏ xẹt qua trong đầu, ngay tức khắc cô giơ tay ôm lấy eo cậu, tay còn lại nắm cổ tay anh chàng bên cạnh, phía dưới bàn chân xoay nhẹ liền đảo ngược tình thế. Tiếng động lớn vang lên trên mặt nước, chàng trai khi nãy còn đang đứng nay lại ngã xuống dưới hồ bơi, đột ngột ngoi lên ngỡ ngàng nhìn cô.

“Chỉ có mình tôi là có quyền đẩy anh ấy thôi, còn anh thì miễn đi.” Hừ mũi, lớn giọng quát. Nói xong liền kéo đại thiếu gia đi chỗ khác. Mọi hành động khi nãy của cô đều được tám cái camera di động bắt lấy, Nhất Trung nham nhở nhún nhảy dưới nước.

“Này, này coi bộ kế hoạch cũng thành công dữ dội ha.”

“Cũng nhờ cái tên kia, nên mới được như vậy đây.” Bối Văn nằm trên phao bơi đáp lại.

“Tội nghiệp, lại vướng vào hai người đó. Đụng ai không đụng lại đụng trúng cậu chủ.” Để Trinh lắc đầu làm vẻ mặt xót thương.

“Coi như ngoài dự kiến đi.” Để Ly cười khẩy chen thêm một câu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 56: Anh Biết?



“Thiên Tuệ, anh...”

Đại thiếu gia bị cô kéo một mạch lẫn vào trong dòng người đang chen lấn đến ngạt thở. Người va, kẻ chạm làm cho cậu khó khăn bước theo cô nhưng những ngón tay thon dài kia vẫn một mực nắm chặt lấy cổ tay cậu, càng đi lực siết càng mạnh thêm. Cho đến khi bọn họ đứng ngay trước một cánh cửa thoát hiểm nằm im ờ trong góc khuất của khu vui chơi, với ánh sáng vừa đủ đại thiếu gia lúc này mới nhìn rõ gương mặt cô. Hai mắt đỏ hoe lấp lánh sương mờ, hàng mi run rẩy, mày nhíu chặt cùng đôi môi bị hàm răng cắn nghiến đến độ trắng bệch. Nhị tiểu thư sụt sùi dùng tay lau khóe mắt che đi chiếc mũi nhỏ nay đã ửng hồng, con ngươi trong suốt cùng đồng tử đen giản to nhìn cậu. Thiên Phiết có cảm giác như ai đang đâm thẳng vào lòng ngực, khó chịu vô cùng. Cổ họng khô rát ngay cả một từ cũng không bật ra được, chỉ đứng chết trân trơ mắt nhìn cô.

“Em chưa...có hết giận đâu đây.” Giọng nói khàn khàn phát ra lẫn trong đó như có tiếng nước nỏ nhỏ nhỏ.

“Anh biết.” Cậu đáp.

“Không phải vì em lo cho anh nên mới hành động như vậy.” Cúi thấp đầu nhưng lại không đi được hai cái tai đang dần đỏ lên.

“Anh biết.”

Lấy được bình tĩnh cậu tiếp tục nhắc lại hai chữ đơn giản kia. Thiên Tuệ lần này không chôn đầu xuống đất nữa mà ngẩng phắt lên, đôi mắt tựa như chứa đầy sao trời rực rỡ thoáng chốc hiện lên vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy đại thiếu gia nhẹ nhàng nở nụ cười dịu dàng tựa như gió xuân phảng phất khẽ lướt qua tim, làm cho cô gái nào đó ngay cả khóc cũng quên luôn, trở mặt nhìn.

“Nói dối không phải ai cũng giỏi. Anh biết em là một cô gái tuy ngoài mặt luôn tỏ ra kiên cường nhưng bên trong lúc nào cũng yếu đuối, nhẹ tay thì lại không hợp với tính em, nặng tay quá chỉ sợ tổn thương em. Cho nên có thể nói Thiên Tuệ, em quả khó chiều.” Cậu nhìn chăm chăm vào gương mặt đỏ bừng của nhị tiểu thư.

“Ai...ai nói...em khó chiều? Chẳng phải người theo đuổi em hết mực là anh sao?” Trùng mắt đáp lại.

“Đúng là anh nhưng khó quá cũng dễ sinh chán nản...” Sắc mặt Thiên Tuệ bỗng chốc tái lại, cơ thể không khỏi run rùng mình, đại thiếu gia vui vẻ mỉm cười.

“Bất quá, anh luôn là người cứng đầu mà nên đâu có ngán.”

“Anh...anh...”

Cô mấp máy môi, ngoài chữ đó ra nhị tiểu thư hoàn toàn không biết nói gì, thẹn quá hóa giận giờ tay đánh túi bụi vào người cậu. Thiên Phiết dù không phải thuộc tuyết người hay vận động, cũng chẳng biết đấm đá cho ra trò nhưng lại là loại người có thể khiến đối phương trở thành một con rối dễ nắm bắt trong tầm tay bằng lời nói. Những người như vậy mới thật sự đáng sợ, họ chẳng cần phải động tay động chân cũng khiến cho bạn lâm vào tình cảnh nguy hiểm. Cách chỗ họ không xa, một đám người đang trốn nhui trốn nhủi lên lúc hóng chuyện.

“Đế Trình, tình hình bên đó sao rồi?” Nhất Trung núp đằng sau tấm ván lướt sóng, mái tóc xoắn đều nổi bật giờ đây ướt nhẹp uốn lượn trên đầu, che mất tầm nhìn của anh.

“Tôi cũng không biết phải nói sao nữa.” Người con trai cao ráo lấp ló cổ banh mắt thật lớn để coi sự tình đang tiếp diễn.

“Thật là...anh hai, tránh sang một bên đi.” Đế Ly tặc lưỡi, nhún anh trai của mình xuống, cả người chồm lên trước, bắt đầu hóng hớt.

“Sao rồi?” Bối Vân kéo chiếc kính mát xuống tới tận mũi, sốt ruột hỏi.

“Đối tượng đang có tiến triển tốt đẹp. Hãy nhìn điệu bộ của Thiên Tuệ đi vừa cười vừa nói, đôi lúc phùng mang trợn má tức giận nhưng sau đó lại ngơ ngác gương mặt đỏ bừng. Từ những điều trên chúng ta có thể thấy Thiên Phiết đang dùng chiêu vừa đánh vừa xoa và bản thân em ấy đã hoàn toàn bị sa lưới.” Dùng phương pháp phân tích trong điều tra mà cô nàng mắt xanh này đã một đường đi đưa đến kết luận vô cùng chuẩn xác, nhanh, gọn, lẹ.

.....

Mùi tranh sơn dầu nồng nặc tỏa ra mọi nơi, người con trai ăn mặc không mấy chỉnh chu, đầu tóc có phần hơi rối nhưng lại không thể không phải nhận rằng gương mặt góc cạnh cực kỳ cuốn hút của anh tựa như tượng điêu khắc được tạc tỉ mỉ. Đôi mắt sáng nhưng con ngươi lại vô hồn, tia máu cũng xuất hiện ngay cả cả quảng thâm mắt cũng trũng sâu xuống. Hoàng Ân lúc này đang gật gù gật gù tựa đầu bên tác phẩm tâm đắc nhất của mình. Khom người trên chiếc ghế đầu chân cao, hơi thở có mà như không nhuộm đậm mùi sơn.

Nâng ngón tay thon dài dính đầy màu vẽ khẽ vuốt nhẹ lên hình. Một bóng lưng ngồi im trên bậc thềm được ánh hoàng hôn nhuộm sắc bao bọc, tuy đơn độc, thoáng chút buồn nhưng lại khiến cho người khác có cảm giác quen thuộc đến kỳ lạ. Mái tóc xoắn nhẹ tới vai óng ánh dưới hàng ngàn tia nắng cuối cùng của ngày lại vô cùng rực rỡ và chân thật. Tư thế ngồi bó gối cùng với chiếc váy lụa trắng tinh làm nổi bật cơ thể nhỏ bé của chủ thể. Lấy con người làm vật chủ nhưng lại tinh tế lồng thêm cảnh vật thường ngày vào càng khiến cho bức tranh thêm sinh động, tựa như một ngày được diễn tả hết toàn bộ vào trong đây.

“Xin lỗi...”

Giọng nói lãnh lút dễ nghe cất tiếng. Hoàng Ân chậm chạp quay đầu qua. Đứng trước mặt anh xuất hiện hai người, một nam, một nữ. Họ mặc âu phục gọn gàng lại có phần đẹp mắt. Người con gái vừa mang nét quyến rũ nhưng lại ngây thơ lúc này lên tiếng, bước lại gần anh tươi cười chào hỏi. Ánh nhìn anh lướt qua người cô dừng lại trên người con trai đứng phía sau.

“Khách xem tranh không được phép vào đây.”

“Thành thật xin lỗi anh, chúng tôi tới mà không báo trước.” Cô gái nhanh nhẹn lấy danh thiếp của mình ra đưa cho anh.

“À, thì ra là tới mua tranh. Được rồi, cứ xem thoải mái.” Hoàng Ân cụp mắt xuống, đứng dậy tháo tạp dề dính màu trước ngực mình ra định dẫn khách hàng đi chọn tranh nào ngờ một câu nói làm cho anh dừng bước.

“Bức tranh này, anh có bán không?” An Thành từ từ tiến lại gần bức tranh đối diện.

“Không, tôi không có ý định đem bán nó, chỉ để trưng bày thôi.” Anh nhìn hẩn, đáp.

“Ông chủ, bên ngoài còn nhiều tranh đẹp mà đâu nhất thiết phải làm khó vị họa sĩ này chứ?”

“Nhưng tôi cảm thấy bức tranh này có một thứ gì đó rất thu hút...thật sự không thể bán?” Hẩn nhú mày, khoanh tay đứng coi chăm chú, sau đó hỏi lại thêm một lần nữa.

“Đúng vậy.” Về kiên định trong mắt Hoàng Ân làm cho An Thành cảm thấy hụt hẫng bước ra phía ngoài. Anh không nói gì thêm nữa chỉ có điều trong lòng anh cảm thấy không ưa hẩn cho lắm, lấy đi thứ đặc biệt của người khác liệu có phải là sở thích của một số người không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 57: Nhị Tiểu Thư Phát Uy





Kết thúc ngày đi chơi vô cùng tươi đẹp kia, khi về nhà nhị tiểu thư nghe được một tin chấn động suýt chút nữa phải bật khóc: “Thi tốt nghiệp chuyển cấp.” Những ngày còn giận cậu, tâm hồn cô lúc nào cũng treo ngược cành cây, quên trời quên đất đến nỗi một câu thông báo vô cùng quan trọng mà cô cũng bỏ ngoài tai được. Cuồng cuồng nhờ vả ông anh thần thánh chỉ dạy lại từ đầu, nghe nói đầu ngày nào cũng thế từ lúc mặt trời đứng bóng tới tận hai giờ sáng Thiên Tuệ mới được thả về phòng ngủ. Nhị tiểu thư cắn răng cắn chịu cũng chỉ vì muốn cầm tấm bằng tốt nghiệp trên tay để làm cho ông bà Lưu yên tâm, vui nhà vui cửa vui cả lòng mình.

Tốt nghiệp thi tốt nghiệp nhưng việc bước vào cánh cổng đại học thì đừng hòng nói với cô. Có chết cô cũng không thèm, đêm ngày thức khuya, sôi kinh nấu sử, vò đầu bứt tai để giải bài ôn, việc luyện tập tốt nghiệp thôi cũng đủ khiến cho nhị tiểu thư cơm không ngon, canh không ngọt, ngủ chưa được bao lâu liền bị bà má già cầm đầu lôi dậy đi học tiếp, thật là muốn ép người ta chết sớm vì lao động quá độ mà.

“Cái này sai rồi.”

Đại thiếu gia lên tiếng, tuy vẻ mặt thường ngày nhìn cô lúc nào cũng hết sức dịu dàng nhưng nay lại biến thành bộ mặt ông cụ non nghiêm túc đến cùng cực. Trong quá trình ôn luyện lại có cái mần, nguyên cây thiết bảng sừng sừng kể bên, chỉ cần viết sai một con chữ, một con số, một con dấu là y như rằng bên trong phòng đại thiếu gia vang lên tiếng kêu đau đây ai oán.

Thiên Tuệ tái mặt ngay lập tức, đừng thấy cậu lúc nào cũng cung chiêu cô mà đánh nhẹ...không có việc đó đâu. Sai càng nhiều đánh càng mạnh, lắm lúc cô gái nào đó đưa đôi mắt uẩn ức nhìn mà nghĩ ngợi muốn giật phắt cây thước bằng năm trong tay Thiên Phiết đánh cho cậu biết, đánh cho cậu cảm giác được mùi vị của sự đau đớn là như thế nào nhưng bài tập đại thiếu gia làm song song với cô không bao giờ sai, đáp án vô cùng chuẩn xác nữa là đằng khác.

“Tay.”

Chỉ với một chữ đơn giản cũng làm cho nhị tiểu thư nhẩn mày nhủ mặt, không đưa thì không được, ầm ực gợn bàn tay trắng nõn mịn màng kia ra. Thiên Phiết nhanh chóng bắt lấy, lật úp lại rồi một tiếng kêu thấu trời vang lên. Nhiều khi cô nghĩ có phải là đại thiếu gia vì lòng tự trọng quá cao cho lời xin lỗi ngày hôm đó, ghi thù trong lòng giờ lại giờ ra để hành hạ hai cái mũi bàn tay của cô? Đánh đâu không đánh lại đánh ngay mặt trên bàn tay, vừa đau lại có cảm giác nóng nóng, khó chịu bứt rứt vô cùng.

“Anh hai, anh ác quá đi.” Ôm lấy bàn tay ửng đỏ, nhị tiểu thư phóng tia lửa điện về phía cậu, Thiên Phiết vẫn nghiêm túc làm bài, lâu lâu lại đẩy gọng kính đen lên, mớ miệng.

“Anh sắp làm xong rồi đây, đến giờ dò kết quả mà không hoàn thành thì coi chừng đấy.” Cậu cúi xuống không thèm quan tâm đến cô.

Thiên Tuệ ngồi bên cạnh nhại lại lời đại thiếu gia, khuỷu tay lên lên thúc thúc vào mặt cậu...tưởng ghê gớm lắm nhưng cô nào dám chỉ làm động tác giả thôi. Chán rồi cũng bắt đầu làm bài, người con trai ngồi kế bên khẽ mỉm cười lắc đầu. Nhất Trung bước vào phòng cũng muốn tham gia liền bị cô đuổi đi, kiên quyết không cho anh ôn ở đây, đã có một người học giỏi rồi nay lại thêm một người nữa, đưa đầu óc mù tịt như cô đôi lúc cũng biết mất mặt chứ nhưng cho dù bị đuổi đi nhiều lần thì Tiểu Hoa Đà vẫn gan lì ở lại, cô cũng không còn cách đành mắt nhắm mắt mở nhìn những tràn cười khoái trá của anh lúc nhị tiểu thư bị phạt.

Khi sinh nhật của đại thiếu gia qua đi cũng là lúc các sĩ tử xách thân đi chinh chiến nơi sóng còn, và cái ngày Thiên Tuệ cầm bằng tốt nghiệp trên tay là ngày cô khóc dữ dội nhất trong cuộc đời, cuối cùng mọi công sức của nhị tiểu thư cũng được đền đáp. Không còn thức khuya, không còn bài tập và cũng chẳng còn những đòn roi đau đớn kia, cô sướng như điên.

Thiên Phiết hiển nhiên với số điểm thi cao ngất ngưỡng trên trời liền một bước trở thành thủ khoa của trường đại học kinh tế quốc gia nhưng nghe nói cậu không hài với kết quả trên vì đại thiếu gia không có được số điểm tuyệt đối. Trong lúc thi, cậu lúc nào cũng cảm thấy không yên tâm, không biết nhị tiểu thư có làm bài được không? Có bỏ bài giữa chừng mà nằm ngủ không? Cuối cùng người lơ đãng lại là cậu dẫn đến tình trạng khoanh sai đáp án. Thủ khoa của một trường danh tiếng cơ đấy mà vẫn không hài lòng, đúng là lòng tham vô đáy của con người thật đáng sợ.

Tiểu Hoa Đà không trầy da tróc vẩy giống như nhị tiểu thư cũng không cảm thấy thất vọng giống như đại thiếu gia, anh lại dễ dàng vào được đại học y thành phố. Tuy trong mắt mọi người ở đây anh chính là tân thủ khoa của trường, là tấm gương chói lóa đối với lũ học sinh giỏi, là cây đuốc sáng trong

đêm tối với những cô gái tuổi xuân còn phơi phới nhưng Nhất Trung không bao giờ tự cho mình là nhất, anh tách biệt với mọi người.

Đám bạn ba người hồi cấp ba sôi nổi, náo nhiệt giờ chỉ còn những bóng lưng đơn chiếc trong môi trường đại học. Ngay ngày đầu coi lớp, Thiên Phiết trở thành tâm điểm của cả trường, còn anh trở thành con ngoan trong lòng các giáo viên, giáo sư tại đó, nhị tiểu thư? Còn phải nói cô đã luôn luôn là thần tượng đối với những thuộc hạ dưới trướng rồi.

Họ không gặp mặt nhau lúc ở trường nhưng khi hoàn thành buổi học xong những đồng chí trên vẫn đến chỗ từng thành viên, đợi người còn lại cùng về chung nên có thể nói tình bạn của đám người đại thiếu gia vẫn không có sức mẻ gì. Và chuyện tình giữa cô và cậu ngày một nở rộ, ông Lưu lúc đầu không hài lòng cho lắm nhưng cũng chỉ im lặng dõi theo mà thôi, mọi chuyện cứ tưởng tốt đẹp nào ngờ ngày hôm đó An Thành đến nói lại hôn ước nửa năm trước. Tất nhiên không ai trong số họ bằng lòng cả. Hân không có phản ứng gì chỉ nói một câu là nhị tiểu thư chết cũng không biết làm cách nào để giải thích.

“Em là con nuôi của gia đình này, trên mặt pháp lý thì anh em nuôi không thể nào lấy nhau được.”

“Nhưng Thiên Tuệ giờ có còn là con nuôi của nhà chúng tôi nữa đâu.” Cậu nhướn mày đáp, cô ngạc nhiên nhìn, cái vụ này thì cô không biết gì cả.

“Ý cậu là sao?” An Thành hỏi.

“Có phải ông ngoại em ấy giới thiệu cháu gái của mình cho anh đúng không?”

“Đúng.”

“Nếu đã là cháu gái ruột thì làm gì còn có chuyện con nuôi ở đây. Bây giờ tên của em ấy trên giấy khai sinh đã là Tôn Linh Nghiên rồi, nên chúng tôi không còn là anh em nữa. Với việc này coi bộ anh ép buộc Thiên Tuệ là hơi quá đấy.” Đại thiếu gia mỉm cười, cô chợt hiểu ra nhưng mà vẫn thắc mắc không biết từ khi nào cái họ Lưu của cô đã đổi thành họ Tôn rồi?

“Ồ thế thì tốt quá, nếu đã chấp nhận dòng họ của con rồi sao còn ngồi ở chỗ này hà, Linh Nghiên.”

Một sự việc ngoài dự đoán của mọi người, ông Tôn chống cây gậy mạ vàng bước vào, theo sau có vệ sĩ đứng ngay ngắn. Nhị tiểu thư lặng câm, ngay cả thờ cũng không dám. Mặt cậu tối lại, Tiểu Hoa Đà cũng ghét ra mặt, bà Lưu đưa đôi mắt xinh đẹp trừng ông, chồng bà bên cạnh hết nhìn bà cuối cùng theo vợ trừng hùa.

“Ông...ngoại...”

“Về thôi con, về nhà mới. Ông thấy con không đi học nên cũng tiện, đám hỏi định tổ chức tháng sau nhưng được dời vào hai tuần sau rồi. Nhanh về còn lo may đồ nữa.” Ông Tôn cười ha hả nhìn cô, sắc mặt hồng hào coi bộ rất khỏe mạnh.

“Con...con...” Nhị tiểu thư bối rối, cầu cứu đại thiếu gia, cậu một mực im lặng chẳng hó hé gì, mặt mày lạnh tanh. Ông cô nắm lấy tay nhị tiểu thư định kéo lên nào ngờ cô khề khàng gỡ tay ra, từ chối.

“Ông ngoại, con không về với ông đâu, con ở lại đây với ba mẹ con, với anh...Phiết, con không muốn lấy chồng sớm mà có lấy cũng phải lấy người con thích chứ không phải người được sắp đặt. Ông ngoại nếu ông thương con, ông cho con ở đây nha, đừng bắt con đi với ông. Về bên đó có bà cô nguy hiểm như thế, ông muốn không cho con sống nữa sao?” Thiên Tuệ meo mào nhìn người đàn ông lớn tuổi nay sắc mặt đã biến xấu. Nói xong còn phóng tới bên An Thành chỉ vào người hân.

“Ông coi ông tự ý sắp đặt như vậy liệu anh ta có thật lòng muốn cưới con, chẳng phải lúc đầu đối tượng tiến tới hôn nhân với An Thành không phải Linh Nguyệt sao? Vậy mà ông đánh lòng hủi bỏ hôn sự của bọn họ ở khúc cuối cùng, ông có thấy thương cho em họ của con không? Có nghĩ đến tâm trạng của nó không? Nếu ông muốn tốt cho con và còn muốn con coi ông là ông ngoại thì đừng ra lệnh cho đứa cháu có người mẹ bị đuổi khỏi nhà nữa.”

Nhị tiểu thư nói xong chấn động hoàn toàn, cô thật không ngờ mình có tài ăn nói đến vậy, còn biết đánh đòn tâm lý vào bậc trưởng bối nữa. Nhìn đi sắc mặt Thiên Phiết nay đã bình thường trở lại rồi, Tiểu Hoa Đà hết hồn nhìn cô bằng một đôi mắt khác, ông bà Lưu gia hài lòng ra mặt. Còn An Thành và Ông Tôn nom sắc mặt không khá hơn là bao.

“Không nói nhiều nữa, đứng lên.” Ông lôi cô dậy, kéo ra ngoài. Đám người của đại thiếu gia đập bàn đồng loạt nhảy dựng.

“Nè, ông muốn làm gì cậu ấy, mau buông ra.” Nhất Trung lớn tiếng định bước tới thì bị đại thiếu gia cản lại.

“Hành vi bắt ép buộc người khác có thể đưa ông lên hầu tòa đấy ngài chủ tịch.” Gương mặt bất động thanh sắc, lời nói sắc bén gọn gàng nhưng lại làm cho người khác cảm thấy rùng mình.

“Chuyện của nhà tôi, người ngoài như cậu đừng xen vào. Chào mọi người.”

Ông Tôn nói lời tạm biệt rồi kéo nhị tiểu thư đang kháng cự ở phía sau ra bên ngoài, Thiên Tuệ cứng đầu, trong đầu không ngừng suy nghĩ tìm cách cuối cùng lại lờ ra một phương án khá ồn ào. Một nháo, hai năm bẹp dí xuống dưới sàn nhà, ba ăn vạ quyết tâm không đi là không đi. Người vệ sĩ lúi cúi cũng chẳng thêm tuột ra khỏi mặt đất, cánh tay cứ bầu chặt cái thảm lót sàn, miêng la hét không ngừng. Đám người đại thiếu gia muốn cười lắm nhưng nhin, họ chỉ cảm thấy tự hào về cái tính này của nhị tiểu thư. Ông Tôn hết cách với đứa cháu gái này, mặt hầm hầm ra về, trước khi đi ông còn liếc đại thiếu gia đến tóe khói rồi gật gật đầu, An Thành từ nãy đến giờ không lên tiếng chỉ tới phút cuối nói lời chào rồi lặng lẽ theo sau lưng ông. Cửa vừa đóng lại, cả đám người liền chạy tới bên cạnh cô, hết lời suýt xoa khen ngợi.

“Thiên Tuệ, đáng mặt lắm.” Ông Luru đỡ cô đứng dậy, cô khịt khịt mũi híp mắt cười.

“Chân bị nắm đến đỏ có đau không?” Bà Luru xót xa nhìn dưới cổ chân cô.

“Không sao, con còn không có cảm giác nữa là.”

“Không ngờ cái tính ương bướng của cậu rốt cuộc cũng có ngày phát huy ha.” Tiểu Hoa Đà lên tiếng châm chọc.

“Còn phải nói.” Đắc ý đẩy ra cả mặt. Một bầu không khí vui vẻ đột nhiên im lặng hẳn đi, Thiên Phiết im lặng nãy giờ làm cô lo lắng, nhị tiểu thư vỗ vỗ vai cậu.

“Anh đừng lo em chưa muốn lấy chồng sớm đâu.” Nháy mắt với cậu. Thiên Phiết cười hết cách, thôi mai sau có chuyện gì thì để mai sau tính, giờ vui được thì cứ vui đi. Đại thiếu gia xoa đầu cô, người con gái nào đó cười đến quên trời trăng mây gió luôn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 58: Phá Sản



Nhiều khi con người có thể tiên đoán được niềm xấu sắp xảy ra và đại thiếu gia không nằm ngoài dự tính. Sau khi cậu rà soát hết tất cả các sổ sách trong công ty Lân Huyết phát hiện một số lượng lớn cổ phần của các cổ đông đều được đẩy vào sản chứng khoán. Ngay lập tức Thiên Phiết quay về thông báo việc này cho ba cậu hay, không chỉ duy nhất có mình tập đoàn Lân Huyết phát sinh ra sự tình này mà hầu như các công ty con cũng có tên trên bảng chứng khoán hàng ngày.

Thiên Tuệ, Bối Vân cùng anh em nhà họ Hồ bắt tay vào điều tra. Hàng loạt tên các cổ đông được đưa ra trước ánh sáng, chúng đa phần đều là những người có mối quan hệ thân thiết với gia đình nhà họ Luru nhưng sự thật không ngờ, đám người đó lại đi hợp tác với công ty mới nổi của An Thành. Và sự thật thì cái công ty kia lại thuộc quyền sở hữu của chủ tịch Tôn Thạch. Hẳn làm việc dưới trướng của ông ngoại nhị tiểu thư, hèn gì ông nói cái gì hẳn đều nghe theo, hôn nhân chính trị cũng gặt đầu mà đồng ý.

Bây giờ trên dưới Luru gia làm việc hết công suất, người người hối hả hoàn thành công việc sớm nhất có thể. Đứng trước nguy cơ phá sản, trong lòng bọn họ lúc nào cũng nom nớp lo sợ, hàng ngàn nhân viên sẽ bị thất nghiệp, tệ hơn nữa tập đoàn Lân Huyết chiếm một phần lớn kinh tế của đất nước, đồ vỡ có thể dẫn đến khủng hoảng kinh tế, ngoài ra còn kéo theo nhiều đối tác làm ăn có tiếng trong ngành với Luru gia đi xuống.

Đám người của đại thiếu gia nhiều ngày không ngủ, tìm cách rút hết các cổ phiếu đứng tên tập đoàn mà Luru gia đã gây dựng lên. Người nào người nấy hai mắt rệu rã, tia máu vây kín, quần thâm xuất hiện trũng sâu xuống, sắc mặt nhợt nhạt mệt mỏi. Họ ngồi hàng giờ trên ghế, uống không biết bao nhiêu là coffee. Điềm tâm sáng, cơm trưa, cơm chiều nhiều khi cũng bỏ qua, tiết kiệm thời gian hết mức có thể. Cố gắng đến như thế mà thì tin vui không thấy đâu mà chỉ có những cú điện thoại dồn dập chói tai vang lên.

“Chủ tịch, kho chứng khoán bên Cường Huyền nổ rồi...” Giọng nói hoảng hốt của nhân viên như sét đánh thẳng vào tai của ông Luru.

“Tổng giám đốc, bên Manmapo cũng không giữ được rồi, mất hết rồi.” Tiếng gào thét của bộ phận dưới vang lên.

“Chủ tịch, chỉ nhánh con của Lân Huyết phá sản rồi.”

“Tổng giám đốc,...”

“...”

Cơ nghiệp dựng lên mấy chục năm, danh tiếng mười mấy năm bỗng chốc chỉ trong một phút tiêu biến, một chút cũng không còn sót lại. Ông Lưu ngồi thẫn thờ trên ghế, vợ ông bật khóc nức nở ôm chồng, mọi thứ mới còn đó thôi mà sao bây giờ cứ như là mơ vậy? Tỉnh dậy thì sẽ không còn gì cả. Thiên Phiết gục đầu bên vai cô, cả người cậu đều lạnh như băng, gương mặt vẫn như mọi khi nhưng đằng sau đôi mắt đen tuyệt đẹp ấy đã không còn điểm sáng nữa rồi. Nó vô hồn giống như chủ nhân của nó lúc này vậy.

Nhị tiểu thư nhẹ nhàng xoa lưng cậu, im lặng không nói gì tựa như đang dỗ một đứa trẻ to xác. Cô cũng không biết phải nói gì vì ngay cả một chữ Thiên Tuệ chẳng thể nhớ nổi, cứ như người cảm mà ở bên đại thiếu gia. Căn phòng bị lấp bởi những tờ giấy trải đầy khắp nơi, điện thoại quên gác mấy lưng lưng đung đưa bên trong phát ra tiếng kêu đều đặn. Mặt trời vừa lặn cả phòng rơi vào khoảng không gian tối mịch ám mùi âm u.

Cố gắng đến như vậy mà vẫn không thể giữ nổi, cực nhọc như vậy mà vẫn không được đền đáp, ông trời đúng là trêu người. Cuộc sống dù vẫn tiếp diễn nhưng đối với một số người thì nó đã chấm dứt rồi. Bây giờ biết trách ai đây? Đám người làm phần kia sao? Họ có xứng không? Trong khi cơ nghiệp đã mất, kiện họ thì có được lợi gì? Trong kinh doanh, ai mạnh là kẻ thắng, đường đi nước bước cũng đều phải suy nghĩ kỹ càng như vậy thật sự quá mệt mỏi.

Họ mất hết dù nuôi tiếc nhưng lại cảm thấy thanh thản đến lạ lùng, không còn phải ngày ngày hao tâm vào công việc kia nữa, không cần phải giữ hình tượng trước mọi người nữa, chỉ là người bình thường như bao người khác thôi. Nhà của đại thiếu gia bắt đầu bị niêm phong, nền kinh tế bị ảnh hưởng, mọi thứ đều đặc đo. Điều lo sợ của hàng ngàn nhân viên đã xảy ra, họ khóc, họ than, họ chửi rủa, họ ăn vạ,...nhưng sự thật không thể nào thay đổi \_ Lưu gia phá sản rồi, nghèo túng rồi, hết thời rồi.

Đám người của Thiên Phiết ở tạm lại nhà Nhất Trung, ngoài mặt ai nấy đều bình thường nhưng trong lòng lại nặng trĩu. Thiên Tuệ đôi lúc nhận được điện thoại từ ông ngoại cô, ông hỏi han tình hình của đứa cháu gái, rồi lại hỏi có muốn sang đây ở với ông không? Có suy nghĩ lại về hôn sự với An Thành chưa? Một chữ không, hai chữ từ chối, cứ thế mà vang lên. Nhị tiểu thư nhiều lần nghĩ có khi mình qua bên đấy, ông sẽ cho công ty ba cô được khôi phục như trước nhưng Thiên Tuệ lại sợ.

Cô sợ ba mẹ cô sẽ buồn, sợ bà má già Nhất Trung cầu nài, sợ Đế Trình, Đế Ly ngăn cản, sợ Bối Vân với Hoàng Ân cự tuyệt, cuối cùng là sợ cậu bị tổn thương. Nhưng người tính không bằng trời tính, buổi tối hôm đó cô đem chuyện này nói với mọi người, liền bị phản đối.

“Ba mẹ, con đi biết đâu ông ngoại con lại cho công ty chúng ta cơ hội thì sao?”

“Không được, tuyệt đối không được, Lưu Thiên Tuệ, nếu cô nghĩ như vậy thì cô đừng gọi ta là ba nữa. Ông già này chưa tới mức phải đem con gái của mình mà đánh đổi cả sự nghiệp đâu.” Ông Lưu đập bàn phản bác.

“Đừng có tức lên như vậy, không giải quyết được gì đâu. Tuệ, nghe lời mẹ đẹp bỏ ý định đó đi, ha.” Bà Lưu khuyên.

“Đúng đó. Lỡ như ông cậu không cho cơ hội thì sao? Qua bên đó xin, rồi bị bắt ở đó luôn thì biết tính sao?” Tiểu Hoa Đà nhủ mảy mìn cô.

“Cái này...” Cô ngập ngừng.

Thiên Phiết không nói gì, hằm hằm bỏ đi. Nhị tiểu thư khó xử đuổi theo, bước vào phòng cậu, Thiên Tuệ giật bắn người. Đại thiếu gia lờ cô ném lên giường, đầu óc quay cuồng phải mất một lúc cô mới cố định lại được tầm nhìn. Cậu khoanh tay từ trên nhìn xuống, hắt hàm nói.

“Tại sao lại nghĩ như vậy?”

“Em...” Lồm cồm bò dậy, ngồi đối diện với Thiên Phiết.

“Có nghĩ thì cũng đừng có làm.” Trùng mắt nhìn cô, lần đầu tiên cậu lớn tiếng yêu cầu nhị tiểu thư thực hiện.

“Nhưng biết đâu được thì sao?” Nhị tiểu thư nói lí nhí trong miệng. Cậu thở dài nhẹ nhàng hỏi.

“Em muốn như thế sao?”

“Nếu em gật đầu vậy anh có giận em không?” Lo sợ liếc nhìn Thiên Phiết.

“Quyết định của em, anh tôn trọng.”

Nắm lấy bàn tay cô, mười ngón tay đan vào nhau. Mím cười trao cho cô một nụ hôn cực kỳ dịu dàng, trái tim nhị tiểu thư đập rộn ràng trong phút chốc hình như cô đã quên rằng mình sẽ làm gì và phải làm gì. Đang đắm chìm trong nụ hôn ngọt ngào kia thì bỗng nhiên cửa phòng mở tung, cả nhà lao nhao tiến vào nào là ông bà Lưu không ngừng khuyên nhủ con gái, Nhất Trung một mực cấm cản nhưng tiếng nói cứ nhỏ dần rồi nhỏ dần, cuối cùng không ai lên tiếng. Họ sững sờ trở mắt nhìn hai người đại thiếu gia, cô khó chịu nhíu mày.

“Mọi người đang phá bọn con đây à?”

“Chúng ta...ờ...ba..., không có gì hai đứa cứ tiếp tục, tiếp tục...” Ông Lưu cười tươi chu đáo đóng cửa giùm cặp đôi trẻ. Cả cô và cậu nhìn nhau liên bật cười khúc khích, khóe mắt cong lên, Thiên Tuệ bảo.

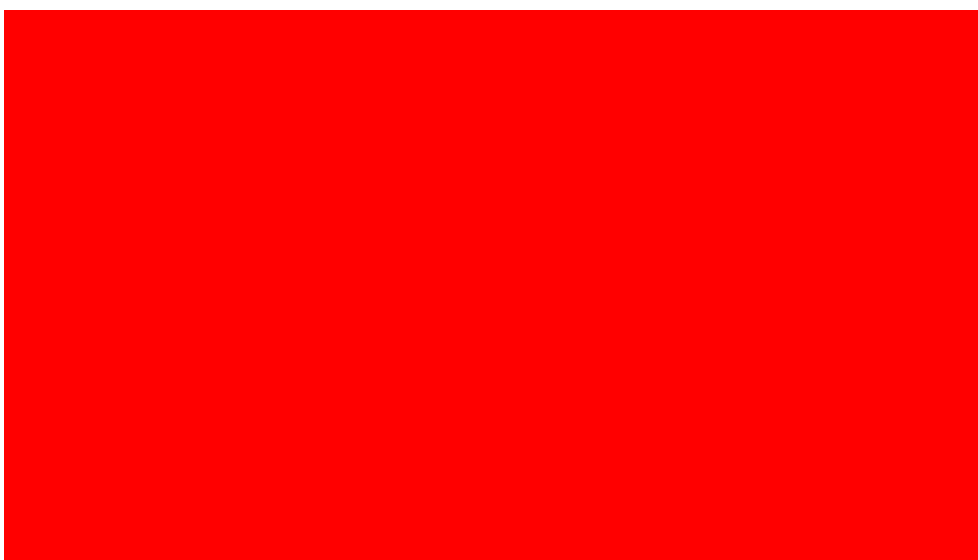
“Anh hai, coi như chúng ta bị phát hiện rồi đấy. Chuyện này em đi, lỡ như có ở lại bên đây anh cũng không sợ mất em đâu ha. Nếu như người em này của anh mà lấy chồng nhưng người đó không phải là anh thì chắc chắn bọn họ sẽ làm chủ cho anh thôi.”

Đúng hai ngày sau liền có người đến đón cô đi, mọi người tạm biệt nhị tiểu thư trong vẻ mặt lo lắng. Chỉ riêng một mình đại thiếu gia là mỉm cười vẫy tay với cô. Cậu biết người con gái đó sẽ không sao vì giữa cô và cậu đã làm một cuộc giao kèo mà cho đến tận một năm sau mới được nói cho mọi người biết.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](http://Ww.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 59: Nợ Mẹ Con Buộc Trả Thay



Thiên Tuệ vừa bước xuống khỏi chiếc phi cơ riêng được ông Tôn chuẩn bị đặc biệt cho cô, hai bóng người khá quen thuộc đối với nhị tiểu thư đứng ngay ngắn chờ đợi cô đi tới. Tôn Linh Nguyệt dịu dàng mỉm cười nhìn cô, bên cạnh còn có vị hôn phu không mấy được lòng nhị tiểu thư. Suốt quãng đường ngồi trên xe, không ai nói tiếng nào chỉ có hơi thở đều đặn khẽ phát ra từ người cô, Thiên Tuệ mệt rồi liền lăn ra ngủ.

Chiếc điện thoại để trong balô cứ reo mãi, Linh Nguyệt hết liếc nhìn cô rồi quay sang nhìn hấn, đồ của người khác cô không có thói quen chạm vào. An Thành nhẹ nhàng tìm thấy điện thoại, vừa nhìn vào sắc mặt hấn hơi đánh lại, lướt qua đưa lên tai.

“Thiên Tuệ, đến nơi rồi sao?” Giọng nói từ tính vang lên. Đại thiếu gia mong chờ được nghe tiếng cô nào ngờ.

“Thiên Tuệ, em ấy bây giờ đang ngủ ở trên xe rồi. Có gì khi khác cậu gọi lại đi, còn bây giờ thì không tiện cho lắm.”

Hấn đáp. Đầu bên kia im lặng một hồi lâu rồi cúp máy cái rụp không nói thêm gì nữa. An Thành cười khẩy nhét điện thoại vào chỗ cũ. Chợt một tiếng động lớn vang lên ồm ồm như cả tai, nhị tiểu thư đang ngủ ngon lành bật dậy cầu nhau, mò tay vào cặp móc ra một cái điện thoại khác, tuy là hàng đập đá nhưng được cô nàng khá nâng niu, đưa tay ấn xuống, giọng nói ngái ngủ khàn khàn quẩn rữ lên tiếng.

“Em nghe.”

“Mới giờ này mà ngủ rồi hả?” Thiên Phiết khó chịu rít từng chữ qua kẽ răng. Cô mơ màng ngáp ngắn ngáp dài.

“Nhưng em mệt mà.”

“Mệt cũng phải đợi đến nhà mới được ngủ, ngủ bấy ngủ bạ thì biết làm sao?”

“Vâng...vâng...anh nói rất đúng, anh phán câu nào thì trúng câu đó. Anh hai là lợi hại nhất người ta mệt đến nỗi mắt mở không lên lại cảm không cho phép nghĩ, không cho phép ngủ.” Thiên Tuệ khiêu khích chọc giận cậu.

“Em...em...về đây đi rồi biết tay anh. Còn nữa ngủ mà cũng không bảo quản đồ cho tốt, để cái tên chồng chưa cưới của em...” Đúng như dự đoán, người nào đó tức đến đỏ hết cả mặt, lớn tiếng nói.

“Em không về đây, em ở lại đây luôn, anh làm gì em.”

Cô ngắt lời cậu giữa chừng. Dường như đại thiếu gia bị công kích dữ dội, tức đến nỗi nghẹn cả lời, quăng thẳng chiếc điện thoại trên tay xuống dưới đất. Bên này, nhị tiểu thư nghe một tiếng động mạnh sau đó im re, nụ cười trên môi khi nãy vẫn còn mà giờ đã tắt từ lúc nào không ai hay. Cô nhìn Linh Nguyệt bên cạnh rồi quay đầu lạnh lùng trừng mắt với An Thành ngồi ở đằng sau.

“Anh tự ý dám lấy đồ của tôi sao?”

“Em đang ngủ mà điện thoại cứ reo hoài nên...” Hấn thót tim.

“Nên anh coi tôi là không khí mà tự tung tự tác vậy sao?”

An Thành chưa kịp phản bác thì xe đã dừng trước cổng, nhị tiểu thư cũng không thêm so đo với hấn nữa, chuyện của cậu chắc hẳn chỉ có mình cô là giải quyết được thôi. Nghĩ như vậy Thiên Tuệ quay người bước xuống xe, ông Tôn cùng người hầu trong nhà đứng ngay gần đón nhị tiểu thư. Khắp khu vườn, đèn bật sáng trưng, không khí ban đêm bên Hàn Quốc lạnh đến phát khiếp ấy vậy mà một ông lão tay run chân rẩy, người ngoài sáu mươi lại cam chịu chờ đợi cô đến như vậy cũng biết Tôn Thạch thương đứa cháu gái này là thật lòng.

Vừa nhìn thấy cô, ông cười tít cả mắt, chống cây gậy mạ vàng đi tới xoa đầu người con gái nào đó. Nhị tiểu thư cũng biết trước biết sau diu ông ngoại của mình vào trong nhà, hỏi thăm sức khỏe của ông. Đứa cháu này thường khi vẫn lạnh nhạt với mình nay lại nhiệt tình đến như thế liền khiến vị chủ tịch ha hả cười sán khoái, cả ngày hôm đó ông mở tiệc đãi cả nhà, từ người ở đến người làm vườn,...cũng được hưởng kén, và cũng kể từ đó địa vị của Thiên Tuệ ở trong cái nhà này cao hẳn hơn người khác một bậc.

Trong bữa ăn, cô nhắc ghế ngồi cạnh đứa em họ của mình, chắc vì gần tuổi nên hai người nói chuyện với nhau rất hợp. Nhị tiểu thư kể hết những việc mà cô từng trải qua nào là đi giải cứu Đế Ly, nào là Thiên Phiết phải thi lại ngay trong lúc hợp phụ huynh, rồi Bối Vân cùng cô lên kế hoạch quay về nhà sau khi bị tông đi chỗ khác. Chợt nhận ra rằng dù mới đi có vài tiếng mà cô đã nhớ bọn họ đến như vậy, có phải cô ở bên cạnh họ quá lâu, thường ngày không chú ý nên giờ đi xa nên mới nghĩ nhiều đến thế?

“Linh Nghiên...Linh Nghiên...” Người em họ gọi.

“Ồ...Hả?” Cuối cùng nhị tiểu thư cũng bừng tỉnh, khóe mắt lúc này của cô đã đỏ hoe.

“Chị bị làm sao vậy? Chị mệt à? Có cần đi nghỉ không?” Ân cần hỏi, đáp lại cô là cái lắc đầu nhẹ. Thiên Tuệ nhớ ra một chuyện liền hạ giọng hỏi Linh Nguyệt.

“Này, có phải cái tên An Thành ngay từ đầu đã định là phải lấy cô đúng không?”

“Chắc là vậy.” Đôi phương thoáng ngạc nhiên nhưng rồi nở nụ cười trả lời.

“Nếu đã như thế thì tại sao ông lại muốn tôi cưới anh ta?”

“Ông nói An Thành là một người rất tốt, rất có tương lai, tiền đồ lại sáng lạng. Những người như vậy thì lúc nào cũng luôn được ông coi trọng, hướng chỉ em thấy ông thương chị lắm, chắc ông muốn cho chị một cuộc sống hạnh phúc và sung sướng.”

Linh Nguyệt cười nhưng tâm chẳng thể nào vui, lòng cô lạnh đi, tim nhói lên từng đợt, cố gắng lắm mới không biểu hiện ra bên ngoài. Người con gái trước mặt cô tại sao lại muốn gì có vậy, Linh Nguyệt không cam lòng, cô thích hấn đến như thế, yêu hấn biết nhường nào vậy mà một câu nói hủy hôn lại có thể dễ dàng thoát ra từ đôi môi mà cô luôn muốn nó là của riêng mình, giả như trong khoảng thời gian quen nhau cô cố gắng thêm chút nữa biết đâu được hấn sẽ đáp lại tình cảm của người con gái này nhưng phận làm con, làm cháu nào đâu dám cãi lại bậc trưởng bối.

“Có thích An Thành không?” Nhị tiểu thư vẫn hồn nhiên hỏi. Đôi mắt to tròn long lanh hào hứng nghe câu trả lời, bàn tay giấu phía dưới váy của người con gái đối diện siết khá chặt, cô chỉ gượng cười rồi nói.

“Anh ta không thích em thì lý do gì em phải thích lại chứ? Với lại dù gì An Thành cũng sắp trở thành chồng của chị rồi mà.” Lời vừa cất lên mặt Thiên Tuệ nhăn nhó khi ăn ột làm cho Linh Nguyệt ngạc nhiên, mái tóc trắng ánh kim bị cô vò đến rối tung rối mù lên.

“Có chết tôi cũng không lấy anh ta, nói cho cô biết...tôi có đối tượng rồi đây.” Cô hưng phấn kể.

“Vậy...vậy...còn An Thành thì sao?”

“Sao là sao? Thì tôi bỏ chứ sao, anh ta làm công ty của gia đình tôi phá sản rồi, cô nghĩ sao tôi có thể đồng ý được.” Cô em họ bâng hoàng định lên tiếng một giọng nói chua ngoa cất lên.

“Ái chà, xem ai đây này. Hồi trước hùng hổ lắm mà sao giờ còn vác cái mặt khó ưa về đây chứ? Đúng là cái thứ mặt dày mà. Mẹ mày cao tay lắm mới dám cướp bỏ của người khác nay lại có thêm đứa con chẳng có tự trọng không hơn không kém, đúng là một giuộc mà.”

Bà Kim từ trên lầu đi xuống, bước lại chỉ thẳng vào mặt cô mà nói. Sắc mặt mọi người trên bàn lúc bấy giờ không khá hơn là bao, ai nấy đều cầm nín nhìn người đi độc mồm độc miệng đang cau có với cô gái ngồi ở phía dưới. Linh Nguyệt khó xử đứng dậy dìu mẹ mình sang khỏi tầm mắt của nhị tiểu thư nhưng bà kiên quyết không đi.

“Thưa dì, con làm gì mà dì phải nói nặng đến như vậy.” Cô nhin, cô kiểm cố gắng lắm mới thẩn thẩn hỏi, người đàn bà trước mặt cười, mặt mày vắn vẹo mó méo theo.

“Mày không làm gì cả, chỉ là mẹ mày làm thôi nhưng giờ chị ta đâu còn ở đây. Cái tức này không giải quyết được với mẹ mày thì mày lãnh đi nhé? Cái hạng đàn bà lúc còn sống thì cướp chồng sắp cưới của người khác, nay đưa con gái lại làm thể với em họ của nó, mày như vậy mà coi được sao?”

“Minh Kim.” Ông Tôn quát, gương mặt già nay đã đỏ bừng bừng, hai mắt tia máu vậy kín trọn tròng nhìn người đàn bà lẻo lét đang đứng, tay ông nắm gậy run run.

“Sao nào, ba tức à? Đúng rồi, cháu gái cưng bị nói như vậy không tức mới lạ. Trời ơi, tôi quên mất, già rồi lắm cảm cả lên.”

Lúc này Thiên Tuệ mới hiểu ra sự tình vì sao cái bà dì này lại ghét cay ghét đắng mình như thế. Ba lần bảy lượt luôn làm khó cô nhưng mà nhị tiểu thư cũng phải cảm phục lòng chung thủy của bà. Nợ mẹ con buộc trả thay, ai lại có cái suy nghĩ lạc hậu và vô lý đến như vậy? Cô ngồi thành thoi, tựa mình ra sau lưng ghế như hiểu ra một điều, cách xưng hô cũng không còn cầu nể, nghiêm túc như trước nữa.

“Mẹ tôi làm gì bà thì tôi không biết nhưng mà tôi chợt nhận ra, hẳn là chồng sắp cưới của bà hình như có mặt thẩm mỹ khá là tốt thì phải.”

“Mày...mày...”

Bị kích động bà Kim nhe răng cả cổ, giờ tay tát thẳng xuống mặt cô nào ngờ nhị tiểu thư nhanh hơn một bước nắm lấy cổ tay người phía trên, ngón tay ấn mạnh vào mạch máu dưới da làm cho người đàn bà kêu la đầy đau đớn. Linh Nguyệt hoảng hồn chạy đến cầu xin, Thiên Tuệ nhẹ lòng mới rút tay bà sang chỗ khác, dưới chân đối phương loạng choạng ngã phịch xuống dưới đất. Bấy giờ tình thế thay đổi, người đứng trên không còn là bà nữa mà thay vào đó mà một khuôn mặt diễm lệ đến đáng sợ. Ánh mắt sắc lạnh như băng, chứa đầy sát khí nhìn chòng chọc vào kẻ đang ngồi dưới đất kia, mở miệng làm cho mọi người trong phòng rùng mình.

“Không coi tôi là người trong nhà vậy cũng được. Nể mặt ông ngoại, tôi không muốn nhiều lời với bà nhưng còn dám nói như thế với Lưu Thiên Tuệ này thêm một lần nữa thì coi chừng khoảng thời gian còn lại của bà, ngay cả nửa chữ cũng đừng hòng mà hó hê.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 60: Không Ai Nghe Máy



Bữa ăn tối cuối cùng diễn ra trong không khí âm u và im lặng đến nặng nề, ngoại trừ tiếng dao nĩa còn nói chuyện thì không một tiếng. Bà Kim lúc đầu làm mặt nặng mặt nhẹ sau một hồi bị dọa liên khó chịu ra mặt ngồi xuống dùng bữa chỉ có điều miệng không còn nói những lời khó nghe như lúc trước. Bọn người hầu đã lui nhanh xuống dưới nhà bếp từ lúc nào nên bây giờ trên bàn ăn chỉ còn có năm người ở lại. Ông Tôn dùng bữa xong liền đứng dậy dõng dõng, trước khi ra khỏi bàn ông còn ném cái trừng mắt đầy uy mãnh trên gương mặt màu xám tro của người đàn bà chua ngoa kia.

‘Gian sơn dễ đổi bản tính khó dời’, chỉ là chủ nhà đi chưa được bao lâu thì cái miệng quạ đen kia lại bắt đầu hoạt động. Cả An Thành cùng Linh Nguyệt bắt đầu lo lắng nhìn cô, họ sốt ruột muốn kêu bà Kim dừng lại nhưng người đàn bà này không chịu hợp tác, bà phải nói cho bằng được mới bỏ tức. Không có được chồng như ý, bà buộc phải nhắm mắt cưới một người đàn ông khác, tướng mạo, tài năng đều không bằng ai, vậy mà còn có cái tính lẳng nhăng.



Hắn ngồi ngay bên cạnh nhị tiểu thư nên thấy rõ nhất, gương mặt xinh đẹp vẫn một mực bình tĩnh, thản nhiên cúi đầu ăn bữa tối của mình. Trong ánh mắt kia hiện lên sự chán ghét, cô như một mây khiêu khích bà Kim. Nhìn như vậy cứ tưởng nhị tiểu thư không có hơi để quan tâm nhưng khi An Thành liếc xuống bàn tay nay đã siết chặt đến nổi trắng bệch cả ngón tay của cô, trong lòng không khỏi trầm ngâm.

Thiên Tuệ sẽ làm gì? Hắn phức tạp nhìn cô, cho đến thời điểm này, những lời nói kia càng chua chát như đâm thẳng vào tai. Linh Nguyệt ngoài mặt ngăn cản nhưng kỳ thật trong lòng cô cũng đang rất hả hê. “Rắc” tiếng động không nhỏ không lớn phát ra từ tay cô, khiến cho lời nói khi nãy liền dừng lại. Nhị tiểu thư thất thần nhìn bàn tay mình, đôi đũa gỗ được đeo gọt tinh xảo do dùng sức quá nhiều liền gãy đôi.

Một hình bóng thoáng hiện ra trong đầu cô, người con trai với gương mặt trắng sứ tuyệt đẹp, đôi mắt phượng dài khép hờ quyến rũ bị che lấp bởi cặp kính vừa dày vừa to, trong ngõ ngách hết sức. Mái tóc đen đậm chất rõ ràng rất là mượt ấy vậy mà vị chủ nhân của nó một mực vò đầu cho rối tung rối mù lên chẳng khác nào ổ quạ mà người ta thường nói. Cặp kính quá khổ cũng giấu đi chiếc mũi dài thẳng tắp của người ấy chỉ còn đôi môi mỏng nhưng lúc nào cũng mím chặt.

Nhị tiểu thư miên man nhớ lại lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu trong nhà chính, lúc đó đại thiếu gia đang mặc một bộ đồ không thể nào quên được, trên ba màu chính chủ đạo lòe loẹt, dưới bảy sắc cầu vồng chói lòa. Với hình ảnh của Thiên Phiết trước đây có thể nói độc nhất vô nhị, ngu ngơ, khờ khạo, đàn đàn độn độn, lúc nào cũng giữ khư khư cái quyển sách dày theo bên mình. Trên cả bàn ăn cũng khéo miệng mắng mỏ người khác làm cho cô gái nào đó tức đến xịt khói, hai ngày liền tiếp đều bẽ gãy cả đồng đũa ở nhà.

Thiên Tuệ lập tức đứng dậy rời khỏi bàn ăn, bà Kim cũng im lặng không nói gì nữa nhìn đôi đũa gãy vụn trên bàn lòng khẽ run. Tâm trí của nhị tiểu thư bây giờ chỉ còn có người kia, bước vào phòng vội lấy điện thoại ấn một hàng số quen thuộc, chột giọng nói tức giận cuối cùng của đại thiếu gia vang lên, nó cứ luan quuan mãi trong đầu cô. À phải rồi, cô đã lỡ chọc tức cậu rồi, điện thoại không biết có hư hay không.

Chân chừm mãi rồi cuộc Thiên Tuệ chuyển sang số điện thoại của Tiểu Hoa Đà nhưng gọi mãi chẳng có ma nào chịu bắt máy. Có khi nào đại thiếu gia để bụng liên cảm anh nghe máy khi cô gọi đến? Trong lòng lo lắng, ruột gan cứ râm ran mãi. Cắn chặt môi gọi vào điện thoại bàn nhà anh..

“Alô.” Giọng nói trầm bổng quen thuộc vang lên, cô hít một hơi thật sâu, hét to.

“Tiểu Hoa, tớ gọi cho cậu ba lần bảy lượt, sao cậu lại không chịu nghe hả? Mới đi chưa đầy một ngày cậu liền trở mặt làm ngơ sao? Có gì cứ nói thẳng mắc gì không..”

“Khoan...khoan...Thiên Tuệ, cậu nghe mình nói đã.” Đầu bên kia khó khăn đáp.

“Cậu ở đây mà bảo tớ nghe vậy lúc tớ cần tại sao cậu không chịu nhắc máy chứ?”

“Điện thoại của tớ...” Mấp máy môi.

“Điện thoại của cậu thì sao?” Cô hỏi dồn dập.

“Nó bị nát rồi.” Một tiếng kêu cao đến quãng tám bay thẳng vào tai nhị tiểu thư, bây giờ trong điện thoại ngoại trừ những lời than thở náo nê của anh ra thì không còn gì khác.

“Tại sao nó lại như vậy?” Khó hiểu hỏi, chưa phát giác ra được sự việc.

“Thiên Phiết gọi điện hỏi thăm cậu, sau một hồi nghe bên kia người bắt máy không phải cậu liền trầm mặt dữ dội, kết thúc cuộc nói chuyện trong vài phút, cậu ấy lại gọi vào số khác đã vậy có người còn không biết điều trêu tức đại thiếu gia khó tính kia nữa. Một mảng long trời lở đất, Thiên Phiết đập điện thoại của bản thân còn liếc mắt nhìn chiếc điện thoại trên tay tớ, một phát, nó cũng cười hạc châu trời rồi.”

“Chuyện này...là thật à?” Một giọt mồ hôi lăn dài trên trán cô.

“Gạt cậu thì điện thoại của tớ có trở về được không? Trong đó còn có số Đế Ly, khó khăn lắm mới có được bây giờ chẳng lẽ mặt dày xin lại?” Đau khổ kêu gào.

“Đừng lo...tớ đâu phải chỗ xa lạ mà không biết chỉ cần cậu khiêm tốn nhận mình đứng nhì về danh hiệu mặt dày mười tám thì chẳng có ai dám nhận đứng nhất cả.”

“Cậu...hèn là tính khí tớ dễ chịu hơn Thiên Phiết nhiều nếu không mai này cậu có gọi về cũng không còn ai có thể bắt máy được nữa đâu.” Thờ dài trả lời, cô nỉm cười chế nhạo.

“Để tớ chóng mặt lên xem cậu có cái gan đó không, đập điện thoại bàn xong cậu còn dám nhìn mặt bác Xuân nữa chẳng? Mẫu thân đại nhân của cậu được mệnh danh là ‘thần giữ cửa’ đấy, và lại còn có tiếng nhất nhì về giận dai ấy nhá, coi bộ tiền thắng của cậu...ha ha ha...”

“Luu Thiên Tuệ, cậu quá đáng lắm rồi...” Nhất Trung thờ hồn hèn đáp.

“Rồi, tớ sai được chưa? À, cậu nói khéo giùm tớ trước mặt anh hai nha, còn nữa bảo mọi người tớ sẽ cố gắng nên bọn họ đừng quá lo lắng cho tớ là được, ở bên đây coi bộ cũng tốt.”

“Cái bà cô của cậu thì sao?”

“Không can hệ.”

Lạnh lẽo ngấm ngấm rồi phun ra vài chữ, giọng nói vẫn ấm nồng nằn. Ánh sáng đỏ đặc ẩn hiện nơi khóe mắt, nụ cười bán nguyệt nở rộ. Anh cùng cô nói vài chuyện phím sau đó mới chịu ngưng. Nhị tiểu thư mệt mỏi ngã người trên giường, ngón tay vô thức ấn mạnh xuống gương mặt của đại thiếu gia trong điện thoại. Thờ dãi đứng dậy bước vào phòng tắm, tiếng nước chảy róc rách, nhị tiểu thư đứng rất lâu dưới vòi sen. Hơi lạnh bao quanh người càng làm cho tinh thần của Thiên Tuệ thêm tỉnh táo nhưng một chút cử động cũng chưa hề thấy.

“Cô Nghiên...cô ơi...” Một tiếng nói nhỏ nhẹ ngoài cửa phòng vang lên kéo lại tâm trí của nhị tiểu thư.

“Có chuyện gì?”

Tắt vòi nước, lấy khăn quấn sơ quanh người vùng tay mở toang cửa phòng tắm bước ra ngoài, mỗi bước chân vừa chạm xuống sàn gỗ đều lưu lại vệt nước. Mái tóc bạch kim óng ánh, sáng bừng ướt sũng tí tách nhều giọt dính sát vào làn da trắng nõn mịn màng không tí vết. Đường cong mê người hiện ra sau lớp khăn bông có mà như không. Thiên Tuệ lười nhác vịn tay nắm cửa kéo ra, chị giúp việc đứng bên ngoài vừa nhìn vào liền đỏ mặt cúi đầu nói.

“Ông chủ cho gọi cô ở phòng chính ạ.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn chị, tôi sẽ xuống liền.”

Mặt nhanh quần áo rồi tiến thẳng đến phòng làm việc của ông Tôn. Người đàn ông cô độc khom người trước bàn làm việc, phòng tối đen chỉ còn ánh sáng từ chiếc đèn nhỏ hình nụ hoa cong xuống đặt bên cạnh xấp giấy dày cộm chiếm gần hết diện tích của cả cái bàn lớn. Gương mặt đầy nếp nhăn, đôi mắt đeo cặp kính lão neho neho nhìn tờ giấy trên tay mình, ông Tôn bây giờ tựa như một ông lão lớn tuổi cặm cụi ngồi đọc báo bên bậc thềm cửa vào mỗi buổi sáng.

“Ông ngoại...”

“À, con đến rồi hả? Mau lại đây ngồi.”

Ông Tôn vừa nghe tiếng kêu, giọng nói già nua từ từ phát ra. Bàn tay lấy xuống chiếc kính trước mặt, cười cười nhìn cô. Thiên Tuệ im im làm theo đối mặt với người đàn ông này, trong lòng cô không biết hiện giờ có cảm giác gì? Với tay bật công tắc, đèn phòng liền vụt sáng, nhị tiểu thư tròn tròn đưa đôi mắt nhìn xung quanh, khi nãy do phòng tối không nhìn kỹ bây giờ mới giật mình để ý.

Trong phòng ngoài những giá để sách ra còn có vài cuốn tư liệu cực dày nằm chồng chéo lên nhau được để lộn xộn trên đất thì không còn gì cả. Không tivi, không vi tính, không đồ vật trang trí xa hoa, chỉ vồn vện vài cái đèn, một bộ bàn ghế làm việc cùng hai chiếc ghế tựa mini đặt đối diện với bàn.

“Công việc nhiều như vậy sao ông?” Thiên Tuệ nhìn chăm chăm vào chồng giấy trắng.

“Không nhiều lắm, chỉ coi sơ lại thôi. Mà hồi này Minh Kim gây khó dễ cho con, con đừng để bụng. Nó là vậy đấy độc mồm độc miệng, ăn nói chanh chua nhưng dù gì cũng tội cho nó, hồi trước tính nó tốt lắm chỉ vì một chuyện không đáng nên mới xảy ra chuyện ngày hôm nay.”

“Con biết rồi ạ.”

Nhẹ giọng đáp, trong lòng không ngừng cười lạnh: “Hồi xưa tính tốt lắm à? Tốt đến nỗi thay tính xon liền có thể giết người?”. Nhớ lại khung cảnh máu đỏ che lấp tầm nhìn, rồi tiếng khóc nức nở nát lòng của trẻ con, thân thể đau nhức đến tột cùng khiến người cô không khỏi run lên. Hít một hơi thật sâu trấn tĩnh, nhị tiểu thư đi thẳng vào vấn đề chính.

“Ông ngoại, con qua đây là có chuyện muốn thưa với ông.”

“Là gì?”

“Cho công ty gia đình con một số vốn để làm lại từ đầu được không?”

.....

Em được tự do sau một tuần bị cấm túc ngồi vì tính. Vô cùng xin lỗi cho sự chậm trễ này \*cúi đầu\*...

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 61: Một Vốn Cả Đời



“Có thể cho công ty gia đình con một số vốn để làm lại từ đầu?” Ông Tôn trầm ngâm, tựa người trên chiếc ghế dựa. Con người trong suốt nhìn thẳng vào mắt nhị tiểu thư, không một tia sợ hãi chỉ có vẻ kiên định cùng sự mong chờ. Người đàn ông lớn tuổi thờ dài trả lời.

“Có thể...”

“Thế thì hay quá, bây giờ con lập tức gọi về nhà để báo cho ba mẹ con biết.” Cô hồ hởi định xoay người liền bị ông Tôn nói một câu khiến cho cả người cứng đờ.

“Linh Nghiên, tiền vốn ông có thể hỗ trợ họ nhưng có một điều kiện ông muốn con đáp ứng đó là từ nay trở đi cắt đứt mọi liên hệ với bọn họ. Con có đồng ý không?”

“Ông ngoại...”

Thiên Tuệ sắc mặt trắng bệch hét lớn một tiếng, toàn thân chấn động. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự định của cô, lúc đầu chỉ muốn sang đây xin sự trợ giúp của ông Tôn dù biết có thể cô sẽ bị giữ lại nhưng chắc cũng tạm một, hai năm là cùng. Nhưng lời nói lúc này của ông ngoại nhị tiểu thư lại chẳng khác nào muốn cô ở lại đây mãi mãi.

Như vậy mọi chuyện sẽ ra sao nếu cô từ chối Thiên Tuệ có thể quay về bên gia đình mình nhưng còn món nợ ngân hàng thì ai sẽ giải quyết, dù nhà của Nhất Trung có giàu đến đâu cũng đâu thể mặt dày nhờ vả trả giúp số tiền lên đến hàng trăm tỉ được, thuyền càng lớn thì sóng càng dữ. Còn đồng ý chấp nhận thì đồng nghĩa với việc nhị tiểu thư từ nay sẽ không còn được gặp ...

Tới đây Thiên Tuệ bỗng rùng mình, không dám nghĩ tới. Phải chi lúc đó cô nghe lời của đại thiếu gia, phải chi lúc đó cô suy nghĩ thấu đáo hơn, phải chi lúc đó cô ôm cậu chặt một chút thì có lẽ nhị tiểu thư đã không buông tay dễ dàng như vậy. Đúng, mọi chuyện là do cô. Người con gái với mái tóc bạc tuyệt đẹp khẽ hít thật sâu, hai tay siết chặt vào nhau, đôi môi đỏ tươi bị hàm răng cắn suýt nữa bật máu, gần giọng nói run rẩy.

“Dạ được, ông ngoại. Con đồng ý với ông từ nay trở đi sẽ cắt đứt mọi liên hệ với gia đình nhà họ Lưu.” Lời vừa thốt ra, lòng cô chợt lạnh đi. Mọi chuyện sẽ dừng lại ở đây, quá khứ sẽ là quá khứ.

“Nhưng con cũng có một điều kiện cũng mong ông đáp ứng.”

“Được, được...Linh Nghiên, con muốn gì ông cũng chiều con.” Ông Tôn phản khởi nhanh chóng gật đầu.

“Chuyện kết hôn với An Thành, con không muốn. Ông có đồng ý không?”

Tôn Thạch thoáng sững sờ không ngờ cháu gái mình lại đưa ra điều kiện này nhưng có vẻ chuyện nhị tiểu thư đáp ứng nguyện vọng của mình cũng làm tâm trạng người đàn ông này vui lên mấy phần. Dẫn đo suy nghĩ, tuy An Thành là một thanh niên sáng sủa lại có tiền đồ nhưng có vẻ cậu ta không được lòng cháu gái mình cho lắm thì...

“Được ông đồng ý.” Bất chợt cửa phòng bỗng mở ra, người con trai với đôi mắt nâu nhạt tiến vào, gương mặt góc cạnh không giấu nổi nét bàng hoàng. Hết nhìn ông Tôn lại nhìn nhị tiểu thư.

“Chủ tịch Tôn, chuyện này mong ngài suy xét lại. Thiên Tuệ, tuy rằng bây giờ em chưa thể thích anh nhưng anh tin sẽ có một ngày em sẽ chấp nhận, dù bao lâu anh vẫn có thể đợi.” Hần rảo bước tới chỗ cô, thành khẩn nhìn vào con người trong suốt không nhiễm tạp chất của người con gái phía dưới. Chỉ thấy cô cười khẩy một tiếng rồi lạnh mặt ngoảnh đầu đi nơi khác.

“Cậu Thành, không biết từ bao giờ cậu tập được thói quen nghe lén cùng tự động mở cửa mà không xin phép?” Ông Tôn phút chốc không hài lòng nhíu mày.

“Nhưng...”

“Ông ngoại, con mệt rồi, xin phép lên phòng trước.”

“À, được rồi. Mau nghỉ ngơi sớm. Còn nữa, sáng mai sẽ có người đến lấy điện thoại của con đừng lo ông sẽ mua cho cháu gái ông một cái tốt hơn. Với lại nhà chúng ta không có đặt dịch vụ gọi quốc tế nên chỉ muốn con chú ý hơn thôi.”

Đóng lại cửa, Thiên Tuệ chạy như bay về phía phòng của mình. Bàn tay run lẩy bẩy ấn hàng số không quá dài, sau mỗi tiếng ngân dài, đầu bên kia không có ai nghe. Nước mắt kìm nén chọt lẩn dài trên gương mặt trắng mịn của cô. Tiếng nấc nghẹn không rõ, nhị tiểu thư quệt nước mắt.

Không phải mới lúc này cô còn nói chuyện được với Tiểu Hoa Đà sao? Như thế nào bây giờ lại không chịu nhắc máy. Ngón tay vẫn ấn số liên tục hết gọi cho ông Lư lại gọi cho Đê Ly, Đê Trình. Vẫn không có giọng nói vọng lại, Thiên Tuệ hít một hơi thật dài bấm gọi cho Bối Vân, Hoàng Ân. Ngoại trừ những tiếng tí tí nối tiếp nhau thì không có gì khác ngoài sự im lặng.

Thiên Tuệ tuyệt vọng, thật sự tuyệt vọng. Trong đầu cô lúc này trống tuếch, cả người vô lực ngồi bệt xuống sàn gỗ trơn lạnh khiến lòng cô cũng rét theo. Nước mắt cứ tuôn, rồi lại ngừng, rồi lại rơi, rồi lại khô. Cứ như thế Thiên Tuệ ngồi thẫn thờ hàng giờ đồng hồ cho tới khi đôi mắt đỏ hoe rệu rã nhắm nghiền.

.....

“Ôi trời, Thiên Tuệ, mau dậy đi học đi, còn ở đây mà ngủ đây à?” Giọng nói của bà má già Nhất Trung cứ nham nhảm bên tai. Cô lười biếng phẩy phẩy bàn tay.

“Năm phút nữa đi ... năm phút nữa ...”

“Đã năm phút rồi, mau dậy đi, còn không tớ đem khẩu súng ngắm của cậu ném ra ngoài cửa sổ đây.”

“Cậu dám à?”

Nhị tiểu thư thét lớn, bật người dậy. Trong căn phòng lớn không một bóng người, ánh nắng lấp ló sau tấm màn che cửa sổ. Hai chân truyền lên một trận tê buốt làm cho cô thêm tỉnh táo, đưa đôi mắt sưng húp nhìn xung quanh chỉ thấy chiếc điện thoại nằm bất động trên sàn nhà.

À phải rồi, cô bây giờ đã không còn là nhị tiểu thư của nhà họ Lư, cái tên Lư Thiên Tuệ giờ chỉ còn là quá khứ lại càng không nói đến chuyện đã từng là bang chủ của Tiểu Thanh Lâm. Đại thiếu gia Lư Thiên Phiết đối với cô, khắc trước vẫn còn là người cô xem trọng hơn cả tính mạng, khắc sau đã là một người xa lạ mà cô buộc phải chấp nhận từ bỏ.

Bây giờ cô là Tôn Linh Nghiên, cháu gái của chủ tịch Tôn Thạch. Là đại tiểu thư của tập đoàn bất động sản lớn nhất nhì Hàn Quốc.

.....

“A...” Người con trai ngồi trước bàn vì tính bỗng khề kêu một tiếng.

“Phiết, chuyện gì thế?” Nhất Trung lim dim nằm trên giường, đưa mắt nhìn về phía có ánh sáng, ngáp ngắn ngáp dài hỏi.

“Bị giật điện.” Rút tay về xoa xoa nói.

“Cái máy tính đó lâu rồi tớ không xài, chắc là chạm mạch rồi, này dùng laptop của tớ đi.”

“Thôi được rồi, chỉ là đang tìm một số thông tin, không gấp.”

Đại thiếu gia lắc đầu đứng dậy, tới bên cửa sổ. Mạnh tay kéo rèm ra, phía chân trời vài tia sáng đã lấp ló, cậu cứ đứng nhìn mãi, trên mặt dù không có biểu hiện gì nhưng trong lòng bỗng cảm thấy bất ổn. Một cảm giác khó diễn tả. Ông Lư chợt xông vào trên tay cầm điện thoại sắc mặt không mấy tốt cho lắm.

“Phiết, mau lại đây nhìn, bên ngân hàng họ nói trong tài khoản của ba hiện đang có số tiền rất lớn đủ để trả nợ. Cái này không phải con bé Thiên Tuệ nó làm sao?” Cậu cùng anh chụm đầu vào nhìn.

“Ba, mau gọi cho em ấy hỏi thử coi.”

“Ồ...được...” Cả ba người im lặng ngồi chờ nhưng cũng như nhị tiểu thư hết lần này đến lần khác thử lại, vẫn không có tiếng trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 62: Chuộc Người



Bọn họ ngồi cả hàng giờ liền chỉ để nghe được giọng của ai đó nhưng có lẽ điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Thật sự bọn họ không mấy lo lắng cho sự an nguy của nhị tiểu thư, là người nhà bao nhiêu năm nay họ biết những chuyện lật vật sẽ không làm khó cô, huống chi bên người cô cũng đang có một người chống lưng vô cùng tầm cỡ khi ở bên đó.

Họ vẫn cứ gọi rồi chờ, nhưng một mạch hai tuần liền không thấy tin nhắn hay bất cứ thứ gì phản hồi, bây giờ gia đình cùng bạn bè của nhị tiểu thư thật sự lo lắng. Với khoảng tiền cực lớn nằm trong tài khoản của ông Luru, bọn họ có thể trả được nợ nhưng vì có gì nó lại xuất hiện? Mọi đối tác làm ăn khi thấy công ty của nhà họ Luru phá sản đều quay lưng với họ nói chỉ đến việc giúp họ xóa nợ.

Gia đình Nhất Trung, Đế Trình cùng Bối Văn nhiều lần muốn giúp nhưng cho dù có góp hết mức cũng không thể nào trả hết. Xét đi xét lại chỉ có một người duy nhất có thể chuyển khoản tiền lớn này không ai khác chính là chủ tịch Tôn Thạch. Nhưng bọn họ lại không khờ khạo đến nỗi người đàn ông kia lại tốt đến như thế, cho đi thứ này ắt phải nhận lại thứ khác.

Cuối tuần tất cả mọi người đều tụ lại để tìm ra cách nào có thể liên lạc với bên phía cô. Trong lúc tình hình đang căng thẳng thì một cú reo phát ra từ điện thoại của ông Luru, mọi người vui mừng chưa được bao lâu liền bị xối cho một thao nước lạnh. Cuộc đối thoại diễn ra trong không khí im lặng, càng ngày càng ngọt ngào, giọng nói giả nua cứ thao thao bất tuyệt.

Bà Luru không kiềm nổi cú shock, ngất lịm bên chồng mình, ông Luru buộc phải bế bà lên phòng chăm sóc. Thiên Phiết hai mắt vô thần tựa mình vào ghế. Đám người bọn họ cứ như thể không một tiếng động chỉ có tiếng hít thở nặng nề cùng tiếng nức nở, tiếng thở dài bất lực. Mái tóc xoắn nâu hạt dẻ của Nhất Trung cũng bị nắm, vò cho tới rối tung. Đế Ly lẳng lặng quệt nước mắt đứng sát góc tường. Hoàng Ân phải cố gắng lắm mới tháo ra được những ngón tay bấu chặt vào nhau của Bối Văn.

“Không thể để cho ông ấy muốn gì thì được nấy được.” Người đầu tiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí kia lại là một người đàn ông thân đậm khí chất của quân nhân – Đế Trình.

“Phải, cùng lắm là chúng ta kéo nhau qua bên đó, đi đòi lại Thiên Tuệ là được.” Tiểu Hoa Đà cũng gật đầu nhìn mọi người xung quanh.

“Tôi cũng muốn tham gia.” Người mẹ trẻ kiên định bước tới chỗ đại thiếu gia nhưng ngược lại với mọi thứ xung quanh, cậu vẫn ngồi trầm mặt. Một hồi lâu sau mới mở miệng, giọng nói như gấn ra từng chữ, khản đặc vô cùng.

“Cảm ơn mọi người... nhưng đây không phải là chuyện đùa, gia đình của chúng tôi bây giờ không còn chỗ đứng trong xã hội nữa, công ty phá sản lại mắc nợ. Nếu như lúc trước thì có thể dễ dàng dùng tiền thúc đẩy mọi thứ nhưng bây giờ mọi người nhìn đi. Chủ tịch Tôn Thạch cũng đã nói là do Thiên Tuệ đồng ý chấp nhận yêu cầu của ông ấy, thì gia đình tôi còn có thể làm gì hơn?”

“Thiên Phiết, cậu điên rồi. Chẳng lẽ cậu nỡ lòng nào để Thiên Tuệ ở đó cho tới hết đời. Cậu nói gia đình của cậu bây giờ đã nghèo? Tôi thấy chính là nhân cách của cậu nghèo rồi thì đúng hơn. Con bé quyết định như vậy không phải vì nghĩ cho cậu, cho ba mẹ cậu cùng sản nghiệp của Luru gia sao?” Bối Văn tức giận, xốc thẳng cổ áo đại thiếu gia lôi lên.

“Tôi có thể làm gì bây giờ? Há?”

Con người đen đặc tựa như xoáy nước sâu không đáy, trùng lớn. Trong đáy còn gì ngoài sự tuyệt vọng cùng đau khổ. Người mẹ trẻ thở hồng hộc định mở miệng nói nhưng giữa chừng cũng không thể thốt lên được từ nào, Hoàng Ân tiến tới tách hai người bọn họ ra, trước khi đi cô ra khỏi phòng khách bỏ lại một cú lườm vô sắc lạnh. Đế Ly cũng không muốn nán lại thêm liền dặm chân bước theo sau hai người kia.

“Cậu chủ, cậu...” Đế Trình cũng chỉ dám thốt lên vài từ rồi nhủ mảy đi ra.

Trong căn phòng giờ chỉ còn có hai người, một đứng, một ngồi. Tiểu Hoa Đà thấy tình cảnh trước mắt cũng không định nói thêm gì đứng dậy muốn rời khỏi thì giọng nói trầm khản vang lên phía sau.

“Luôn luôn nghèo, đặt một chiếc đến Hàn Quốc.” Đại thiếu gia từ tốn ngồi xuống. Gương mặt của Tiểu Hoa Đà phút chốc sáng rõ.

“Một vé? Không được, hai vé đi.”

“Tùy cậu.”

“Phiết, đừng nói khi này là cậu đóng kịch đấy nhá? Lỡ như mọi người hiểu lầm thì sao đây?”

“Hiểu lầm? Họ đã thực hiện rồi còn đâu. Càng ít người càng tốt, tớ có linh cảm lần này không dễ như lần trước.” Nhấp một ngụm trà, đôi mắt cậu nhìn về phía cánh cửa mở toang.

.....

Nhị tiểu thư kể từ lúc cắt đứt mọi liên hệ với gia đình nhà họ Lưu, dường như đã trở thành một con người khác. Cô thường thức dậy sớm và ngồi lặng trên ghế ở ngoài ban công, cho đến khi có người gọi cửa mới bước xuống dưới lầu để dùng bữa. Rảnh rỗi thì ngồi đọc sách giết thời gian hoặc là thờ người trong vườn nhưng lúc nào mắt cô cũng hướng nhìn phía ngoài hàng rào.

Mỗi khi gặp mặt với bà Kim, dù có bị nói xiên nói xỏ vẫn im lặng coi như gió thoảng bên tai. An Thành nhiều lần lui tới, ngoài dự đoán, nhị tiểu thư lại mỉm cười nói chuyện với hắn ta cứ như cái ngày cô muốn hủy hôn ước chỉ là một trò đùa. Thiên Tuệ sẽ mở miệng khi cần thiết còn lại thì luôn kín miệng. Người con gái hồn nhiên, nhí nhảnh, cao ngạo lúc trước giờ đã trầm tĩnh, lạnh lùng, an phận với cuộc sống.

.....

“Ông chủ, bên ngoài có hai thanh niên muốn vào gặp đại tiểu thư.” Vị quản gia lớn tuổi, tay vác khăn trắng đứng bên cạnh thông báo, cả bàn ăn lập tức dừng lại. An Thành cùng Linh Nguyệt đồng loạt nhìn cô.

“Mời vào, khách quý của ta đấy.” Đôi mắt trong suốt lóe sáng, miệng cười lớn ra lệnh.

Đại thiếu gia cùng Tiểu Hoa Đà không nhanh không chậm bước vào. Khí hậu ở Hàn Quốc lúc này rét lạnh không chịu nổi, mặt mũi người nào người nấy cũng đều đỏ ửng cả lên nhưng vẫn không làm mất đi khí chất hơn người của bọn họ. Mái tóc đen nhánh rối loạn trên đầu cùng vài bông tuyết vương vãi lấp lánh dưới ánh đèn hút mắt người nhìn. Đôi mắt phượng câu người nhìn chăm chăm vào người con gái với mái tóc bạch kim ánh sắc vàng.

Dù đã kiềm chế nhưng thân thể của nhị tiểu thư vẫn không khỏi run lên, bàn tay liền siết chặt dao nĩa đến trắng bệch. An Thành ngồi bên cạnh đều nhìn thấy hết, khó chịu cau mày trừng Thiên Phiết.

“Còn không mau mời khách quý, hai cậu cứ thoải mái.” Tôn Thạch chống chiếc gậy vàng đi tới vỗ vai cậu.

“Ông Tôn, thật ra hôm nay chúng tôi đến đây là muốn xác nhận khoản tiền trong tài khoản của ba tôi có phải là do ông chuyển vào?” Cậu cùng anh vẫn đứng ở bậc thềm cửa, tuyết bên ngoài vẫn cứ rơi.”

“Đúng rồi, tại con bé Linh Nghiên cứ nài nỉ mãi nên ta mới đồng ý, thôi mau vào trong, bên ngoài trời lạnh lắm.” Ông Tôn gấp lạnh vội lui vào trong nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười thương nhân.

“Ý tốt của chủ tịch, nhà họ Lưu không dám nhận, chỉ muốn trả lại số tiền đấy để mang Thiên Tuệ về. Không biết ngài có bằng lòng không?”

“Điều đó là không thể được.” Gương mặt thoáng chốc đã thay đổi, Tôn Thạch cau có dứt khoát trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Anh Trai Ruột, Em Gái Nuôi* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.